COMPONENTA „SEN”

Constantin GORNEA

- roman SF - (partea a II-a din ciclul „Cosmica”)

EDITURA STAR TIPP
by TIPOGRAFIA SA

Constantin GORNEA

COMPONENTA „SEN”

Constantin GORNEA

COMPONENTA „SEN”

- roman SF -
(partea a II-a din ciclul „Cosmica”)

EDITURA STAR TIPP
by TIPOGRAFIA SA
Slobozia - 2010

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GORNEA, CONSTANTIN
Componenta „SEN"- roman sf : partea a II-a din ciclul „Cosmica"/ Constantin Gornea – Slobozia: Star Tipp, 2010

ISBN: 978-606-8171-02-9

821.135.1-311.9

Bun de tipar: 10 februarie 2010; Coli tipar: 23
Format: 16/61x86cmp

© 2010. Editura Star Tipp
TIPOGRAFIA S.A. • str. Filaturii, nr. 3, CP. 920049, Slobozia-Ialomița
tel.: 0243 231 888; fax: 0343 816 508 • e-mail: office@tipografiasa.ro
www. TipografiaSA .ro

„Dedic această carte oamenilor care au puterea de a fi fericiți, înțelegându-şi rostul dincolo de starea materială a lucrurilor.”

PROLOG

Miliarde de luminițe licăresc, aparent timide, în „oceanul” ca de smoală al Cosmosului. Privite cu detaşare, acestea par inerte, adormite, abandonate, formând, parcă, un decor improvizat pentru un spectacol mereu amânat, pregătit de un Creator încă nehotărât în privința ordinii ce ar urma să le dea un sens. Ele sunt stelele fără număr ale Căii Lactee, toate având, de fapt, un loc foarte bine stabilit într-o rețea gigantică de interacțiuni. La rândul ei, galaxia pare încremenită de o nesfârşită aşteptare în anticamera Timpului, dar această linişte este înşelătoare. În realitate, totul vibrează de energie. Fiecare steluță, aparent somnolentă, îşi joacă rolul bine stabilit, printr-un echilibru nedescifrat între ordine şi haos al miilor de „vulcani” în permanentă erupție, care constituie „laboratoarele” unde se pregăteşte „naşterea” materiei complexe şi stabile care va forma viitoarele planete, moment în care fizica va ceda rolul esențial chimiei pentru a zămisli, după nişte legi miraculoase, viața şi apoi inteligența... Aşa a fost şi până acum, aşa va fi şi de acum încolo, până când timpul şi

spațiul, absorbite de vârtejul redefinirii universale, vor muri..., doar în sistemul nostru de referință, pentru a renaşte într-un alt echilibru energetico-material la fel de mirabil.

Ca o adevărată mamă grijulie, galaxia îşi întinde liniile de forță gravitațională până la cele mai îndepărtate stele, pentru a le ține împreună, ca într-o familie.

Din păcate, toate aceste echilibre gigantice care dau stabilitate galaxiei, nu au efect şi în subsistemele sale biologice, în lumea ființelor raționale, unde intrigile, conflictele, patimile, ambițiile şi principiile îşi găsesc cu foarte mare greutate o formulă rezonabilă de coexistență, refuzând apartenența la un tot unitar armonizat. Iar atunci când se realizează, după lungi eforturi şi sacrificii, o oarecare armonie, aceasta este fragilă şi efemeră la scară galactică, deoarece, în domeniul raționalului, fiecare grup de interese are legile sale şi, deci, paradoxal, toți au dreptate.

Acum este din nou linişte, dar pentru cât timp?! Cu doar un deceniu şi jumătate în urmă, tunurile Federației Planetelor Civilizate se făceau auzite în războiul împotriva coclonilor, e-adevărat, nu pentru a cuceri ceva, ci pentru a apăra integritatea lumilor componente.

Federația – această uniune a planetelor civilizate – a ajuns, după multe milenii de conlucrare, la un nivel de dezvoltare tehnologică remarcabil, fără egal în galaxie, reuşind să asigure tuturor cetățenilor săi o viață ultramodernă, la cele mai avansate standarde de confort, şi în cele mai sigure condiții de securitate, prin dezvoltarea unor forțe armate capabile să țină la mare distanță orice agresor.

Dar tăria Federației nu consta numai în nivelul de dezvoltare tehnologică fără egal, ci şi într-un sistem foarte

complex de principii, reguli şi norme respectat de toate lumile sale, care îi dădeau un mare grad de stabilitate, un nivel de civilizaţie şi conştiinţă ce îi permitea nu numai să-şi protejeze propriii cetăţeni, ci să-şi cruţe şi duşmanii, desfăşurând împotriva acestora numai acţiuni de descurajare şi intimidare, parcă aşteptând ca şi rivalii să se ridice la acelaşi nivel moral ca al lor.

Însă, în această ultimă privinţă, conştiinţa le jucase o festă federalilor care refuzau să înţeleagă faptul că adversarii lor nu puteau să fie civilizaţi după nişte principii ce le erau străine şi că aceştia aveau regulile lor proprii la care nu voiau să renunţe în nici un chip. Pentru că ei erau COCLONI – ceva cu totul şi cu totul diferit de ce însemna Federaţia.

Avându-şi originea pe planeta Coclonia – aflată la extremitatea braţului galactic Sagittarius Carina – coclonii, având şi avantajul de a fi o singură specie, au acţionat într-un desăvârşit consens pentru cucerirea unor teritorii vaste, apropiindu-se, cu fiecare secol, tot mai mult de zona civilizată a galaxiei. Consideraţi de către federali nişte fiinţe aproape inferioare, fără scrupule, fără caracter, fără cuvânt şi fără onoare, la care cele mai mari virtuţi erau viclenia şi capacitatea de a-şi atinge scopurile prin orice mijloace, coclonii au produs, la un moment dat, inevitabilul, devenind o ameninţare reală pentru Federaţie.

Faptul că nu aveau un aspect perfect umanoid, fiind un fel de încrucişare între şopârlă şi maimuţă – scurţi, păroşi, cu cozi groase şi solzoase – îi făcea şi mai dezagreabili în faţa federalilor, care îi credeau paraziţii

galaxiei, profitori de pe urma jafurilor cosmice devenite pentru ei un mijloc de existență, părând incapabili să producă ceva durabil prin forțe proprii, clădindu-şi dezvoltarea tehnologică pe ceea ce furau de la alții, obligându-şi prizonierii, deveniți sclavi, să le „împrumute" inteligența pentru a mai descoperi câte ceva – de cele mai multe ori, o navă mai performantă, o armă mai puternică, cu care să cucerească noi teritorii.

Dar şi în această privință federalii se înşelau într-o oarecare măsură deoarece aceşti cocloni aveau, totuşi, o civilizație evoluată, chiar grandioasă sub unele aspecte, dar apucăturile lor prădalnice îi excludeau din sfera de simpatie a pretențioasei Federații. Poate tocmai această desconsiderare îi făcea pe cocloni să se comporte ca nişte barbari şi încercau să atragă atenția asupra lor, să devină şi ei importanți, să fie tratați ca egalii federalilor, prin forța armelor... Fără succes însă. Până în momentul în care au descoperit – cu ajutorul savanților capturați de-a lungul anilor – teribila lor armă „Q-total" în fața căreia federalii au devenit dintr-o dată total neputincioşi, deoarece aceasta – deşi neletală – afecta grav, până la neputință, orice sistem inteligent, fie el biologic sau cibernetic.

Pentru prima dată Federația s-a văzut descoperită în fața duşmanilor ei milenari; dar nu şi-a pierdut cumpătul. Ştia că este amenințată cu dispariția, ştia că adversarul său visează la o „galaxie coclonă" şi că nu va accepta niciun armistițiu, ştia că trebuie să reziste, să tragă de timp până la descoperirea unei contraarme, dar nu ştia cum şi trebuia urgent să afle.

Soluția – deşi nu era perfect viabilă, dar era singura – a venit din partea helienei Hina, care a propus Consiliului Suprem al Federației să se folosească de un pământean care răspundea cel mai bine principiului „dublei suficiențe”, pentru a-i întârzia pe cocloni.

Pământul nu făcea parte din Federație, dar era supravegheat permanent – fără ştirea sa – şi ajutat discret pentru o integrare într-un viitor îndepărtat, atunci când nivelul de conştiință al pământenilor va fi compatibil cu cel al federalilor.

Nu se mai ştie dacă a fost un mister sau o întâmplare faptul că Hina a ales Pământul pentru această misiune riscantă, dar, în tensiunea acelor momente, nimeni nu a mai dat importanță acestui amănunt, nimeni nu a mai sesizat că Pământul este o planetă obscură, fără importanță, incapabilă, pentru moment, să facă față cu brio chiar propriilor sale probleme, cu atât mai puțin să ajute Federația.

Şi nici măcar nu era vorba de tot Pământul, ci doar de un singur pământean, cel care îndeplinea cel mai bine condițiile impuse de acel principiu – adică suficient de inteligent pentru a putea acționa în cunoştință de cauză împotriva coclonilor, dar, în acelaşi timp, suficient de... subdezvoltat intelectual pentru a nu fi afectat major de arma dușmanilor.

După mai multe teste făcute asupra locuitorilor planetei noastre, Hina l-a ales pe cel care va fi supranumit mai târziu, Sal-Gal, adică Salvatorul Galaxiei, un om aproape normal, puțin cam prostuț, puțin cam enervant, dar cu intenții bune şi cu sentimente curate, dornic să se afirme şi să beneficieze de unele avantaje, dar să-i şi ajute pe cei aflați în dificultate.

Calculele bătrânilor din Consiliul Suprem al Federației privind utilitatea folosirii acestui pământean pentru dejucarea planurilor coclone s-au dovedit a fi întemeiate. Sal-Gal, la început de unul singur, apoi împreună cu trei prieteni ai săi pământeni – Jan Vlăjgan, nea Mitică şi Comisarul – nu numai că i-au întârziat pe cocloni, dar au contribuit decisiv – fără ştirea lor, bineînțeles – la descoperirea antidotului armei „Q-total". După aceea a fost o simplă formalitate pentru federali să-i pună pe fugă pe cocloni şi să-i gonească dincolo de Zona Neutră – o zonă tampon între cele două lumi, stabilită printr-o convenție mai veche.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici, cel puțin nu pentru Sal-Gal care, prinzând curaj, dorea acum o pace definitivă în galaxie. A reuşit, printr-o iscusință de care nici el nu se credea în stare, să-l pună pe prietenul său, Comisarul, în fruntea coclonilor, în locul lui Kohon – cel care pierduse războiul cu Federația şi năruise visele de mărire ale semenilor săi. Această mutare măiastră ca de şah mat, a avut darul de a-i transforma pe cocloni, într-un timp record, din războinicii ratați ai galaxiei, în cei mai iscusiți comercianți.

Chiar dacă a acceptat cu greu, Federația a trebuit, în cele din urmă, să facă pace cu foştii ei duşmani, permițându-le astfel să-şi desfăşoare noua lor îndeletnicire de negustori în majoritatea teritoriilor civilizate.

Însă lucrurile au mers şi mai departe. Sfidând toate barierele puse în calea sa de realitatea lucrurilor, Sal-Gal s-a îndrăgostit de Hina, încetul cu încetul, dar din ce în ce mai mult şi ireversibil. Nu l-au descurajat argumentele pur raționale ale Hinei cum că există prea multe diferențe între

ei, un zid impenetrabil de tehnologie, principii şi reguli care fac imposibilă apropierea lor sentimentală. El a continuat să o iubească, însă, şi să-i contraargumenteze că dragostea nu ține cont de nimic rațional, fiind alimentată de o energie interioară mirabilă, al cărui izvor nu poate fi controlat. Ceea ce nu ştia el şi nici Hina nu-i spusese niciodată, era faptul că, de-a lungul mileniilor, federalii îşi atrofiaseră în mod conştient sentimentele, inhibând zonele cerebrale responsabile de acest domeniu, tocmai pe considerentul că acestea sunt mult prea imprevizibile şi creează instabilitate socială. S-a făcut totul în favoarea rațiunii, a necesității necondiționate de a respecta regulile impuse de colectivitate, deoarece numai în acest cadru pur rațional Federația avea stabilitatea necesară pentru a dăinui peste milenii şi putea impune principiile civilizației – apogeul confortului şi realizării profesionale a fiecărei ființe raționale – ca pe un model demn de urmat în întreaga galaxie. Din acest punct de vedere, sentimentele erau o dovadă de slăbiciune, de imaturitate şi nu era de mirare ca un federal să te desconsidere dacă te manifestai în acest sens. Pe Sal-Gal îl înțelegeau pentru că nu era de-al lor. Hina chiar îl accepta aşa cum este.

Dar un alt incident avea să dea o nouă lovitură cadrului rigid cu care Federația îşi încorsetase existența. În bătălia decisivă de la Darena, Hina căzuse prizonieră în mâinile coclonilor. Aflând acest lucru, Sal-Gal, beneficiind de „Fulgerul galactic” – cea mai puternică navă din galaxie, pe care, printr-o adevărată minune, bătrânii din Consiliul Suprem al Federației i-o puseseră la dispoziție – a plecat fără ezitare s-o salveze. Şi cea ce părea imposibil s-a produs – în momentul reîntâlnirii, Hina, epuizată fizic şi

psihic dar cu speranța renăscută, i-a mărturisit prietenului ei că îl iubeşte.

Au plecat împreună pe Pământ, s-au căsătorit, au dat viață unui copil pe care l-au numit Darh şi au trăit foarte fericiți până în prezent.

Acum, la cincisprezece ani de la aceste evenimente, totul pare o poveste încurcată cu final fericit. Hina îşi desfăşoară activitatea la O.N.U. unde, travestită în pământeancă, acționează pentru grăbirea integrării Pământului în cadrul Federației, Darh, la doar paisprezece ani, a absolvit mai multe facultăți şi continuă să învețe, iar Sal-Gal se plictiseşte. Dar nu pentru mult timp...

Capitolul 1
NORI NEGRI LA ORIZONT

Spre deosebire deeee ... anii trecuți, astăzi am fost foarte harnic. M-am trezit de dimineață, am făcut curățenie în toate camerele, am spălat vasele, am aranjat masa ca pentru o mare sărbătoare, am adus un bucătar (prin intermediul unui prieten) pentru a pregăti nişte mâncăruri alese, am comandat cele mai rafinate băuturi şi cele mai apetisante prăjituri, am chemat o firmă de specialitate pentru a înfrumuseța camerele cu diferite aranjamente florale specifice unei aniversări deosebite. Toate acestea le-am făcut deoarece astăzi este ziua de naştere a soției mele, Hina.

De multe ori am întrebat-o când este ziua ei, dar niciodată nu a vrut să-mi spună nici câți ani are, nici în ce zi s-a născut. De fiecare dată s-a eschivat, spunând ba că nu

se potrivesc datele terestre cu cele heliene, ba că la ei pe planetă data de naştere nu are nici o importanţă. Dar acum mi-a dezvăluit că împlineşte o vârstă rotundă şi este de acord să sărbătorim evenimentul, dar foarte discret, fără să atragem atenţia celor din jur.

Care „din jur", că noi stăm într-o vilă izolată, în mijlocul unei păduri de la marginea oraşului, departe de ochii oricărui curios. Ar trebui să o aniversez pe Hina cu salve de tun ca să deranjez pe cineva.

Eu n-am fost de acord să locuim în acest loc uitat de lume, dar Hina mi-a spus că aşa trebuie, pentru a nu atrage atenţia nimănui atunci când mai pleacă ea, sau se-ntoarce, cu sferele ei energetice la şi de la federalii ei. De multe ori îl ia şi pe Darh cu ea, ca să-l familiarizeze cu treburile galaxiei. În astfel de perioade mi-e cam frică să stau singur, mai ales noaptea. Dar am găsit, totuşi, un remediu acceptabil – atunci când nu pot să adorm, ies pe balcon şi număr bufniţele care se adună în copacii din apropiere. După câteva zeci de perechi de ochi holbaţi la mine, imediat îmi vine somnul; mai mult de frică.

Noroc că mă mai vizitează diferite cunoştinţe. Dar şi cu acestea trebuie să fiu atent. Hina mi-a interzis categoric să plimb vreun pământean prin zonele domeniului nostru care au legătură cu originea ei galactică. Adică o parte din subsol, de unde se tot teleportează ea pe nava cosmică ascunsă undeva în apropierea Pământului, în anumite camere unde ţine ea diferite aparate necunoscute nouă şi în zona de pădure din spatele casei, folosită ca spaţiu de siguranţă, care cine ştie ce grozăvii mai ascunde.

Eu i-am spus soţiei mele că nu-i o idee bună să stăm izolaţi, deoarece aşa vom atrage cel mai mult atenţia curioşilor de tot felul care vor dori să afle de ce ne

ascundem, dar ea m-a liniştit spunându-mi că a montat prin pădure diferite sisteme, anti-curioşi şi anti-nepoftiți. Neştiind în ce constau aceste sisteme dar dorind să aflu, l-am trimis odată pe un prieten de-al meu să se plimbe prin zona ciudată, ca să văd ce s-o-ntâmpla. Fraierul a plecat bucuros, crezând – după spusele mele – că-i fac o surpriză plăcută, dar s-a întors puțin cam... ud şi cam... murdar!!

Mi-a relatat, mai mult prin semne, sughițuri şi suspine că s-a speriat de nişte urşi care veneau spre el alergați de nişte tigri care, la rândul lor, fugeau de frica unor rinoceri nervoşi pe crocodilii care le ocupaseră locurile lor preferate.

Acum nu ştiu dacă acele sisteme constau în nişte holograme cu respectivele animale sau sunt doar ceva ... bazaconii extraterestre pe bază de cine ştie ce radiații care îi puseseră bietului om imaginația la încercare, dar eu l-am crezut – de formă! – l-am ajutat să se schimbe de lenjerie şi l-am trimis acasă, spunându-i, pe un ton liniştitor, că nu a fost decât un nou joc video aflat în fază experimentală. Lenjeria i-am aruncat-o în grădină, ca să adaug un nou element sistemului anti-curios.

Am cam terminat cu pregătirile. Nu mai rămâne decât s-o aştept pe Hina. De cele mai multe ori ea se întoarce acasă seara târziu, dar pentru astăzi am rugat-o să facă o excepție şi să vină mai devreme ca să putem petrece şi noi cât mai mult timp împreună cu prilejul acestei aniversări că şi aşa, cu munca ei interminabilă, mă cam neglijează. Eu m-am sacrificat şi am rămas casnic tocmai pentru a-i sta la dispoziție cât mai mult timp, dar de unde, că este ea prea ocupată cu pământenii mei, care habar n-au de sacrificiile pe care le face iubita mea!

De mai multe ori i-am spus că munceşte prea mult şi că ar trebui să se folosească de trucurile... galactice pentru a-şi atinge scopurile, dar ea nu înțelege, spunând că totul trebuie să evolueze firesc, de la sine, în ritmul pământean, fără intervenții extraterestre directe, ci doar cu unele dirijări subtile care să nu lezeze dreptul şi capacitatea noastră de decizie.

Odată am preluat eu inițiativa încercând s-o ajut, convins fiind de faptul că nu ai cum să te integrezi în ceva de care nici nu ştii că există, şi am vrut să fac aşa, un fel de insinuare sub forma unui joc. Am mers în clădirea unde îşi desfăşoară Hina cel mai mult activitatea, am profitat de faptul că ea era foarte ocupată, deşi se aflau în pauza de masă, şi i-am provocat subordonații la o partidă de paintball. Adusesem cu mine două arme şi destulă muniție şi, cu toate că propunerea mea le părea foarte tentantă, oamenii nu prea voiau, pe motiv că murdărim sala de şedințe unde îi adunasem eu. Dar am insistat argumentându-le:

- În primul rând să nu vă ruşinați de şefa voastră, că doar este soția mea şi eu răspund, apoi este o metodă modernă acest stil de a îmbina sarcinile de serviciu cu relaxarea şi buna dispoziție, iar în al treilea rând, cine încasează cele mai multe lovituri face curățenie şi pentru că sunteți aici douăsprezece persoane, aveți şanse foarte mici să fiți chiar voi ghinioniştii. Fiți atenți cum facem! (Şi acum am venit cu insinuarea aceea despre realitățile cosmice, în aşa fel încât nici să nu afle, dar totuşi să aibă ceva habar). Să presupunem că în galaxie sunt trei forțe: pământenii – cei care trebuie să câştige întotdeauna, că doar n-om ține cu alții, coclonii – cei care ne amenință libertatea, şi federalii – cei care vor să ne ajute. Eu voi fi

mereu pământeanul, că doar cine a fost cu ideea?! Fiecare dintre voi, prin rotație, veți fi federalul şi tot prin rotație, bineînțeles că tot voi veți fi şi coclonul. Eu, pământeanul, şi cu federalul – zece bile cu vopsea pentru fiecare trecere – vom sta în partea dinspre uşă, ca să nu fugă lumea, iar cei care joacă rolul coclonului aleargă câte trei minute prin sală în timp ce noi ne străduim să îl lovim de cât mai multe ori. Hai că o să fie foarte distractiv!

Tot nu prea voiau, dar le-am stabilit ordinea, i-am dat arma primului „federal” şi am început să trag în „coclon” – o domnişoară simpatică aleasă intenționat prima pentru a-l incita pe ajutorul meu să tragă în ea. De-aici totul a decurs de la sine. Ce-am mai râs şi ce frumos a fost! Era o băbuță aşa de abilă, încât de fiecare dată când simțea că va fi lovită se întorcea cu fundul şi, deşi pe-acesta i-l făcusem harcea-parcea, pe față era curată-curățică!

Nu ştiu care invidios m-o fi pârât, dar a intrat Hina şi mare i-a fost mirarea când a văzut ce se-ntâmpla. Bineînțeles că a început să mă certe:

- Cum poți să-ți bați joc în aşa manieră de sala noastră de şedințe, iar pe colegii mei să îi murdăreşti în asemenea hal?!

- Cum să-i murdăresc, dragă?!, îi răspund eu împingând-o pe băbuță în față. Ia uită-te la doamna ce curată este! Iar sala o va curăța domnişoara, că aşa ne-am înțeles la început, pe care, la cât de simpatică este, cu siguranță că o vor ajuta toți bărbații.

Acum îmi dau seama ce clipe frumoase am trăit alături de Hina. Chiar dacă se mai supără ea pentru câte-o chestie, întotdeauna mă iartă pentru că mă iubeşte foarte mult.

Şi eu o iubesc pe ea. Tocmai de aceea vreau ca astăzi s-o aniversez cum se cuvine.

Se aude o maşină. Cred că ea este. Ies pe balconul dinspre intrare şi-i fac semn cu mâna. O văd cum intră în casă ţinându-l de braţ pe Darh.

- Ce mai face scumpa mea soţie?

- Face bine, îmi răspunde ea. Am venit mai devreme, aşa cum ţi-am promis.

- Mă bucur, dar nu mi-aduc aminte să-ţi fi cerut aşa ceva, mint eu, prefăcându-mă că am uitat de aniversare, pentru ca surpriza să fie şi mai mare.

- Nu-ţi aminteşti că azi împlinesc o vârstă aşa ... mai deosebită? Am vorbit şi ieri...

- Aaaa, da, da, da, parcă am auzit ceva, dar n-am dat importanţă deoarece ştiu că la voi zilele de naştere nu au nici o semnificaţie.

- Aşa este. Nu-i nicio problemă. Vom petrece seara aceasta în familie şi vom uita de toate grijile.

- Dacă mi-aduceam aminte îţi luam şi eu un cadou ceva...

- Nu este nevoie. Mi-a făcut Darh un cadou foarte frumos şi-l voi considera din partea la amândoi.

- Daaa?! Ce prostie a mai făcut? Iar a lăsat-o corigentă pe profesoara de matematică?

- Spune-i tu, Darh!

- Mi-am luat licenţa în fizica energiilor înalte.

- Eeee şi ce mare scofală!? minimalizez eu evenimentul, pentru a crea o atmosferă şi mai propice surprizei ce urmează să o fac. Şi eu mi-am luat... ăăă... abonament pe traseul tramvaiului 26, care este mult mai periculos decât... energiile tale.

Toată discuţia s-a desfăşurat în hol. Am tras de timp ca să întârzii intrarea Hinei în sufragerie. Acum este

momentul pentru surpriza cea mare. Deschid larg uşile şi, conducând-o pe Hina de mână, îi spun:

- Ta na na naaaaa! Surprizăăă! La mulți ani, iubita mea! Să trăieşti cât mai multe... secole de-ale voastre şi să mă faci pe mine cât mai fericit! Că dacă o să fiu eu fericit, o să fii şi tu.

Cred că efectul scontat s-a produs. Soția mea se plimbă mută prin sufragerie dând roată ornamentelor florale şi nevenindu-i să creadă că le-am comandat pentru ea.

- Toate acestea sunt pentru mine?!, mă întreabă uimită.

- Eeee pentru tine! Prea multe vrei! Sunt plante medicinale calmante din care să facem ceai şi pe care să-l bea Darh pentru a se mai prosti puțin, ca să nu-i bubuie capul. Bineînțeles că sunt pentru tine. Ți le ofer de ziua ta. Dacă nu ştii încă, îți spun eu că la noi, pe Pământ, se dăruiesc flori, în special persoanelor feminine apropiate, în semn de profundă admirație.

- Mulțumesc foarte mult! Voi, pământenii, sunteți, încă, posesorii unor sentimente profunde şi...

- ... şi inutile, completează Darh. Mamă, de ce nu-i spui în față că aceste sentimente îi fac primitivi, le umbresc gândirea logică şi-i împiedică să se integreze în Federație?

- Darh, te rog să fii politicos...!

- Lasă-l să spună ce gândeşte, că nu mă deranjează. Nu mă deranjează prea mult. Ba chiar mă deranjează. Tu, fiule, te crezi mare spațian, dar, dacă o să te uiți mai bine în codul tău genetic, o să vezi precis o coadă atrofiată de maimuță de-asta, terestră, de-a noastră.

- Nu m-am referit la presupusa voastră origine animală, ci la sensibilitățile voastre care vă țin pe loc, vă blochează rațiunea şi vă fac ineficienți.

- Ba sentimentele sunt cele mai mari valori ale noastre. Ele ne fac fericiți, ne apropie unii de alții, ne fac să ne ajutăm între noi. Fără sentimente am fi nişte roboți care şi-ar trăi viața fără satisfacții. Ne-or ține ele pe loc, cum zici tu, dar noi ne simțim bine în locul ăsta unde suntem. Cu ce-i ajută pe federali rațiunea exagerată, atâta timp cât aceştia îşi sacrifică semenii de dragul unor principii? Tocmai aceasta le-ar fi adus pieirea şi dacă nu eram eu cu pământenii mei, tu te-ai fi născut pe planeta Kola şi-ai fi avut o coadă de coclon, până la glezne.

- Iar te lauzi cu aventurile tale de ... debusolat galactic...

- Vă rog să încetați!, intervine Hina. Pământenii nu fac parte din Federație şi, în consecință, nu sunt obligați să respecte regulile sau obiceiurile acesteia. În al doilea rând, Darh, nu uita că eşti pe jumătate pământean şi asta nu vei putea să schimbi niciodată, iar ca să se schimbe întregul Pământ după cum vrei tu, este prea mult. În al treilea rând, să ne întoarcem la subiectul principal – astăzi e ziua mea şi vreau să petrecem câteva ore în deplină armonie. În acest context, nu pot să apreciez decât la superlativ gestul lui Sal de a-mi dărui flori.

Nu scap prilejul şi-i şoptesc peste umăr lui Darh:

- Vezi, măi, că tot mie mi-a dat dreptate? Hai, paşte un buchet ca să te calmezi!

Nici el nu se lasă şi scoate limba la mine. O scot şi eu la el, folosindu-mi mâinile pentru a-i arăta, prin gesturi, că a mea este mai lungă decât a lui.

Lăsăm joaca şi ne îndreptăm spre masa din mijlocul sufrageriei. Darh se aşează pe un scaun aşteptând să mănânce. Eu îmi pun un şorț şi mă pregătesc să servesc mâncarea după regulile pe care mi le-a spus bucătarul.

Hina, după ce a mirosit diverse flori, vine încântată spre mine pentru a-mi mulțumi cu un sărut. Eu stau cu spatele la ea prefăcându-mă indiferent, dar pândind-o cu coada ochiului. Mă cuprinde cu mâinile de umeri şi, răsucindu-mă cu fața spre ea, îşi apropie buzele ei senzuale de..., dar se retrage cu o mişcare bruscă. Mă întreabă mirată şi puțin contrariată:

- De ce stai cu limba scoasă?!

- Eeeee... Darh ăsta al nostru m-a provocat la un concurs şi am rămas aşa, gândindu-mă că eu am câştigat. Aşează-te şi tu la masă pentru că azi voi fi servitorul tău. Puteți să mâncați cu încredere deoarece nu am făcut eu mâncarea, ci un bucătar pe care l-am chemat special pentru acest moment aniversar. Din păcate pentru el, sărăcuțul, a mers, la un moment dat, în beci după nişte cartofi şi a nimerit într-o... sferă de-aia energetică. Acum, probabil, umblă la butoane prin nava voastră.

- Vorbeşti serios???, mă întreabă amândoi aproape în acelaşi timp, sărind de pe scaune.

- Stați, măi, liniştiți, că v-am păcălit! Voi, ăştia... extra şi semiextratereştri nu ştiți, domnule, de glumă! Cu toată superrațiunea voastră, sunteți foarte uşor de manipulat. Să nu atacați Pământul niciodată, pentru că noi vă batem numai cu bancuri şi snoave. Îi trimitem să cadă prizonieri pe cei mai glumeți reprezentanți ai noştri, adică pe politicieni, şi-aşa or să vă amețească ăştia cu minciunile lor, încât toate calculatoarele or să vi se sinucidă. Apoi o să ne oferim să vă ajutăm să vă reparați computerele şi o să vi-i trimitem pe depanatorii noştri cei mai... mult sau mai puțin pricepuți, foşti altceva dar reprofilați în ale tehnicii, iar după aceea cu siguranță că nicio navă federală nu va mai funcționa. În această situație, mulți spațieni se vor

îmbolnăvi de nervi, dar, iarăşi noi vă vom sări în ajutor punându-le acestora la dispoziţie spitalele noastre de recuperare, din care veţi putea recupera fără probleme trupurile celor apropiaţi. Văd că nu ripostaţi în niciun fel, ceea ce înseamnă că vă place mâncarea.

- Nu. Înseamnă că nu te mai luăm în serios.

Hina îl corectează pe Darh:

- Ne place mâncarea, ne place să te auzim şi cum glumeşti în stilul tău inconfundabil. Mie, cel puţin, îmi place foarte mult să te văd bine dispus. Mă relaxează, mai ales astăzi că este ziua mea.

- Că tot am revenit la discuţia despre ziua ta, o întreb eu, nu ne spui şi nouă, măi Hina, câţi ani împlineşti? Ai zis că este o sumă rotundă şi cred că ar trebui să aflăm şi noi.

- Eu ştiu deja, mă anunţă Darh cu oarecare superioritate.

- Păi cum să nu ştii tu!! Ţie îţi spune tot, şi despre ea, şi despre mine, şi despre galaxie, ca să ajungi cel mai deştept dintre toţi deştepţii Federaţiei. Dar cu ce folos, atâta timp cât orice idiot de coclon te poate transforma, cu radiaţia lui, într-un morman de plastilină?!

Hina ne întrerupe din nou:

- Astăzi împlinesc o sută de ani tereştri.

- Câââât!??! O sută de ani!??! Aşa de bătrână eşti?!

- Dar nu sunt bătrână. Pentru rasa mea sunt, încă, foarte tânără.

- Tânără!?! Tu eşti de-o seamă cu Toma Alimoş... şi-mi spui mie că eşti tânără?!

- Cine este Toma Alimoş?

- Eeee! A fost unul care, dacă ar fi trăit până azi, s-ar fi călcat pe barbă.

- Nu trebuie să te miri chiar atât de mult deoarece, în general, federalii trăiesc mai mult decât pământenii, iar noi,

helienii, şi mai mult. Raportat la vârstele terestre, eu aş avea cam... douăzeci şi cinci de ani

- Ce douăzeci şi cinci de ani spui tu!? Asta ar însemna că, atunci când te-am cunoscut eu, tu aveai doar... zece ani?!!

- Nu face confuzie între cele două sisteme de referinţă. Au trecut cincisprezece ani tereştri, dar la nivel galactic...

- Bine, atunci nu aveai zece, ci optzeci şi cinci de ani tereştri şi, din punctul meu de vedere, şi atunci şi acum tot bătrână eşti. De-aia te-ai şi măritat cu mine, pentru că erai deja babă şi nu te mai lua nimeni. Voi, federalii ăştia, faceţi pe grijulii cu noi, vă grozăviţi că aveţi cele mai valoroase principii, nu pierdeţi nici o ocazie ca să ne spuneţi că noi suntem vai de capul nostru, dar, în realitate, ne fraieriţi în cele mai neaşteptate situaţii. Păi, când o afla Jan că orzona lui o avea vreo două sute de ani, să vedeţi ce chelfăneală luaţi!

- Stai puţin, Sal, că nu ai înţeles. Eu nu sunt babă şi nici federalii nu vor să vă păcălească în niciun fel. Indiferent câţi ani am, în orice sistem de referinţă, singurul lucru care contează este că sunt tânără pentru că am toate caracteristicile omului tânăr în plină ascensiune biologică, energetică şi spirituală. Iar de măritat m-am măritat cu tine pentru că te iubesc, în plus, nu voi uita niciodată cât de mult ai făcut pentru mine.

- Mamă, nu te mai obosi să-i explici nimic pentru că nu o să înţeleagă în veci cum stau lucrurile. Ba chiar ar trebui să profiţi de supărarea lui de moment; poate pleacă şi ne lasă în pace.

- Care supărare măi copil mic fără experienţă?! Eu nu o să mă supăr niciodată pe soţia mea deoarece o iubesc

foarte mult, iar dragostea adevărată nu ține cont de vârsta galactică, fie ea spusă sau ascunsă. Nici pe tine nu o să mă supăr pentru că eşti copilul meu, chiar dacă tu n-ai să fii capabil să-ți explici chestia asta niciodată. Nu numai că nu plec, dar chiar vă servesc un desert foarte apetisant.

ꕥ

Vorbitorul ploaie: „Situația are o evoluție nefavorabilă şi confruntarea tinde să devină inevitabilă.

***Rătăcitorii** au pătruns în zona de expansiune universală şi amenință sectorul nostru de influență."*

Vorbitorul vânt: „Trebuie să ne grăbim."

Vorbitorul cer: „Să ne amintim că nu avem voie să intervenim direct, decât într-o situație critică."

*Vorbitorul amurg: „Suntem deja într-o situație critică. Propun declanşarea principalei acțiuni planificate pentru această etapă. **Trimisul** trebuie prevenit."*

Vorbitorul zare: „Misiunea Trimisului devine foarte grea. Trebuie ajutat să înțeleagă situația şi modul în care se va acționa."

ꕥ

După ce am terminat de mâncat, am mai stat câteva ore „la un pahar de vorbă", prilej cu care ne-am depănat numeroase amintiri, le-am relatat eu câteva întâmplări comice şi le-am spus o mulțime de bancuri de-ale noastre. Hina s-a amuzat în numeroase rânduri, dar Darh aproape că n-a schițat nici un zâmbet.

Constat cu plăcută surpriză că soția mea se integrează din ce în ce mai bine în atmosfera umană. Este mai vorbăreață, mai îngăduitoare, mai veselă, chiar dacă numai în timpul liber. În probleme de serviciu însă, a rămas cam la fel de sobră şi responsabilă.

În contrast cu ea, Darh mă îngrijorează tot mai mult, pentru că pe zi ce trece devine tot mai intransigent, tot mai critic la adresa pământenilor pe care, parcă, nu-i mai suportă. I-am spus eu Hinei că greşeşte plimbându-l de la o vârstă prea fragedă de la un capăt la altul al galaxiei. Trebuia să-l lase să facă şcoala în mod normal, pe Pământ, cu copiii de vârsta lui, iar dacă învăța prea mult, să-l mai fi calmat cu câteva palme la fund ca să priceapă copilu' că nu e bine să întreacă măsura şi abia în armată să-l fi trimis pe vreo navă federală, dar nu să conducă cine ştie ce sector, ci să curețe cartofi la bucătărie, că aşa am făcut şi eu la vremea mea.

Într-un târziu terminăm discuțiile şi ne ridicăm de la masă. Îl trimitem pe Darh la culcare în camera lui. Eu mă ofer să strâng masa, să spăl vasele, să fac curățenie în toată bucătăria. Hina este entuziasmată de răsfățul pe care i-l fac şi-mi spune:

- Te porți foarte frumos cu mine fără să ai un motiv anume. Lucrul acesta mă sensibilizează foarte mult şi mă face să mă simt protejată în preajma ta. Sinceră să fiu, la primele noastre întâlniri nici nu am visat măcar că o să mă ataşez de tine, era ceva ce părea de neconceput, dar iată că acum te iubesc foarte mult şi nu regret nicio clipă că am venit cu tine pe Pământ.

- Păi da! La primele noastre întâlniri te uitai la mine ca la unul picat din cer...Nu, că din cer eşti tu picată...Ca la unul găsit în pădure, iar moşii din Consiliu mă tratau ca pe

o insectă. Voiați, probabil, să vă folosiți de mine, să-mi dați o recompensă simbolică, ceva ce însemna foarte mult pentru mine şi foarte puțin pentru voi, ca apoi să scăpați de mine cu prima ocazie.

- Nu a fost nicio clipă aşa cum spui tu.

- Hai, că vă stătea pe buze să-mi dați medalia... „Şutul de aur", dar nu mă supăr deoarece şi noi, pământenii, într-o situație similară, am fi procedat la fel, poate şi mai rău. Numai că nu prea v-a mers. Eu m-am implicat mai mult decât trebuia, i-am „citit" pe cocloni mai bine decât ați reuşit voi să-i înțelegeți în zece mii de ani, devenind astfel singura soluție pentru o Federație neputincioasă, încurcată în propriile sale principii şi amenințată cu destrămarea, ba chiar cu dispariția. Nici nu cred că voi ați înțeles, măcar acum, poate nu mă refer la esența problemei pe care s-ar putea să nu o ştiu, dar măcar o latură însemnată a ei, şi anume că aceşti cocloni nu voiau neapărat război, ci o mai mare prețuire din partea voastră. Voiau să fie băgați în seamă, să fie apreciați pentru valorile lor, să fie tratați de la egal la egal. Dar voi ce-ați făcut? I-ați fugărit ca pe şobolani şi i-ați ținut la o distanță suficient de mare pentru a se simți umiliți. Adică nu le-ați dat nicio şansă pentru a deveni mai buni.

- Nu cunoşti toate detaliile. La începutul relației noastre cu coclonii, Federația a fost foarte tolerantă. Noi nu am vrut niciodată război. Bineînțeles că le-am impus nişte restricții care erau neapărat necesare pentru stabilitatea comunităților noastre. Greşeala a fost a lor şi a constat în viclenie, neseriozitate, lipsă de onoare, caracteristici pe care coclonii le vor avea mult timp de aici înainte. Chiar şi acum, când i-am primit în spațiul federal, îi monitorizăm foarte sever, în mare parte fără ştirea lor, deoarece, după tot ce au făcut, nu mai putem avea încredere în ei.

- Atunci de ce i-ați mai primit? Dacă voi credeți că nu se vor schimba niciodată, de ce v-ați mai băgat duşmanul în casă de bună voie?

- Pentru că izolarea lor nu a dat niciun rezultat. Vrem să încercăm altceva – să-i învățăm încetul cu încetul modul nostru de viață şi, poate, într-un viitor nu foarte îndepărtat, o să-i convingem de superioritatea principiilor noastre.

- Puțin probabil. Singurul lucru de care o să-i convingeți va fi că sunteți slabi şi că se poate profita la maxim de pe urma voastră. A trecut vremea când trebuia să vă purtați frumos cu ei. Acum au prins deja ură pe voi şi nu vor mai coopera chiar atât de uşor. De fiecare dată când ați avut de-a face cu ei ați greşit în punctele esențiale – la început i-ați desconsiderat, iar după aceea nu i-ați pedepsit suficient de sever. Trebuia să-i speriați îndeajuns de mult ca să vă ştie de frică. Dar voi, conform principiilor voastre ciudate, doar de voi înțelese, le-ați arătat numai faptul că vă puteți apăra cu succes în orice situație, dar nu şi că îi puteți nimici fără milă. Apoi a venit „Q-total” şi s-a ales praful de apărarea voastră „infailibilă”.

- Ce ți se pare de neînțeles la principiile noastre?

- Sunt lipsite de latura sentimentală şi, deci, prea rigide. Voi considerați sentimentele ca pe ceva perimat, dar de fapt ele sunt cele care dau echilibrul rațional şi stabilitatea socială. Când eşti fericit – dăruieşti, când eşti supărat – pedepseşti. Nu e niciun pericol de destabilizare aici, ci doar oscilări necesare în jurul unui echilibru general. Voi ați creat un echilibru pur rațional la nivel macrosocial care, neavând un mecanism sentimental de autoreglaj, creează foarte multe constrângeri şi insatisfacții individuale şi, prin acestea, mari probleme globale.

- Sunt foarte surprinsă să te aud spunând aceste lucruri.

- De ce? Mă credeai mai prost? Şi eu. Poate că tele...porcăria aceea a moşilor din Consiliu care ziceai că mi-au făcut-o mie pentru a deveni mai deştept, a început să dea roade. Era şi cazul, după cincisprezece ani!!

- Nu la asta mă refer. Mă surprinde faptul că susţii o teză care este acum în atenţia sociologilor noştri. După cum vezi, nu suntem chiar atât de rigizi; căutăm soluţii pentru problemele Federaţiei. Dar cercetarea pe această temă este strict secretă, la ea având acces un număr limitat de persoane. De aici vine şi surpriza mea – de unde ai aflat aceste lucruri? Este foarte important de ştiut dacă secretul a fost divulgat.

- Nu s-a divulgat nimic măi, sperioşilor! De unde era să ştiu eu la ce prostii lucrează sociologii voştri?! Am zis aşa, la întâmplare, ce am crezut eu că este bine. De fapt, lucrurile astea sunt aşa de evidente, încât orice pământean ţi le putea spune. Ce e atât de secret în ce-am zis eu?

Hina face o pauză ca şi cum n-ar fi sigură dacă ar trebui să-mi spună mai multe decât ştiu, apoi continuă discuţia noastră:

- Este ceva ce tu nu cunoşti, legat de sentimentele acestea în jurul cărora ne tot învârtim mereu. Cu foarte mult timp în urmă, când Federaţia abia se constituise şi-şi căuta un echilibru interior suficient de puternic pentru a ţine laolaltă, sub o singură autoritate, toate lumile componente care aveau o mare diversitate, studii sociologice foarte aprofundate au pus în evidenţă că cel mai mare risc de instabilitate îl constituie sentimentele, deoarece sunt prea imprevizibile, greu de anticipat, greu de

controlat, dar uşor de influenţat şi, în plus, sunt foarte mari consumatoare de bioenergie. Fie că sunt pozitive sau negative, s-a stabilit că acestea sunt responsabile de multe acte necugetate, ele întunecă raţiunea şi frânează dezvoltarea societăţii. Teste, prognoze şi simulări foarte complicate, asupra cărora nu mai insist acum, au demonstrat că este strict necesară inhibarea progresivă a activităţii zonelor cerebrale responsabile de producerea sentimentelor, până la un nivel la care acestea să nu mai prezinte un pericol pentru individ şi comunitate.

- Sentimentele văzute ca pericol?! Ciudat mod de a privi lucrurile, cel puţin pentru mine ca pământean!

- Pământul vostru, cel dominat de sentimentele locuitorilor săi, nu face altceva, de câteva mii de ani încoace, decât să alterneze perioadele de război, cu cele de armistiţiu – aşa zisa pace – în care, de fapt, se pregătesc noi arme pentru viitoarele confruntări armate. Războaiele au foarte puţină raţiune în ele şi toată este concentrată în atitudinea defensivă, de autoapărare. Inhibându-ne activităţile emoţionale, noi, federalii, nu numai că am devenit mai echilibraţi, dar ne-am sporit şi gradul de inteligenţă, extinzându-ne raţiunea în zonele cerebrale în care activităţile native fuseseră inhibate.

- Adică voi gândiţi cu tot creierul, de-aia sunteţi aşa deştepţi, şi nu vă mai sensibilizaţi cu nimic. Măcar să vă mai fi lăsat câţiva neuroni, chiar şi mai spre ceafă, ca să mai aveţi nitel habar şi de diverse trăiri, aşa, pentru orice eventualitate...

- Avem capacitatea de a identifica şi chiar exprima sentimente, dar toată această activitate este integral

subordonată raționalului. Trebuie înțeles că noi nu considerăm sentimentele ca fiind dăunătoare, ci doar că ele nu trebuie să ne domine rațiunea. Dacă materia vie a evoluat spre inteligență, înseamnă că viitorul trebuie să aparțină super-inteligenței şi nu stărilor afective care sunt specifice şi altor forme de viață inferioare, chiar lipsite de rațiune.

- Am mari rezerve la ceea ce spui tu dar, din păcate, nu am şi argumente ca să te contrazic, aşa că te întreb altceva. Dacă sentimentele astea nu au o prea mare valoare pentru voi, atunci tu de ce te-ai îndrăgostit de mine? Eeee!??! Acum să te văd! Să nu-mi spui că te-au pus sociologii voştri să te prefaci vreo cinci'şpe ani şi să pleci pe urmă la ei ca să le povesteşti cât de greu ți-a fost!

- Nu. Nu m-a pus nimeni să fac nimic de genul acesta.

- Poți să şi recunoşti, că nu m-ar mira prea mult. Am învățat din experiența de până acum că voi şi coclonii aveți ceva în comun – când îi e omului lumea mai dragă, îl surprindeți cu câte ceva: maimuțoii cu fel de fel de viclenii, iar voi cu diverse experimente; şi, bineînțeles, toate pe spinarea mea.

- Cu mine s-a întâmplat altceva. Eram în prizonierat, ajunsesem aproape la limită cu rezistența fizică şi psihică, nu aveam nici o speranță că ceva sau cineva mă mai putea salva şi mă pregăteam să mor. În momentele acelea am hotărât să-mi deblochez zonele cerebrale inhibate, să-mi las sentimentele să se manifeste nestingherite, necontrolate de rațiune, pentru că şi aşa nu mai conta şi nici nu mai puteam să fac rău cuiva prin încălcarea acestei reguli. Am simțit atunci o ură necontrolată față de cocloni şi o recunoştință nemăsurată față de tine, pentru eforturile tale imense şi gratuite de a salva sau măcar ajuta Federația. Apoi, când te-

am simțit lângă mine, când m-ai luat în brațe, toată această recunoştință pe care o manifestasem mai mult în numele colectivității de care aparțin, s-a transformat brusc, fără să ştiu cum, într-un sentiment de iubire fără margini exprimat în nume personal. Mi-a fost foarte clar, din prima clipă, că numai tu, din toată galaxia, puteai să faci aşa ceva, adică să-ți rişti libertatea şi viața pentru mine. Şi, deşi era ceva total împotriva rațiunii şi logicii ceea ce făcusei tu, pentru mine a fost ceva extrem de plăcut.

- Şi acum tu cum eşti de fapt? Blocată sau deblocată?

- Mi-am păstrat numai pentru tine un segment cerebral prin care să-mi manifest sentimentele şi-ncă puțin pentru a părea cât mai umană, pentru a accepta, a tolera cât mai bine manifestările semenilor tăi, care nouă ni se par de multe ori puerile, dacă tot activez aici pe Pământ, dar în rest am redevenit o federală. Era strict necesar să fac acest lucru pentru a nu produce distorsiuni în sistemul nostru de reguli şi principii.

- Da’ auzi?! Voi puteți să vă blocați şi deblocați sentimentele după bunul plac, sau vă trebuie câte-un şoc ceva, de inițiere? Poate nu v-ar fi stricat să vă las câteva luni pe mâna lui Kohon, ca să vă trezească idiotul ăla la realitate.

- La început, această inhibare sentimentală s-a produs treptat, prin antrenarea psihicului în diverse forme. Cele mai eficiente metode au fost şedințele în grupuri foarte numeroase, care transmiteau individului tăria şi siguranța colectivității, îi induceau apartenența la un sistem rațional foarte stabil şi eficient. Acum, după atâtea generații, această caracteristică a devenit aproape nativă. Ne naştem cu ea într-o anumită proporție, în funcție de individ, şi ne-o perfecționăm prin educație. Foarte, foarte puțini sunt cei

care mai pot să-şi inhibe şi dezinhibe sentimentele în mod volitiv.

- Şi tu eşti una dintre aceştia, din fericire.

- Da.

- Probabil şi moşii din Consiliu au aceeaşi capacitate.

- Nu. Dimpotrivă! Ei sunt în extrema cealaltă – persoane care se nasc 99% inhibaţi şi-şi folosesc capacităţile cerebrale disponibile pentru suplimentarea raţiunii şi dezvoltarea unor aptitudini paranormale ca telepatia, telekinezia şi altele. Ei sunt un exemplu de urmat pentru toţi federalii.

- Adică?!

- Adică spre acest stadiu de dezvoltare tinde Federaţia – ca toţi membri ei să dobândească aceste calităţi, transformând-o într-o societate telepatică, cu un grad foarte mare de integralitate care să-i dea posibilitatea...

- Aoleu!!! Adică peste nu ştiu câte decenii, secole, toţi federalii vor deveni un fel de „legume" care nu vor face altceva decât să moţăie şi să viseze la... cât de bine le este lor împreună?! Crezi că noi, pământenii, vom accepta rolul acesta de... „frumoasa din pădurea adormită"?! De ce nu ne întrebaţi şi pe noi dacă suntem de acord? Şi, mai grav, ce-o să faceţi când, profitând de... „imponderabilitatea" voastră, coclonii vă vor fura şi scaunele de sub voi? O să moţăiţi în aer, ceea ce o să reprezinte singurul avantaj de a fi tele-kinezo-patici...

- Va mai dura foarte mult timp până atunci. Sperăm ca, până la acea perioadă crucială pentru galaxie, problema coclonă să fie definitiv rezolvată. Şi nu vom fi o societate amorţită cum crezi tu. Dimpotrivă, vom fi foarte dinamici, foarte raţionali şi foarte eficienţi. Schimbul de informaţii

va fi globalizat, multe acțiuni intermediare care se vor dovedi inutile vor fi eliminate, fiecare individ va deveni un nucleu rațional într-o rețea supercomplexă, care va transforma Federația într-un adevărat organism viu, superinteligent, așa cum miliardele de neuroni cuprinşi în rețele de miliarde şi miliarde de interacțiuni dau ca tot unitar creierul – acest supercomputer biologic net superior fiecărui neuron component.

- Mi se pare mie sau voi chiar credeți că acest plan de realizare a unei Federații viitoare este perfect?

- Vrem să realizăm o societate perfectă care, prin autocontrol, să aibă stabilitatea de a trăi cât galaxia însăşi.

- Eram convins! După părerea mea voi sunteți la fel de perfecți cum sunt coclonii de invincibili!

- Nu am spus că suntem, ci că vrem să devenim, indiferent cât va dura până atunci. Chiar dacă ai folosit un ton ironic, eu sunt dispusă să te ascult. Ce ți se pare imperfect la acest plan?

- Acelaşi lucru care vă face vulnerabili şi acum – faptul că sacrificați individul în favoarea societății. Federația asta perfectă a voastră va fi compusă din miliarde şi miliarde de cetățeni cu statut de sclavi care nu vor mai putea să gândească, să viseze sau să iubească pe cont propriu, fiind racordați la o superstructură care le va impune o mie de reguli, una mai restrictivă decât alta.

- Nu este adevărat. Toți vor fi liberi să gândească, ba mai mult, vor fi racordați la o rețea cu o infinitate de date, vor fi liberi să viseze, dar nu vor avea la ce, pentru că realitatea va depăşi imaginația, vor fi liberi să iubească, dar nu-şi vor dori acest lucru deoarece nu şi-l mai doresc de mult timp şi asta pentru că au înțeles că sentimentele le pot pune în pericol existența.

- Şi ce veţi face cu cei care nu vor dori să se integreze în aşa frumuseţe de federaţie?!!

- Nu credem că, la momentul potrivit, vor mai fi asemenea comunităţi.

- Nuuuuu?!? Ba eu cunosc o întreagă planetă, numită, parcă, Pământ, care va fugi de perfecţiunea asta a voastră ca oaia de lupul turbat. Iubita mea, Hina, du-te, te rog, mâine la serviciu şi dă-ţi demisia! Apoi adună-i pe toţi federalii care lucrează pe Pământ sub diverse acoperiri şi trimite-i acasă la ei. Vino pe urmă la mine şi du-mă pe o insulă din Pacific unde să ne petrecem un concediu de odihnă cale de vreo douăzeci de ani de-aici înainte. Şi-n tot acest timp să nu mai vorbeşti cu moşii din Consiliul Suprem al Federaţiei, că ăia îţi bagă în cap numai tâmpenii care nu se vor realiza niciodată.

- Deci, crezi că planul nostru de realizare a unei societăţi perfecte este o utopie?

- Da, aşa cred. Societatea voastră va semăna cu un creier de tigru ierbivor.

- Hm! Nu sunt chiar surprinsă. Am provocat o astfel de discuţie pentru a afla părerea ta despre acest lucru. Aceasta corespunde cu concluzia pe care am tras-o eu dintr-un studiu de opinie efectuat pe un număr mai mare de pământeni.

- Te-ai dat de gol faţă de alţi pământeni?!

- Nu. Studiul a fost făcut prin metode indirecte specifice prospecţiei sociale disimulate. Nimeni nu a bănuit nimic. Dar aveam nevoie de o confirmare pe baza unei discuţii directe pe care numai cu tine o puteam face. M-ai ajutat foarte mult. Este ceva aparte cu voi, pământenii, ceva ce poate deveni foarte important pentru viitorul galaxiei...

Hina a spus ultima frază coborând privirea în pământ şi devenind deosebit de gânditoare. Parcă nici nu mai ştie că sunt lângă ea, dar eu îi reamintesc acest lucru cu un reproş:

- Deci de-aia ai venit tu azi acasă zâmbitoare, iubitoare, veselă şi vorbăreaţă, ca să mă tragi de limbă şi să mai umpli mâine la serviciu un dosar cu fel de fel de concluzii despre ciudăţeniile pământenilor care, inexplicabil pentru voi, nu sunt nici cai nici măgari, adică nici federali nici cocloni. Trebuie să fii bucuroasă – un nou experiment, avându-mă pe mine ca subiect de studiu, a reuşit pe deplin.

- Nu te supăra, te rog! Nu a fost nici un experiment, ci o simplă discuţie. Am nevoie de părerea ta şi ar trebui să te bucuri că eşti foarte important pentru mine şi că îţi cer ajutorul la nevoie.

- Păi şi cobaiul de laborator este important pentru cercetătorii care fac experienţe pe el. Îi ajută pe aceştia să afle cât timp poate înota un şoarece în apă fiartă sau după cât timp i se încinge coada când este curentat.

- Noi nu facem asemenea experimente nici la propriu, nici la figurat. Este o regulă strictă a Federaţiei să nu producem suferinţă inutilă în contextul...

- Dar experienţe fără suferinţă, faceţi? De exemplu, Darh este rezultatul unui astfel de experiment?

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că nu mai înţeleg nimic. Ai venit cu mine pe Pământ, dar eşti mai mult plecată prin galaxie, mă iubeşti foarte mult, dar ai rămas aceeaşi federală foarte raţională, visezi la o societate perfectă, dar te interesează părerile pământenilor, ai făcut un copil jumătate terestru, dar l-ai educat în cel mai pur stil federal. Sunt prea multe contradicţii din care eu nu mai înţeleg nicio iotă. Ştiu doar

că voi nu faceți nimic la întâmplare, că de fiecare dată urmăriți un scop foarte bine precizat. Şi mai mereu când discutați cu mine, îmi ascundeți ceva. Mi-amintesc că mi-a trebuit o oră să conving consiliul vostru să-mi spună că eşti prizonieră la cocloni. Câtă pierdere de timp pentru ceva elementar şi tu îmi vorbeşti de maximă eficiență şi schimb de informații la cel mai înalt nivel de performanță.

- Voiau să te protejeze...

- Cum să mă protejeze? Lăsându-mă să sufăr toată viața? Iar în legătură cu Darh, că despre el era vorba, de ce ai acceptat să faci acest copil? Nu te-ai gândit tu, superrațională, că va fi toată viața într-o mare dilemă? Ca pământean va tânji tot timpul după valorile galactice, iar ca federal va fi totdeauna complexat de originea sa terestră. Deja are un comportament extremist – nu mă suportă pe mine, tatăl lui, dar nici nu face nici cel mai mic efort pentru a-mi înțelege raționamentele şi, de ce nu, sentimentele. Pur şi simplu îmi interzice să-l iubesc, nu pentru că ar fi supărat pe mine sau că i-aş fi făcut eu ceva rău, ci pentru că i-ați băgat voi în cap fel de fel de..."cărăbuşi". Aşa se comportă toți copiii din Federație față de părinții lor?!

- Să le luăm în ordine. În primul rând recunosc că am făcut o greşeală în desfăşurarea acestei discuții. Spre deosebire de dialogurile noastre anterioare, acum am avut un anumit scop oarecum ascuns – să aflu ceva anume de la tine, mai precis părerea ta despre viitorul societății galactice. Am făcut-o în mod iscoditor, fără să te previn unde vreau să ajung, dar am considerat că este mai bine să-mi dai nişte răspunsuri spontane, care au o valoare mai mare pentru studiul meu. Îți promit că pe viitor voi face tot posibilul să te abordez direct, fără ocolişuri, atunci când voi dori să-ți aflu părerea într-o anumită problemă. Chiar

merg mai departe şi îţi spun că mâine dimineaţă vreau să vorbesc cu tine pe o temă foarte importantă.

- De ce nu acum?

- Acum este, încă, ziua mea şi vreau să rămânem cât mai relaxaţi. În al doilea rând, în Federaţia noastră viitoare nu va fi nimeni integrat cu forţa. La vremea respectivă Pământul poate renunţa la această ofertă, chiar dacă va fi de neînţeles această hotărâre a sa pe care, însă, noi o vom respecta, deoarece tindem spre o organizare socială fără condiţionări sau opresiuni, în care toţi îşi aleg locul prin proprie voinţă, dar, odată ales acest loc, fiecare va suporta consecinţele alegerii făcute de bună voie.

- Sună mai mult ca o ameninţare decât ca o alegere liberă. Este ca şi cum ai spune:”Bine aţi venit la noi, dragi pământeni, şi nu a mai fost nevoie să vă rupem picioarele pentru a vă convinge de bunele noastre intenţii!”.

- Faci o mică eroare. Nu Federaţia are nevoie de Pământ, ci Pământul de Federaţie. Noi vrem să vă integrăm deşi, cu fiecare planetă în plus, creşte efortul nostru de menţinere a unui echilibru stabil. Dar dacă Pământul va rămâne în afara Federaţiei, va fi SINGUR, fără aliaţi, fără resurse, fără libertate de mişcare şi într-un permanent risc de a fi invadat de cocloni.

- Poate ne vom alia şi noi cu alte planete mai barosane...

- Nu există alte planete. În zona galactică de care vorbim există doar două mari sfere de influenţă – Federaţia şi Imperiul coclon. Voi sunteţi la mijloc.

- Şi de ce este Pământul aşa de important, încât vă bateţi voi pe el?

- Nu ne batem pentru Pământ. Coclonii vor să invadeze cât mai mult spaţiu galactic, iar noi vrem să ne

menținem autoritatea în sfera noastră de influență. Aşa s-a născut războiul împotriva coclonilor invadatori. Din păcate, Pământul a ajuns acum la mijloc şi noi vrem să îl protejăm, nu neapărat să îl integrăm. Dar nu îl putem proteja decât integrându-l. Dacă tu crezi că vă înțelegeți mai bine cu coclonii, noi vă putem lăsa pe mâna lor!

- Nu hotărăsc eu de unul singur soarta întregului Pământ, dar un lucru îți pot spune în numele tuturor pământenilor: dați-ne navele şi armele voastre, învățați-ne cum să le folosim şi vom rezolva noi odată pentru totdeauna problema asta aşa de spinoasă a derbedeilor de cocloni cu care voi vă chinuiți de zece mii de ani!

- Ştii că nu se poate aşa ceva.

- Dar de ce mai discutăm noi de pericolul coclon? Nu s-au apucat ei de comerț şi sunt mai paşnici ca oricând?

- Acum sunt şi, probabil, încă o sută de ani de aici înainte. Dar nu avem garanții de perspectivă. Să revenim, totuşi, la subiectul pe care îl începusem. Mă întrebai de Darh şi de copiii din Federație.

- Da. Cum puteți să faceți şi să creşteți copii fără să vă exprimați nişte sentimente? Cum te poți căsători fără să spui „te iubesc”? Te trezeşti de-odată că ai un partener trimis de computerul programator? Şi cum poți educa propriul copil fără să-l îndrăgeşti sau să-l urechezi, după caz? La naştere le montați telecomandă şi-i dirijați din taste?

- Noi, federalii, nu ne căsătorim şi nu facem copii în stilul terestru. Copiii noştri se concep în nişte laboratoare speciale, pe baza unor selecții genetice foarte riguroase, astfel încât să rezulte numai indivizi foarte reuşiți ca intelect şi stare de sănătate, sub supravegherea atentă şi permanentă a unor savanți pe deplin responsabili şi

conştienţi de importanţa muncii lor. După naştere, aceşti copii sunt integraţi în mai multe procese de dezvoltare, educare şi instruire care se succed odată cu înaintarea în vârstă. Bineînţeles că în tot acest timp sunt supravegheaţi şi ajutaţi de personal specializat, care le pune la dispoziţie absolut tot ce au nevoie. La vârsta corespunzătoare cu cea de douăzeci de ani tereştri sunt integraţi în societate, primind o locuinţă şi un post de muncă într-un domeniu de activitate pentru care au fost instruiţi şi pentru care au, bineînţeles, cele mai mari aptitudini. În toată această perioadă, aceşti copii dobândesc capacitatea de a trăi în comun, de a se ajuta şi respecta reciproc, constatând din proprie experienţă că o societate cu o foarte mare coeziune este net superioară uneia în care indivizii au interese diferite. Nu au nevoie de „grija părintească”, dacă la asta te gândeşti, deoarece nu le lipseşte nimic şi nici nu-şi cunosc părinţii, aşa că nu au cui să le simtă lipsa.

- Nu grija, ci dragostea părintească ar putea să le lipsească...

- La noi este cu totul alt sistem. Nu există această relaţie între părinţi şi copii. Nimeni nu ştie la crearea cărui copil a participat şi nici copiii nu conştientizează că ar putea aparţine unui ins anume. Pe înţelesul vostru, aş putea spune că toţi copiii Federaţiei sunt ai noştri, ai tuturor.

- Deci, dacă am înţeles eu bine, voi nu vă căsătoriţi, ci trăiţi ca nişte burlaci înrăiţi, munciţi necondiţionat în interesul comunităţii fără să vă pese de propriile voastre dorinţe şi necesităţi, iar din când în când mai participaţi la conceperea unor copii din flori, adică ai nimănui, cu care vă umpleţi orfelinatele. Cine ştie câtă bătaie or mânca ei acolo de la îngrijitoare, educatoare sau femei de serviciu şi voi credeţi că au asigurate toate condiţiile!

- Noi ne protejăm şi duşmanii şi tu crezi că ne putem bate copiii?!

- Dacă nu-i al tău, nu-ți pasă de el. Ştiu eu de când eram în şcoala primară. Aveam un „cal" de învățătoare care, când se supăra pe unu', ne bătea pe toți.

- Federația este o societate mult mai mare şi mult mai complexă decât Pământul. Nici nu încape vreo comparație. Avem principii şi reguli foarte avansate, care asigură nu numai stabilitatea internă, ci şi un mare grad de libertate şi satisfacție pentru fiecare individ în parte. Spuneai de „dorințe şi necesități" care nu ne sunt îndeplinite. Nu este adevărat. Avem acces nelimitat la ştiință, la cultură şi artă, putem discuta între noi fără interdicții, ne putem odihni şi relaxa în diverse moduri. Ce ne-am putea dori şi nu am putea avea?

- Să vă iubiți în intimitate.

- Nu este interzis acest lucru, numai că foarte, foarte puțini mai experimentează aşa ceva. Nu poți să înțelegi toate acestea decât dacă eşti federal.

- Bine, eu nu sunt federal şi nu înțeleg. Tot din cauza asta nici voi nu ne înțelegeți pe noi – pentru că nu sunteți pământeni. Dar tu de ce te-ai căsătorit cu mine, dacă lucrul acesta nu se practică în Federație?

- Ca să vă înțeleg mai bine. Ți-am explicat cum m-am îndrăgostit de tine. Am simțit, însă, nevoia să fac mai mult şi de aceea am acceptat să mă căsătoresc cu tine. Este mai mult decât o simplă experiență sau curiozitate. Şi pentru că ți-am promis că voi discuta cu tine mult mai deschis, recunosc că este şi o necesitate de a înțelege cele mai ascunse taine ale pământenilor.

- Ce taine avem noi şi eu nu ştiu?!

- Sentimentele şi energiile ce rezultă din manifestarea acestora.

- Tot ne învârtim în jurul acestor sentimente, complicând inutil nişte lucruri fireşti. Să zicem că am înțeles de ce te-ai căsătorit tu cu mine. Ca să reînveți ceea ce ați uitat voi. Dar spune-mi, te rog, de ce s-a căsătorit orzona aia cu Jan al nostru? Sau, când ne-ați văzut pe noi aşa chipeşi, v-a apucat... „curiozitatea”!

- Orzonii mai păstrează încă, în unele locuri, obiceiul ataşamentului de microgrup care se manifestă pe plan local, fără a periclita interesele majore ale societății, care au prioritate absolută. În plus de asta, nu cred că este prea multă dragoste între ei, ci doar o mare potrivire de caracter. Mai trebuie spus că fiecare specie inteligentă, componentă a societății noastre galactice, mai păstrează unele obiceiuri specifice care se manifestă doar în sfera lor de influență. În calitate de federali, însă, fiecare acceptă necondiționat regulile şi principiile generale.

- Cu alte cuvinte, fiecare îşi face de cap la el acasă, iar când îl chemați voi la raport, devine, dintr-o dată, conştiincios nevoie mare! Mă miram eu să fie Federația asta aşa perfectă!

- Nu este perfectă, dar tinde să devină. Şi nimeni nu îşi face de cap, deoarece toți suntem conştienți de faptul că uniți suntem mult mai puternici.

- Hina, dă-mi voie să-ți dau un sfat! Nu integrați Pământul în uniunea voastră, pentru că semenii mei, chiar dacă vor sări în sus de bucurie şi îşi vor băga nasul prin toate comitetele şi organizațiile voastre, vor sfârşi prin a nu respecta nicio regulă. Îi cunosc eu! Sau vor respecta numai ceea ce o să le convină, iar pentru celelalte vor face o gălăgie de nedescris, convingându-i, poate, şi pe alții să vă

saboteze. Tot mai bine ar fi să ne dați niște nave de-ale voastre ca să-i nimicim pe cocloni, pentru a putea să rămânem în siguranță, fără să mai fie nevoie să ne integrați nicăieri.

- Nu se poate...

- Doar cu împrumut...

- Cu nimic. Nu vom integra Pământul în Federație decât atunci când va fi perfect pregătit pentru acest proces.

- Aaaaa, păi de ce nu spui așa!! Adică la anu' și la mulți ani! Acum m-am lămurit. Dar hai să revenim! Spune-mi despre Darh! Ce rol joacă el în relația noastră și de ce nu l-ai integrat și pe el în sistemul vostru de pregătire?

- Mi-am impus ca pe Pământ să mă comport ca o pământeancă. Asta a presupus de la sine, nu numai să te iubesc fără restricții, lucru pe care îl fac permanent și oriunde în galaxie, ci și să mă căsătoresc cu tine, să avem un copil pe care să-l creștem în cadrul familiei noastre. Din acest punct de vedere Darh este un pământean și trebuie instruit și educat după modelul terestru. Bineînțeles că i-am spus adevărul despre noi și i-am permis accesul la valorile Federației, lăsându-l să își aleagă singur calea pe care vrea să o urmeze. Acum este în faza în care privește exagerat de admirativ valorile extraterestre, dar sunt convinsă că într-un viitor apropiat va deveni mult mai echilibrat și te va aprecia și respecta mult mai mult. Sunt de acord că uneori exagerează, astăzi chiar a întrecut măsura, dar îți promit că în seara aceasta voi discuta foarte serios cu el această problemă.

- Trage-i și vreo două la fund din partea mea!

- Tot ce este din partea ta, trebuie să faci tu însuți.

- Da’ ce, am curaj?! Păi, ăsta, când s-o face mai mare, cine ştie prin ce dezintegrator mă bagă sub pretextul că vrea să mă întinerească...

- Hai să fim serioşi!

- Hai să fim! Tot ce mi-ai spus despre căsătoria noastră şi despre Darh, seamănă cu un experiment de-al vostru... cu tema...”ce fac pământenii din ce-am uitat noi”. Parcă ziceai mai devreme despre nişte sociologi care, în mod strict secret, experimentează nu ştiu ce chestii pe spinarea noastră, a pământenilor. Eu sunt unul dintre ei, iar tu te-ai oferit să-mi ții de urât ca să-mi pară totul mai real şi să iasă rezultatele mai exacte.

- Nu amesteca lucrurile! Savanții aceia fac, într-adevăr, nişte prognoze despre cum ar trebui să arate Federația - şi nu Pământul - în viitorul îndepărtat, încercând să stabilească ce drum trebuie să urmeze aceasta pentru a ajunge exact acolo unde ne dorim. Ceea ce fac ei nu are absolut nicio legătură cu ce facem noi doi şi nici Darh nu este implicat în nimic. Tot ce este legat de familia noastră în relația sa cosmică, are legătură numai şi numai cu hotărârea mea.

- Să înțeleg că faci ceva ilegal?! Dacă te prind moşii din Consiliu, ai încurcat-o!

- Am înştiințat de la început Consiliul Suprem despre intențiile mele, susținând totul cu argumente logice. Le-am precizat că trebuie să fac acest lucru deoarece asta-mi doresc cel mai mult.

- Şi s-au lăsat convinşi aşa de uşor?! Am simțit eu de la început că tu ai ceva ciudat în tine. Prea îi convingi repede pe toți de ceea ce vrei tu! De-aia m-am şi îndrăgostit de tine. Parcă ai avea aşa, nişte calități paranormale. Când

m-am întâlnit prima dată cu Consiliul vostru, am crezut că moşii sunt doar de umplutură şi că, de fapt, tu îi manipulezi din butoane.

Hina se uită mirată la mine, apoi îmi spune:

- Poți convinge pe oricine de orice, dacă ai argumente logice.

- Da de unde! Cred că la noi pe Pământ sunt câteva milioane de „berbeci" pe care nu poți să-i convingi cu nimic, dacă ei au alte interese. Vezi? Nu argumentele voastre super-logice contează, ci interesele. Acesta va fi, cred eu, viitorul galaxiei.

- Sper din toată inima să te înşeli. În privința puterii mele de convingere aşa-zis extraordinare, îți amintesc că şi tu i-ai convins, nu numai pe membrii Consiliului Suprem, ci şi pe cocloni, de necesitatea înfăptuirii unor lucruri. Ba ai făcut-o mult mai bine decât mine. Aşa că nu este nimic deosebit cu puterea mea de convingere; mai degrabă cu a ta...

- Poate că suntem amândoi foarte buni în domeniu şi eu nu ştiu; iar tu nu vrei să-mi spui.

Hina se apropie de mine, îmi pune o mână pe umăr şi mă sărută pe gât şoptin-du-mi:

- Ai un stil simpatic de a glumi şi asta îmi place foarte mult la tine.

- Dar eu nu glumesc. Ba chiar sunt îngrijorat de faptul că în ultimii cincisprezece ani s-au întâmplat fel de fel de lucruri pe care, la vremea lor, le-am crezut normale, dar care, de fapt, ascund multe mistere. Şi, ce-i mai grav, nimeni nu pare a cunoaşte şi a dirija aceste secrete spre un anumit scop, totul mergând, parcă, într-o dezordine îngrijorătoare, spre un final imprevizibil. Pământenii habar nu au de nimic, coclonii au devenit, din pericolul iminent al lumilor cosmice, nişte negustori beți şi inofensivi, iar voi,

federalii, încă nu v-ați decis cum va arăta societatea voastră în viitorul nu prea îndepărtat. Parcă am fi pe o navă în derivă care se scufundă, iar noi, în loc să ne panicăm, ne pregătim costumele de baie! Mai este cineva prin galaxia asta care ar putea să influențeze lucrurile în mod hotărâtor şi de care depindem noi fără să ştim?

- Dar de ce ai devenit dintr-o dată aşa de îngrijorat de soarta galaxiei?

- Nu ştiu nici eu ce m-a apucat. De fapt, de mai mult timp mă tot gândesc cum a fost posibil să se întâmple nişte lucruri care, la o privire mai atentă, n-au nicio logică. Mă refer la perioada războiului împotriva coclonilor: voi că m-ați ales tocmai pe mine, tu că te-ai îndrăgostit, moşii că au mers pe mâna mea şi i-au primit pe cocloni în spațiul federal, maimuțoii că au acceptat pacea şi altele... Mă gândeam atunci că s-ar putea să fim manipulați de cineva, dar acum nu mai ştiu ce să cred.

- Nu mai crede nimic! Din punctul meu de vedere lucrurile sunt sub control, iar viitoarele crize vor putea fi gestionate cu succes de către Federație. Atâta timp cât nu avem motive serioase de îngrijorare, este bine să ne relaxăm. O tensiune psihologică artificial creată, ne va altera capacitatea de a lua decizii corecte, la nevoie. Aşteaptă-mă, te rog, în dormitor. Eu vreau să vorbesc puțin cu fiul nostru.

Hina urcă scările şi se îndreaptă spre camera lui Darh.

Eu mai rămân puțin pe gânduri. De când m-am căsătorit cu iubita mea, am dus o viață fără griji. A trecut timpul pe nesimțite, fărâmițat în activități cotidiene. Hina şi-a văzut de treaba ei, părând a avea un serviciu banal, Darh a crescut mai mult de la sine, fără prea mult ajutor din

partea mea, iar eu am lenevit şi am profitat de prezența soției mele pentru a fi fericit. Discuțiile despre Federație, cocloni, galaxie au fost rare şi superficiale. Dar acum îmi dau seama, aşa dintr-o dată, ca şi cum m-ar fi „lovit" ceva şi m-ar fi trezit din această indiferență, că noi nu trăim într-un cadru obişnuit, ci doar ne prefacem că totu-i normal. Soția mea este extraterestră (!!!), copilul meu cutreiera galaxia, eu am participat la războiul împotriva coclonilor şi nimeni de pe Pământ nu ştie nimic. Ba mai mult – treburile prin Cosmos sunt foarte dinamice şi mai degrabă instabile, fiind nevoie de foarte mult timp până când se va ajunge, dacă se va ajunge, la o societate perfectă în care totul va merge de la sine. Cel puțin aşa presimt eu, fără să am argumente logice, că vom avea multe pericole de înfruntat în viitorul destul de apropiat, deoarece conflictul dintre federali şi cocloni nu a fost rezolvat, ci doar amânat. Şi mai cred că Hina mă protejează ținându-mă departe de frământările ei, fără să ştie că şi pe mine mă frământă ceva. De fapt mi s-a activat în seara aceasta o frământare mai veche. Cine dirijează treburile galaxiei, făcându-ne pe noi nişte simpli actori? Coclonii? Nici vorbă! Moşii din Consiliu? S-ar putea! Alte planete ascunse? Cine mai ştie?! Poate nimeni şi eu îmi fac griji degeaba. Dacă era cineva deasupra tuturor, ar fi rezolvat toate problemele cu mai multă eficiență şi promptitudine şi nu ne-ar mai fi lăsat să ne chinuim atâta, ba să-i batem pe cocloni, ba să-i transformăm în negustori, ba să perfecționăm Federația. Dacă Hina ştie ceva, cu siguranță îmi va spune, pentru că mi-a promis, nu numai că va discuta mai deschis cu mine de-acum înainte, ci şi că o să stăm de vorbă mâine pe o anumită temă.

Oare ce-o vrea să-mi spună? Ia să fac eu un lucru mai puțin frumos, dar foarte eficient. Să ascult ce discută Hina cu Darh. Poate aflu informații prețioase despre treburile care mă preocupă, înainte ca acestea să mă ia prin surprindere.

Urc scările şi mă apropii de uşa camerei lui Darh. Îi aud cum vorbesc.

- ... şi nu pot, de asemenea, să-mi explic cum tu, care eşti implicată direct sau indirect în cele mai importante proiecte ale Federației, îți iroseşti timpul pe Pământ, printre nişte oameni cu care nu ai nimic în comun.

- Toți avem ceva în comun: suntem ființe inteligente ale aceleiaşi galaxii.

- Dar suntem total diferiți. Coclonii nu au nicio legătură cu principiile Federației, iar pământenii sunt prea legați de grijile lor zilnice pentru a fi importanți pentru noi. Chiar tu ai spus, în nenumărate rânduri, că nu sunt pregătiți pentru integrare. Atunci de ce îți mai pierzi timpul cu ei?

- Vorbeşti despre pământeni ca despre nişte străini, uitând că eşti pe jumătate terestru.

- Fondul biologic nu contează. Eu sunt federal prin convingeri şi principii, iar „rudele mele de sânge” sunt de-a dreptul primitive prin multiplele lor manifestări sentimentale.

- Dacă vrei să devii cu adevărat un federal, trebuie să fii mult mai echilibrat şi îngăduitor cu semenii tăi. Acum nu faci decât să te manifeşti într-un mod foarte extremist, lucru care nu face cinste nici unei ființe cu adevărat inteligente.

Hai că i-a zis-o Hina! Aşa-ți trebuie măi, ...”cozonac nedospit”, dacă te crezi mai grozav decât eşti!

Sunt curios să aud ce se mai discută. Vorbeşte din nou Hina:

- Vreau neapărat, ba chiar îți impun, să-ți schimbi atitudinea față de Sal. Te porți foarte urât cu el şi nu îmi convine. Nu uita că este tatăl tău şi trebuie să îl respecți cum se cuvine.

- Să-l respect?!! Foarte bine! O să-l respect pe tatăl meu, la fel de mult cum îl respecți şi tu pe tatăl tău; dacă îl cunoşti cumva! Mamă, nu vreau să fiu obraznic, dar de când se manifestă în Federație acest respect pentru părinți?!

- Îți repet că noi nu suntem în spațiul federal şi – foarte important – tu nu eşti cetățean declarat al societății noastre. Dacă nu poți să îl respecți pe Sal ca tată, respectă-l ca om. Respectă-l aşa cum mă respecți şi pe mine, înțeleg că nu ca mamă, deşi mă numeşti aşa, ci ca ființă inteligentă din sfera ta de interes. Chiar dacă nu ne cunoaştem părinții, noi, federalii, ne respectăm foarte mult între noi.

- Ție îți spun „mamă" din obişnuință, dar te respect şi te apreciez pentru tot ce ai făcut pentru mine. Sal nu a făcut mai nimic în acest sens şi de aceea am rezerve în a-i acorda prea multă considerație. Cu toate acestea, îți promit că nu-l voi mai ataca sau ironiza în niciun fel, ci voi încerca să devin cât mai neutru față de el, dar asta numai pentru că mi-o ceri tu.

- Sal a făcut enorm de mult pentru tine, pentru mine şi pentru toată galaxia.

- Ştiu, ştiu... V-a ajutat să-i învingeți pe cocloni, te-a eliberat pe tine din prizonierat şi aşa mai departe. Era neapărată nevoie să te îndrăgosteşti de el încălcând grosolan principiile Federației? Nu puteați să-l recompensați în cu totul alt mod, cu mai puține implicații

pe termen lung? Încerc să spun că locul tău era în cu totul altă parte, adică în sferele de conducere ale Federației.

- Locul meu aici, pe Pământ, lângă Sal, nu îmi limitează libertatea de mişcare, nu mă constrânge în niciun fel. Faptul că îl iubesc pe soțul meu nu este o recompensă pe care i-am acordat-o pentru meritele lui, ci expresia sentimentelor mele față de el. Dacă Federația are anumite principii legate de această temă, nu înseamnă că i se poate impune cuiva să nu îşi exprime sentimentele. Ba dimpotrivă, cazul meu dovedeşte clar că Federația este o societate liberă în care oricine îşi poate manifesta dorințele şi sentimentele atâta timp cât nu periclitează interesele celor din jur.

- Nu o să înțeleg niciodată cum ai putut să te îndrăgosteşti de Sal. Între voi este o prăpastie fără fund.

- Între noi sunt multe lucruri bune şi frumoase, printre care te numeri şi tu. Sper ca într-o zi să înțelegi totul, deşi nu doresc să retrăim evenimentele de acum cincisprezece ani pentru a se întâmpla acest lucru. Cel mai important este ca, începând de acum, să faci acea schimbare de atitudine față de Sal, pe care ai promis-o. Şi pentru a mă convinge de bunele tale intenții, o să te rog să îl însoțeşti mâine într-un anumit loc pentru a rezolva împreună o problemă care tinde să ne scape de sub control.

- Unde trebuie să mergem?

- La o grădină zoologică unde este reținut un coclon. Stă acolo de mulți ani, timp în care nu ne-a creat neplăceri, dar acum ne amenință cu ceva, obligându-ne să negociem cu el. Tu cu Sal veți face acest lucru.

- Aici, pe Pământ??!!

- Da, aici.

- Există cocloni pe Pământ??!! Dă-mi, te rog, toate detaliile!

- Este o poveste mai lungă. Atunci când coclonii au fost primiți în spațiul federal, în noua lor calitate de negustori, o anumită perioadă de timp ei s-au preocupat mai puțin de comerț şi mult mai mult de aflarea pozițiilor planetelor şi gradului de dezvoltare a diferitelor zone, încercând astfel să obțină cât mai multe date despre spațiile galactice în care nu avuseseră acces până atunci. O navă de-a lor a ajuns şi pe Pământ, numai că, spre neplăcuta surpriză a celor care au debarcat, locuitorii acestei planete, neavând habar de lumile extraterestre din Cosmos, i-au confundat cu nişte maimuțe amazoniene şi i-au închis în mai multe grădini zoologice din marile metropole pământene. Eu am alimentat această ipoteză falsă despre descoperirea unei noi specii de primate, pentru a-i ține pe pământeni cât mai departe de realitățile galaxiei. Nava coclonă a considerat primirea făcută ca fiind foarte ostilă şi a părăsit zona, abandonându-şi semenii. Ulterior au emis un ordin către toate navele lor prin care se declara Pământul ca fiind „planetă interzisă", aceasta şi din cauza faptului că, pentru cocloni, Terra a fost de la început o planetă stranie, periculoasă, ai cărei locuitori rezistă inexplicabil la arma „Q-total", sunt mai şireți decât ei, au influență în Federație, sunt posesorii unor nave foarte puternice care nu se găsesc nicăieri, deşi, la prima vedere, nimic nu trădează aceste lucruri. În perioada imediat următoare incidentului cu nava nepoftită, eu am acționat pentru eliberarea acestor cocloni care aveau, de fapt, statut de prizonieri, ba mai mult, din cauza necunoaşterii realității de către îngrijitorii lor, erau tratați ca nişte animale. Am înscenat decese, evadări, dispariții, astfel încât aceşti cocloni să se întoarcă nevătămați pe planetele lor şi am reuşit în aproape toate cazurile. Numai unul dintre ei, unul singur, nu a vrut să plece.

- De ce?

- Nu ştiu foarte exact. Nu a vrut să-mi dea o explicaţie care să mă satisfacă. Bănuiesc, totuşi, că a rămas pentru a strânge cât mai multe date despre pământenii care le par lor foarte misterioşi. A vrut să afle secretele, poate punctele slabe ale acestei planete pe care, eventual, vor dori să o cucerească într-un viitor îndepărtat, în situaţia în care actuala înţelegere cu Federaţia nu îi va mai avantaja.

- Probabil că ei strâng astfel de date despre toate planetele noastre.

- Cu siguranţă! Dar ce nu ştiu ei este că şi noi i-am studiat mult mai amănunţit. De aceea le-am şi permis accesul în spaţiul federal – pentru a-i cunoaşte mai bine.

- Dar, acestui coclon nu i-a fost teamă că va muri înainte de a mai putea transmite şefilor săi datele obţinute?

- Nu i-a mai fost teamă în momentul în care m-a recunoscut pe mine şi a înţeles că îl voi salva necondiţionat oricând va dori el. În plus, a aflat că pământenii habar nu au despre realităţile galaxiei şi despre prezenţa mea aici şi se foloseşte de aceste lucruri pentru a mă şantaja. Ameninţă că va divulga totul dacă nu fac o înţelegere cu el.

- Ce doreşte să obţină?

- Nu mi-a spus foarte precis, dar a insinuat că ar dori acces nelimitat pentru nişte comisii coclone în zonele Federaţiei care le-au fost interzise.

- Vrea acces pe planetele noastre strategice??!!

- Aşa a lăsat să se înţeleagă...

- Dar nu vrea cam mult? Şi cum am putea noi să-l convingem să renunţe?

- Am încredere în metodele de negociere şi de convingere ale lui Sal. A reuşit şi cu alte prilejuri să obţină lucruri foarte importante pentru noi, de la cocloni. Va găsi

el ceva să îi ofere acestuia, în schimbul la ceea ce doreşte, astfel încât să încheiem cu partea coclonă un acord în termeni rezonabili.

- Cred că prima metodă de convingere folosită de către Sal va fi să-l spânzure de primul copac...

- Nu îi voi permite aşa ceva. În plus de asta, Sal nu este un criminal. Nu ar omorî nicio muscă. Doar îi place lui să se joace de-a durul.

- Crezi că va reuşi să îl convingă pe coclon să renunțe la pretențiile lui?

- Sper că va reuşi. Oricum, în asemenea situații de negociere cu coclonii s-a dovedit mai inspirat decât noi.

- Accept să merg cu el mai mult din curiozitate, dar nu ştiu cu ce aş putea eu să-i fiu de folos.

- Sarcina ta este să veghezi ca nu cumva Sal să întreacă măsura în disputa de mâine. Nu de alta, dar nu a mai avut de mult timp de-a face cu coclonii şi s-ar putea să manifeste un entuziasm periculos în îndeplinirea acestei noi misiuni.

Îmi dau seama că discuția lor se apropie de sfârşit şi că trebuie să plec pentru a nu fi surprins că-i spionez.

Mă îndepărtez tiptil-tiptil până când ajung în dormitorul nostru. Mă pregătesc rapid pentru culcare şi mă întind în pat aşteptând să iau o mutră de somnoros când s-o întoarce soția mea.

Sunt bucuros că am aflat unele lucruri importante... Da de unde!! N-am aflat nimic din ceea ce credeam eu că se întâmplă în realitate. Mult timp am bănuit-o pe Hina că ar putea face parte dintr-o... aşa... o organizație secretă care ar avea ca scop principal reformarea Federației după nişte legi noi, progresiste. Credeam că noua generație, fiind mai

tânără, doreşte să schimbe ideile învechite ale moşilor din Consiliu, idei care nu au dat niciun randament în războiul cu coclonii. Aşa se întâmplă întotdeauna – vin unii tineri, îi dau jos pe cei bătrâni şi schimbă lucrurile. Din păcate, Hina nu are asemenea porniri revoluționare. Ba dimpotrivă, constat că a deviat puțin de la subiectul principal de discuție din cadrul Federației. Dă impresia că nici ea nu mai ştie ce vrea. Pe de-o parte îmi spune mie că societatea galactică se îndreaptă, inevitabil, spre o formă de organizare pur rațională, iar pe de altă parte îi spune lui Darh să se poarte ca un pământean şi să mă îndrăgească pe mine (!!!). Nu mai ştiu ce să mai cred! S-o fi îndrăgostit atât de mult încât nu mai ştie de pe ce planetă vine?! Până la urmă au dreptate moşii lor – prea multe sentimente, strică!

Şi-n plus de asta, m-a dezamăgit şi cu discuția ei „foarte importantă” pe care vrea să o poarte mâine cu mine. Ce să spun!?! Are să-mi dea o misiune „rupere de nori... de vată”! Cică să conving un idiot de coclon să nu-i pârască pe extratereştri la pământeni, pentru a nu afla semenii mei marile secrete ale nu ştiu cui! Şi dacă află, ce?! Doamne, ce le mai place federalilor ăstora să se mai învârtă în jurul cozii – şi pentru că ei nu au aşa ceva, folosesc cozile coclonilor – să mai complice inutil lucrurile şi să se mai roage de un maimuțoi prăfuit să tacă din gură! Păi, când l-oi da eu pe obraznicul ăla cu capul de toate gratiile grădinii zoologice, să vedem dacă mai are ceva de comentat. Dar, ca să nu devin violent, mi-l bagă pe Darh în coastă. Bună mutare! Hina nu se pricepe să rezolve singură problemele, dar se pricepe să mă împiedice pe mine să fiu foarte eficient. Dar chiar şi cu fiul meu pe cap, presimt că

acest coclon va trăi mâine cea mai grea zi din viața lui. Şi asta numai pentru că nu am parte şi eu de o misiune ca lumea. Mă aşteptam să-mi spună Hina ceva foarte important şi să mă trimită într-o călătorie strict secretă, de cea mai mare însemnătate, pe cine ştie ce planetă îndepărtată, ca să-mi mai treacă plictiseala pe care am tot adunat-o în ultimii ani... Dacă n-a fost să fie, o să mă mulțumesc să urechez acest coclon pripăşit pe la noi şi să mă distrez privindu-l cum o să se căznească să supraviețuiască prin cuştile unor animale sălbatice cu care o să-l „împrietenesc" eu. O să-i spun, de exemplu: „Măi, şopârloiule, uite, ăsta-i ursul nostru carpatin. Dă mâna cu el şi lasă-l să te strângă-n brațe!"

Văd eu ce-oi face mâine. Deocamdată să mă pregătesc pentru marea surpriză pe care i-am pregătit-o Hinei cu prilejul zilei sale de naştere. I-am cumpărat un cadou super, super trăznet şi trebuie să mă gândesc acum la o modalitate specială de a i-l oferi.

Trebuie să fac în aşa fel încât surpriza să fie totală. Oare o fi bine să mă prefac că dorm şi apoi să mă trezesc? ... Dar dacă nu mă mai trezesc până mâine dimineață?! N-o să mai aibă niciun farmec. Nu! Mai bine i-l dau direct, după ce îmi povesteşte ea ce are de spus. O să găsesc eu câteva cuvinte mai deosebite, deşi, la aşa cadou, orice cuvânt este de prisos. Mă şi mir cum am putut să mă prefac până acum că nu i-am luat nimic de ziua ei. Şi nici ea nu şi-a dat seama că ascund ceva. Ori mă crede un naiv, ori nu a învățat nimic de când tot pierde vremea printre noi, pământenii.

Ia să mă mai uit o dată la acest cadou! Scot cutiuța de sub pat, de unde am ascuns-o, o deschid cu mare atenție şi

privesc cu admirație acest diamant superb. Este prins pe o brățară de aur, dar această piatră prețioasă este atât de frumoasă, încât brățara aproape că nu mai contează. Frumusețea sa nu constă atât în formă sau dimensiune, ci, mai degrabă, într-o proprietate a acesteia de a capta şi cea mai slabă lumină şi de a o răspândi în jur. Este un diamant care străluceşte şi în beznă.

Cred că avea dreptate bătrânul acela care mi l-a dat când spunea că nu o să mai găsesc aşa ceva în toată galaxia.

Ieşisem să cumpăr un cadou pentru Hina, dar nu-mi plăcea nimic şi deveneam din ce în ce mai agitat. În această stare m-am întâlnit cu acea persoană misterioasă care mi-a lăsat impresia că ştie totul despre mine, inclusiv ce caut. Mi-a arătat brățara spunându-mi că i s-ar potrivi perfect soției mele. Mi-a cerut un preț astronomic pe ea, ceea ce nu m-a împiedicat să o cumpăr imediat. Apoi am mai stat puțin de vorbă, plimbându-ne printr-un părculeț, după care a grăbit pasul, pierzându-se în mulțime.

Nu l-am urmărit deoarece mi-am dat seama că ar fi fost inutil. Era, cu certitudine, extraterestru, poate unul trimis de bătrânii Consiliului Federației, pentru a mă ajuta să-i fac Hinei un cadou pe măsura valorii ei. Am început să mă pricep la federalii ăştia – le-am învățat figurile, modul de acțiune şi stilul superior cu care mă tratează pe mine, ca pe un gândac. Dar eu nu mă supăr – dacă sunt băieții deştepți, să fie!

Închid repede cutiuța şi o pun sub pernă, deoarece se aude Hina venind.

Când intră în cameră o îndemn nerăbdător să spună mai repede ce avea de spus, asta ca să trec mai rapid la oferitul cadoului pentru a-i vedea figura încântată:

- Hai, zi-mi care este problema pe care voiai să o discutăm!

- Am stabilit că o să vorbim mâine. Nu?!

- Nu! Nu ştiu. Aşa ai stabilit tu, dar eu vreau acum.

- De ce te grăbeşti?, mă întreabă ea puţin bănuitoare.

- Sunt nerăbdător să-ţi arăt ceva şi vreau ca acest fapt să se întâmple după ce discutăm problema ta.

- Bine. Aşa să fie, dacă vrei tu. Este ceva legat de incidentul acela cu nava coclonă care a vizitat Pământul în urmă cu mai mulţi ani. Îţi aminteşti că o parte din echipaj a fost capturat de către semenii tăi şi – confundaţi fiind cu o nouă specie de maimuţe amazoniene – întemniţat prin diferite grădini zoologice ale marilor oraşe ale planetei.

- Ba eu îmi amintesc că pământenii i-au luat pe cocloni chiar drept extratereştri, dar te-ai amestecat tu şi ai inventat povestea cu Amazonul. Cred că şi acum mai sunt savanţi care cutreieră debusolaţi jungla sud-americană în căutarea locului de origine a acelei noi specii de maimuţe...

- Trebuia neapărat să intervin pentru a păstra secretul, dar şi pentru a-i salva pe cocloni de la ... disecţie?! ... sau ce voiaţi voi să le faceţi?!

- Hai, lasă, nu mai exagera cu subînţelesuri de-astea! Nu era vorba de nicio disecţie, doar nişte analize,... experimente ... şiiii... şi, până la urmă, dacă ar fi suferit vreunul de apendicită, chiar l-ar fi salvat!

- Nu ar fi supravieţuit niciunul.

- Şi crezi că la grădina zoologică le-a fost uşor...!

- Nu le-a fost, dar am câştigat timpul necesar pentru a găsi cele mai discrete modalităţi pentru a-i pune în libertate, trimiţându-i pe planetele lor de origine.

- Au scăpat toţi?, întreb eu, prefăcându-mă că nu ştiu adevărul.

- Nu chiar toți. Tocmai aici este problema. A mai rămas unul care nu a vrut şi nici nu vrea să plece.

- O fi certat cu nevastă-sa şi nu mai vrea să se întoarcă la ea. Sau poate se simte bine la noi şi...

- !!! Glumeşti. Cred că doreşte să studieze Pământul în cele mai mici amănunte şi încă nu şi-a încheiat misiunea.

- Ce poți să studiezi, stând închis într-o cuşcă de grădină zoologică?! Tehnologia muşuroaielor de furnici? Nu vezi nimic, nu ai acces la nimic!

- Nu îl preocupă planeta în sine sau date despre aceasta care se pot obține şi de la distanță. Îl interesează ceea ce nu se poate vedea din cosmos, adică stilul de viață, relațiile dintre oameni, gradul de inteligență al semenilor tăi, trăsăturile de caracter, calitățile, viciile pământenilor şi alte date de felul acesta pe care le poate aduna destul de uşor prin contactul pe care îl are zilnic cu miile de vizitatori.

- Şi la ce-i ajută?!

- Coclonii strâng informații despre toate planetele Federației şi nici Pământul nu putea scăpa de atenția lor, mai ales că îi consideră pe oameni foarte ciudați şi, deci, posibil periculoşi pentru planurile lor viitoare.

- Chiar suntem periculoşi, mai mult decât îşi imaginează ei, dar nu ne lăsați voi să le arătăm.

- Este uşor să fii „periculos”, dar mult mai important este să fii înțelept.

- Suntem periculoşi numai cu cine ne vrea răul. Dar să revenim la coclonul cu pricina! De ce nu-l gonim?

- Deoarece ne amenință că va divulga secretul lumilor extraterestre şi ți-am explicat de ce nu trebuie să afle pământenii acest lucru.

- Păi nu! Nu m-ai înțeles. Nu îl gonim la el acasă, ci la noi acasă. Ne prefacem că ne este milă de el şi că vrem să-l eliberăm în mediul lui natural, îl ducem în junglă, că tot ziceai tu că de acolo a venit, şi îl luăm la pietre până când...

- Cum adică „îl luăm la pietre”?

- Aruncăm cu pietre în el ca să fugă în pădure şi îți garantez eu că până seara, prima lighioană carnivoră care îl întâlneşte, ne rezolvă problema asta aparent aşa de complicată.

- Nu îmi vine să cred că poți vorbi serios despre aşa ceva! Noi nu suntem criminali.

- Da’ ce-l omorâm noi? Moare singur din prea multă ... curiozitate.

- Trebuie găsită altă soluție...

- Atunci facem altceva. Îi schimbăm mâncarea ca să plece singur. Nu-i mai dăm banane ca la maimuțe, ci oooo ... găsim noi o aiureală necomestibilă pe bază de resturi alimentare semialterate. Vii tu şi-i mai convingi o dată pe oameni, cum ai mai făcut-o şi prima dată, că te-ai înşelat, că ai mai studiat între timp şi ți-ai dat seama că ăsta nu-i maimuțoi, ci o rasă nouă de porc mistreț.

- Nu îl putem condiționa cu nimic. Trebuie să îl convingem, să cădem la o înțelegere cu el. În plus, nici nu mai vreau să atragem atenția oamenilor asupra lui.

Îmi dau seama că Hina nu va fi niciodată de acord cu metodele mele şi nici nu va rezolva această problemă cu metodele ei. Aşa că, pentru a nu mai pierde timpul, îi spun împăciuitor:

- Hai, lasă-mă pe mine să vorbesc mâine cu el, să-mi fac o idee despre întreaga situație şi să văd dacă găsesc o cale de mijloc!

- Asta şi voiam să te rog. Să vorbeşti tu cu el şi să încerci să negociezi o soluție de compromis. Am încredere în flerul tău, deoarece ai reuşit să te descurci de multe ori în fața coclonilor. Va merge şi Darh cu tine. Dar, te rog, fără niciun pic de violență!

- Bine, fără violență, dar lasă-mă măcar să mă port cu el ca şi cu un animal, dacă tot l-ai băgat tu în grădina zoologică!

- Nu. Poartă-te cu el ca şi cu oricare alt coclon.

- Păi e şi mai rău aşa! La câte ți-au făcut ei ție în perioada de prizonierat, ar trebui să-ți fac cadou de ziua ta o poşetă din piele de maimuță extraterestră.

- Spune-mi că glumeşti!

- Bine, recunosc că mai şi exagerez din când în când. Dar dacă tot a venit vorba de cadou, vreau să schimbăm subiectul şi să-ți spun că am un dar special pentru tine, pe care ți-l ofer cu prilejul zilei tale de naştere.

- Un cadou de ziua mea?! Sunt foarte plăcut surprinsă! Parcă spuneai că nu ai ținut minte...

- Eeeee, n-am ținut minte!!! Te-am păcălit, ca să fie surpriza şi mai mare. Tu chiar nu te prinzi de figurile astea ale mele?

- Ce figuri?!

- Aşa, când mă prefac eu că nu ştiu ceva, ca să-ți fac, în realitate, câte-o surpriză mai mare sau mai mică. Sau tu te prefaci mai bine decât mine, ca să-mi dai satisfacția de a mă bucura ca un copil de momentul respectiv?

- Nu mă prefac. De fiecare dată mă iei pe nepregătite cu aceste lucruri, pentru că în cadrul Federației nu se practică deloc aşa ceva.

- Nici pe Pământ nu se practică să împlineşti o sută de ani şi să pretinzi că eşti tânără.

- Oooh! Chiar te-a deranjat faptul că ți-am ascuns adevărata mea vârstă. Am vrut să te copiez pe tine şi să-ți fac şi eu o mică surpriză. Nu ştiam că ea va fi aşa de neplăcută.

- Hai, stai liniştită, că nu m-a deranjat nimic! Am făcut intenționat o mică poantă, ca să mă conving dacă te prefaci sau nu. Dar tu nu ştii de glumă, de unde trag concluzia că nici să te prefaci nu ştii, ceea ce nu poate decât să mă bucure; pot avea în continuare multe satisfacții din surprizele plăcute pe care ți le voi face. Cea de acum este, după părerea mea, cu totul deosebită şi sper să te încânte cu adevărat.

Scot cutiuța de sub pernă. Hina este deja culcuşită în pătură, lângă mine şi aşteaptă derularea evenimentelor. Pare cu adevărat nerăbdătoare. Ca să mă conving încă o dată că nu se preface, mă mişc şi eu cu încetinitorul. Abia-abia deschid cutiuța, o mai şterg de un praf imaginar, o mai pun în lumină, ba mă mai uit la ceas, ba mă mai scarpin în talpă şi o mai frecționez pe soția mea pe spate aşteptând să-şi piardă răbdarea.

- Ce faci?, mă întreabă ea într-un târziu. Să înțeleg că te-ai răzgândit şi că nu vrei să-mi mai dai acest cadou?

- Eeeee, da' voi, extratereştrii ăştia, chiar sunteți paraleli cu realitățile pământene! Cum crezi că m-aş putea răzgândi să-ți dau ție, soția şi iubita mea, o aşa frumusețe de brățară?! Ia priveşte! Brățara ca brățara, dar diamantul este, trebuie să recunoşti, de-a dreptul superb.

Spunând aceste lucruri, scot bijuteria şi i-o arăt. Hina o ia şi o priveşte cu insistență, întorcând-o pe toate fețele. Se opreşte la diamant pe care îl studiază cu maximă atenție. Parcă se şi încruntă puțin.

Îmi spune cu glas şoptit:

- Este, într-adevăr, superb.

Apoi mă întreabă:

- De unde îl ai?

- Treaba mea de unde îl am!

- Nu m-ai înțeles. Trebuie neapărat să știu de unde l-ai luat.

- Să nu-mi spui că pățesc din nou ca data trecută cu „Piatra de foc” a coclonilor care s-a dovedit a fi o... hiper-tâmpenie a idiotului de Kohon!

- Nu. Aceasta este o bijuterie veritabilă. Este chiar mult mai mult decât o bijuterie, dacă ne raportăm la valoarea sa.

- Aici sunt de acord cu tine. Am dat o grămadă de bani pe ea; pe toți pe care îi aveam atunci la mine. Dar mi-aş fi vândut şi pantofii, dacă ar fi fost necesar, pentru a cumpăra o asemenea frumusețe pentru soția mea.

- Mulțumesc, eşti foarte drăguț cu mine! De fapt, întotdeauna ai fost, şi nu înțeleg cum poți să rămâi atât de consecvent în a mă iubi fără limite, necondiționat şi pentru o perioadă atât de lungă.

- Ți-am zis eu odată că voi, helienii, sau ce nații extraterestre mai pierd vremea pe-aici, studiați de-atâta timp Pământul absolut degeaba. Nu pricepeți nimic. Lucrurile astea legate de iubirea necondiționată şi fără limite sunt foarte fireşti pentru noi şi nu trebuie să mire pe nimeni. Sincer să fiu, mie mi-ar fi plăcut ca dragostea mea pentru tine să fie unică în întreaga galaxie ca să mă pot lăuda doar eu cu această calitate, dar, realitatea este că orice prostănac de pe Pământ, dacă s-ar fi îndrăgostit de tine, s-ar fi comportat la fel.

Hine m-a ascultat cu atenție, zâmbind a recunoştință. Acum îmi arată piatra prețioasă şi-mi spune:

- Este un diamant „su-eng”. Se găseşte într-un singur loc în toată galaxia – pe planeta Transcenda.

- Da' cum de l-ai recunoscut tu aşa de repede? Poate că doar seamănă. Poate că s-or mai găsi şi pe alte planete.

- Diamantele „su-eng" nu sunt nişte simple pietre preţioase. Ele au ceva în plus care le fac uşor de recunoscut – capacitatea de a înmagazina şi elibera, la nevoie, cantităţi foarte mari de energie. Această însuşire a lor este unică, în comparaţie cu celelalte cristale, deoarece este determinată artificial, căpătată prin tratamente foarte complexe la care sunt supuse numai pe planeta Transcenda, de către Marii Învăţaţi.

- Marii Învăţaţi??!! Cine mai sunt şi ăştia, că n-am auzit de ei până acum?

- Multe lucruri există în galaxia noastră de care tu nu ai auzit, pentru simplul motiv că nu ai avut de a face cu ele. Nu trebuie să mă acuzi că ţi-aş fi ascuns cine ştie ce secrete.

- Tocmai asta voiam să spun...

- Mi-am dat seama! Nimeni nu ştie totul. Şi chiar dacă ţi-am promis că o să fiu mai deschisă în discuţiile cu tine, asta nu înseamnă că îţi voi spune tot ce ştiu eu. Mi-ar lua ani de zile ca să-ţi relatez...

- Bine, bine. Spune-mi doar despre diamantele astea şi despre ... mai-marii deştepţilor tăi, că m-ai făcut curios! Chiar există unii mai deştepţi decât voi, federalii?!

- Se presupune că planeta Transcenda ar fi cea mai veche planetă locuită din galaxie. Existenţa ei are o semnificaţie sacră pentru întreaga Federaţie şi nimeni nu are voie să meargă acolo dacă nu este chemat de către Marii Învăţaţi. Aceştia sunt singurii locuitori ai planetei, foarte puţini ca număr – câteva zeci, maxim o sută, nu ni s-a spus cu exactitate – iar principala lor relaţie cu Federaţia constă în iniţierea în tainele profunde ale cunoaşterii, a membrilor

Consiliului Suprem, înainte ca aceştia să-şi ocupe locul de conducere în fruntea Planetelor Civilizate.

- Ahaaa !!! Deci, fiecare moş, înainte de a ajunge în Consiliu, îşi ia ghiozdanul în spate şi trece pe la Marii Învăţaţi ca să-şi facă ucenicia!

- Da. Şi, la finalul pregătirii, fiecare dintre aceştia primeşte un diamant „su-eng” prin intermediul căruia poate comunica în orice moment şi cu Marii Învăţaţi – dar numai în cazuri excepţionale – şi cu ceilalţi membri din Consiliul Federaţiei.

- Stai puţin, că prea m-ai ameţit! Să le luăm pe rând, ca să mă lămuresc şi eu! Diamantele astea ale voastre înmagazinează şi eliberează mari cantităţi de energie.

- Da. Asta şi înseamnă „su-eng” : super-energetice.

- Dar, această energie poate fi folosită şi ca armă?

- Nu. Tu numai la arme te gândeşti! Poate fi folosită pentru comunicarea la distanţe foarte mari prin amplificarea semnalului telepatic personal şi pentru prospectarea echilibrului energetic-**sen** galactic.

- ... !!??!! Hai că pricep din ce în ce mai bine! Mai am puţin şi-ţi iau locu’ la butoanele Federaţiei! Adică ce vrei să spui cuuu... echilibrul ăsta al tău?!

- Nu am ce să-ţi fac. Lucrurile sunt foarte complexe şi, cu cât îţi spun mai multe, cu atât vei înţelege mai puţin. Este un paradox de care se loveşte orice fiinţă inteligentă când vine în contact cu un anumit volum de informaţii. Ar fi mai bine să ne oprim, deoarece paradoxul va continua şi se va accentua.

- Nu, nu, nu! N-oi fi eu foarte deştept, dar sunt foarte curios. Explică-mi şi tu pe înţelesul meu!

- Bine. Sunt nevoită să-ţi dau o explicaţie foarte simplistă şi adaptată la terminologia pământeană, dar trebuie să fii conştient de faptul că realitatea conţine

conexiuni mult mai complexe. Din centrul galaxiei către extremitățile sale există în permanență nişte linii energetice de-a lungul cărora s-a condensat materia. Cu ajutorul acestora miliardele de stele îşi păstrează locul bine determinat în cadrul sistemului galactic. Cu un anumit grad de generalizare, este ceva similar cu ceea ce voi, pământenii, numiți „superstringuri".

- Noi, pământenii?!! M-ai auzit tu pe mine vorbind de aşa ceva?!

- Nu pe tine. Oamenii de ştiință le numesc aşa. Dar, în realitate, este ceva mult mai complex. Dincolo de aspectul gravitațional care defineşte structura fizică a galaxiei, aceste linii energetice mai conțin o energie binară – pozitivă şi negativă – aflată,în general, într-un echilibru dinamic. Aceste componente sunt complementare, ca plusul protonic şi minusul electronic din interiorul unui atom, dar manifestarea în surplus a uneia dintre ele generează, normal, efecte diferite: surplusul de energie pozitivă întăreşte structura respectivă, o stabilizează, asigurând continuitatea proceselor programate, în timp ce excesul de energie negativă tinde să rupă legăturile şi să conducă, printr-o fază intermediară haotică, spre un nou echilibru de altă natură față de cel inițial, dar la fel de instabil. Mai trebuie spus că orice dezechilibru local tinde să se generalizeze în macrosistemul imediat superior, de unde apare şi necesitatea de a prospecta periodic acest echilibru energetic galactic. Între anumite limite, acest lucru poate fi realizat de către membrii Consiliului Suprem al Federației, dar în plan galactic prospecția poate fi făcută numai de către Marii Învățați. Inițial am folosit termenul de „echilibru energetic-sen galactic". Particula „sen", care se foloseşte foarte rar, complică prea mult explicațiile fără să

îți aducă prea multe lămuriri suplimentare, aşa că îți propun să nu intrăm în amănunte.

- Dar de ce nu lăsați voi lucrurile să meargă de la sine? Cine ar mai fi făcut toate aceste prospecte într-o galaxie nelocuită, de exemplu?

- Într-o galaxie nelocuită nu ar fi fost nevoie de nimic din toate acestea, pentru că orice dezechilibru s-ar fi reechilibrat de la sine, fără ca acest proces fizic să fi influențat pe cineva. În cazul galaxiei noastre, lucrurile se schimbă radical, deoarece un dezechilibru aparent minor într-un segment oarecare din structura galactică poate însemna dispariția unei planete într-un interval de timp relativ scurt, de doar câteva mii de ani. Şi dacă pe acea planetă locuiesc câteva miliarde de ființe inteligente, îți poți imagina ce tragedie imensă se poate produce.

- Dar aceşti Mari Învățați ai tăi, de unde vin, cum arată şi ce-i cu ei, că parcă sunt cam dubioşi?! Sunt federali sau nu?

- Originea Marilor Învățați este relativ misterioasă. Se presupune că sunt ultimii descendenți ai unei civilizații super-evoluate care a atins apogeul dezvoltării sale pe Transcenda în urmă cu mai multe milioane de ani. În ultimele zeci de milenii această civilizație, nu se ştie de ce, aproape că a dispărut într-un mod foarte misterios, din moment ce nu există nicio dovadă că ar fi migrat pe alte planete.

- Păi de ce nu-i întrebați pe cei care au mai rămas? Sau nici ei nu mai au habar de nimic?

- Ți-am spus că pentru noi sunt aproape sacri şi nu avem acces pe Transcenda. Ar fi ca o profanare să dăm buzna acolo!

- Mmmmda, voi, cu concepțiile voastre... Dar cum arată descendenții ăştia?

- Sunt ființe umanoide, plăcute la înfățișare, emanând din priviri o liniște şi o înțelepciune desăvârşite. Dacă tu i-ai vedea, cu siguranță ai spune că sunt, în primul rând, foarte, foarte bătrâni, dar asta nu le ia deloc din farmecul lor aparte.

- Cred şi eu că sunt bătrâni! Vorbim doar de... străbunicii bunicilor din Consiliul Federației!!

- Nu există niciun grad de rudenie între Marii Învățați şi membrii Consiliului Suprem. Aceştia din urmă sunt cetățeni ai Federației, selectați după anumite criterii, foarte riguroase, din rândul oricărei specii aparținând planetelor civilizate. Marii Învățați însă, doar ajută Federația, fără să se confunde cu aceasta. Ei sunt mult mai mult decât federali şi cocloni la un loc, sunt cetățeni galactici, apărând interesele întregii galaxii şi nu doar a unui grup mai mare sau mai mic.

- Păi vezi?! Când îți spuneam eu că trebuie să existe o forță superioară care ne manipulează pe toți, nu mă credeai!

- Marii Învățați nu manipulează pe nimeni. Nici nu îi preocupă micile intrigi şi nici chiar războaiele dintre federali şi cocloni sau dintre pământeni şi ei înşişi. Pe ei îi interesează mult mai mult decât toate acestea, echilibrul energetic al galaxiei, deoarece acesta dă stabilitate pe termen lung întregului macro-sistem. Faptul că ajută Federația este ceva binevenit, dar particular. La fel de mult ar dori, probabil, să îi ajute şi pe cocloni, dacă aceştia ar fi mai cooperanți şi mai puțin agresivi. Este foarte posibil ca eforturile lor din sfera ființelor inteligente care populează galaxia să conveargă spre o unitate de vederi şi de interese, o dezvoltare armonioasă a întregii societăți galactice.

- Stai că te contrazici singură! Spui că pe-aceştia nu-i interesează războaie, intrigi, dar afirmi, în acelaşi timp, că se implică în evoluţia evenimentelor.

- Îi interesează situaţia macro-galactică, dar nu se implică în lucrurile curente. Şi dacă ar dori, probabil că nu ar putea să influenţeze derularea faptelor. Ei fac doar prospecţiuni şi reglaje energetice, ceea ce nu poate determina nici construcţia unui edificiu şi nici deznodământul unei bătălii navale. Toate acestea ţin de voinţa celor implicaţi, voinţă care nu poate fi manipulată. Mai trebuie să adaug faptul că Marii Învăţaţi nu dispun de mijloace tehnologice pentru a se implica în ceva; au o viaţă preponderent spirituală, chiar lipsită de confort.

- Eeeeee, lasă că am mai citit eu într-o carte de unii care trăiau ca în Evul Mediu, dar aveau nişte puteri telepatice prin care îi dirijau, după bunul lor plac, pe toţi grozavii galaxiei care, habar n-aveau cât de fraieriţi erau! Aşa cred că se întâmplă şi cu voi, federalii. Vă joacă Învăţaţii ăştia, pe degetele de la picioare, după cum au ei chef.

- Un principiu al inteligenţei superioare interzice manipularea voinţei altor fiinţe inteligente, chiar şi în cazul în care li s-ar face acestora un bine. Este permisă doar convingerea, cu argumente logice, de necesitatea înfăptuirii unor lucruri sau, în cazuri extreme, doar influenţa indirectă cu prezenţa liberului arbitru.

- Astea sunt principii de-ale voastre, federale. Poate că aşa, pe faţă, n-o fi voie să se facă anumite intervenţii, dar eu simt că în toată povestea asta este ceva necurat la mijloc. Nu m-aş mira deloc dacă ar exista altă planetă, pe alte coclauri cosmice, care să-i dirijeze pe Învăţaţii tăi, iar în spatele acesteia, alţi moşi şi mai moşi decât toţi moşii,

care să asculte deeee... un balaur cu două capete aflat într-o peşteră secretă din adâncurile... Cocloniei. Ar fi de râsul lumii şi s-ar alege praful de toată galaxia asta. Şi noi ne-am chinui degeaba. Vezi?! Tot mai bine este să plecăm în vacanţă şi să uităm de grija tuturor moşilor cosmici...

- Nu mai există altă planetă şi nici alţi moşi, cum le spui tu, în spatele Marilor Învăţaţi. Nu suntem o adunătură de marionete, cum bănuieşti.

- Da' de unde ştii? Crezi că dacă cineva trage sforile prin galaxia asta, vine şi vă spune vouă? Nu! Astfel de lucruri se fac pe ascuns, din umbră. Ele nu se văd, ci se simt. Trebuie să ai un fler anume pentru a-ţi da seama de aşa ceva, iar voi nu prea le aveţi cu subtilităţile.

- Federaţia este condusă de Consiliul Suprem, ai cărui membri au suficiente capacităţi pentru a detecta orice influenţă străină în luarea deciziilor, oricât de evaziv s-ar manifesta acestea. Coclonii sunt nişte hrăpăreţi care nu se lasă „manipulaţi" decât de propriile lor interese preponderent materiale, iar celelalte planete asemănătoare Pământului ca nivel de dezvoltare nu au făcut nici măcar o expansiune reală în propriul lor sistem solar, cu atât mai puţin să aibă o influenţă la nivel galactic. Cine mai rămâne? Planeta Transcenda, cu puţinii săi locuitori, care acţionează în consens cu interesele noastre?

- Lasă, lasă că ştiu eu! Cu cât eşti mai bătrân prin galaxia asta, cu atât mai mult eşti tentat să-ţi bagi coada pe unde nu trebuie! Iar, în privinţa bătrâneţii, Înţelepţii tăi stau bine! Chiar mi s-a părut că vă e cam frică de ei.

- Nu ne este deloc frică şi nici ei nu vor să sperie pe nimeni. De unde ai mai tras şi concluzia aceasta?! Am spus că îi respectăm foarte mult şi le atribuim un statut aproape sacru, deoarece sunt consideraţi cei mai vechi locuitori ai

acestei galaxii. Aerul lor de blândețe desăvârșită îi scoate în afara oricărei bănuieli că ar putea pune la cale vreodată ceva rău.

- Tot încerci să-i prezinți pe aceşti Mari Învățați ca pe nişte bătrâni cuminți şi inofensivi, preocupați mai mult de junghiurile şi constipațiile specifice vârstei a treia, decât de problemele grave ale lumilor cosmice. Dar cu diamantele „su-eng” cum rămâne? Parcă spuneai că le fac ei ceva artificial şi le încarcă cu energie. Cum reuşesc aşa ceva nişte oameni care trăiesc ca milogii şi umblă, şontâc-şontâc, cu caprele la păscut?!

- De ce fabulezi?! Eu nu am zis nimic nici de capre, nici de un trai milog. Am spus că au un trai lipsit de confortul material pe care l-ar fi meritat, ceea ce înseamnă cu totul altceva. Te sfătuiesc să nu vorbeşti niciodată în derâdere despre Marii Învățați în fața vreunui federal; vei avea mari probleme. Ar fi foarte bine dacă nu ai vorbi deloc despre aceştia, ca să nu rişti să-ți pierzi reputația foarte bună pe care ai câştigat-o cu atâtea eforturi.

- Nu am vrut să râd de ei. Am folosit şi eu o figură de stil ca să fiu mai expresiv, dar tu, dacă n-ai făcut şcoala pe la noi, nu ştii...

- În legătură cu diamantele „su-eng” este adevărat că aceştia le dau capacitatea de a înmagazina şi elibera cantități foarte mari de energie, dar lucrul acesta este posibil datorită capacităților de excepție ale Marilor Învățați în domeniul paranormalului.

- Deci, tot ceva peste puterea federalilor, aşa că...

- Da, este ceva ce se face cu puterea minții, nivel la care federalii încă nu au ajuns.

- Bine, poate o să mai vorbim noi pe tema manipulării galactice, însă acum vreau să ştiu cum

deosebeşti un diamant super-energetic de altul obişnuit, că tot n-am înțeles. Am văzut şi eu că are o strălucire exagerată, dar asta se observă doar în întuneric. În rest, pare obişnuit.

- Diamantul „su-eng" vibrează de energie, îți stimulează biocâmpul, îi percepi influența imediat ce îl iei în mână.

- Eu nu am simțit nimic.

- Pământenii nu au dezvoltate capacități bioenergetice deosebite, însă, având în vedere ce am discutat până acum, poți trage şi singur concluzia că acest cristal este extraordinar de important şi de valoros. De aceea te mai întreb o dată: de unde îl ai?

- Mi l-a dat cineva.

- Cine? Cum arăta? Era un pământean?

- Nu ştiu cine era, că nu a vrut să-mi spună. De arătat, arăta normal, ca un om, dar era, bineînțeles, cam bătrân, ceea ce nu mă mai surprinde deoarece, spre deosebire de noi, pământenii, unde bunicii umblă liniştiți prin parcuri ca să-şi plimbe nepoții, la voi, moşii sunt la mare căutare, cu nasul băgat prin toate oalele. Privind originea lui, era sigur extraterestru. De lucrul acesta mi-am dat seama de la început şi nu există nicio posibilitate să mă înşel. M-a luat la sigur, ştia ce caut, pentru cine şi de ce. Şi dacă n-aş fi vrut să iau diamantul, cred că mi-ar fi dat el bani ca să-l primesc. Da' chiar! Ce fraier am fost! Şi eu, care am plătit imediat toți banii, ca să nu se răzgândească!

- Bănuieşti, deci, că era un federal.

- Aşa am crezut până acum, că este cineva trimis de bătrânii Consiliului Suprem.

- Nu pare să fie adevărată această ipoteză, deoarece în toată Federația nu există alte diamante „su-eng" decât

cele aparținând membrilor Consiliului şi niciunul dintre aceştia nu ar renunța, pentru niciun motiv, la cristalul său.

- Acum, după ce am ascultat relatarea ta despre planeta Transcenda, sunt aproape convins că acel ins era unul dintre Marii Învățați. Dacă mi-aduc bine aminte, avea o figură blândă şi dădea să pară inteligent.

- Marii Învățați nu „dau să pară”, ci chiar sunt mult mai înțelepți decât îți imaginezi tu. Nu putea să fie unul dintre ei, pentru că aceştia nu părăsesc niciodată planeta lor. Sau cel puțin nimeni nu i-a văzut în altă zonă cosmică până acum.

- Or fi trimis un mesager. Trebuie să aibă şi ei pe acolo vreun portar, valet, poştaş ceva...

- Nu au. Dar să nu ne mai chinuim să descifrăm acest mister înainte de a aduna şi alte date. Altceva mă mai interesează. De ce ți-a dat tocmai ție acest diamant?

- Dar nu mi l-a dat pentru mine, ci pentru tine.

- A precizat acest lucru?

- Da. I-am spus că vreau un cadou pentru ziua ta de naştere şi el mi-a răspuns că această bijuterie ți s-ar potrivi perfect. Dacă aş fi ştiut că o să iasă o aşa încurcătură, aş fi renunțat. Ca să nu mai zic de faptul că am rămas şi fără cadou. Este inutil să mai spun că acest dar nu l-ai primit din partea mea, ci din partea nu ştiu cărui... Moş-Frumos din poveste, iar surpriza plăcută pe care trebuia să ți-o fac, s-a transformat în anchetă.

- Nu facem nicio anchetă. Doar vrem să elucidăm acest mister care, cu siguranță, va avea implicații foarte consistente în viitorul apropiat.

- Poate că totul este foarte simplu şi noi ne complicăm degeaba. Marii Învățați te cheamă pe Transcenda ca să te inițieze în tainele cunoaşterii supreme.

Poate că un moş din Consiliul Suprem a început să dea rateuri sau chiar a luat-o razna şi vor să te pună pe tine în locul lui. La câte eforturi ai depus tu pentru galaxia asta, chiar meriți o asemenea recompensă.

- Este total exclusă o astfel de posibilitate. Sunt cu totul alte proceduri pentru numirea noilor membri în Consiliu. Ar mai exista o variantă, foarte puțin probabilă, care se adoptă numai în situații excepționale. Acest diamant ar putea să conțină un mesaj foarte important şi foarte urgent. Dar şi în cazul acesta se pune întrebarea de ce ai fost folosit tu ca intermediar. Mi se putea da mesajul direct şi pe căile clasice de comunicare.

- Poate că s-a vrut să se împuşte doi iepuri dintr-o dată: să mă ajute şi pe mine să-ți fac un cadou deosebit şi să fii şi tu anunțată de ceva important. Da' ia stai aşa, că mi-am adus aminte de ceva! Individul acela care mi-a dat diamantul m-a pus să memorez ceva, zicea el, foarte important. Părea un mesaj, dar era aiurea de tot, nu avea nici un sens.

- Spune!

- Păi... nu mai țin minte cu precizie. El tot vorbea, dar eu mă gândeam mai mult la cât de bucuroasă o să fii tu când vei primi o asemenea frumusețe de cadou.

- O să te ajut eu să îți aminteşti.

Spunând acestea, Hina îmi pune palmele ei pe tâmple şi mă apasă uşor. Închide ochii şi pare că se concentrează. Închid şi eu ochii şi încerc să-mi amintesc... Îmi trec prin minte fel de fel de imagini: eu cum ascultam la uşa dormitorului lui Darh, apoi altele mai vechi – când l-am trimis pe acel prieten în pădurea din spatele vilei noastre şi s-a speriat, blegul, de nu mai ştiu ce, când m-am jucat cu acei angajați la serviciul soției mele...

Deschid ochii şi o văd pe Hina cum mă dojeneşte din priviri. Îi spun, prefăcându-mă supărat:

- Eeee, stai puțin că nu-mi convine! Tu mă descifrezi de tot şi eu pe tine când? Mi-am amintit ce mi-a spus... străbunicu' vostru, dar te previn că nu are nicio logică. Mesajul lui sună aşa: „Puterea Inimii de Foc va potoli furia Marelui Dragon”. Parcă mi-a spus că ar putea să-mi folosească acest lucru mai târziu.

- Şi tu l-ai uitat imediat!

- Păi dacă a spus omu' „mai târziu”, am lăsat-o şi eu pe altă dată. Ai văzut că dacă m-am chinuit puțin, mi-am amintit imediat. Chiar şi ce nu trebuia...

- Am văzut.

Hina mă sărută de câteva ori, îngăduitoare, după care îmi spune:

- Hai, culcă-te acum, pentru că s-a făcut foarte târziu! Eu o să merg să studiez, cu ajutorul aparatelor mele, acest diamant şi o să aflu ce conține de fapt şi de ce mi-a fost trimis mie prin tine.

- Nu poți să-l activezi cu... puteri telepatice sau ceva asemănător?

- Eu nu am capacități de acelaşi nivel cu membrii Consiliului Suprem. O să discutăm mâine în detaliu, după ce o să te întorci de la grădina zoologică. Noapte bună!

- Vreau să vin şi eu cu tine.

- Nu este necesar să te deranjezi. De fapt... am nevoie de maximă concentrare şi prezența ta – nu te supăra! – mai mult m-ar întârzia, iar acum timpul s-ar putea să fie foarte prețios. În plus de asta, mă simt cam obosită şi am nevoie de un ritual helian pe care vreau să îl fac după aceea.

- Nu m-ai primit niciodată în ritualul tău. Şi acolo te încurc?

- Este ceva strict caracteristic speciei mele. Pe tine nu te-ar ajuta cu nimic, iar mie mi-ar perturba biocâmpul...

- Biiiiine! Noapte bună!

O îmbrățișez pe soția mea, după care mă lungesc în pat şi încerc să adorm. Dar nu pot să nu mă gândesc cu oarecare îngrijorare şi cu multă curiozitate la învălmăşeala aceasta de date pe care le-am aflat astăzi de la Hina. Foarte multe mistere şi nicio soluție. Este adevărat că iubita mea a fost mult mai deschisă şi mi-a spus, fără reținer, o mulțime de lucruri, dar eu simt că nu mi-a spus tot ce ştie, că la unele întrebări ale mele a răspuns pe ocolite, mi-a dat variante adevărate dar incomplete. A văzut, domnule, că mă consum şi vrea să mă protejeze! Dar să aştept până mâine ca să descifreze ea diamantul ăsta ciudat, şi mai vedem noi ce-o mai fi.

„Noapte bună!" şi ție, coclonule, pentru că mâine vei avea o zi foarte grea...

ଌଓ

Vorbitorul culoare: „Mesajele au fost expediate. ***Trimisul*** *va înțelege."*

Vorbitorul boare: „Energia de întâlnire a fost lansată. Va ajunge la timp şi la locul stabilit. Informația a pătruns prin punctul- conexiune."

Vorbitorul amurg: „Să sperăm că ***Trimisul*** *va reuşi să controleze situația..."*

Vorbitorul cer: „A reuşit şi până acum. Îl vom ajuta cu discreție. Ce fac ***Rătăcitorii****?"*

Vorbitorul ploaie: „Se îndreaptă spre zona noastră..."

Merg, împreună cu Darh, pe aleile întortocheate ale grădinii zoologice. Nu prea am putut să dorm azi-noapte. Am avut aşa, ca o stare de excitaţie nervoasă; parcă mi-ar fi intrat în cap, aşa pe nepusă masă, nişte informaţii importante de ţinut minte, pe care nu puteam să le conştientizez. Am adormit greu, iar acum am capul tulbure. Noroc că vremea este deosebit de plăcută, priveliştea este foarte frumoasă – multă verdeaţă, copaci seculari, din loc în loc câte un firicel de apă – să te tot plimbi! Acum îmi dau seama ce viaţă frumoasă a avut coclonul nostru în toţi aceşti ani. Poate de-aia nici nu vrea să mai plece – îi place să trăiască liniştit, în mijlocul naturii. Păi dacă se întorcea la ai săi, îl puneau şefii lui la treabă de i se tăbăceau tălpile, dar aşa, stă băiatu’ liniştit şi n-are treabă!

Gândindu-mă la aceste lucruri, îmi scapă cu voce tare câteva cuvinte:

- Gata cu boieria, că au venit hingherii!

- Ce vrei să spui?, mă întreabă Darh.

Înainte de a-i răspunde, îmi pregătesc o mică tactică prin care să-l conving pe fiul meu nu numai să mă lase să-l iau mai tare pe acest coclon, dar chiar să participe şi el la cotonogirea maimuţoiului.

Îl prind cu mâinile de umeri şi, luând un aer de mentor, îi spun:

- Fiule, uite ce vreau să spun! Acest bandit de coclon ne creează probleme foarte grave. Din cauza lui se poate duce de râpă tot echilibrul galaxiei. Federaţia poate ajunge în prag de colaps, şi de aici, direct în fundul prăpastiei. Este absolut necesar să folosim nişte metode dure prin care să-l intimidăm

într-atât de mult, încât să ne spună de la început tot ce ştie şi ce vrea şi să ajungem până acolo unde să nu mai vrea nimic, doar să plece de aici cât mai repede.

- Nu sunt de acord. Eu cred că este mult mai indicat să acționăm cu prudență, ca să nu îl provocăm inutil. Orice acțiune în forță îl poate determina să riposteze şi astfel să pierdem situația de sub control.

- Da, ai perfectă dreptate. Când vom ajunge în fața lui, ne vom aşeza amândoi în genunchi, vom paşte iarba din jurul nostru şi îl vom ruga să ne ierte că l-am făcut să aştepte, după care îi vom spune că ne predăm cu toții şi-l vom pune pe el să conducă tot Pământul. Măi copil fără pic de experiență, tu ai avut de-a face vreodată cu un coclon?

- Nu. I-am văzut doar de la distanță.

- Păi atunci află că aceştia sunt cei mai mari nemernici din toată galaxia şi dacă unul singur dintre ei îți află cea mai mică slăbiciune, în secunda următoare toată seminția lor profită la maxim de aceasta, lăsându-te desculț, dezbrăcat, cu capul gol şi cu mâna întinsă, ca pe un cerşetor. De ce crezi tu că a existat un război galactic al coclonilor? Să-ți spun eu. Pentru că Federația voastră i-a cocoloşit, i-a protejat, i-a iertat, i-a tolerat şi nu în ultimul rând i-a subestimat. Cu toate principiile voastre ultra-, mega-, super- raționale nu poți să conteşti faptul că atunci când eşti atacat masiv şi cu brutalitate, ai dreptul să te aperi, pentru simplul fapt că eşti în legitimă apărare. Ori, Federația ce a făcut când a fost atacată de-atâtea ori de către cocloni? În toate cazurile a opus o rezistență minim necesară pentru a-i opri pe duşmani, căutând chiar să-i protejeze şi încercând să-i convingă pe aceştia de superioritatea sa tehnologică, sperând astfel că aceşti cocloni vicleni şi fără scrupule vor înțelege de bunăvoie că

trebuie să renunțe. Lucru care nu s-a întâmplat, ceea ce demonstrează că toată gândirea strategică a federalilor a fost greşită din start. Mai rău este că se perseverează în greşeală, ca şi cum coclonii ar fi copii mici, de la care aşteptăm să crească pentru a nu mai face pe ei. Maimuțoii vor continua la infinit să facă, nu pe ei, ci pe voi. Te includ şi pe tine printre federali, pentru că gândeşti la fel de prost. Dacă nu ar exista principiul legitimei apărări, orice specie barbară ar cotropi totul în calea sa, distrugând valori inestimabile acumulate de alte ființe în zeci de mii de ani de evoluție.

- Dar Federația s-a apărat, şi-a protejat lumile componente. Tu aproape că îi acuzi de iresponsabilitate față de propria lor cultură.

- S-a apărat?! Cum s-a apărat? Cu poveşti nemuritoare despre nişte principii sinucigaşe? Eu am participat la câteva bătălii foarte importante, când se putea decide soarta galaxiei. Deşi s-au folosit arme grele, eu nu am văzut o ripostă radicală din partea Federației. Aceasta putea să distrugă forțele armate coclone cu mult înainte ca aceştia să inventeze arma „Q-total”, dar nu au făcut-o. Putea să folosească „Fulgerul galactic” măcar la apogeul crizei, dar n-a făcut-o. În schimb, putea să piardă războiul şi să se dezintegreze, iar asta era cât pe ce să-i reuşească! Şi din ce cauză s-au întâmplat toate aceste situații? Pentru că deştepții tăi de federali folosesc doar energii de avarie, nu de distrugere, şi nu vor să țină cont de câteva lucruri elementare: când eşti atacat, trebuie să ripostezi foarte dur, când îți este amenințată existența, nu mai ai milă de nimeni şi foloseşti toate mijloacele pentru a supraviețui, când ai de-a face cu coclonii, nu trebuie să dai dovadă de niciun pic de slăbiciune, pentru că eşti pierdut.

- Vorbeşti ca şi cum ar fi trebuit să venim cu o flotă a Federației pentru a negocia cu acest biet coclon.

- În primul rând că acest „biet coclon" – eu sunt deja convins – se va dovedi a fi foarte periculos. În al doilea rând, noi nu mergem acum să negociem cu el, ci să-l determinăm să spună tot ce vrem noi şi să renunțe la tot ce vrea el. Dacă nu vom aborda problema în acest mod, ne vom întoarce acasă cu coada-ntre picioare şi nu vom mai ieşi trei zile de sub masă de ruşine. De ce crezi că mi-a dat Hina chiar mie această misiune? Pentru că ea nu a reuşit cu metodele ei şi, în disperare de cauză, a apelat la metodele mele neconvenționale, care sunt mult mai eficiente. Dacă eu sunt cel care face „treburile murdare" în cadrul Federației, atunci să fiu lăsat să-mi îndeplinesc misiunea până la capăt.

- Da, într-un fel ai şi tu dreptate, dar, totuşi, nu putem să folosim forța brută împotriva unei ființe raționale fără apărare.

- Nuuuu, că nu folosim nicio forță! Eu îi dau să mănânce ciocolată, tu îi perii blana pe spate, apoi îi pupăm lăbuțele, după care eu o să mă ofer să-l înfiez. Uite, de mâine-ncolo, puricosul ăsta o să fie frate-tu!

- Hai, lasă gluma, că ne confruntăm cu o problemă serioasă! Cum propui să îl abordăm pe coclon?

- Eu nu zic că trebuie să-l batem pur şi simplu. Poate doar aşa, mici acte de violență, pentru a-i da de înțeles că putem deveni foarte duri. Dar trebuie neapărat să-l intimidăm, să-l speriem, să-l dominăm, să-i dăm de înțeles că nu ne pasă de soarta lui şi că este în mare pericol dacă nu ne face jocul. Nu trebuie sub nicio formă să te dai de gol că nu ai fi de acord cu metodele mele, că ai avea intenția de a-l apăra cât de puțin. Trebuie să-l încolțim amândoi până

la disperarea lui totală. Numai atunci va ceda. În caz contrar, se va juca cu noi ca pisica cu şoarecele nevrotic, deoarece aceşti cocloni sunt foarte, foarte vicleni, una spun şi cu totul alta gândesc.

- Şi cum propui să procedăm?

- Cea mai bună cale ar fi să mă laşi pe mine să am iniţiativa, iar tu să mă aprobi şi să faci tot ce spun eu. În situaţia în care ţi se pare că exagerez, nu spui cu voce tare, pentru că ne dăm de gol, ci ridici mâna dreaptă deasupra capului şi eu îmi dau seama şi mă mai calmez.

- De acord. Mai am, însă, o nelămurire. Dacă aceşti cocloni sunt aşa de vicleni şi de periculoşi, crezi că noi ne vom descurca cu acest individ? Dacă va profita de atuurile lui şi ne va transforma misiunea într-un eşec? Dacă lucrurile se vor complica şi mai mult? Ce ne facem? Mi se pare că riscăm prea mult folosind nişte metode prea dure, mai degrabă provocatoare decât eficiente. Trebuie să recunoşti că suntem într-o situaţie foarte delicată, în care orice pas greşit ne poate costa scump. Dacă Federaţia i-a ţinut cu foarte mare greutate la distanţă pe aceşti cocloni, cum crezi că vom reuşi noi să-l convingem aşa repede să tacă pe unul dintre ei? Nu ar fi, totuşi, mai bine să negociem cu el, să-i oferim ceva în schimb pentru tăcerea lui?

- Abia ce te convinsesem şi acum trebuie s-o iau de la început! Tu nu înţelegi că nu avem ce să-i oferim? Ce vrea el de fapt? Acces pe planetele interzise ale Federaţiei. Le putem permite aşa ceva? Categoric nu! Şi nici coclonul nu se va mulţumi cu mai puţin, pentru că ştie că ne are la mână. Ori, în cazul acesta nu ne mai rămâne decât să jucăm şi noi la fel ca el – adică foarte dur. Spui că Federaţia nu a putut să-i controleze. Păi de ce nu a putut? Pentru că nu a

fost suficient de fermă. Coclonii sunt într-adevăr foarte vicleni, dar nu sunt deloc curajoşi. De fiecare dată când eu şi prietenii mei – mai ales Jan – i-am urecheat, le-am rupt cozile, le-am distrus navele şi le-am dat de înțeles că nu glumim şi că nu ne este milă de ei, coclonii s-au speriat şi au cedat destul de repede, făcându-se blânzi ca nişte miei rătăciți în pădure. De ce crezi tu că îmi spun federalii mie Sal-Gal? Pentru că am salvat galaxia de pericolul coclon. Şi cum s-a putut ca un singur om să aibă mai multă eficiență decât toate navele de luptă federale? S-a putut numai şi numai pentru că am aplicat nişte metode neconvenționale, specific pământene, cu care le-am băgat coclonilor frica nu numai în oase, ci şi în pereții navelor lor.

- Bine, m-ai convins. Vom face cum ai spus, dar dacă nu ne reuşeşte această metodă, te-ai gândit la un plan de rezervă, aşa, pentru orice eventualitate?

- Da, m-am gândit. Dacă eşuăm, o să-l îngropăm la noapte la rădăcina acestui copac.

- Sub nicio formă nu sunt de acord să îl omorâm!

- Eeee, da' nu-l omorâm! Îl îngropăm de viu.

-!?!

- Stai liniştit că nu omorâm pe nimeni! Te asigur eu că nu va fi nevoie de niciun plan de rezervă, dar ca să te relaxezi, îți divulg faptul că m-am gândit deja la o a doua variantă care, deocamdată, rămâne secretă.

Gata, s-a liniştit băiatul meu când m-a văzut stăpân pe situație. În realitate, planul meu de rezervă se numeşte fie „ursul carpatin", fie „tigrul bengalez", în funcție de care cuşcă va fi mai aproape...

Dar iată că am ajuns şi în zona maimuțelor. Caut cu privirea printre animale şi, nu după mult timp, îl zăresc pe

coclonul nostru într-o cuşcă mai retrasă. E bine că este mai ferit de ochii lumii şi vom putea discuta în voie cu el. De asemenea avem noroc că la această oră matinală suntem singurii vizitatori în acest sector al grădinii zoologice.

În timp ce ne apropiem de el, îl studiez cu atenție. Pare a fi foarte viclean, foarte căpos şi foarte... atipic. Spun asta pentru că, spre deosebire de ceilalți cocloni, acesta are, parcă, ceva în plus – o anumită duritate întipărită pe față, o anumită răutate în priviri. Dintre toți maimuțoii pe care i-am văzut până acum – şi n-am văzut puțini – acesta pare cel mai periculos, prin atitudinea sa curajoasă şi demnă pe care o degajă. Cred că ne va fi destul de greu cu el. Chiar mă simt luat prin surprindere, deoarece acesta nu pare a fi un coclon obişnuit, care să renunțe, măcar pe moment, la ideile lui atunci când îi dai două palme, ci mai degrabă pare a fi un soldat foarte bine instruit în acțiuni de comando, capabil să reziste la numeroase privațiuni.

Da’ chiar aşa! Abia acum îmi dau seama că există ceva ce nu am luat în calcul. Prima navă trimisă de cocloni să studieze Pământul nu putea fi sub nicio formă una comercială, ci una militară, cu un scop bine precizat – să afle marile secrete ale acestei planete care, pentru ei, pare atât de misterioasă. Au venit să spioneze, iar acesta este un spion super-instruit, pe care noi l-am tratat cu superficialitate, ca pe un orfan de război de care ți se face milă, dar care, între timp, a aflat tot ce a vrut, poate chiar mai mult decât atât. Şi pentru că a recunoscut-o pe Hina, acum ştie că nu i se poate întâmpla nimic rău, indiferent de amenințările pe care i le voi adresa eu. Probabil mă cunoaşte şi pe mine, ceea ce – ştiind că sunt sub controlul Hinei – îmi va îngreuna şi mai mult misiunea de a-l convinge să tacă şi să plece de la noi.

Singura soluție care-mi vine acum în minte la această neașteptată problemă, este să fiu mai dur decât mi-am propus inițial. Dacă el face pe grozavu', să-l altoiesc şi eu pe măsură.

Dar ce fac cu „controlorul" de lângă mine? Cum să-l conving pe Darh că trebuie să lăsăm aerele astea... de la protecția animalelor şi să jucăm rolul agenților ex-KGB? Îmi vine, totuşi, o idee:

- Fiule, tu te-ai uitat cu atenție la clientul nostru?

- Da. Oarecum...

- Eeeee, când ai de-a face cu coclonii nu este loc de „oarecum". Totul trebuie abordat în stilul „vigilență maximă". Eu l-am studiat în amănunt şi am ajuns la concluzia că nu este un coclon obişnuit, ci un spion foarte periculos, un soldat de elită pregătit să facă față oricărei situații neprevăzute.

- Asta demonstrează faptul că eu am avut dreptate. Dacă este pregătit pentru orice, înseamnă că metodele tale de intimidare nu vor da rezultate. Trebuie să îl abordăm cu şi mai multă prudență, deoarece el va face față oricărei violențe.

- Nu, măi, copile! O să facă el față, până când îi vom face noi fața varză. După aceea îi va pieri ca prin farmec toată pregătirea lui de elită. Eu voiam să spun că este necesar să-l luăm chiar mai tare decât am stabilit inițial.

- Nu mai spun nimic. Rămâne în vigoare regula aceasta – tu faci ce vrei, dar când eu constat că exagerezi, ridic mâna dreaptă în sus şi tu te opreşti.

- Nu mă opresc, ci doar mă mai temperez.

- Bine, aşa rămâne, dar dacă o iubeşti pe mama aşa cum susții, trebuie să ții cont şi de părerea ei.

Ia uite copilul meu ce-mi face!! Mă atacă la coarda sensibilă. Îi dau şi eu o replică pe măsură:

- O iubesc atât de mult, încât nu-mi permit să mă întorc acasă cu misiunea neîndeplinită.

În timp ce am tot vorbit noi, iată că am ajuns lângă cuşca maimuţoiului. Spre deosebire de toate celelalte locuitoare ale cuştilor din jur care au chef de joacă şi se agită în fel şi chip, acesta stă calm, aşezat pe un butuc şi mănâncă, imperturbabil, o banană. Din când în când se uită la noi ca şi cum nu i-ar păsa prea mult de prezenţa noastră, dar eu ştiu că, în realitate, ne studiază cu maximă atenţie.

Pentru început mă prefac că nu-l cunosc, simulând că sunt un vizitator oarecare, pentru a-l vedea cum reacţionează.

Mă mai uit puţin la el pentru a-i descoperi un eventual punct slab. Arată bine! Este în plină maturitate, având suficientă vitalitate, dar şi rezistenţă care să-l facă un exemplar de mare valoare al rasei sale. De asemenea, este foarte bine hrănit – are părul negru lucios, iar faţa îi radiază de sănătate. Păi dacă ar fi fost el pe mâna mea şi ar fi mâncat cartofi stricaţi în loc de banane, acum s-ar fi ţinut cu urechile de gard ca să poată sta-n picioare! Şi abia ar fi aşteptat să plece acasă la el... Şi misiunea mea ar fi fost „floare la ureche” şi nu „cui în talpă”...

Singurul lucru care îl dezavantajează pe viteazul nostru, făcându-l destul de caraghios, este că nu are nicio haină pe el. Este normal, din moment ce oamenii îl cred maimuţă, iar eu o să încerc să profit, la momentul potrivit, de acest stat al lui în fundul gol cu care văd că s-a cam obişnuit, nesimţitu’!

Bag mâna printre gratii şi mă străduiesc să-l chem la mine ca şi cum aş vrea să-l mângâi:

- Pisi-pisi, cuţu-cuţu, cocli-cocli, cum o trebui oare chemat animalul ăsta, că tare simpatic mai este şi mult mi-ar plăcea să-i mângâi blana!

- Este o maimuță amazoniană puțin cunoscută, îmi răspunde Darh, făcându-mi jocul. Nu cred că este obișnuită cu oamenii şi de aceea stă mai retrasă.

Scot o banană din geanta pe care o avem la noi şi i-o întind printre gratii ademenindu-l:

- Hai maimuțică simpatică, vino să-ți dau o banană, că tare frumoasă mai eşti! Ar ieşi o haină din blana ta, la fix!

Dar coclonul nostru nici nu se clinteşte, dorind, probabil, să ne arate că este stăpân pe situație.

În cazul acesta schimb şi eu placa. Arunc aşa, ca într-o doară, nişte vorbe de regret care au o destinație foarte precisă, aşteptându-mă să aibă şi un efect considerabil:

- Ce rău îmi pare de bietul maimuțoi! Oare când zicea directorul grădinii zoologice că o să-l opereze?

Drept la țintă! Coclonul meu a scăpat banana din mână şi, după cum îşi lungeşte urechile spre noi, cred că vrea să se transforme în măgar.

- Chiar trebuie să îl opereze?, mă întreabă Darh, înțelegând pista pe care vreau să merg.

- Daaaaaa! Fără nicio îndoială. Totul a început atunci când delegația circului din Moscova a vrut să-l cumpere pentru a-l împerechea cu o ursoaică siberiană. Ştii, pe la circurile astea, îți trebuie mereu câte ceva de mare senzație cu care să atragi publicul şi lor li se pare că maimuța noastră ar putea fi compatibilă cu ursoaica lor pentru crearea unor animăluțe jucăuşe şi caraghioase la care să dea lumea năvală pentru a le vedea. Dar nu s-au înțeles la preț. Mai mult, directorului nostru i s-a făcut milă de el şi s-a hotărât, pentru a nu mai fi dorit de nimeni pentru împerecheri fanteziste, să-i extirpeze organele genitale.

- Da, am auzit şi eu. Fără organe genitale, nu va mai valora nimic.

- Exact.

- Dar nu o să îl doară operația asta?

- Nuuu, că îl anesteziază prin curentare. Îl conectează la 220 V timp de cinci minute şi adoarme ca un prunc. Abia după aceea o să fie puțin mai greu pentru el. Îți dai seama, o să-l țină trei săptămâni cu naftalină pe rană, ca să nu i se infecteze! Nu-i va fi uşor cu aşa usturime. Le vezi pe maimuțele de alături cum se zbenguie ca nebunele din cracă-n cracă? Astea or să pară cuminți pe lângă cât o să se agite amazonianca noastră!

Coclonul a ascultat foarte atent discuția mea cu Darh. Acum se apropie de noi, se opreşte chiar în fața mea şi mă priveşte drept în ochi, cu un tupeu fantastic. Chiar se încruntă amenințător la mine, ca şi cum eu aş fi în cuşcă, şi nu el.

Dar eu îmi fac jocul în continuare. Bag mâna dreaptă printre gratii şi încep să-l mângâi pe cap, pe ceafă şi pe spate cu mişcări line, zâmbindu-i ca unui animal drăgălaş.

După câteva zeci de secunde se hotărăşte să rupă tăcerea, vorbindu-mi pe un ton ironic, prin care vrea să spună că nu mă ia deloc în serios:

- Tu de unde ştii, mă, cum se procedează în astfel de situații? Sau pe tine te-au operat deja?!

- Oooopaaa, suntem şmecheri!!!, îi răspund eu, recunosc, destul de surprins.

În acelaşi timp opresc mângâiatul, îl apuc cu mâna de ceafă şi-l trag puternic spre mine, izbindu-l cu capul de gratii.

Darh a ridicat imediat mâna dreaptă deasupra capului, dar eu profit de situație şi-i adresez câteva cuvinte:

- Nu-l mai lovi şi tu că deja l-am pocnit eu de ajuns pentru moment. Mai bine ciupeşte-l de buze cât timp îi dau

eu bobârnace peste nas ca să-l determinăm să vorbească cu noi, cu cărțile pe față. Dacă nu o să vrea, o să-l las pe mâna ta, ca să-ți verși toți nervii pe el și să nu te oprești până când nu-i adunăm grupa sanguină din iarbă!

Maimuțoiul mi se adresează din nou:

- Sal-Gal, vrei să joci tare, ca de fiecare dată, dar cu mine nu îți merge. Acum eu sunt cel care vă are pe toți la mână. Dacă nu mă laşi în pace, voi divulga pământenilor toate secretele galaxiei. De data aceasta eşti neputincios ca o fetiță de grădiniță şi nu vei putea controla imensele dezechilibre provocate de răspândirea semenilor tăi în cadrul Federației, care ar fi nevoită să...

- Măi, măi,... blană de haină, îl întrerup eu, am impresia că tu mă confunzi pe mine cu Scufița Roşie! Află că sunt Lupul cel Rău, care te poate mânca cu solzi cu tot.

- Nu mi-e frică de tine.

- Deşi văd că mă cunoşti, constat, din naivitatea ta, că ai uitat în ce manieră deplorabilă ați pierdut războiul galactic şi din cauza cui v-a mers totul pe dos.

- Nu am uitat nimic. Te cunosc de când ai venit pe Coclonia şi am aflat atunci toate atuurile şi defectele tale. Îți ştim toate punctele slabe şi nu ne mai poți intimida cu nimic. Iar în ceea ce priveşte cealaltă problemă, află, în premieră absolută, că nu am pierdut niciun război, ci am schimbat doar strategia. Noul nostru statut de comercianți ne permite să cunoaştem şi să ne infiltrăm în aproape toate domeniile Federației. O vom cuceri din interior. Peste câteva sute de ani toată galaxia va fi a noastră, fără să mai purtăm nicio luptă. După cum vezi, noi, coclonii, ne-am folosit de tine şi nu tu de noi. Ți-am spus toate aceste lucruri, care până acum au fost strict secrete, deoarece procesul a devenit ireversibil, lucrurile merg de la sine,

Federația şi-a reglat deja echilibrele, luând în calcul şi prezența noastră, iar pe tine nu te va mai crede nimeni dacă vei susține că trebuie să fim goniți înapoi pe Coclonia.

- Hai nu mă ’nnebuni! Pe mine m-au ascultat şi m-au crezut membrii Consiliului Suprem al Federației, m-au ascultat şi m-au aprobat membrii Marelui vostru Sanctuar, m-a ascultat, m-a apreciat şi s-a măritat cu mine Hina, cea care învârte Pământul pe degete, eu am o influență foarte mare în galaxie, pentru că realitățile ei actuale au fost „scrise” de către mine încă de acum cinsprezece ani, şi tu spui că n-o să mă creadă nimeni! Şi o spui într-o manieră foarte tupeistă, cu aerul unei ființe atotcunoscătoare. Ia uită-te puțin în jurul tău! Ce vezi? Gratii şi iar gratii. Dacă nu ți-ai dat seama până acum ce se-ntâmplă cu tine, te ajut eu. Eşti închis într-o cuşcă a unei grădini zoologice pe planeta Pământ. Ştii când te vor scoate semenii mei de aici şi pentru ce? Numai când vei muri, pentru a te arunca la groapa de gunoi. Iar prezența mea în zonă îți agravează situația, deoarece înseamnă că te vor arunca mai repede decât crezi.

- Hina nu îți va permite să îmi faci niciun rău.

- Chiar ea m-a trimis aici. Iar dacă îți închipui că m-a trimis ca să mă milogesc de tine, să ştii că te înşeli. M-a rugat să rezolv această problemă gravă pe care o generezi tu, lăsând la alegerea mea metodele folosite. Am deplină libertate de acțiune. Te pot bate, te pot băga în cuştile unor animale sălbatice foarte fioroase, te pot face salam, îți pot face orice fără ca cineva să mă poată împiedica. Iată un argument!

Zicând acestea, îl mai dau de două ori cu capul de gratii.

Bineînțeles că Darh ridică din nou mâna dreaptă. Coclonul observă şi-mi spune cu aceeaşi stăpânire de sine:

- Hina nu ți-a dat nicio libertate de mişcare. Probabil te-a trimis să încerci şi tu ceea ce nu a reuşit ea, iar dovada în acest sens este că nu eşti singur. Mai mult ca sigur că fiul tău, Darh, are sarcina de a te opri atunci când întreci măsura. Probabil din acest motiv ridică şi mâna de fiecare dată când mă bruschezi – ca să te oprească şi nicidecum ca să mă lovească şi el. Aşa că singura ta libertate de acțiune este să încerci să mă intimidezi puțin, dar te previn că nu vei reuşi decât să mă înrăieşti şi mai mult, ceea ce îți va face negocierea cu mine şi mai grea.

- Bine măi, cocli-cocli, hai să te iau altfel. În primul rând că Darh a ridicat mâna pentru că îi curge sânge din nas şi nicidecum pentru că ar avea vreo putere să mă oprească pe mine. Iar sângele din nas îi curge deoarece l-am pleznit şi pe el acum câteva minute, când a încercat să mă convingă să te trimitem acasă la tine cu un microb terestru care să vă îmbolnăvească pe toți. Ştii tu că ați mai pățit-o odată... După cum vezi, el nu are putere nici să se apere pe el, cu atât mai puțin să te apere pe tine. În al doilea rând, tradu-mi şi mie, te rog, cuvântul „negociere" că eu nu prea am auzit de el până acum!

- Nu te preface că nu înțelegi! Ai venit aici ca să negociezi condițiile tăcerii mele. Şi în trecut ai avut, de fiecare dată, aceeaşi strategie: te-ai purtat dur, ai încercat să îi intimidezi pe toți, dar ai sfârşit prin a cădea la o înțelegere rezonabilă pentru toată lumea. La fel vei face şi acum.

- Văd că te încurajezi singur. Aşa procedați voi la disperare? Ce te face pe tine să crezi că şi acum voi proceda la fel? Nu ți se pare că moartea ta „accidentală" ar rezolva foarte repede această problemă?

- Moartea mea ar complica şi mai mult lucrurile, deoarece nu ar împiedica aflarea secretelor galaxiei de către

pământeni şi, în plus, ți-ar da ție statutul de criminal, ceea ce ar avea ca urmare pierderea poziției tale privilegiate în cadrul Federației şi poate chiar condamnarea ta penală aici, pe Pământ.

- Dacă înțeleg eu bine, tu vrei să spui că nu eşti chiar singur, că mai ai nişte complici care vor relata faptele petrecute...

- Exact.

- Te-ai împrietenit cu vreo maimuță şi ai învățat-o să vorbească, sau ce?!

- Ar trebui să-ți spun doar că sunt perfect stăpân pe situație şi că singurul lucru pe care îl vreau este să negociez cu Federația accesul nostru pe planetele ce ne-au fost interzise. Dar pentru că ştiu ce înseamnă puterea argumentelor pentru voi, pământenii, îți dau un indiciu foarte relevant. Ştii tu, Sal-Gal, cine sunt eu?

- Măi, da' tu stai cam prost cu gramatica! Îmi spui că îmi dai un indiciu, şi de fapt îmi pui o întrebare. Ştiu cine eşti – cel mai obraznic maimuțoi pe care l-am întâlnit până acum.

- Poți să îmi zici cum vrei, dar eu rămân acelaşi pion foarte important al Imperiului coclon – colonelul Kal Tabol, şeful Direcției Informații a Serviciului de Securitate Imperial.

- Aaaaaa!!!, păi de ce nu spui, domnule, că eşti o persoană atât de importantă?! Să facem, totuşi, unele mici adaptări la realitate. Eşti, de fapt, ex-colonelul Caltaboş, şeful direcției spre groapa de gunoi a grădinii zoologice imperiale. Hai măi, nu mă face să râd că pe urmă devin prea indulgent şi-mi stric stilul, căzând cu tine la vreo înțelegere! Cine crezi tu că-ți mai recunoaşte, după atâta timp, statutul pe care l-oi fi avut cândva? În ultimii cincisprezece ani

ai fost înlocuit din toate funcțiile, ți s-a măritat nevasta, copiii ți-au ajuns la școala de corecție, maică-ta ți-a făcut toate pomenile şi tu continui să visezi cai verzi pe pereți. Tu mă crezi fraier, ca pe proştii voştri care transportă biscuiți şi pufuleți prin galaxie?! Hai să fim serioşi!

- Eu sunt foarte serios. Indiciul pe care ți l-am dat se traduce prin faptul că o persoană ca mine, cu o funcție atât de înaltă în ierarhia coclonă, nu putea să eşueze lamentabil într-o grădină zoologică pământeană, pentru că noi suntem mult mai prevăzători decât credeți voi. Am avut un plan foarte bine pus la punct, care a funcționat perfect. Nava comercială care a aterizat pe Pământ în urmă cu cincisprezece ani nu era venită în plimbare, dată fiind importanța deosebită a planetei voastre, ci avea o misiune foarte precisă şi specială, ca dovadă că mă avea pe mine la bord. Şi – mai important – nu era singură, ci însoțită de alta militară, care a stat în umbră şi care nu a plecat niciodată de aici, ținând tot timpul situația sub control şi păstrând legătura cu bazele noastre operative. În procedura noastră de spionaj există o practică foarte eficientă, pe care ar trebui să o aflați şi voi pentru a vă teme de ea: când vedeți o navă coclonă, înseamnă că sunt cel puțin două, iar când vedeți mai multe, deja sunteți încercuiți.

- Fii, te rog, mai explicit! Cumva trebuie să mă sperii, că nu-mi dau seama?!

- Poți să te sperii sau nu, dar în mod sigur trebuie să înțelegi că nu sunteți stăpâni pe situație, că noi, coclonii, am câştigat deja acest război al nervilor şi că avem absolut toate atuurile pentru a negocia avantajos o înțelegere cu Federația.

În acest moment Darh mă trage de mână, făcându-mi semn că vrea să-mi spună ceva. Îi dau drumul coclonului şi

mă retrag cu fiul meu câțiva metri, după nişte tufe, ca să nu fim auziți.

- Sal, îmi spune el puțin cam alarmat, situația este foarte gravă. Am căzut în capcana coclonilor şi singurul lucru pe care îl mai putem face este să limităm cât mai mult pierderile. Cine şi-a imaginat că există o a doua navă care a monitorizat totul şi care poate...

- Stai, măi copile, liniştit că nu-i nicio tragedie! Încă am situația sub control.

- Nu mai avem nimic sub control. Ba mai mult, modul tău foarte dur de a aborda problema ne-a îngreunat şi mai mult viitoarea negociere.

- Măi, ce repede vă mai speriați voi! Se cunoaşte că nu eşti pământean get-beget. De unde ştii că nesimțitul ăsta nu ne-a spus o groază de minciuni scoase din burta aia a lui de maimuță obeză?

- Nu minte. Se vede clar că este foarte bine informat. Ştie cum ne cheamă, ştie cine sunt eu, este la curent cu evoluția lucrurilor în galaxie. Nu avea cum să afle toate acestea stând atât de mult timp într-o cuşcă. Şi, în plus de asta, ne-a spus câteva secrete legate de intențiile lor viitoare, ceea ce demonstrează că şi-au atins deja obiectivele legate de aceste date, cât şi faptul că au acum alte proiecte de perspectivă, care constituie noile lor secrete, pe care ni le vor spune – ca şi acum – când va fi deja prea târziu pentru noi ca să mai putem riposta eficient.

- Şi ce propui? Să o rupem la fugă, să ne ascundem sub canapeaua din sufragerie şi când o veni Hina acasă, noi să ne ştergem lacrimile pe şosetele ei?

- Propun, şi chiar insist, să-i cerem coclonului un timp de gândire şi să mergem urgent să discutăm cu mama pentru a face o nouă evaluare a situației. Ea va lua legătura

cu Consiliul Suprem al Federației, iar acesta va găsi calea cea mai avantajoasă de urmat pentru noi, deşi nu se mai poate vorbi de avantaj, ci doar de limitarea pierderilor.

- Vai de mine, ce copil neştiutor am! Cum ți-ai luat examenele alea pe la facultățile tale, măi super- mini-geniule? Ai copiat pe rupte, nu? Sau vă învață ăia numai teorie SF, fără nicio legătură cu realitatea? Hai să-ți arăt eu cum se procedează în viață!

- Înainte de a ne întoarce, spune-mi şi mie care este decizia aceea „înțeleaptă" pe care o mai poți lua tu în actualele circumstanțe?

- Păi, scoate caietul şi notează! Dacă vrei să ştii, până acum doar am tatonat terenul. Abia acum începe adevărata confruntare cu acest coclon îngâmfat. Dă-mi, te rog, camera foto din geantă!

Darh scoate aparatul şi eu îl iau cu o mână ținându-l la spate, ca să nu îmi fie văzut.

Ne apropiem din nou de cuşca marelui... 007 blănos! Acesta stă acum puțin mai în spate ca să nu mai pot să-l prind şi să-l dau cu capul de gratii, dar are aceeaşi moacă obraznică şi ținută semeață cu care vrea să mă impresioneze.

Mă întreabă, parcă din postura unui comandant care tocmai a obținut o mare victorie:

- Ce ați hotărât? Vreți să mai negociați, sau capitulați direct?

În timp ce el îşi ciopleşte pe moacă un rânjet superior, eu îi răspund:

- Stimate domnule colonel, negocierea sau capitularea sunt aspecte pe care nu le pot stabili eu, ci şefii cei mari ai Federației. Dar pentru că nu vreau să se ajungă până acolo, deoarece nerezolvarea acestei probleme m-ar

compromite foarte mult în fața prietenilor mei, eu am hotărât altceva – să-mi asum întreaga responsabilitate pentru toate consecințele, oricât de grave ar fi ele, şi să te împuşc.

Spunând acestea, scot camera fotografică şi-i fac, foarte rapid, câteva poze maimuțoiului. Gestul meu l-a speriat atât de mult încât şi-a pierdut controlul şi a rupt-o la fugă, ascunzându-se printre butucii din fundul cuştii. Pe mine chiar mă pufneşte râsul în timp ce-i fac cu mâna, chemându-l înapoi:

- Vino măi, blegule, că te-am păcălit! Nu scapi tu chiar aşa uşor de mine. Văd că ai, într-adevăr, o pregătire de super-clasă, dacă mă iau după viteza cu care te-ai ascuns şi nu m-aş mira dacă ai avea blana udă pe picioare – ca să nu fiu rău – din cauza... „transpirației” renale! Hai să stăm de vorbă cu adevărat, că până acum doar m-am jucat cu tine!

Încet, încet îi revine inima la loc şi se apropie timid de noi.

- Nu te-am împuşcat, continui eu, dar ți-am făcut ceva şi mai rău – te-am fotografiat. Dacă nu vei juca după cum îți cânt eu, te voi face de râsul întregii galaxii prin publicarea acestor poze în toate revistele de tip Playboy de pe toate planetele locuite. Când te vor vedea ai tăi, aşa, stând în fundul gol într-o cuşcă de animale, or să te considere prostul Imperiului şi or să te gonească din toate zonele controlate de ei. Poate or să te omoare chiar ei, ca să spele ruşinea pe care le-ai produs-o.

- Acest raționament, îmi răspunde el încercând să recupereze terenul pierdut, ar fi perfect valabil aici, pe Pământ, şi, într-o oarecare măsură, în cadrul Federației, dar

noi, coclonii, ne călăuzim după alte principii care ţin cont în primul rând de interesele noastre şi de eficienţa acţiunilor întreprinse. Atâta timp cât rezultatele vor fi foarte favorabile pentru noi, adică vom primi accesul pe cât mai multe planete interzise, mai puţin vor conta pozele tale. Dimpotrivă, voi deveni un erou pentru că m-am sacrificat în interesul Imperiului.

- Nu veţi primi niciun acces măi, fraiere! Hai să renunţăm amândoi la ambiţiile astea de a ne domina reciproc şi să discutăm la rece, cu argumente logice, problema pe care o generezi tu! Eşti de acord?

- Sunt de acord să discutăm orice, dacă asta ajută să te conving şi pe tine – ultimul rămas – că nu mai aveţi altă soluţie decât să acceptaţi condiţiile noastre.

- Bine că accepţi. Ştiam eu că sub masca asta a ta de colonel feroce se ascunde, de fapt, un soldăţel de plastic. Pentru început vreau să te conving şi eu de un lucru, care de altfel este evident, şi anume că până astăzi tu nu ai discutat cu cine trebuie. Te-ai consultat cu subordonaţii tăi de pe nava aia a voastră care stă pitită pe undeva, pe planeta noastră şi, probabil, prin intermediul acestora şi cu şefii mai mari de pe Coclonia şi v-aţi frecat mâinile de bucurie crezând că aveţi un mare as în mânecă din momentul în care aţi aflat „marile secrete” ale pământenilor. Ai vorbit cu Hina şi te-ai îmbătat de fericire când ai văzut-o în ce hal o îngrijorează şi o sperie perspectiva dezvăluirii în faţa oamenilor a realităţilor galactice. Dar nu ai vorbit cu un pământean ca să-ţi spună dacă teoriile voastre sunt valabile sau nu.

- I-am studiat cu foarte mare atenţie pe semenii tăi şi am aflat tot ce ne interesează despre voi.

- Fă-mi şi mie, te rog, un rezumat la ceea ce ați aflat!

- La început, rezistența pământenilor în fața armei „Q-total” ne-a îngrijorat foarte mult. Păreați mai tari decât Federația şi acest lucru ne-a făcut să fim foarte prudenți. Chiar am renunțat la o victorie facilă în bătălia din sectorul 101 al Brațului Local galactic pentru a strânge mai multe date. Venirea ta pe Coclonia cu nava aceea indestructibilă ne-a speriat şi mai mult şi ne-a obligat să considerăm Pământul ca fiind cea mai importantă planetă din spațiul necontrolat de noi. Am conceput un plan cu bătaie lungă de acțiune care a funcționat perfect. Am aflat astfel că voi, pământenii, nu prezentați, în realitate, niciun pericol pentru noi, sunteți foarte vulnerabili, aveți o tehnologie primitivă, folosiți încă energia fosilă a planetei, nu ați cucerit spațiul cosmic nici cât să construiți un W.C. pe satelitul vostru natural, vă place să beți, să mâncați, să vă distrați şi să faceți sex, în timp ce sunteți aproape iresponsabili cu mediul vostru planetar, pe care l-ați distrus pe jumătate. Sunteți foarte egoişti şi nu vă pasă că sute de milioane de semeni de-ai voştri mor de foame. Sunteți şi foarte răi unii cu alții, dovadă fiind miile de confruntări fratricide pe care le-ați purtat până acum; nicio altă specie cosmică nu s-a automăcelărit mai mult decât voi...

- Măi, hai că-ncepi să-mi devii simpatic! Cel puțin poanta cu W.C.-ul mi-a plăcut foarte mult. De cincisprezece ani de când stai pe-aici, ai început să vorbeşti la fel ca noi. Dar să fii atent cu înjurăturile, să nu le scapi când te vei întoarce pe Coclonia, că-ți taie ăia limba!

- Te-ai convins că ştiu foarte multe lucruri despre voi?

- Da. Şi ce-i cu asta? Puteai să afli toate aceste chestii, împrumutând nişte cărți de la orice bibliotecă, fără să mai fie nevoie să joci, cin’şpe ani de zile, rolul unui

animal. N-am înțeles, însă, ce poate fi așa de rău în faptul că pământenii află realitățile galaxiei.

- Nu este rău pentru pământeni, dar este foarte rău pentru Federație. Aceasta are un echilibru interior foarte bine pus la punct, la care federalii țin mult deoarece afectarea acestuia ar putea duce chiar până la prăbușirea întregului lor sistem social. Şi, în acest moment, când ei sunt preocupați de armonizarea principiilor lor cu acceptarea prezenței noastre ca negustori, apariția pământenilor în spațiul cosmic ar fi o adevărată catastrofă, nu numai pentru că ar trebui recalculați toți parametri giganticului lor echilibru de la micro la macro-structură, dar mai ales pentru că voi, pământenii, aveți, prin comportamentul şi principiile voastre, un colosal grad de instabilitate. De ce crezi că nu v-au primit federalii până acum în uniunea lor? Pentru că sunteți foarte imprevizibili şi capabili să stricați totul în jurul vostru, să năruiți, în doar câțiva ani, munca lor de zeci de milenii.

- Ne vor primi când vom atinge un nivel tehnologic corespunzător.

- Nu tehnologia contează. Dacă aceasta ar fi fost problema, într-o perioadă foarte scurtă, cu ajutorul doar şi numai a helienilor, care vă monitorizează, ați fi ajuns la un nivel foarte înalt de dezvoltare în acest domeniu. Dar defectul vostru este în sfera socialului şi aici nimic nu se poate schimba peste noapte.

- Trebuie să recunosc că tot ce ai spus tu despre noi este în mare parte adevărat. Dar tot nu m-ai convins că aflarea realităților galactice de către pământeni ar putea să constituie un pericol atât de mare pentru Federație, astfel încât să aveți voi ceva de câştigat din aceasta. Pur şi simplu vom afla, dar nu vom pleca nicăieri, deoarece prietenii

noştri cosmici nu ne vor da nicio navă, ci ne vor explica politicos că trebuie să mai aşteptăm puţin. Între timp, noi ne vom perfecţiona relaţiile sociale, vom elimina ceea ce este rău în comportamentul nostru, vom învăţa ceea ce este bun şi vom reuşi să facem faţă exigenţelor, pentru că noi avem un mare grad de adaptabilitate şi o mare putere de mobilizare a energiilor creatoare atunci când interesele noastre o cer. Dacă federalii sunt foarte raţionali, iar voi, coclonii, sunteţi foarte orbiţi de interese, să ştii că noi le avem pe-amândouă – suntem foarte raţionali atunci când trebuie, şi ne atingem şi scopurile atunci când ni le propunem. În plus, avem şi nişte sentimente care se pot manifesta foarte puternic, ce au rolul unui adevărat motor cu reacţie cu care ne propulsăm, mai devreme sau mai târziu, oriunde dorim.

- Fără să îţi dai seama, ai spus tu singur ceea ce trebuia să răspund eu. Tocmai acest amalgam de sentimente, dorinţe, emoţii, interese şi raţiuni egoiste va face imposibilă rămânerea voastră pe planetă. Veţi exercita o presiune atât de mare asupra Federaţiei, încât aceasta nu vă va putea abandona, cu atât mai mult cu cât acest lucru ar însemna să vă lase în sfera noastră de influenţă. Iar dacă, prin absurd, federalii nu vă vor accepta prezenţa în cosmos, atunci vom veni noi cu navele noastre şi vă vom plimba peste tot, vă vom „planta” pe toate planetele lor, vă vom ajuta să vă deschideţi diverse afaceri şi să vă extindeţi cât mai multe relaţii, până când prezenţa şi influenţa voastră negativă nu vor mai putea fi controlate de către prietenii voştri. Atunci toate structurile lor vor fi atât de vulnerabile încât nimic nu ne va mai putea opri pe noi să începem crearea galaxiei coclone. Hi, hi, hi!!!

- „Hi, hi, hi!” Râzi ca un prost! Măi, colonele, Cal... Măgar..., cum te-o chema pe tine, ia să întoarcem noi pe dos raționamentul ăsta al tău, să vezi cum o să arate el cu totul altfel! Eu nu am vorbit „fără să-mi dau seama” cum crezi tu, ci ți-am întins o capcană în care tu ai căzut ca o viespe care-şi termină picajul „ucigaş” într-o balegă de vacă. Te-am determinat pe tine să spui ceea ce nu ai fi recunoscut că este adevărat dacă aş fi spus eu. Suntem amândoi de acord că, la aflarea realităților galactice, pământenii nu vor mai putea fi ținuți pe planetă şi vor migra în număr foarte mare în cosmos, pentru că avem noi ceva în sânge să cercetăm, să descoperim, să cucerim şi nimic nu ne va putea opri. Dar – aici faceți voi greşeala capitală – de ce credeți că noi vom invada, destabiliza şi destrăma Federația şi nu Imperiul coclon? Eu, care sunt pământean şi-mi cunosc foarte bine semenii, îți pot spune, fără nicio intenție de a te minți, că voi veți fi mult mai expuşi pericolului dezintegrării, din următoarele motive: Federația este prietena noastră şi noi ştim să ne prețuim prietenii; le vom fi recunoscători pentru grija pe care ne-au purtat-o până acum şi nu vom dori să-i supărăm în niciun fel; vom înțelege foarte repede că stabilitatea Federației înseamnă şi stabilitatea noastră şi de aceea nu vom forța nota invadându-le spațiul sau plictisindu-i cu pretențiile noastre, în schimb, vom conştientiza clar că voi sunteți duşmanii noştri potențiali şi vă vom sâcâi şi agresa ori de câte ori vom putea; pe voi vă vom percepe ca pe nişte prădători, dăunători de care nu trebuie să ai milă; în imperiul vostru ne va fi mult mai uşor să ne infiltrăm, să ne facem relații, să vă mituim funcționarii, să vă înşelăm, să vă facem oricât de mult rău, deoarece față de voi nu vom avea scrupule şi niciun fel de obligații.

- Prognozele noastre resping acest scenariu sumbru care ar putea...

- Ne-am dat naibi!! De când v-ați apucat, măi, şi voi de prognoze?! Pierdeți timpul cu învârtitul hârtiilor şi nu mai aveți timp să vedeți realitatea. Care a fost rezultatul relației voastre de până acum cu pământenii? Un dezastru! Ați avut de-a face cu doar patru dintre noi şi deja ați suferit pierderi uriaşe: ați fost înfrânți în două bătălii de o importanță crucială cu care puteați să cuceriți definitiv Federația şi să deveniți stăpâni pe galaxie, aveți un şef pământean care v-a distrus prestigiul instituției imperiale, ați fost siliți să renunțați la toți oamenii de ştiință federali pe care-i țineați prizonieri şi care vă ajutau decisiv să progresați tehnologic, ați devenit nişte beţivi de când nea Mitică al nostru v-a umplut planeta-mamă cu fabrici de țuică, iar când îl întâlniți pe Jan Vlăjgan vă apucă frigul în toiul verii. Ce-o să faceți când un miliard de pământeni curioşi, dornici de afaceri sau chiar violenți se vor năpusti asupra imperiului vostru? După nici douăzeci de ani, o să-şi aducă lumea aminte de voi numai din poze. Hai, chiar te rog să țipi în gura mare că eşti coclon şi că ai ceva de spus pământenilor! Dacă vrei, te iau cu mine şi te port prin tot oraşul pentru ca spusele tale să aibă un efect maxim.

Maimuțoiului i-a pierit râsul şi mă priveşte acum foarte îngândurat. Eu profit de descumpănirea lui şi completez:

- Să mai adaug ceva. Scenariul pe care ți l-am descris este unul foarte optimist. Ia gândeşte-te ce se va întâmpla dacă eu le voi spune pământenilor mei că planeta noastră se află exact între cele două mari forțe galactice, că una vrea să ne apere, iar cealaltă să ne înghită, că a existat un război împotriva coclonilor pe care Federația l-a câştigat cu greu,

sacrificându-se pentru noi, că o întreagă flotă coclonă se îndrepta spre Pământ pentru a-l cuceri şi a-l seca de toate bogățiile, dar care a fost oprită în ultimă instanță, că voi nu ați renunțat şi nu veți renunța niciodată la ideea de a realiza o galaxie coclonă în care toți ceilalți vor fi sclavi! Să-ți spun eu ce se va întâmpla. Se va produce o isterie generală, în care toți pământenii vor dori să se răzbune pe voi, dar să şi preîntâmpine un eventual nou atac de-al vostru. Mai devreme sau mai târziu vom face rost de tehnologia foarte avansată a prietenilor noştri, invocând fel de fel de argumente şi inventând fel de fel de motive, pentru că noi suntem foarte perseverenți şi insistenți atunci când ne propunem să realizăm ceva, mai ales dacă este vorba de propria noastră siguranță. Abia atunci să vezi război! Vă veți confrunta, de data aceasta, cu nave federale conduse de pământeni, ceea ce reprezintă cea mai dezastruoasă combinație pentru imperiul vostru. Ştii de ce? Pentru că noi nu vă vom proteja sau doar descuraja, aşa cum au făcut federalii, ci vă vom nimici într-o manieră groaznică, vă vom dezintegra toate navele întâlnite în cale fără nicio somație, vă vom devasta planetele trimițându-le înapoi în Epoca de Piatră. Pentru că noi nu avem milă nici de semenii noştri atunci când greşesc, cu atât mai puțin vom avea milă de voi. Chiar tu spuneai că nouă ne place să ne măcelărim între noi. Nu ne place, dar o facem dacă este nevoie. Adevărata plăcere vine atunci când avem ocazia să-i măcelărim pe alții. Parcă văd că se vor organiza concursuri cu premii – cine omoară mai mulți cocloni, cine aduce cea mai frumoasă blană de coclon, cine vă dezintegrează cele mai multe nave într-o singură zi etc, etc.

- Nu o să vă lase Federația...

- Eeeee, poveşti!!! Ai ajuns deja să te rogi de Federație ca să vă apere de furia noastră. O să invocăm

dreptul la autoapărare şi până când o să ne vină aprobarea, veţi fi deja exterminaţi. Nu vă jucaţi cu noi, colonele, că habar n-aveţi cu cine aveţi de-a face! Federalii au cerut ajutorul unui singur pământean în războiul împotriva voastră şi deja lucrurile au evoluat cu totul altfel decât anticipaseră ei.

Coclonul s-a apropiat de gard şi s-a apucat cu mâinile de gratii. Mă priveşte drept în ochi vrând, parcă, să mă străpungă. Într-un târziu rosteşte câteva cuvinte pe un ton grav:

- Cer un răgaz de douăzeci şi patru de ore pentru a mă consulta cu superiorii mei.

- Bine, o să revin la tine când o să am chef.

Îi întorc spatele şi plec spre casă împreună cu Darh.

Am servit masa de seară, pe durata căreia Darh i-a povestit Hinei, cu lux de amănunte, cum s-au desfăşurat evenimentele în cadrul vizitei noastre de astăzi de la grădina zoologică.

Fiul meu nu a mai fost deloc răutăcios faţă de mine, ci chiar a relatat admirativ modul cum am reuşit eu să întorc lucrurile în favoarea noastră pe ultima sută de metri, după ce totul părea pierdut. Hina nu a fost chiar foarte surprinsă, ci doar bucuroasă că acea criză în care ne băgase colonelul coclon s-a mai temperat şi că acum putem discuta cu el de pe o poziţie mult mai stabilă. Cred că soţia mea a intuit de la început că eu am mari şanse de reuşită în faţa maimuţoiului. De aceea m-a şi trimis pe mine acolo, deoarece, în calitate de federal, ea nu putea să apeleze la metodele mai dure pe care le folosim, de regulă, noi, pământenii, pentru a ne rezolva situaţiile delicate, dar, în

acelaşi timp, îşi dorea ca această problemă, mai degrabă artificială, creată de cocloni, să se rezolve cât mai repede. Cred că iubita mea începe să înţeleagă din ce în ce mai bine stilul de viaţă pământean şi-i apreciază tot mai mult părţile lui bune, dar încă are nevoie de mine pentru a aplica nişte metode eficiente care rămân interzise în cadrul Federaţiei. În călătoriile noastre viitoare prin Cosmos, o să profit de această mică schimbare de atitudine a ei pentru a propune şi aplica nişte reacţii mai dure la adresa coclonilor, care nu au renunţat la ideea lor absurdă de a-şi extinde imperiul în întreaga galaxie.

Acum sunt nerăbdător să aflu toate detaliile despre povestea cu diamantele „su-eng" şi de aceea mi-am lăţit urechile cât am putut de mult pentru a o asculta pe Hina.

Aceasta ia dintr-o dată o figură foarte gravă, trage aer în piept, îl expiră într-un fel de mare oftat şi începe să vorbească:

- Suntem într-o situaţie extrem de gravă. Poate cea mai gravă din ultimii... zece mii de ani.

- Aaaaa!!, să nu-mi spui că au inventat maimuţoii altă idioţenie de armă care afectează nu numai inteligenţa, ci şi prostia şi nu ne mai putem apăra în niciun fel!

- Nu. Nu este vorba numai de cocloni, ci de stabilitatea întregii galaxii. Diamantul „su-eng" pe care mi l-ai oferit de ziua mea, a fost adus de un viitor membru al Consiliului Suprem al Federaţiei care îşi desăvârşea pregătirea pe planeta Transcenda. Criza deosebit de serioasă prin care trecem acum, a determinat conducerea Federaţiei să ia nişte măsuri radicale. De comun acord cu Marii Învăţaţi, i-a întrerupt acestuia, pentru scurt timp, pregătirea pentru a-mi aduce mie diamantul. Deoarece era foarte grăbit, având în vedere situaţia aceasta de criză, nu a

mai putut aştepta să se întâlnească cu mine – nici nu era nevoie, de fapt – şi de aceea mi la dat prin intermediul tău, mai ales că trebuia să vorbească neapărat cu tine.

- De ce tocmai cu mine?

- O să înțelegi imediat.

- Şi dacă eu îl pierdeam sau nu ți-l mai dădeam?

- În cursul zilei de azi am fost informată, prin mijloacele de comunicare obişnuite, că trebuie să primesc acest cristal. Indiferent ce ai fi făcut cu el, l-aş fi găsit cu uşurință printr-un mijloc special de detecție.

- Înțeleg că ne trebuie piatra asta prețioasă la ceva, dar nu ştiu la ce.

- Diamantul mi-a fost trimis cu două scopuri. În primul rând pentru a afla, prin accesarea şi descifrarea informațiilor înmagazinate în el, o serie de date strict secrete referitoare la situația actuală din galaxie, date care, din cauza importanței lor foarte mari, nu-mi puteau fi comunicate prin mijloacele obişnuite, chiar securizate fiind, iar în al doilea rând, pentru a putea ține permanent legătura cu Consiliul Federației.

- Stai să mă mai lămuresc puțin, că aseară mai mult m-ai amețit cu învățații şi diamantele tale.

- Spune ce ai neclar, pentru că acum sunt în măsură să îți dau toate detaliile!

- Dacă moşul tău cădea în mâinile coclonilor cu diamant cu tot şi aflau maimuțoii toate datele alea strict secrete ale voastre, nu ieşea rău de tot?

- Coclonii nu sunt capabili să descifreze un diamant su-eng.

- Totuşi, a fost o aventură să trimiți un singur om cu un obiect atât de prețios, să cutreiere prin spațiu. Coclonii nu s-or pricepe la descifrări din astea, deşi ei se pricep la

mult mai multe lucruri decât credeți voi, dar nici diamantul nu mai ajungea la tine şi nu ai mai fi aflat nimic.

- Cel despre care vorbim a venit până aici cu „Fulgerul galactic" şi, ştii şi tu, este nava în care nu ți se poate întâmpla nimic rău, chiar dacă te-ai întâlni cu o întreagă flotă coclonă ostilă, ceea ce nu a fost cazul...

- Ahaaa!! „Fulgerul galactic"??!! Înseamnă că treaba este, într-adevăr, foarte serioasă. Despre ce criză este vorba? Cât de gravă poate să fie situația dacă se fac atâtea excepții de la regulă în doar câteva zile: Marii Învățați trimit, în premieră absolută, un diamant super-special unui federal obişnuit, pregătirea unui viitor membru al Consiliului este întreruptă brusc, nava voastră ultra-secretă este scoasă de la naftalină şi trimisă iar prin lume... Chiar că se petrece ceva rău de tot!

- În esență situația este următoarea: în adâncurile Imperiului coclon, adică într-o zonă foarte ascunsă, a fost detectată o super-flotă cu mai multe zeci de mii de nave de luptă despre care coclonii se fac că nu ştiu nimic, dar cu care, probabil, vor să invadeze din nou spațiul federal.

- Nimic nou sub Soare!, exclam eu.

- Extraordinar!!, intervine Darh. Colonelul Kal Tabol ne-a indus în eroare spunându-ne că vor cuceri galaxia într-un viitor îndepărtat şi pe cale paşnică. Nu a negat faptul că vor o galaxie coclonă pentru a rămâne credibil. Dacă ne-ar fi spus că au renunțat la o astfel de idee, noi nu l-am fi luat în serios. În realitate, însă, ei vor să atace ACUM.

- Dacă ar fi doar atât, continuă Hina. Într-o altă parte a galaxiei, într-o zonă ce aparține Federației, o altă flotă, nu la fel de mare, dar cu nave deosebit de performante, se pregăteşte, de asemenea, de război, fără acordul Consiliului Suprem.

- Sunt oamenii voştri?!

- Da. Sunt câteva sisteme planetare, să le spunem revoltate, care vor să-i alunge pe cocloni din spațiul controlat de Federație.

- Vor să atace navele comerciale coclone, sau flota imperială de care vorbeai anterior?

- Vor pur şi simplu să îi gonească pe toți coclonii dincolo de Zona Neutră. Nu ştim încă ce metode vor folosi pentru aceasta.

- Hmm! Chiar că e grav! Crezi că există posibilitatea de a vă lupta cu propriii voştri semeni?

- Nu ştiu. Sper să nu se întâmple niciodată acest lucru. Deocamdată am primit misiunea să merg în ambele zone pentru a strânge informații cât mai exacte, pentru a le prezenta Consiliului Suprem al Federației într-un timp cât mai scurt şi, pe cât posibil, să încerc să calmez spiritele până când nu este prea târziu.

- Dar de ce nu face Consiliul Suprem aceste lucruri? Nu sunt ei cei mai îndreptățiți să intervină în astfel de situații? Câtă credibilitate vei avea tu în fața unor forțe aşa de ostile care, pe deasupra, nici nu vor recunoaşte, poate, calitatea ta de negociator?

- În perioadele de desfăşurare a unor crize, membrii Consiliului Suprem se deplasează în nişte locuri strategice din cadrul Federației, de unde pot monitoriza situația generală, pot schimba şi acumula informații necesare pentru găsirea unei soluții de rezolvare a problemei respective. Ei se reunesc numai atunci când s-a luat decizia de aplicare a soluției unanim acceptate. Eu voi fi doar o variantă suplimentară de strângere şi prelucrare a informațiilor, la fața locului, şi voi avea toate acreditările necesare pentru a vorbi, oficial, în numele conducerii Federației.

- Înțeleg... Tu vei fi „ochii şi urechile” şefilor. Vei vedea şi vei auzi în locul lor, vei face tu ceea ce nu vor putea să facă ei de la distanță. Dar tot este o problemă. Nu prea mă pricep eu la treburile astea, dar, de când umblu cu voi prin cosmos m-am mai dumirit şi eu în unele aspecte. Dacă tu vei fi foarte departe de centrul Federației şi vei trimite nişte informații către moşii voştri, nu va dura cumva prea mult până când vor primi ei veştile, timp în care se va schimba, poate, toată situația reală şi ce au primit ei nu va mai fi valabil? Spun asta deoarece am observat, de când am fost atunci la cocloni ca să te găsesc pe tine, că distanțele prin galaxie sunt atât de lungi încât specialiştii voştri în moțăială vor avea suficient timp să doarmă zdravăn înainte de a da vina pe tine că nu le-ai trimis datele la timp.

- Pe căile de comunicare normale, într-adevăr, mesajele ar circula foarte greu şi totul ar deveni inutil. Dar eu am diamantul su-eng; de aceea mi-a şi fost trimis, pentru a avea o comunicare în timp real cu membrii Consiliului Suprem care, te asigur eu, vor fi suficient de ocupați ca să nu aibă timp să moțăie, aşa cum... glumeşti tu. Cu ajutorul acestui cristal mă pot conecta la liniile energetice galactice – cele de care îți vorbeam ieri că străbat întreaga galaxie de la centru către extremități – şi voi putea comunica, aproape instantaneu, cu cei care posedă acelaşi tip de diamant.

- ... De la centru către extremități... Hm!! Da’ de la extremități către centru mai circulă liniile astea ale tale? Pentru că, după cum văd eu treaba, moşii s-au asigurat că tu vei primi toate ordinele lor şi se aşteaptă ca tu să le rezolvi singură toate problemele. Îi cunosc eu, că aşa au făcut şi cu mine. Îmi imaginez în ce situații periculoase te vei afla fără să poți cere ajutorul cuiva. Nici să nu te gândeşti că te voi lăsa să pleci singură. Merg şi eu cu tine,

orice-ar fi! Presupunând prin absurd că nu va mai fi loc pentru încă o persoană, vei rămâne tu acasă şi voi pleca eu.

Hina zâmbeşte bucuroasă că are în mine un sprijin de nădejde şi spune:

- Te iau cu mine dacă doreşti să mergi. Sunt convinsă că vor fi momente când voi avea nevoie de ajutorul tău. Dar să ştii că nu vom fi abandonați în spațiu. Legătura cu Consiliul Federației nu va fi unidirecțională deoarece liniile energetice galactice trebuie văzute ca o structură foarte complexă cu infinite conexiuni, direcții şi căi de acces informaționale şi nu ca pe nişte impulsuri care pornesc din centru, străbat galaxia şi se pierd în Cosmos.

- Bine, bine, m-am liniştit. Dar ia zi-mi cu ce navă mergem, că ne trebuie una rapidă şi puternică. Nava asta a voastră din zona Pământului e bună de ceva, sau pățim ca data trecută, când am tras cu laserul navetei tale în pasărea de pradă coclonă şi aşa de mult i-a păsat, de parcă o stropisem cu apă? Să n-ajungem la locul indicat doar ca să îngropăm morții...!

- Nava noastră... „din zona Pământului” nu se mai află acum la dispoziția noastră. A luat-o cel care mi-a adus diamantul su-eng. Exact! Ai înțeles bine. A fost un alt motiv pentru care a trebuit să vină până aici – ca să ne lase nouă „Fulgerul galactic”.

- Bravo! Nu degeaba am căscat eu ochii a bucurie. Păi aşa mai merge! În aceste condiții, în care securitatea ne este asigurată, îl putem lua şi pe Darh cu noi.

- Eu şi aşa mergeam. Mi-a spus mama înainte de masă că mă va lua într-o călătorie lungă. Se punea problema ta – dacă vei dori să mergi sau nu cu noi. Dar ca să nu fii supărat pe noi pentru că am discutat puțin în absența ta, îți spun că şi eu şi mama ne bucurăm foarte mult că vei fi cu noi.

- Bravo măi, piciulică!! Aş fi putut să nu merg eu, că sunt maestru în şmecherii cosmice, şi mergi tu, care erai în stare să-i pupi labele maimuțoiului ăla puricos! Câte conflicte ai rezolvat tu, care nu eşti în stare nici să răzgândeşti un țânțar care insistă să te ciupească?!

Darh vrea, probabil, să-mi spună că a speriat mulți țânțari la viața lui, dar îl întrerupe Hina:

- Adevărul este puțin pe dos față de cum a reieşit el din discuția de până acum. De tine, Sal, am strictă nevoie în această călătorie foarte importantă, iar pe fiul nostru vreau să îl luăm cu noi pentru că misiunea aceasta ne va lua foarte mult timp şi nu îl putem lăsa pe Darh singur acasă.

- Eeee! Aşa mai merge!, îi răspund eu. Mă bucur că ai mare nevoie de mine, deoarece sunt foarte nerăbdător să-ți fiu de folos.

- Nu este vorba numai de talentul tău de a-i putea controla pe cocloni, ci şi de ceva mult mai important. Diamantul su-eng are un segment informațional pe care nu am putut să îl descifrez cu aparatele mele. Singurul indiciu care mi-a fost oferit, constă în faptul că într-un anumit moment al crizei, numai tu vei avea puterea de a descifra acele date.

- Eeeeu!?! Cred că este o greşeală. Ți-or fi luat-o aparatele razna! Ce amestec am eu în diamantele voastre?!

- Este în legătură cu acea parolă de acces care ți-a fost transmisă: „Puterea Inimii de Foc va potoli furia Marelui Dragon”. Probabil că la momentul potrivit vei înțelege despre ce este vorba.

- Dar eu nu cunosc niciun dragon şi mă lipsesc bucuros de orice parolă. Mai bine să i-o dăm lui Darh, ca s-o țină el minte, că şi-aşa nu prea are ce face.

- Nu este vorba de cine să o țină minte, ci de cum ne vom folosi de ea la momentul respectiv şi, din câte am înțeles eu, tu eşti cel care deții cheia acestei „porți”.

- Poarta cui şi spre ce?

- Singurul lucru pe care îl putem face în acest moment este să avem răbdare. Această parolă nu reprezintă acum o prioritate. Eu propun să plecăm mâine dimineaţă devreme şi nu ar strica dacă ne-am odihni cât mai mult până atunci. Planul de acţiune detaliat îl vom face pe navă.

- De acord, dar în ce direcţie o luăm prima dată?

- Eu m-am gândit să mergem mai întâi spre flota coclonă. Mi se pare mai periculoasă prin intenţia probabilă a sa de a ataca Federaţia prin surprindere.

- Da. Nu e rău... Ştii ce mă gândeam? Dacă tot mergem prima dată spre Coclonia, n-ar fi bine să-l luăm cu noi şi pe colonelul ăsta, Kal Tabol, ca să nu ne mai facă probleme aici, pe Pământ? Atâta ne-ar mai trebui, să ne mai trezim şi cu unii pământeni de-alde-ncurcă lume prin galaxie! Îi spunem colonelului că imperiul lui va fi pe ducă, în cazul în care nu vine şi el, ca să încercăm împreună să-i calmăm pe nervoşii lor.

- L-am contactat deja pe colonel şi a fost de acord să meargă cu noi. Nu ştiu dacă vrea să ne ajute sau mai rău să ne încurce, dar cred că este mai bine, totuşi, să îl avem sub observaţie.

- Văd că te-ai gândit la toate. Atunci mâine să-nceapă din nou aventura şi să sperăm că totul se va termina cu bine; măcar pentru noi...

Odată discuţia încheiată, Darh pleacă în camera lui, iar Hina merge să rezolve ultimele detalii pentru călătorie. Eu ies puţin pe balconul din faţă al vilei noastre pentru a lua puţin aer.

Afară este un întuneric apăsător. Câteva stele licăresc, parcă, deasupra capului meu, dar de la orizont s-au ridicat valuri negre de nori care sunt brăzdaţi din ce în ce

mai des de fulgere mute. Furtuna care se apropie este încă prea departe pentru a se putea face auzită, dar cu siguranță că în scurt timp toate „ostilitățile” se vor desfăşura deasupra noastră.

Privind acei nori fantomatici, nu pot să nu mă gândesc la cele două armate cosmice pregătite, poate mai bine ca niciodată, din rațiuni încă neclare, să se înfrunte fără menajamente într-o încleştare care poate dezagrega atât Federația, cât şi Imperiul coclon.

Vom putea noi, oare, să preîntâmpinăm un nou război galactic? Greu de spus. Este ca şi cum eu aş încerca să opresc furtuna care se apropie din ce în ce mai amenințătoare.

Capitolul 2
ECHILIBRU INSTABIL

Sunt singur în camera de comandă a navei. Hina, Darh şi cu piticotul de Kal Tabol au plecat să servească masa. Eu am rămas aici pentru că nu am niciun chef de mâncat. Stau afundat în confortabilul fotoliu de la pupitrul central şi privesc prin ecranul navei spre bezna cosmică de afară, încercând să-mi dau seama dacă sunt vesel sau trist.

Mă bucur, într-un fel, că am revenit pe „Fulgerul galactic", un loc ce mi se pare a fi cel mai sigur din galaxie, că m-am reîntâlnit cu prietenul meu, Sherkan, de care îmi era chiar dor. Sunt, în acelaşi timp, şi foarte preocupat de ceea ce va urma, deoarece, în mod sigur, ne vor aştepta încercări grele în noua noastră misiune, mai ales că, faţă de războiul anterior, acum lucrurile sunt mult mai complicate: coclonii ne sunt şi prieteni şi duşmani, unii federali s-au răzvrătit, Consiliul Suprem al Federației dă din colț în colț

din lipsă de soluții şi ne pasează nouă sarcina principală, ca să aibă pe cine da vina la sfârşit, iar acei Mari Învățați pe care Hina îi crede cuminți şi neimplicați, au tras, cred eu, sforile şi le-au încâlcit în aşa hal, încât nu mai ştiu nici ei cum să le descurce şi, de aceea, acum se prefac că nu au niciun amestec în toată această bramureală.

Nu-mi place că lucrurile s-au complicat aşa, dintr-o dată. Nu mă refer la războiul ce stă să-nceapă, că de-ăsta a mai fost şi are aceiaşi combatanți cu care m-am obişnuit, ci la apariția unor elemente noi care îmi încurcă neuronii, tocmai acum când ziceam şi eu că o să îmbătrânesc liniştit lângă Hina: diamantele miraculoase, echilibrul energetic... nu ştiu de care galactic şi nu în ultimul rând, Învățații... Preistorici care nu sunt amestecați, da' sunt băgăcioşi, nu le-ar păsa, da' sunt curioşi, n-ar vrea, da' nu se pot abține! Şi pentru că adoptă strategia aceasta nici făcut – nici nefăcut, mai mult încurcă lucrurile. De ce nu şi-or vedea ei de bătrânețile lor şi să ne lase pe noi în pace?! În plus, îi mai confund şi cu moşii din Consiliu şi de aceea, ca să nu amestec cele două generații de... „am uitat când m-am născut", m-am hotărât ca Învățaților să nu le zic tot „moşi", că mă încurc, ci „moşorogi". Hina s-a uitat cam strâmb la mine când m-a auzit, dar o să se obişnuiască ea.

De când am aflat aceste noi informații despre treburile galactice, parcă am, aşa, un fix în cap. Ştiu că trebuie să fac ceva, dar nu pricep ce anume. Cred că mi se trage de la parola acelui moş din cauza căruia nu mai pot eu să dorm acum.

- Sherkane, tu ce mai faci, măi?, îl iau eu prin surprindere pe computer, ca să-l văd cum sare din somn.

Dar el îmi răspunde impasibil:

- Toți parametrii funcționali sunt în domeniul optim.

- Lasă-i naibii de parametri! Eu te întreb ce mai faci tu ca om, sau ca... entitate inteligentă, cum te-oi numi tu. Ce-ai făcut în toți anii aceştia de când nu ne-am mai întâlnit?

- Nu îți pot spune, deoarece nu ai acces la aceste informații fără codul de nivel roşu.

- Hai, măi, nu te mai grozăvi cu secretele tale colorate! Ştiu ce ai făcut şi fără să cunosc nimic din curcubeul tău de coduri. Ai dormit în naftalină, în hangarul acela de pe Darena. Ia zi-mi! Ți-a fost dor de mine?

- Deşi cunosc semnificația cuvântului „dor”, eu nu am capacitatea de a exprima un astfel de sentiment. Pot spune că prezența ta pe navă măreşte şansele de reuşită în aplanarea conflictului cu coclonii.

- E bine şi aşa. Ai mai renunțat şi tu la principiile acelea federale care complică inutil lucrurile?

- Principiile federale rămân valabile, dar am înțeles din precedenta noastră călătorie că experiența pământeană poate fi eficientă şi merită luată în calcul.

- Doar poate fi??!! A fost şi va fi mereu! Mi se pare inutil să-ți mai spun că situația de acum este mult mai gravă decât cea din războiul trecut, că înşişi federalii şi-au încălcat propriile hotărâri şi vor acum să-i gonească pe cocloni dincolo de Zona Neutră, aşa că opinia mea, mult mai adaptabilă la situație, va trebui să conteze mult mai mult. Când nimeni nu va mai şti ce ordine să-ți dea şi când circuitele tale vor frige fără să poți găsi soluții la problemele apărute, tu să te iei după mine!

- Hina este împuternicită să îmi dea ordine în numele Consiliului Suprem.

- Vai de mine, da’ ce te mai programează ăştia după cum vor ei!! Tu chiar nu poți să iei nicio hotărâre de capul tău? Trebuie mereu să hotărască alții ce ai tu de făcut?

- În realitate tu nu vrei ca eu să iau decizii pe cont propriu, ci doreşti să ascult numai de tine. Rolul meu, însă, este să fac de fiecare dată o analiză a situației pe baza tuturor informațiilor avute şi să recomand soluția cea mai eficientă.

Discuția noastră este întreruptă de Kal Tabol, care intră în încăpere ca la el acasă şi începe să se uite pe pereți cu ochii lui de spion versat. Dar îl iau la puricat imediat:

- Măi, colonele, da' cum ai reuşit tu ca din toată nava noastră să nimereşti tocmai în centrul de comandă?!

- Nu am ştiut că aici este centrul de comandă al navei.

- Aaaaaa!!!, să nu-mi spui că, de fapt, căutai toaleta pentru nevoi fiziologice... de-alea de cod roşu şi, rătăcind grăbit pe holuri, ți s-a părut că ar fi chiar aici!

- Nu. Eu te căutam pe tine. Vreau să discutăm.

- Nu prea văd ce am mai avea noi doi de vorbit. Discută cu Hina, că doar ea este şefa acestei misiuni şi singura în măsură să ia decizii în numele Consiliului Federației. Eu o să intervin doar atunci când prietenii mei nu vă vor mai putea stăpâni şi va fi nevoie de cineva care să vă cumințească.

- Am discutat cu Hina în timp ce am servit masa, dar nu am ajuns la niciun rezultat.

- Nu ați ajuns la un rezultat convenabil ție şi nu ştiu de ce îți închipui tu că eu aş putea să vă fac mai multe concesii decât un federal.

- Nu am cerut nicio concesie, ci doar o analiză realistă a situației.

- Eu ştiu doar că problemele sunt foarte complicate. Ce se va întâmpla cu realitatea, rămâne de văzut. S-ar putea să se facă țăndări şi, odată cu aceasta, toate visele voastre

de a cuceri Federația. Dar nu-ți face griji! O altă realitate va pune stăpânire pe galaxie, numai că voi nu o să mai faceți parte din aceasta.

- Din punctul nostru de vedere lucrurile stau cu totul altfel.

- Şi ce vrei să fac eu cu punctul vostru de vedere?, mă prefac eu nepăsător ca să-l provoc la o discuție mai amănunțită pe acest coclon viclean, doar-doar şi-o da drumul la gură, ca să aflu mai mult din planurile lor, deşi ştiu că trebuie să cred doar un sfert din ceea ce ar putea să debiteze el. La ce-mi ajută părerea ta, din moment ce voi mințiți de vă-ngheață limba-n gură şi umblați numai cu şiretlicuri?

Se pare că şi colonelul meu urmăreşte să mă provoace la discuții, pentru că îl văd luând aşa un aer victorios, ca de gândăcel care, deşi l-ai călcat, a scăpat cu viață ascuns printre pietricele, şi-mi spune:

- Federația se află într-o situație critică, foarte probabil în pragul unui război civil. Forțe rebele, foarte puțin numeroase şi incapabile să învingă singure Imperiul coclon, au început deja opresiunea asupra semenilor mei lipsiți de apărare care îşi desfăşoară activitatea perfect legal în spațiul federal, în conformitate cu prevederile convenției semnate la sfârşitul precedentelor ostilități. Conducerea Federației trebuie să se împartă în a ne apăra pe noi şi a-şi disciplina propriile planete răzvrătite. Indiferent ce decizii ar lua Consiliul lor Suprem, cineva tot va fi nemulțumit: ori cetățenii obişnuiți, ori forțele lor armate, ori fracțiunile rebele. Situația va fi din ce în ce mai instabilă, aruncând Federația în colaps social, economic şi militar. Iar noi vom avea numai de câştigat, făcând minimul efort de a juca rolul victimei.

- Păi dacă stați așa de bine și totul se întâmplă după placul vostru, de ce mai este nevoie să porți această discuție cu mine? De ce nu mergi în cabina ta pentru a-ți freca palmele de bucurie până îți va lua foc părul de pe degete?

- Pentru că noi nu dorim să se întâmple un asemenea dezastru. Coclonii pot salva Federația, dacă aceasta va accepta să se așeze cu noi la masa tratativelor.

- Uite, domnule, bieții de ei, cum sunt doborâți de grija altuia!! Măi, colonele, tu mizezi cumva pe faptul că eu mi-am epuizat inteligența în școala primară? Te înșeli. Acolo, de fapt, mi-am conservat-o. Chiar îți imaginezi că te iau în serios când îmi spui că vouă vă pasă de adversarii voștri milenari?! Că nu mai vreți să cuceriți nimic și că de mâine-n colo v-apucați de croșetat?!

- Noi nu mai avem interesul de a fi în conflict cu Federația. Perioada aceasta de pace ne-a ajutat să prosperăm mai mult decât o făceam înainte, când eram obligați să alocăm resurse foarte mari pentru efortul de război.

- Nu vă obliga nimeni. Poate doar „cărăbușii" voștri din cap, care bâzâiau prea tare și vă împiedicau să mai auziți glasul rațiunii.

- Ce a fost, a fost. Acum ne preocupă o altfel de cale pentru Imperiul nostru. Dorim o conviețuire pașnică în galaxie deoarece, așa cum ți-am mai spus, un proces ireversibil s-a declanșat deja și, în câteva sute de ani, vom fi specia dominantă în acest colț de Univers, fără să mai tragem nici măcar o torpilă fotonică.

- Dar de zecile alea de mii de nave ale voastre de care vă faceți că nu știți nimic și spre care ne îndreptăm noi acum, ce zici? Nu mai vreți război, dar ați continuat să construiți o armată imensă.

- Eu nu neg existența acelei armate. Numai că aceasta are un rol defensiv. Nu am dorit niciodată să folosim acele nave pentru o nouă invazie asupra Federației, ci doar să ne apărăm la nevoie. Şi iată că nevoia s-a ivit. Dacă vom fi atacați de rebeli, vom fi obligați să ne apărăm. Tu nu ştii îndeajuns de bine ce fel de sentimente nutresc coclonii față de federali. Am fost tot timpul disprețuiți, umiliți, ignorați şi intimidați. Aşa se face că şi cel mai simplu coclon gândeşte că o armată puternică va determina Federația să ne respecte. Iată rațiunea pentru care au fost construite cele cincizeci de mii de nave de luptă.

- Cincizeci de mii??!! Doar atâtea??!! De ce n-ați făcut, măi, mai multe? Vi s-a terminat vopseaua?! Colonele, da' ştiu că n-ați stat degeaba în ultimii cinsprezece ani! Din alea vechi câte mai aveți? Vreo treizeci – patruzeci de mii, nu? Cred că muriți de necaz că n-ați atins suta! Şi mai zici că acum nu vreți război! Dar spune-mi, te rog, ca să nu fac vreo mâncărime de prea multă curiozitate, cum puteți voi să rezolvați problemele Federației şi ce sunteți dispuşi să negociați cu aceasta?

- Toată criza are la bază intoleranța şi disprețul pe care federalii l-au manifestat tot timpul față de noi. Nu numai actualii răzvrătiți, dar şi foarte mulți alți cetățeni aparent paşnici ai Federației doresc să nu ne mai vadă în spațiul lor. Noi suntem dispuşi să plecăm.

- Păi şi cu procesul ăla ireversibil, care va face din voi specia dominantă în galaxie, cum rămâne? Sau ați găsit vreo metodă să dominați de la distanță?! N-ar fi rău! Eu chiar vă doresc să vă perfecționați metoda, ca să puteți acționa de la foarte mare distanță!

- Retragem temporar forțele noastre comerciale pentru o perioadă stabilită de comun acord, ca să nu mai fie

nimeni agresat de prezența noastră şi astfel lucrurile se vor calma atât cât are nevoie Federația să-şi restabilească echilibrele interne. Dorim, însă, reprezentanțe diplomatice pe orice planetă federală aleasă de noi şi un acces mai larg la tehnologia acestora.

- Cum ai zis?! „Forțele noastre comerciale”?! Să înțeleg că orice nătăfleț trimis de voi să transporte pufarine prin galaxie este, în realitate, un soldat în misiune, un spion, o forță importantă în slujba marelui vostru Imperiu!! Îmi imaginez că şi unui copil coclon, dacă a avut nevoie să facă pipi pe vreo bază federală, voi i-ați cerut să vină de acolo cu secretul formulei chimice a hârtiei igienice! Măăăăi, ce vă mai place şi vouă să complicați lucrurile, la fel ca adversarilor voştri! Ați luat gripă de la principiile lor!?

- Tu nu cunoşti îndeajuns de bine istoricul relațiilor noastre cu Federația.

- Bine, nu cunosc, dar o să mă interesez, că m-ai făcut curios. Hai să-ți spun altceva! Ți-ai pierdut timpul degeaba. Nu cu mine trebuie să discuți lucrurile acestea. Pe mine nu mă interesează ce o să negociați voi, dacă o să mai apucați aşa ceva. Mergi şi convinge-o pe Hina, că poate pe ea o păcăleşti mai uşor. Eu am înțeles, de fapt, ce vrei tu. Ți-e teamă că o Federație răzvrătită, fără acele principii severe care o fac rațională şi aproape inofensivă, va deveni o foarte gravă amenințare pentru Imperiul coclon. Dacă rebelii de azi vor câştiga încrederea opiniei publice, s-ar putea ca armata răzvrătită – din ce în ce mai numeroasă – să preia conducerea Federației şi să vă gonească nu numai dincolo de Zona Neutră, ci şi dincolo de marginea galaxiei.

- Nu ne mai este teamă de nimeni. Avem o armată mult mai puternică decât în urmă cu cincisprezece ani. De

ce am vorbit cu tine lucrurile acestea? Pentru că tu, nefiind încorsetat în principiile federale, gândeşti mult mai realist şi interpretezi fenomenele cu o logică ce ar putea fi favorabilă ambelor părți. Tu ai o anumită influență asupra Consiliului Federației, pe care l-ai putea convinge, mult mai uşor decât Hina, de necesitatea unor concesii ce trebuie făcute pentru a evita o confruntare cu, de acum, mult mai puternicul Imperiu coclon.

- Da, sunteți mult mai puternici, dar nu mai vreți război. Foarte ciudat pentru voi, coclonii... Şi dacă i-ai spus Hinei toate lucrurile astea, ea ce ți-a răspuns?

- Hina pune condiția dezarmării forțelor noastre de apărare şi punerea lor sub controlul unor experți federali. Ori, aşa ceva nu este de acceptat atâta timp cât ei nu sunt capabili să dezarmeze propria lor grupare rebelă. Cred că eşti de acord cu mine că într-o astfel de situație încordată, niciuna dintre părți nu poate face o dezarmare unilaterală, fără suportul unei convenții semnate de ambele tabere, cu atât mai puțin noi, care suntem cei amenințați.

- Se pot face gesturi de bunăvoință ca să demonstrezi că ai gânduri paşnice şi să-l determini şi pe adversar să procedeze la fel.

- Noi nu suntem acum în situația de a face gesturi cavalereşti, atâta timp cât comercianții noştri sunt intimidați, agresați şi goniți din spațiul federal. Noi trebuie să le asigurăm protecția chiar şi cu forța armată, dacă aceasta nu le mai poate fi garantată de către Consiliul Suprem. Ar fi o dovadă de mare slăbiciune dacă...

- Laaaasă, măi, că nu v-a omorât nimeni!, îl întrerup eu. Ce tot exagerezi atâta! Există doar o stare tensionată pe care noi o vom regla în scurt timp.

- Au fost deja raportate incidente între rebelii federali şi comercianții noştri care au început să se îndrepte în număr foarte mare spre Zona Neutră.

- Dar de unde ştii tu ce s-a raportat şi ce nu? Ai avut antenă parabolică în cuşca de la Zoo? Păi nu vezi cum le scoți din burtă? Şi despre imensa voastră armată ce ştii, că văd că eşti bine informat? Pe unde este şi ce aveți de gând cu ea? Am înțeles de la Hina că o țineți ascunsă, ceea ce poate să însemne că iar puneți la cale ceva dubios.

- Nu a fost niciodată ascunsă cu intenții belicoase, ci doar cantonată într-o zonă mai puțin accesibilă Federației. În prezent, aceasta se îndreaptă spre zona de graniță pentru a asigura protecția refugiaților. Ştiu toate acestea pentru că acolo, la Zoo, am fost tot timpul în legătură cu semenii mei.

- Şi cu ce garantezi tu că navele voastre de luptă se vor opri la Zona Neutră şi nu vor invada spațiul federal?

- Cu nimic. Ne vom opri acolo unde va fi necesar pentru a asigura protecția ultimei nave comerciale coclone. Acum poate înțelegi şi tu de ce negocierea pe care o propun eu devine vitală pentru integritatea Federației.

- Uite, recunosc, m-ai lăsat fără cuvinte. Adică stric degeaba cuvintele pe tine. Măi, colonele, îți mai spun o dată că pe mine mă doare-n cot de amenințarea voastră. Eu ştiu că, cu cât situația va deveni mai critică, cu atât îmi vor creşte mie şansele de a convinge Consiliul Suprem să ne dea nouă, pământenilor, navele lor. Nu cred că este nevoie să-ți repet ce se va întâmpla atunci. În concluzie – cu cât veți intra mai adânc în teritoriul Federației, cu atât imperiul vostru se va clătina mai mult.

- Ca de obicei, joci tare, Sal-Gal, dar gândeşte-te mai mult la aceste lucruri – acum suntem mult mai puternici ca data trecută şi nu mai vrem să ne fie frică de nimeni. Am încredere în logica ta.

Zicându-mi acestea, colonelul iese din cameră.

Trebuie să recunosc, deşi nu-mi convine, că are puțină dreptate. Nu eram eu destul de rătăcit în gândurile mele, a mai venit şi ăsta cu problemele lui ca să mă încurce şi mai mult. Vin toți la mine ca la spovedanie, parcă eu aş fi... buricul galaxiei!

Mă dezmeticesc şi-i strig computerului:

- Sherkane, ia monitorizează-i activitatea acestui colonel coclon care, dacă nu ştii, afli acum, este şi un mare spion! Nu-i mai da voie să iasă din cabina lui, că îți fură toate secretele!

- Zonele lui de acces au fost stabilite de către Hina.

- Şi i-a dat voie Hina să intre în centrul de comandă?! Tu nu vezi că ăsta umblă pe unde vrea, fără să-i pese de restricțiile voastre?!

- A cerut permisiunea să discute cu tine şi a primit-o.

- Păi, normal! El primeşte orice-i dai şi mai ia şi în plus, fără să-l vedeți voi! Ia încuie-l în cabina lui, că de-acum încolo o să mai trec eu din când în când pe la el; dacă n-oi uita...

Uşa se deschide iar şi mă trezesc – cu cine? – din nou cu colonelu’.

- Vezi, Sherkane, cum umblă ăsta de capul lui pe navă? Habar n-are el de zona ta de acces.

Colonelul mi se adresează făcând pe nevinovatul:

- De ce este ceața aceasta pe holuri? Are vreo întrebuințare legată de...

- N-are, mă, nimic. S-a spart o țeavă cu aburi. Du-te în cabina ta şi stai fără nicio grijă, că o să te mai scot eu din când în când la aer, ca să nu mucegăieşti!

Câtă neglijență şi la Hina! De ce i-o fi dat voie coclonului să umble nesupravegheat pe unde vrea el?! Dacă

ies acum să-l urmăresc, parcă văd că îl găsesc demontând vreun panou pe la vreo bază de date şi minţind că i s-a stins lumina în cabină şi vrea să schimbe siguranţa! O să-i cer soţiei mele să-i ordone computerului să-l curenteze de fiecare dată când pune mâna pe unde nu-i fierbe oala.

Cred că trebuie să stau de vorbă cu iubita mea între patru ochi, să vedem ce plan de acţiune ne facem pentru misiunea noastră care se anunţă din ce în ce mai complicată.

Întreb computerul:

- Sherkane, unde se află acum soţia mea?

- Este în camera de relaxare.

- !!??!! Daaaaa??!! În camera de relaxare? Ce face acolo? Să nu-mi spui că ţi-a cerut să-i creezi, din condensul tău, un disperat din acela... ştii tu...!

- Desfăşoară un ritual helian.

- Ia-uzi, domnule! Ţara arde şi... Hina se energizează! Anunţ-o că intru şi eu la ea, ca să îi spun ceva important.

- Nu poate fi deranjată. A întrerupt orice contact cu exteriorul camerei.

- Şi dacă suntem atacaţi, luăm foc, se defectează ceva foarte important sau chiar se sparge vreo ţeavă cu apă şi ne inundăm, ea ce face? Iese de acolo când noi, eheee!, am fugit demult cu navetele de salvare?!

- Nu avem navete de salvare. Ar fi inutile şi, în plus, ar ocupa spaţiu, care este folosit mult mai eficient în alte scopuri.

- Bravo măi! Acum spui că nu avem navete? Şi dacă ne bubuie motorul, ce facem?

- Se pot folosi sferele energetice de transport pentru distanţe scurte sau se detaşează segmente din navă, care vor avea autonomie de deplasare pentru timp îndelungat.

- Şi pe Hina cum o scoatem de acolo?

- În caz de pericol grav, alarma se va da în toate compartimentele navei, inclusiv în camera de relaxare.

- Dar când am intrat eu în camera asta a ta, unde erai să mă omori, tu ai fost tot timpul cu ochii pe mine, ba chiar te-ai şi distrat pe seama mea. Acum de ce nu-mi spui ce face soția mea acolo?

- Hina mi-a interzis accesul. Ritualul helian se desfăşoară în intimitate deplină.

- Chiar că am devenit interesat. Spune-mi şi mie, te rog, care este de fapt secretul acestui ritual? Deşi ştiu, în linii mari, despre ce este vorba, niciodată nu m-au interesat amănuntele, deoarece mi s-a părut tot protocolul ăsta un fel de pierdere de timp cu care pământenii, de fapt, nici nu ar fi compatibili, din câte am înțeles.

- Ritualul helian este practicat numai de către helieni, aceştia având particularitatea de a acumula, mult mai eficient decât celelalte specii, o energie cosmică ce le este benefică în special în încetinirea efectului de îmbătrânire. Din acest motiv, helienii trăiesc mai mult decât celelalte ființe inteligente galactice. Se porneşte de la principiul că, în general, energia cosmică este absorbită de corpurile materiale. Cel mai bine este absorbită de corpurile sferice, deoarece orice față, colț sau muchie disipează această energie. În plus, corpurile sferice goale nu o mai atrag spre interior, ci o păstrează la suprafața lor ca pe un înveliş difuz, dar constant. Ritualul constă în umplerea unei incinte cu obiecte sferice goale în interior, confecționate dintr-un material special, elastic-vibrator, prin care persoana respectivă, fiind complet dezechipată, execută anumite mişcări line, într-o stare de meditație, absorbind astfel energia din jurul respectivelor obiecte şi revigorându-şi în acest mod toate funcțiile organismului.

- Şi e ceva ştiinţific în toată povestea asta, sau fac şi ei un fel de stropit paparuda ca să plouă?

- Cel puţin pentru helieni, ritualul este benefic.

- Eeee, cred că mai mult se autosugestionează ei, deşi, dacă e pe dezbrăcatelea, s-ar putea să folosească ritualul ăsta şi la altceva...! Darh pe unde umblă?

- Studiază date referitoare la Imperiul coclon.

- Păi sigur!! Şi parcă văd că, la întoarcere, o să-şi dea trei doctorate despre aceştia – în solzi, unghii şi blană! Ce ţi-e şi cu învăţatul ăsta degeaba! Da' colonelul nostru pe unde îşi mai bagă coada?

- Este în camera lui, unde se pregăteşte să doarmă.

- Ce să doarmă!! Ăsta în mod sigur cloceşte nişte bazaconii şi cred că în curând va scoate şi pui.

Ies din centrul de comandă şi mă îndrept spre camera de relaxare. Vreau să o aştept pe Hina la uşă până când îşi termină învârteala. Şi când o vrea să iasă, poate reuşesc să intru şi eu peste ea ca să ne jucăm puţin cu energiile ei.

Stau şi-aştept, şi-aştept, şi-aştept. Da' mult mai durează ritualul ăsta! Nu-i destul că-şi lungeşte viaţa, acum Hina o fi vrând să şi întinerească! Da' fraier mai sunt eu să pierd atâta vreme degeaba, fără să am nicio iniţiativă!

M-am dezbrăcat de haine până la lenjeria intimă, ca să fiu în ton cu soţia mea, şi m-am rezemat de perete, ca să-mi mai treacă amorţeala picioarelor. Când o să iasă iubita mea, ce-o să vadă? Un prost în chiloţi, cu hainele-n mână! Nici n-o să-şi explice despre ce este vorba. Poate chiar o să creadă că am luat-o razna, tocmai acum când are

mai mare nevoie de mine. Nu se mai poate! Trebuie să încep din nou să am inițiativă şi să hotărăsc desfăşurarea evenimentelor, aşa cum am făcut-o în precedenta campanie, deoarece atmosfera asta galactică plină de reguli bizare, mă prosteşte de tot.

Merg repede în sala de mese, găsesc acolo nişte ulei, mai iau şi nişte cârpe şi hârtii, mă întorc la uşa camerei de relaxare şi le dau foc. Nu iese o vâlvătaie prea mare cum mi-aş fi dorit, dar este suficient pentru a alerta computerul.

- Sherkane, îi strig eu prefăcându-mă panicat, a luat foc ceva aici. Probabil, colonelul pe care îl credeai cuminte a început să ne saboteze. Suntem în mare pericol. Deschide uşa camerei de relaxare ca să o salvez pe Hina!

Câteva secunde nu se petrece nimic. Văd că prietenul meu nici nu mă ia în serios. Când încep să mă gândesc deja că trebuie să fac un foc mai mare, parcă ar părea că vrea să se întâmple ceva. Condensul aflat în această zonă a holului se agită din ce în ce mai mult, se răsuceşte în fel şi chip, se ridică spre tavan transformându-se în ceva cenuşiu şi amenințător, după care... aaaaauuuu!!!... ce să vezi?... îmi cade mie în cap sub forma unui metru cub de apă.

Eeeee, ce să mai zic? Acum, într-adevăr, este altă treabă! Dacă sunt şi ud, pot să dau vina pe Sherkan pentru situația asta idioată în care am ajuns.

- Măi computer de doi lei, îl apostrofez eu, ce ți-a venit? Ai început să dai rateuri aşa de tânăr? Păi eu ți-am zis să deschizi uşa şi tu?!

- Situație de urgență, acces deblocat pentru evacuare.

Nu-i mai răspund. Mă mulțumesc cu faptul că a deschis uşa şi a pus, astfel, capăt aşteptării mele.

Ignor starea puțin cam penibilă în care mă aflu şi intru înăuntru împins de curiozitatea de a vedea ce face Hina.

Aceasta este destul de neplăcut surprinsă că mă vede, dar şi mirată peste măsură de ținuta mea.

Poartă un combinezon alb ca neaua, subțire şi perfect mulat pe corpul ei ca de zeiță. Părul negru îi coboară în valuri pe spate, iar ochii albaştri mă trimit cu gândul la cea mai frumoasă dimineață de primăvară. Redescopăr, cu mare plăcere, cât de frumoasă este soția mea.

Camera este plină cu nişte baloane mari, roşii care, la intrarea mea, se revarsă peste mine înconjurându-mă din toate părțile. Le simt imediat influența energetică sub forma a mii de ace care îmi furnică pielea într-un mod foarte plăcut, însă doar pentru câteva secunde, după care nu numai furnicăturile, dar şi o oarecare strălucire a acestor baloane, încetează.

Bineînțeles că Hina mă ia la întrebări:

- Ce se întâmplă? Ce faci aici?

- Trebuie să stau de vorbă cu tine.

- S-a întâmplat ceva grav?

- Vreau să discutăm detaliile planului nostru de campanie.

- Nu putem să discutăm nimic până când nu ajungem la destinație pentru a putea aprecia cât mai corect situația. De ce eşti dezbrăcat?

- Am vrut să particip şi eu la ritualul tău.

- Nu te supăra, dar m-ai deranjat de la ceva intim.

Nici pământenii şi nici alte specii cosmice nu fac ritualul helian. Şi, în plus, de ce după cincisprezece ani de nepăsare, devii dintr-o dată interesat de aşa ceva?

- Până acum nu i-am dat importanță, nu mi s-a părut că ajută la ceva. Dar văd că, de fapt, mă pişcă la piele. S-ar putea ca ritualul ăsta al vostru să fie mai bun decât am crezut.

Din supărată, Hina devine brusc foarte interesată:

- Vrei să spui că ai simțit vreo influență?!

- Da. Baloanele tale mi-au furnicat pielea.

- Foarte ciudat! Cred că eşti singurul pământean care ar putea simți aşa ceva.

- Hai, lasă, că am fost „singurul pământean” şi când a trebuit să rezist în fața armei „Q-total”.

- Nu este acelaşi lucru. În cazul acela nu ai fost singurul. O posibilă explicație ar fi că ai simțit acest efect, pentru scurt timp, din cauza faptului că ai pielea udă şi, deci, o conductibilitate energetică mai mare. Altă posibilitate nu văd... Hai să mergem să discutăm problemele care te frământă! Computer, reintegrează sferele în câmpul energetic condensat!

Eu aş vrea să mai rămân să mai iscodesc puțin camera, dar Hina mă ia de mână şi mă scoate afară.

- Hai să te ştergi şi să te îmbraci!, îmi spune ea cu un glas mult mai blând, sărutându-mă lung, dar uşor, cu atingere ca de fulg, aşa cum numai ea ştie să facă.

Mi-am reunit familia în centrul de comandă al navei pentru un consiliu de urgență. Hina voia să rămânem în cabina noastră, dar eu am insistat să venim aici ca să poată participa şi Darh la discuție, pentru a se familiariza şi el cu situația în care ne aflăm şi cu hotărârile pe care le luăm; în caz că o să fie nevoie să-l punem şi pe el la treabă, să ştie despre ce este vorba ca să nu aibă motiv să o fenteze.

Încep eu discuția, adresându-mă soției mele:

- Draga mea, hai să-ți spun ceva ce am aflat abia azi! Nici n-o să-ți vină să crezi. Nava noastră nu este dotată cu

navete de salvare. În caz de pericol, nu avem cu ce pleca pentru a ne salva. În cel mai fericit caz vom câştiga câteva zeci de minute de disperare, după care vom rămâne fără oxigen în sferele voastre energetice. Zi şi tu!

- Nu te îngrijora inutil! De ce am avea nevoie de nişte navete care ar fi infinit mai vulnerabile decât nava însăşi? În plus de aceasta, „Fulgerul galactic" este construit pe principiul modulelor autonome – adică părți din structură se pot desprinde, constituindu-se în nave mai mici, care pot opera în mod independent, timp îndelungat. Dar să nu îmi ceri să fac acest lucru, deoarece este o procedură care se adoptă doar în situații de maximă gravitate.

- Eu nu am niciun interes să ne dezmembrăm, dar dacă se poate realiza chestia asta, m-am mai liniştit. Acum altceva: de ce îl laşi pe colonelul coclon să umble brambura pe navă? Nu realizezi că ăsta, fiind de capul lui, va încerca să afle cât mai multe secrete posibile?

- Nu este de capul lui. I-am stabilit un traseu de deplasare şi o monitorizare permanentă din partea computerului.

- Şi de-aia nu mai poate el! După ce a servit masa a intrat direct în centrul de comandă, chipurile să caute WC-ul, dacă îmi aduc aminte bine! Sau o fi vrut să sugereze că face ceva pe vigilența noastră! Noroc că eram eu aici, că altfel l-ai fi găsit demontând cine ştie ce panou electronic.

- Nu poate accesa nicio dată secretă.

- Eeee, nu poate!! Deja m-a întrebat de condensul de pe holuri. Şi nici nu trebuie să acceseze ceva. Este de ajuns să saboteze funcționarea navei. La aşa ceva se poate pricepe şi un copil. Fură o furculiță de la bucătărie şi o-nfige undeva, prin fundul lui Sherkan. Să vezi atunci avarii şi scurtcircuite!

- Dacă va încerca aşa ceva, va fi imediat imobilizat.

- Bine, să zicem că ai dreptate. Ce facem, însă, cu planul nostru de acţiune pe care spuneai că o să-l discutăm în detaliu aici, pe navă?

- În linii mari, planul prevede luarea contactului direct cu părţile posibil beligerante şi încercarea de a aplana conflictul înainte ca acesta să se declanşeze. Nu putem stabili prea multe detalii, deoarece nu cunoaştem în profunzime realităţile de la faţa locului şi de aceea suntem obligaţi să ne adaptăm „din mers” în fiecare caz în parte.

- Bine, dar nişte presupuneri, nişte variante de acţiune tot putem face. De exemplu, acum mergem spre flota coclonă. Să zicem că ne-am întâlnit cu aceasta. Ce facem? Începem să adunăm date ca nişte copii care caută scoici pe malul mării? Şi date despre ce? Despre cât de mult or să tragă ăia în noi?

- De ce să tragă în noi?, se amestecă şi Darh în vorbă. Le vom spune că suntem într-o misiune de pace şi că încercăm să le protejăm navele comerciale.

Hina completează şi ea:

- Nu avem indicii potrivit cărora coclonii ar putea fi ostili faţă de noi. Ei vor să profite în continuare de pacea instaurată în galaxie pentru a scoate toate avantajele din colaborarea cu Federaţia.

- Coclonii gândesc cu totul altfel decât prognozaţi voi, federalii. Eu am discutat cu colonelul nostru şi l-am simţit foarte stăpân pe situaţie. Nu ştiu câtă influenţă mai are el în cadrul Imperiului, dar mi s-a părut că este perfect la curent cu ce se întâmplă şi că ei au un plan de acţiune pe care vor să-l aplice cu prilejul acestor evenimente. Nu m-aş mira dacă aş afla că această criză au declanşat-o chiar ei pentru a juca, iniţial, rolul de victime, ca după aceea să aibă

motive să acționeze pentru a-şi realiza obiectivul lor ticluit cu mult timp înainte.

- Şi eu am discutat cu Kal Tabol, la solicitarea lui. Mi-a făcut impresia că, dimpotrivă, vrea să câştige timp, vrea protecția noastră, vrea ca lucrurile să rămână aşa cum au fost în ultimul timp.

- Înseamnă că, în viclenia lui deja caracteristică pentru specia coclonă, a ținut în fața noastră două discursuri diferite prin care nu ne-a spus nimic, ci doar ne-a tatonat intențiile şi modurile de reacție.

- Este posibil, însă eu nu am interesul să tratez nimic cu el. Vom merge pe Coclonia şi vom discuta cu oficialitățile de rangul cel mai înalt al comunității coclone.

- Ha, ha, ha! Adică vei pune țara la cale cu Comisarul?! Să nu uiți să-l chemi şi pe nea Mitică la discuții, pentru că este un super-specialist în pacea universală! Măi, Hina! Dacă ştiam că asta vrei să faci, foarte probabil că aş fi rămas acasă. Tu nu-ți aduci aminte că atunci când le-ai testat ăstora inteligența, ai avut impresia că ți s-a stricat telecomanda?

- Aşa vorbeşti despre nişte pământeni de-ai tăi?

- Ei nu sunt numai pământeni, ci şi prieteni de-ai mei. Ba mai mult – chiar eu recunosc că, în materie de inteligență, sunt de multe ori... lemn de uşă la grajdul de boi bălțați, dar aici nu ne luăm după prietenii. Cum crezi tu că poți hotărî soarta galaxiei discutând cu Comisarul care nu ştie prea bine nici al cui împărat este?

- Nu voi negocia nici cu el şi nici cu prietenul lui. Comisarul tău are, ca împărat, doar un rol decorativ. Deciziile sunt luate în continuare de membrii Marelui Sanctuar.

- Aveți voi, federalii, un fix cu negocierile astea. Tu nu înțelegi, Hina, că nu avem ce să negociem? Că dacă picăm în această capcană a discuțiilor şi punerilor de acord, coclonii nu se vor mai opri din a ne cere tot mai multe concesii? Pentru ei, negocierea este o dovadă de slăbiciune. În concepția lor, doar cel învins negociază, în speranța de a-şi mai îndulci soarta de perdant. Dorința noastră de negociere va reprezenta pentru maimuțoi invitația de a ne ataca.

- Dacă ai fi în situația de a lua tu deciziile, cum ai proceda?

- Coclonii au peste cincizeci de mii de nave militare gata de luptă, care se îndreaptă, probabil cu viteză maximă, spre Zona Neutră şi, cred eu, vor intra fără nicio reținere în teritoriul Federației, sub pretextul că vor să-şi protejeze semenii care au început – chipurile – să fie maltratați de către rebelii federali. Nu cred că trebuie să neglijăm nici navele comercianților cocloni care se plimbă încă liberi prin teritoriile voastre şi care pot oricând să primească misiunea de a vă lovi din spate, de a ocupa planete strategice sau altceva. Ştii cum le-a numit Kal Tabol pe acestea? Cred că s-a scăpat şi le-a zis „forțe comerciale”, sau poate chiar a făcut-o intenționat, ca să mă pună pe mine pe gânduri şi să mă facă să-mi fie frică de puterea lor actuală.

- Navele lor comerciale se retrag spre Zona Neutră.

- Ai făcut o statistică, de curiozitate? Câte s-au retras şi câte nu? Şi unde sunt cele care nu s-au retras până acum?

- Țin legătura permanent cu membrii Consiliului Suprem prin intermediul diamantului „su-eng” şi am date de ultimă oră: 16% dintre navele comerciale coclone au ajuns deja în teritoriul lor, 46% se află foarte aproape de

aceasta, iar restul de 38% fiind prea departe de graniță, s-au concentrat în cealaltă parte a teritoriului Federației, departe de zona de posibil conflict şi au cerut protecția forțelor noastre armate.

- Vaaaaai de mine!! Şi voi credeți că situația aste este normală?! Nu ți se pare că veți fi prinşi ca într-un cleşte? Ceva îmi spune că la momentul potrivit, comercianții de dincolo vor arunca biscuiții pe geam şi vor scoate tunurile, cu care vă vor ataca pe la spate. Să nu-mi spui că este un raționament absurd, care nu-i caracterizează pe „bieții" cocloni, că nu te mai cred!

- Acele nave comerciale sunt atent supravegheate de forțele noastre.

- Chiar şi simplu fapt că vă țineți ocupate nişte nave de luptă pentru nişte amărâte de nave comerciale adverse, constituie pentru ei un mare avantaj. Ca să nu mai zic de faptul că vă confruntați şi cu o revoltă internă. Despre rebelii voştri ce ştii?

- Sunt o mie două sute optzeci şi patru de nave mari de luptă aparținând, în cea mai mare parte, sistemelor planetare ce aparțin orzonilor. Prietenul tău, Jan, nu este deloc străin de această revoltă. De fapt, el a fost catalizatorul care a inflamat spiritul deja războinic al orzonilor. Acum înțelegi de ce ne temem foarte mult de o posibilă integrare prematură a pământenilor în cadrul Federației şi de ce eram şi suntem încă vulnerabili la şantajul coclonilor.

- Lasă că l-am lămurit eu pe Kal Tabol ce înseamnă să scape pământenii mei prin Cosmos! Unde sunt acum aceste nave şi în ce relații sunteți cu ele?

- S-a discutat cu reprezentanții orzonilor. Ei se consideră în continuare parte integrantă a Federației şi nu vor intra în conflict cu navele prietene. Dar vor neapărat să îi gonească pe cocloni în teritoriul lor şi să reinstaleze forțe de graniță, de-a lungul Zonei Neutre. Acum, întreaga armată se deplasează spre punctul strategic XOY şi va ajunge acolo foarte curând.

- De unde ați mai scos şi XOY-ul ăsta? Din cartea de Matematică, nu? De ce nu vă băgați şi prin manualul de... Zootehnie, că, de exemplu, „Boul neutronic” sună mult mai bine?

- Este un punct cosmic ce asigură cel mai bun control asupra teritoriilor coclone. Strategii noştri consideră că în cazul unui atac din partea Imperiului, este bine să ai principalele forțe de apărare exact în acea zonă de unde poți interveni foarte eficient pe orice direcție amenințată.

- De ce nu faceți o bază militară permanentă acolo?

- Vorbim de forțe foarte numeroase. O singură bază ar fi insuficientă, mai ales că nu există în acel sector nici planete şi nici stele pe o rază destul de mare.

- Acum, că mi-ai descris întreaga situație, parcă lucrurile devin mai uşor de controlat.

- Nu mi-ai spus cum ai proceda tu dacă puterea de decizie ți-ar aparține.

- Chiar dacă sunteți într-o situație destul de proastă din punct de vedere strategic, eu aş merge la intimidare. Aş profita de forța imensă a „Fulgerului galactic” pentru a-i determina pe cocloni să-şi oprească armada la graniță. În orice conflict – de la cearta a doi puşti în curtea şcolii, până la impactul unor forțe cosmice – există un moment de maximă tensiune. Dacă acest moment se consumă fără declanşarea actului de violență, situația are mari şanse de a

reintra în normal. Cu alte cuvinte, să câştigăm timp până când le trec nervii şi unora şi altora. Să-i vezi pe urmă cum îi apucă dorul de neveste, pofta de mâncarea preferată, grija de copiii lăsaţi pe la bunici şi o să-i auzi cum or să ne roage ei pe noi să le dăm drumul acasă.

- Exact acelaşi lucru voiam să îl fac şi eu prin negocierile de care ţi-am vorbit.

- Da, dar ştiu eu cum negociaţi voi, federalii. Ca broscuţa care se umflă înainte de a fi înghiţită de şarpe. Negociază tu cu ai tăi şi lasă-mă pe mine să vorbesc cu maimuţoii mei!

- Hm! Ştiu că ai mai multă experienţă decât mine în relaţia cu coclonii, dar, totuşi, acum este o situaţie foarte delicată, în care nu ne permitem niciun pas greşit. Însă ceva îmi spune şi mie că trebuie să am încredere în tine şi de această dată.

- Mamă, intervine Darh, eu zic să îl laşi pe Sal să conducă discuţiile cu coclonii. Tot ce a spus aici mi se pare foarte pertinent, dar cu condiţia de a se consulta tot timpul cu tine.

Ne bucurăm că ne-am pus de acord, dar vine Sherkan cu ceva care ne ia prin surprindere:

- O flotă coclonă numărând zece mii trei sute cincizeci de nave a intrat în raza senzorilor de mare distanţă. La actualele viteze de deplasare, vom fi în contact vizual în patru ore şi treizeci de minute.

- Cine or mai fi şi ăştia?, întreb eu uitându-mă la Hina, căreia i se poate citi aceeaşi nedumerire pe faţă. O fi o avangardă sau armata lor s-a împărţit în mai multe grupuri pentru a ataca din mai multe direcţii?

- Este un grup mult prea numeros pentru a constitui o avangardă şi, în plus, se află prea departe de locul unde a

fost localizată ultima dată marea lor grupare de nave. Nu aveau cum să ajungă atât de repede la aceste coordonate.

- Păi de ce te miri că întâlnim aici navele de luptă coclone? Nu este normal, din moment ce ne îndreptăm spre ele?

- Noi mergem spre Coclonia. Gruparea lor de nave este în cu totul alt sector.

- Şi cum putem discuta sau negocia cu acestea dacă noi mergem în altă parte? De ce zburăm spre Coclonia, dacă pericolul este în alt sector? Să nu-mi spui că ţii neapărat să-l convingi pe Comisar să cheme înapoi zecile alea de mii de nave de luptă, care sunt pe cale să cotropească Federaţia! La cât i-a furat pe cocloni, la el nu cred că mai vine nici cățelul palatului.

- De acele zeci de mii de nave se vor ocupa alţii pentru a le bara înaintarea – adică generalii noştri – iar noi vom discuta cu şefii care dau ordine acelei armate. Nu îi puteam convinge de nimic pe cocloni, atâta timp cât aceştia nu primeau dispoziţii de la Marele Sanctuar.

- Din câte ştiu eu, principala armată coclonă este însoţită de şeful lor militar. Kohon a fost prezent la toate marile bătălii.

- Kohon s-a retras de la conducere. Cel cu care trebuie să discutăm este Harabal, şi avem informaţii că el se afla încă pe Coclonia săptămâna trecută.

- Parcă Harabal fusese decăzut din toate funcţiile, i se confiscase averea... Ce mai caută el la conducere?!

- Şi-a recâştigat statutul iniţial.

- Da, şi-a recâştigat statutul pe care nu îl pierduse niciodată! Hina, câte milenii trebuie să mai treacă pentru a vă da seama şi voi, federalii, că aceşti cocloni fac totul doar

de formă, doar ca să vă dea vouă impresia că se conformează unor reguli impuse, doar să pară că le pasă, pentru a fi lăsați în pace? Şi imediat după aceea ei revin la normal ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, bifând o nouă victorie în lupta asta a nervilor pe care o poartă cu voi. Dacă acest Harabal ar fi fost pământean, acum ar fi fost în puşcărie, dacă ar fi fost federal, ar fi fost complet dezonorat, dar el este coclon şi s-a suit fără ruşine pe tronul din care l-am aruncat noi, imediat ce i-am întors spatele.

- Noi nu ne amestecăm în sistemul lor de ierarhizare pe funcții. Dacă Harabal deține oficial acest statut, cu el vom discuta.

- Să nu vă amestecați! Şi să discutați cu Harabal al vostru până când l-o pufni râsul pe-ăla de-atâtea păcăleli pe care o să vi le tragă! La urma urmei toți coclonii sunt la fel şi indiferent cu care dintre ei discutați, voi veți avea aceeaşi soartă. Eu plec în camera de relaxare, să mă culc pe sferele rămase de la tine şi să visez blonde isterice...

Mă îndrept către uşă, dar Hina îmi taie calea şi mă prinde cu brațele de umeri, întrebându-mă:

- De ce te-ai supărat? Am greşit cu ceva? Hai să discutăm, te rog!

- Normal că sunt supărat! M-ai luat cu tine ca să te ajut, dar mă ții pe post de plantă decorativă. De ce nu mi-ai spus că mergem spre Coclonia? Nu stabilisem că pericolul iminent vine din partea acelei flote imense şi că spre aceasta trebuie să ne îndreptăm prima dată? Mai trebuie să-l aud pe Darh spunând că el, de fapt, ştia...

- Acum câteva minute ți-am spus că mergem spre Coclonia, dar nu ai reacționat în niciun fel. Nu a fost decizia mea, ci a Consiliului Suprem, dar recunosc că

trebuia să te avertizez şi pe tine la momentul respectiv. Am fost, însă, preocupată de alte probleme. Iartă-mă, te rog!

- Consiliul vostru ia nişte decizii de parc-ar ține cu coclonii. Îşi dispersează armata de grija unor nave comerciale, îşi trimite „Fulgerul galactic” cât mai departe de zona fierbinte şi îşi masează forțele principale între cele două părți beligerante ca să nu-i lase nici măcar pe rebeli să apere Federația. Iar în acest timp, coclonii, vicleni, dinamici şi hotărâți, or să vă transforme pe toți în simpli spectatori ai marelui lor spectacol de cucerire a spațiilor mult râvnite.

- Probabil există o rațiune pentru care a fost luată această decizie. Prezența în fața noastră a celor peste zece mii de nave coclone poate fi o dovadă în acest sens.

- Poate, probabil, s-ar putea... Mă aşteptam să fii mult mai informată, având asupra ta acel diamant special care, după cum văd, nici ca lanternă nu mai e bun. O să merg în camera noastră pentru a-mi pune puțină ordine în gânduri. Te rog să mă chemi când ne vom apropia de acea flotă misterioasă cu care coclonii vă dau un fel de „gardă la regină”. Dacă noi pierdem ceva din poziția noastră aici, s-ar putea ca Federația să fie „şah-mat” în următoarele câteva mutări. Hai că nu sunt chiar atât de supărat pe cât par. Nu mă supăr eu pe tine aşa de uşor.

În timp ce ies din încăpere îl aud pe Darh:

- Mamă, nu te supăra, dar cred că Sal are mare dreptate. Trebuie să fim foarte atenți cu coclonii, cu atât mai mult cu cât situația este mult mai complexă decât părea inițial.

Cât timp am stat în cabină, l-am rugat pe Sherkan să-mi facă un rezumat al relațiilor dintre federali şi cocloni. Aşa am aflat că are puțină dreptate şi colonelul nostru; chiar puțin mai multă! În primele secole ale relației acestora, federalii i-au considerat pe adversarii lor un fel de... animale mai evoluate, cărora le-au restricționat drastic accesul prin galaxie. De fapt, aproape că i-au închis într-un sector cosmic foarte mic, unde nu puteau decât să se sufoce. A fost perioada în care coclonii au acumulat foarte multă frustrare, ură şi dorință de răzbunare. Desigur că şi federalii aveau dreptatea lor, având în vedere că maimuțoii etalau şi atunci aceleaşi apucături necivilizate ca şi azi. După alte secole, Federația şi-a revizuit această poziție, recunoscându-le coclonilor calitatea de cetățeni galactici cu drepturi depline, aşteptându-se ca aceştia să le fie recunoscători şi să-şi merite noul statut printr-o comportare pe măsură. Numai că frustrarea coclonă depăşise punctul critic al ireversibilității, le intrase în codul genetic şi se transmitea acum din tată-n fiu.

Am tras eu o concluzie, aşa de la mine, că actualul conflict nu se bazează pe nemulțumiri prezente – coclonii având, totuşi, un nivel de trai foarte ridicat şi destul spațiu cosmic pentru a se mişca în voie – ci este alimentat tocmai de această frustrare inițială care, de-a lungul mileniilor, a fost supusă efectului „bulgărelui de zăpadă", mărită artificial prin simpla trecere a timpului.

Am mai aflat de la Sherkan ceva interesant. Sunt numeroase zone nelocuite în galaxie, multe dintre ele vecine cu Imperiul coclon, dar acesta nu urmăreşte neapărat să se extindă, ci, mai degrabă, să cucerească Federația. Este clară dorința lor de răzbunare. Poate că, dacă li s-ar da satisfacție, dacă cineva şi-ar cere scuze în numele

trecutului, coclonii ar deveni mult mai înțelegători şi şi-ar recunoaşte şi ei greşelile pe care le-au făcut. Lasă că o să-i împac eu a doua oară şi, sper, de data aceasta definitiv. Dacă oi mai avea ocazia...

S-ar putea să nu mai am ocazia. Sunt din nou în centrul de comandă şi mă uit la mutra nervoasă a lui Harabal care, după cum arată, doreşte să se certe cu noi, fiind, parcă, pregătit să muşte din ecranul de comunicare:

- Ce caută această navă de luptă în spațiul coclon?, ne întreabă el făcându-ne să credem că vrea să ne întindă pe o felie de pâine ca să ne mănânce. Ce intenții aveți?

- Avem intenții paşnice, îi răspunde Hina. Sunt împuternicită de către Consiliul Suprem al Federației să negociez restabilirea păcii între...

- Nu recunoaştem nicio împuternicire. Nu se vine la negocieri cu o navă de război. Nu aveți aprobarea Marelui Sanctuar. Plecați imediat în teritoriul federal!

- Dorința noastră este să discutăm despre situația creată...

- Nu discutăm nimic. Voi ați încălcat ultima convenție şi ne-ați agresat navele comerciale lipsite de apărare.

Hina vrea să vină cu alte argumente în sprijinul punctului de vedere federal, dar eu o opresc, exasperat de tupeul acestui maimuțoi care o tot întrerupe mereu.

- Lasă-mă, te rog, pe mine!, îi spun soției mele. Apoi mă întorc spre acest Harabal obraznic:

- Băăăi... Harababură hodorogită, da' cu cine îți închipui tu că stai de vorbă?! Nu ți se pare că ai gura prea

mare? Dacă soția mea spune că vrem să discutăm, ar trebui să ne fii recunoscător. Crezi că ar fi mai avantajos pentru voi să vă spulberăm jumătate din vechiturile astea cu care abia ați zburat până aici?

- Ați venit cu o navă de război...

- Da' cu ce voiai să venim, mă? Cu tricicletele? Am venit cu ce-am vrut noi. Nu contează dacă nava este de război sau nu, ci dacă o să tragem cu armele sale, iar asta depinde de cât de frumos vorbești.

- Ați încălcat spațiul coclon...

- Nu am încălcat nimic. Ultima convenție prevede libera circulație în spațiile noastre.

- Dar nu cu nave militare.

- Dar tu ce cauți aici cu atâtea nave de luptă?

- Eu nu am depășit Zona Neutră.

- Încă nu ai depășit-o, dar dacă nu te întâlneai cu noi, chiar asta ai fi făcut. Suntem destul de aproape de spațiul federal şi să nu-mi spui mie că ați ieşit la cules de muşețel!

- Am fost anunțați de venirea voastră şi am considerat aceasta un act ostil care se adaugă la agresiunile pe care le-ați făcut deja asupra navelor noastre comerciale.

- Hai să ne calmăm şi să ne lămurim, că dacă ne certăm, nu ajungem la niciun rezultat! Navele voastre comerciale au fost doar uşor agresate de către un grup restrâns, care a pornit o mică revoltă cauzată de multele vicleşuguri pe care tot comercianții voştri le-au practicat de-a lungul timpului. Este o problemă a noastră, internă, pe care o regretăm şi pe care o vom rezolva foarte curând.

- Nu au fost doar agresiuni uşoare. „Şerpii Iadului" au atacat navele noastre pe drumul de întoarcere şi le-au provocat mari stricăciuni.

Mă întorc mirat către Hina şi o întreb în şoaptă:

- Ce şerpi visează ăsta?!!

- Nu ştiu ce vrea să spună, îmi şopteşte şi ea.

Mă întorc din nou spre ecran şi-l chestionez pe Harabal:

- La ce te referi când spui „Şerpii Iadului”?

- La navele voastre de ultimă generaţie care ne-au atacat.

- Nu avem cunoştinţă de aşa ceva. Nu ştim cine v-a atacat. Gruparea noastră rebelă se află la mare depărtare de spaţiul coclon, iar forţele federale încearcă să vă protejeze. Cum arată aceşti şerpi?

- Sunt ca nişte balauri uriaşi, fosforescenţi, de mărimea unor „păsări de pradă” de clasă M care îşi pot schimba forma, pot intra unul în altul şi asimilează, fără să fie afectaţi, energia oricărei arme cu care se trage asupra lor.

- Hmmm! Măi, voi nu cumva v-aţi uitat prea mult la desene animate?... Şi spui că rezistă la orice armă. Să înţeleg că navele voastre comerciale atacate au tras cât au putut în ei şi aceştia nu au păţit nimic?

- Da. Au tras la capacitate maximă fără să le poată cauza vreo stricăciune.

Întorc capul spre soţia mea şi îi spun cu un uşor reproş:

- Acum vezi, Hina, cu ce fel de nave fac ăştia comerţ prin galaxie?! Toate sunt gata oricând să deschidă focul asupra oricui doresc ei şi, în mod sigur, nu trag cu macaroane.

Coclonul îşi dă seama că a făcut o mică gafă, dându-se de gol, şi încearcă să repare greşeala:

- Nu am folosit niciodată armele de pe navele comerciale, dar acum acestea au fost nevoite să se apere.

- Da, şi niciodată nu va fi prea târziu să o faceţi din nou. Hai să lăsăm şerpii ăştia că, sincer, nu ştiu despre ce este vorba. Poate că negustorii voştri erau beţi şi cine ştie ce li s-a părut lor că văd. Or fi tras în stelele verzi care aşa apar la mahmureală – duble şi unele din altele. Ce facem, însă, cu cele cincizeci de mii de nave coclone care sunt pe cale să invadeze Federaţia? Să nu-mi spui că le-aţi construit aşa, la repezeală, ca să vă luptaţi cu şerpii. Deja ştiu că le aveţi de mult timp, le-aţi ţinut ascunse, iar acum le-aţi scos pentru a vă realiza vreo nouă viclenie de-a voastră.

- Navele de care vorbeşti nu se află sub controlul Marelui Sanctuar.

- Hai nu mă transpira! Or fi rebele şi astea!

- În mod sigur. Nu este prima dată când Kohon încearcă să preia controlul Imperiului şi să pornească din nou războiul împotriva Federaţiei.

- Iar Kohon?

- Da. Ţii minte că ne-am mai luptat odată cu el.

- Ţin minte cum mă duceaţi voi de mână până la el, ca pe „baba-oarba", după care o rupeaţi la fugă şi mă lăsaţi să mă descurc singur. Atunci te-am ajutat să scapi de armata lui şi, să zicem că am fost aliaţi. Putem fi din nou prieteni, dacă vrei.

- Vreau. Membrii Marelui Sanctuar doresc pacea cu Federaţia, deoarece aceasta ne-a adus până acum mari beneficii materiale. Dar trebuie să ne continuăm activitatea comercială, lucru pe care voi nu îl mai puteţi garanta în acest moment.

- Eu, ca pământean, nu îţi pot garanta nimic în numele Federaţiei, dar te asigur că şi aceasta doreşte pacea cu Imperiul coclon. Eu îţi pot spune doar că, în calitatea mea de mediator al conflictului, voi face tot ce îmi stă în putere pentru ca ambele părţi să fie mulţumite.

- Am încredere în tine, mai mult decât am în federali.

- Deci, mă accepți ca mediator.

- Da, pentru că lucrurile pe care le-ai decis tu în urmă cu cincisprezece ani au fost benefice pentru noi.

- Atunci vei fi de acord să te îndrepți cu toate navele tale către forțele coclone rebele conduse, probabil, de Kohon.

- Ooooo!!! Riscăm să fim atacați dacă ajungem acolo şi nu suntem pregătiți să îi facem față.

- Măi! Cum vă cere vouă omu’ ceva, cum vă ia mereu pe nepregătite! Nu riscați nimic. Dacă voiau să vă atace, mergeau spre Coclonia, nu spre Federație. Şi, în plus, nu putem să facem pace decât dacă stăm toți față în față şi ne punem de acord. Noi vom pleca cu nava noastră către federalii revoltați pentru a-i convinge să se resubordoneze Consiliului Suprem, după care vom lua legătura cu voi pentru a repune lucrurile pe făgaşul lor normal.

- Sunt de acord, cu precizarea că vom rămâne la o distanță de siguranță față de navele lui Kohon. Acesta are, probabil, acum o altă prioritate, dar în mod sigur, mai devreme sau mai târziu, va ataca şi aceste forțe care îmi sunt mie loiale.

- Ştii cumva, Kohon vrea să invadeze Federația? Din câte îmi amintesc, este visul lui de-o viață.

- Din datele pe care le am, Kohon se deplasează cu aproape toate forțele sale spre Zona Neutră în scopul de a proteja navele noastre comerciale. Nu ştiu dacă foloseşte această conjunctură ca pretext pentru a pătrunde în spațiul federal, nu ştiu cât de mult va înainta acolo, nu ştiu ce planuri are, nu ştiu...

- Da’ cum te cheamă, mai ştii?

- ...Ce vrei să spui?

- Păi văd că ce era mai important pentru noi, tu nu ştii.

- Ştiu că, în mod sigur, Kohon nu acționează în numele Marelui Sanctuar. Eu sunt cel care reprezint oficial Imperiul coclon în relația sa cu Federația şi te asigur că nu intenționez să port niciun război cu aceasta. Noi suntem, dimpotrivă, foarte îngrijorați atât de revolta federalilor îndreptată împotriva noastră, cât şi de amenințarea reprezentată de Kohon.

- Harabale, eşti cam sperios măi, pentru câtamai imperiu reprezinți tu, dar să zicem că te cred; deşi nu înțeleg cum şi tu, şi Kohon, deşi faceți pe duşmanii, vă întreceți în a vă apăra bietele nave comerciale, de nu mai pricepe omu' ale cui sunt ele, de fapt.

- Sunt ale noastre. Kohon se foloseşte de ele doar pentru moment. Cuvântul meu este întărit de cei cincisprezece ani de pace pe care i-am avut cu Federația.

- Bine. Dă-mi voie, totuşi, să-ți testez puțin sinceritatea! Tu spui că reprezinți Imperiul coclon. Dar împăratul vostru ce rol are? De ce nu îl reprezintă el? De ce nu se află prietenul meu aici pentru a-mi confirma cele spuse de tine?

- Mult timp imperiul nostru a funcționat fără împărat, deoarece nu am putut să ne punem de acord asupra persoanei care să ocupe această funcție, din cauza rivalităților care există între castele noastre. Când s-a ivit prilejul să punem pe tron o persoană din afara Imperiului, neutră, fără legături cu Federația şi care să accepte să joace un rol simbolic, fără pretenția de a deține puterea executivă, am fost cu toții de acord. Te asigur că prietenii tăi o duc foarte bine. Poți chiar acum să îi vizitezi ca să te convingi.

- Hai că dau o fugă până la ei, cât timp năvăliți voi nițel prin teritoriile federale! Păi crezi că eu am acum timp de vizite?! Dar să zicem că apreciez ca fiind satisfăcător răspunsul tău. Vreau să înțelegi lucrul acesta: cu cât vei fi mai sincer față de mine, cu atât vei avea mai multe de câştigat pentru imperiul tău.

- Înțeleg situația critică pe care o parcurgem acum cu toții şi ştiu că trebuie să fim sinceri unii față de ceilalți pentru a restabili pacea. Şi ca să îți dovedesc bunele mele intenții, îți dau o informație gratuită, care vă va putea fi de mare folos pe viitor: majoritatea navelor aflate în subordinea lui Kohon sunt dintr-o generație nouă, cu care nu v-ați mai confruntat până acum – complet automatizate, deci fără echipaj, cu scuturi foarte puternice şi capacitate de lovire mult sporită.

- Nava noastră nu cred că va fi prea afectată, iar dacă mi-o zgârie, îl pun pe Kohon să mi-o vopsească cu limba.

- Nava aceasta, ştiu de data trecută, pare a fi indestructibilă, dar flota federală va avea mari probleme într-un raport de trei la unu. Aveți nevoie de cel puțin douăzeci de mii de nave mari de luptă pentru a-l putea opri pe Kohon.

Mă întorc către Hina şi o întreb, aşa, mai şoptit:

- Noi câte avem?

- Mult mai puține, îmi răspunde ea.

- Da’ inginerii voştri ce fac măi, Hina?!, mă strâmb eu a nemulțumire. Asfaltează... liniile alea energetice ale galaxiei?!

Mă întorc din nou spre Harabal:

- Bine, mulțumesc pentru informație! O să ținem cont.

- Vreau şi eu o dovadă de sinceritate din partea ta.

- Spune ce doreşti să afli, că m-ai prins în toane bune!

- Ce ştii despre „Şerpii Iadului”? Dacă nu sunt ai Federației, aparțin, cumva, Pământului?

- Ai cuvântul meu că acele nave de care vorbeşti nu ne aparțin. Chiar nu am nicio informație despre ele. Acum am aflat pentru prima dată că ar exista. Dar de ce le numiți aşa? Are vreo legătură cu ceva?

- Primul echipaj care le-a întâlnit, le-a dat această denumire şi a transmis-o şi celorlalți.

- Tu le-ai văzut?

- Nu, dar am inspectat mai multe nave comerciale care s-au întâlnit cu acestea şi arătau jalnic. Rămăseseră doar cu strictul necesar pentru a putea ajunge acasă.

- Echipajele au suferit pierderi grele?

- Ca printr-un miracol, nimeni nu a fost rănit, poate şi pentru că „şerpii” au atacat în treacăt, după care au dispărut, având, probabil, altă misiune. Dar este destul de clar pentru noi că o confruntare serioasă cu aceste nave ciudate nu ne lasă nicio speranță de supraviețuire.

- Dar ați aflat de unde veneau şi încotro mergeau?

- Au apărut de nicăieri şi au dispărut în acelaşi fel, fără să poată fi sesizate de senzorii noştri decât în perioada cât au fost vizibile.

- Destul de ciudat... O să ținem legătura. Dacă aflăm ceva o să vă spunem şi vouă. Noi plecăm imediat. Faceți şi voi aşa cum am stabilit. Şi nu uita – numai o alianță sinceră între noi poate fi folositoare imperiului vostru.

- Poți să ai încredere în mine. Sper să reuşiți să îi opriți pe rebelii federali!

Legătura s-a întrerupt. Pe ecran se poate vedea acum şirul foarte lung de nave coclone care se încolonează pentru a porni într-o nouă direcție.

Mă întorc spre Hina şi o întreb:

- Ce părere ai de toate acestea?

- De ce ar mai conta părerea mea, îmi răspunde ea, dacă tu ai hotărât deja ce trebuie să facem?

- Acum te-ai supărat tu? Ar fi o idee bună să ne supărăm amândoi şi să mergem să tragem nişte... „certuri” prin camera de relaxare; şi să-l lăsăm pe Darh să rezolve problemele galaxiei, ca să nu trăiască cu impresia că şi-a dat atâtea doctorate degeaba. Parcă zicea despre mine că, în campania trecută, am fost un... debusolat nu ştiu de care. Să fie el acum un... deşurubat mai mare.

- Eu mă refeream la faptul că...

- Lasă-mă, te rog, să termin! Hina, este o diferenţă – eu am discutat lucrurile acestea de faţă cu tine; puteai oricând să intervii, dacă nu-ţi convenea ceva. Şi, de fapt, nu am făcut decât să-ţi sar în ajutor în momentul în care erai aşa de înghesuită de tupeul maimuţoiului, încât mai aveai puţin şi cădeai de pe scaun!

- Nu este vorba de supărare, dar eu reprezint Consiliul Suprem şi nu pot să iau decizii decât după o consultare cu membrii acestuia. Acum îi vom pune în faţa unui fapt deja împlinit.

- Lasă că s-a mai întâmplat, şi le-a prins bine. Iar dacă voiau să ia decizii, trebuia să vină ei până aici, nu să te trimită pe tine. Tu, de fapt, nici nu iei decizii, ci execuţi nişte ordine. Ar trebui să fii cu mai mult tupeu – l-ai văzut pe maimuţoi? – că dacă te ploconeşti prea mult în faţa moşilor tăi, or să aibă pretenţia, la un moment dat, să te prezinţi la ei cu merele de aur din poveste şi cu Prâslea cel Voinic în cârcă. Ei ştiu că sunt şi eu cu tine?

- Bineînţeles.

- Atunci dă vina pe mine! Spune-le că nu ai mai scăpat de gura mea! Aminteşte-le, cu subînţeles, că nici ei

nu au rezistat presiunii mele şi mi-au dat „Fulgerul galactic" pe mână, de s-au minunat şi melcii care sunt şi aşa miraţi tot timpul.

- Bine, lasă că, într-un fel, nici nu aveam o altă opțiune. Ştim acum care este situația forțelor coclone şi singurul lucru logic este să mergem spre navele orzone pentru a încerca să le determinăm să renunțe la intențiile lor belicoase.

- Mie mi se pare, intervine şi Darh, că Sal a reuşit, prin discuția cu Harabal, să clarifice puțin lucrurile în ceea ce îi priveşte pe cocloni şi să realizeze un anumit echilibru, încă instabil, dar promițător. Mamă, stabilisem că aici îl laşi pe el să negocieze; dincolo va fi rândul tău să consolidezi acest echilibru.

- L-am lăsat pe Sal şi chiar mă conformez deciziei lui. Despre echilibru, chiar şi instabil, vom putea vorbi după ce discutăm şi cu nonconformiştii noştri.

- Da, fiule, completez şi eu, am realizat un echilibru ca acela în care se află un elefant stând în trompă pe grumazul unei furnici.

- Nu eşti mulțumit de rezultatul discuției tale cu coclonii?!, mă întreabă Hina puțin cam surprinsă. Mie mi s-a părut că ai obținut exact ce ai vrut, deşi, sincer, nu am înțeles de ce i-ai comasat pe cocloni într-un singur loc. Am impresia că era mai logic să fie dispersați, pentru a nu putea acționa în mod unitar.

- Eu cred că este mai avantajos să stea toți grămadă pentru a putea fi supravegheați mai uşor. În plus, conformându-se cererii mele, Harabal mi-a arătat că nu are un plan prestabilit, singura lui dorință fiind aceea de a nu strica relațiile cu Federația, care i-au adus în ultimii ani importante avantaje materiale. Mă îngrijorează, însă, foarte

mult Kohon, dacă el este într-adevăr un rebel şi se află în fruntea acelei imense armate. Pe acesta, în mod sigur, îl interesează cu totul altceva decât protecţia comercianţilor trimişi de Harabal să stârnească praful degeaba pe drumurile galaxiei. El este cel care dă cea mai mare instabilitate echilibrului de care vorbea Darh.

- Este bine, totuşi, că situaţia s-a clarificat în mare măsură. Ştim acum cu cine avem de-a face, iar Harabal trimis de tine în acea zonă, îl va incomoda destul de mult pe Kohon, aceasta în situaţia în care cei doi nu au un plan comun. S-ar explica astfel şi acceptul necondiţionat al aliatului nostru coclon – speră să-şi înlăture rivalul cu ajutorul forţelor federale.

- Da, Hina, pare logic, însă pe mine mă îngrijorează mai mult situaţia de ansamblu care se tot complică mereu. Când am plecat de pe Pământ erau două forţe într-un potenţial conflict, pe care noi urma să le trimitem acasă. Acum sunt patru forţe – fiecare tabără are rebelii săi – aşa de amestecate unele cu altele, pe atâtea eşaloane, zone şi sectoare care se suprapun şi se întrepătrund, încât, dacă vor începe luptele, n-o să se mai ştie cine trage în cine, cine ţine cu cine, şi vor ajunge la sfârşit, ca pe navele rămase întregi, să se alerge lumea pe holuri ca să-şi dea unii altora cât mai multe palme. Pe cine să mai împaci, cum să-i mai desparţi?!

- Într-adevăr, lucrurile sunt acum mai complexe, deşi unele aspecte s-au mai clarificat. Trebuie să fac o nouă informare către Consiliul Suprem.

- Întreabă-i şi de „şerpii” de care a pomenit Harabal. Poate ştiu ei ceva, că mie era să-mi plece mintea la iarbă verde când am auzit de asemenea minune. Parcă nu erau lucrurile destul de încâlcite şi aşa!

- Merg chiar acum să iau legătura cu Consiliul.

Înainte de a ieşi din centrul de comandă, Hina i-a comunicat computerului noua destinație, ordonându-i viteză 90%. De ce nu i-o fi zis „viteză maximă”? Aşa ca să rămână ceva neterminat, că doar federalii mei sunt maeştri în complicat lucrurile!

Darh mă priveşte îngrijorat. În fața atâtor pericole mai mult sau mai puțin conturate, copilul meu nu mai este spațianul acela care mă considera un înapoiat. Dacă aş stinge acum lumina aşa, prin surprindere, cred că m-aş trezi cu el direct în brațe. Dar eu îi spun:

- Stai liniştit, fiule! Au fost situații şi mai grele, şi tot le-am rezolvat. Pe „Fulgerul galactic” vom fi mereu în siguranță.

- Crezi că Harabal se va ține de cuvânt şi va merge în direcția stabilită? Poate ar fi bine să îl monitorizăm în secret cu un flux de unde epsilon pe frecvență subspațială.

- Dacă nu se va ține de cuvânt, o să-i dau eu un flux de palme peste ceafă, de-o să meargă după aceea cu frecvență redusă, ținându-se de garduri.

- Nu înțeleg cum reuşeşti să îi intimidezi în aşa măsură pe cocloni. Niciunul nu îți rezistă. Parcă ai avea o putere telepatică asupra lor.

- Dacă maimuțoii ar fi ştiut de frica telepatiei, s-ar fi înghesuit toți moşii din Consiliu să facă instrucție cu ei, dar coclonii ştiu de altfel de frică – asta simplă şi directă. Eu nu fac decât să le găsesc punctele slabe şi să profit de acestea.

- Adică... vrei să spui că am fi avut probleme dacă am fi venit cu o navă obişnuită şi nu cu„Fulgerul”?

- Cu o navă obişnuită, eu nici nu aş fi venit, Hina ar fi fost prizonieră pe Kola, iar tu ai fi stat acum într-un borcan cu formol în aşteptarea unor experimente aşa zis ştiințifice.

- Dar stau, totuşi, doi pământeni pe Coclonia şi sunt trataţi foarte bine. De ce lor nu le face nimeni nimic?

- În afară de faptul că prietenii mei sunt inofensivi, ei sunt şi inutili. Coclonii devin interesaţi numai de lucrurile şi situaţiile din care pot obţine un anumit avantaj şi, te asigur eu că, din cei doi nu este mai nimic de scos; ba aş zice că-i mult mai bine să îi laşi în pace dacă vrei să-ţi păstrezi metabolismul nedereglat. Or fi încercat coclonii să scoată un anumit profit de pe urma lor, nu ştiu, dar, dacă au făcut-o, sigur s-au ales cu bube la gură.

- Nu era bine dacă la discuţiile cu Harabal participa şi colonelul Kal Tabol?

- Nuuuu!!, că cine ştie ce sistem codificat de comunicare au ei şi s-ar fi informat reciproc asupra situaţiei, fără ca noi să îi putem opri. Am fi asistat neputincioşi la etalarea unor strâmbături şi scărpinături cărora nu le-am fi înţeles sensurile decât după ce le traduceam eu cu ajutorul dicţionarului explicativ galactic ediţia de 25 de kilograme pe care l-aş fi trântit periodic în capul colonelului, călcându-l în permanenţă pe coadă ca să nu fugă.

- Este bine că îţi mai păstrezi simţul umorului chiar şi în situaţia aceasta atât de delicată în care ne aflăm acum.

- Mi-ai adus aminte de musafirul nostru coclon. Cred că am stabilit, totuşi, cu el o legătură telepatică – pe mine mă arde-n palmă şi pe el sigur îl mănâncă spinarea. N-ar strica să-i fac o vizită ca să aflu ce părere are despre divizarea Lumii coclone. Tu trimite spre Harabal nişte... epsiloni de-ai tăi, şi dacă ne păcăleşte, o să-i servesc la următoarea întâlnire o aşa şedinţă telepatică, încât, o să-l scap de piatra de la rinichi şi de lipsa durerii de cap.

Plec din încăpere, dar nu merg la colonel, ci vreau să o caut mai întâi pe Hina ca să aflu ce a mai discutat cu moşii ei. Şi o să o rog să-i întrebe şi pe moşorogi de nițică sănătate, că aşa mi se zbate mie un ochi cum că ei nu ar fi străini de apariția acelor „şerpi" cosmici, asta dacă nu cumva coclonii care, chipurile, i-au întâlnit, nu erau beți criță. Că de un lucru sunt sigur – fabricile lui nea Mitică funcționează la capacitate maximă şi atâta țuică trebuie băută de cineva...

În aceste câteva zile care au mai trecut, am avut timp să pun puțină ordine în gândurile legate de evenimentele ce se petrec în galaxie. Dacă problemele s-au înmulțit, e bine să arunc şi eu în luptă nişte neuroni în plus, adică să le ordonez, ca să ştiu de unde să le iau la nevoie. Probabil că foarte curând o să le iau pe toate de pe jos, după ce o să-mi cadă în cap! Poate ar fi bine să mi le scriu în palme ca să nu le uit, iar când vreau să-mi aduc aminte de ele, ca să nu mă dau de gol că le-am uitat, îi mai pleznesc coclonului câte-o palmă şi le citesc aşa, din mişcarea mâinii.

Hina a tot vorbit cu moşii-somnoroşii despre situația generală şi a aflat ultimele noutăți. Din ce mi-a spus, cică s-a conturat un dispozitiv de punct culminant, îi zice ea, adică s-ar cam apropia momentul crucial în care ar trebui ori să se lămurească, ori să se complice lucrurile. Tot să se mai complice??!! Cred că la finalul crizei, o să mă cred văr de-al doilea cu fratele meu din partea mamei lui nea Mitică...!!! De fapt, ştiu eu ce a vrut să spună iubita mea: la ea „lămurit" înseamnă pace, iar „complicat" înseamnă

război. Eu gândesc mai direct – şi pacea şi războiul vor lămuri, de fapt, lucrurile.

Ia să analizez eu puțin dispozitivul ei de punct culminant! Navele participante la revolta orzonă au ocupat punctul strategic XOY şi, deşi îşi recunosc în continuare apartenența la Federație, insistă ca toate navele comerciale coclone, inclusiv cele care au solicitat protecție, să plece în teritoriul lor pentru o perioadă nedefinită dar suficientă ca relațiile federalo – coclone să devină acceptabile. Armata federală se află între acest punct strategic şi granița cu Imperiul având misiunea de a preîntâmpina o invazie coclonă, dar şi de a-i opri pe orzoni să declanşeze ostilitățile. Consiliul Suprem s-a reunit pe planeta S.P. Apia 3 aflată în spatele zonei mediane a flancului stâng al forțelor sale armate. Kohon se deplasează cu navele sale mult mai încet acum şi va atinge Zona Neutră într-o jumătate de zi. Harabal a mers de-a lungul acestei zone de separație a celor două centre de putere, iar când a ajuns în punctul corespondent flancului drept al forțelor federale, a intrat puțin în interiorul spațiului coclon, probabil, cu intenția de a rămâne mai departe şi în spatele lui Kohon – nu-i prost maimuțoiul! Comercianții cocloni, exceptându-i pe cei aflați în partea cealaltă a Federației, au traversat în totalitate Zona Neutră, dar – culmea! – nu au plecat spre interiorul imperiului lor, ci au rămas masați într-o zonă de graniță pe direcția punctului strategic XOY, sub pretextul că aşteaptă normalizarea situației şi reintrarea în spațiul federal; au acolo câteva planete cu facilități multiple de refacere şi aprovizionare.

Situația este pe muchie de cuțit, sau, cum spunea Darh, într-un echilibru instabil. După părerea mea, totul depinde de ce va face Kohon – el va decide pacea sau

războiul – dar Hina susține că este foarte important şi ce vor hotărî orzonii.

Eeeeeiiiiii!!!, dar ce mă mai omor eu cu firea pentru galaxia asta! Parc-aş avea-o în arendă! Ia să mă-ntind eu în pat, să-i dau o pauză creierului şi să las lucrurile să mai curgă şi de la sine! Chiar aşa şi fac, după ce micşorez puțin intensitatea luminii. Dar m-apucă grija – nu de galaxie, ci de acel ceva pe care îl am în cap şi nu ştiu ce este. Parcă de când cu parola aceea, nu mai pot să dorm. N-ar fi exclus ca moşii sau moşorogii, pentru a se proteja psihic, să caute câte un fraier căruia să-i toarne telepatic în cap toate bazaconiile care îi deranjează pe ei. De-aia sunt băieții aşa de blânzi şi liniştiți, că mă încarcă pe mine! Cred că pe Hina deja au saturat-o, la cât de stresată a devenit ea, şi acum au început să verse şi peste mine. Ah!, dacă aş putea să le transmit şi eu lor ceva din creierul meu, prin telepatie – le-aş face mintea ca de grădiniță.

Uşa cabinei se deschide încet şi intră la mine Hina, cu aceeaşi față foarte preocupată ca şi cum problemele tuturor ar fi, în primul rând, ale ei.

- Mi-a spus computerul că te găsesc aici, îmi spune ea apropiindu-se de patul meu.

- Daaaaa??! Ia uite, pârâciosul!! Şi eu când îl întreb de tine, se face ba că nu ştie, ba că n-are voie...

- Peste mai puțin de o jumătate de oră vom ajunge la navele orzonilor. Sper să reuşesc să îi conving pe aceştia că trebuie să se conformeze necondiționat principiilor federale.

- Nu-i lua prea tare, că ăştia te bat şi când se împrietenesc cu tine, dar-mi-te acum...! Chiar nu înțeleg. Pe cocloni nu voiai să îi superi deloc, în schimb, pe-ai voştri îi iei cu supunere necondiționată.

- Orzonii au nişte principii cărora trebuie să li se conformeze, pe când Imperiul coclon nu are decât obligaţia să respecte convenţiile semnate cu Federaţia.

- Daaaa şi am văzut că le respectăăăă!! Ba chiar dau şi în plâns, bieţii de ei, dacă încalcă vreuna! Auzi, Hina, dar de ce îşi zic ăştia „imperiu”? Eu ştiam că un imperiu are nişte teritorii cucerite, nişte popoare asuprite, dar în tot spaţiul lor, ei sunt numai cocloni.

- De-a lungul mileniilor, ei au cucerit multe planete, dar vechii locuitori ai acestora, fie s-au mutat pe planete din spaţiul federal, fie au căzut în sclavie şi, în timp, au dispărut fizic. Vei fi surprins să afli că patru astfel de planete aflate în teritoriul coclon, pe direcţia sectorului XOY, au aparţinut orzonilor.

- Vorbeşti seriooooos??!! Păi, atunci dăi lui Jan al meu liber la măcel, că are tot dreptul! Acum mi se pare normal ca orzonii să vrea răzbunare. Poate chiar doresc să-şi recucerească planetele cu acest prilej, din moment ce s-au postat strategic, exact pe direcţia lor.

- Nu. Acest lucru s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Odată intraţi în cadrul Federaţiei, orzonii s-au angajat să respecte graniţa stabilită între noi şi Imperiu.

- Daaaa, ştiiiiu!, principiile voastre impecabile care, de fapt, creează numai frustrări şi tensiuni. Dar, s-ar putea ca acum, tocmai din cauza regulilor voastre foarte... avansate, să bubuie oarece convenţii prin galaxia asta. Ştii ceva, Hina? Dacă vă hotărâţi vreodată să rezolvaţi definitiv problema coclonă, daţi-ne nouă, pământenilor, da’ cu acte-n regulă, o planetă pustie, nu o planetă, un satelit, nici satelit, un asteroid neînsemnat şi faceţi în aşa fel încât acest bolovan cosmic să fie ocupat, chiar şi întâmplător, de cocloni. În nici trei luni or să zboare ăştia din galaxie, de n-o să-i mai vedeţi nici cu senzorii lui Sherkan bulbucaţi la maxim!

- Dacă ar fi galaxia pe mâna pământenilor, s-ar nărui milenii de raţiune...

- Dar s-ar câştiga secole de liberă exprimare. Hai să revenim la problema cea mai importantă! Am făcut în minte o analiză a situaţiei şi mă intrigă câteva lucruri.

- Spune-mi!

- În primul rând, de ce ţineţi voi armata Federaţiei între orzoni şi cocloni?

- Pentru a preîntâmpina un conflict.

- Mie mi se pare că vă încurcaţi unii pe alţii. Kohon nu a venit degeaba până aici cu cincizeci de mii de nave ultra-moderne. Eu cred că el vrea să atace în mod sigur. Are nevoie doar de un pretext.

- Din acest motiv i-am blocat pe orzoni în spatele nostru, ca să nu le oferim coclonilor niciun pretext.

- Nu trebuie să îl oferiţi voi. Îl vor inventa singuri. Federaţia face, cu această strategie, un lucru inutil. Este ca şi cum ai intra într-o haită de câini şi ţi-ai pune mănuşi chirurgicale ca să te aperi de muşcături. Păi nu te muşcă numai de mâini, iar mănuşile de acest gen nici nu te pot proteja de un asemenea pericol.

- Ai altă soluţie?

- Puneţi-vă toate forţele pe aceeaşi linie cu cele ale orzonilor, inclusiv „Fulgerul galactic”, ca să vadă coclonii cu cine au de-a face şi distrugeţi orice navă inamică de război care intră în spaţiul federal. Asta o să-i intimideze pe cocloni şi cred că este singurul lucru care ar putea să-i facă să se răzgândească.

- Noi vrem să evităm războiul, nu să îl declanşăm.

- Aceeaşi grijă exagerată pentru duşman! Vedeţi să nu-i supăraţi cu ceva pe bieţii maimuţoi! Şi să nu zburaţi prea brusc cu navele voastre pe lângă flota adversă, ca să

nu speriați vreun coclon mai sensibil care se uită, întâmplător, pe geam! Veți fi atacați, Hina. Dă-le deşteptarea moşilor tăi! Să lase papucii de baie şi să ia bocancii de război!

- Aş vrea să înțelegi că trebuie neapărat să oprim acest posibil conflict şi să revenim la buna înțelegere între noi şi cocloni.

- Care „bună înțelegere”? Voi i-ați suportat şi ei au profitat.

- Tu nu ai cunoştință de complicatul sistem de echilibru pe baza căruia funcționează Federația, dar te rog să mă ajuți, chiar dacă nu am timp să îți ofer prea multe informații, să păstrăm acest echilibru. Am mare nevoie de tine pentru a stopa această criză, iar tu poți juca un rol foarte important în a-i convinge pe cocloni de necesitatea acestui lucru, pentru binele întregii galaxii.

- Bine, iubita mea. Pacea pe primul plan – o fac pentru tine.

- Mulțumesc!

- Dar mai rămân „şerpii”... O fi ceva real, sau bețivii ăia au făcut cine ştie ce confuzie?

- Consiliul Suprem nu ştie nimic despre aşa ceva şi, în plus, acele nave misterioase nu şi-au mai făcut apariția de la incidentele semnalate de Harabal.

- Dar moşorogii?? Eeee?! Ei ce părere au? Nu cumva au uitat uşa deschisă la „cutia cu maimuțe”?

- De la Marii Învățați nu mi-a parvenit până acum nicio informație în acest sens şi cred că nu au niciun motiv să ne ascundă ceva.

- Harabal a vorbit despre aceşti „şerpi” ca despre nişte ciudățenii mai mult energetice şi mă gândeam că şi

Învățații lucrează tot cu super-energii. Aşa, dintr-o neglijență, se poate scăpa ceva prin cosmos care să se descarce accidental într-o navă comercială coclonă întâlnită în cale.

- După părerea mea nu poate fi făcută nicio comparație între energia diamantelor su-eng şi cea a unor nave agresive. Vorbim de două lucruri total diferite.

- Bine. Să sperăm că a fost o încercare a lui Harabal de a juca rolul victimei. Da' uite, vulpoiul, că ne-a făcut să ne obosim creierele cu prostiile lui!

Hina se aşează pe pat îngândurată. Eu o cuprind cu brațele, o trag spre mine şi o sărut uşor pe gât spunându-i:

- Draga mea, hai, relaxează-te puțin, că nu eşti tu... directoarea galaxiei ca să duci grija tuturor! Nu ştiu dacă se poate, dar cred că toți moşnegii care se dau mari şefi peste capetele noastre, în realitate ne transmit nouă toate energiile lor negative ca să poată moți ei liniştiți. Până şi pe mine m-au dereglat puțin; ce să mai zic de tine, care şi fără deşeurile lor energetice eşti foarte conştiincioasă.

- Nu numai eu am responsabilitatea acestei crize. Pe mine mă preocupă acum, în plus față de ceilalți, o informație pe care am obținut-o acum câteva minute şi pe care venisem să ți-o spun şi ție.

- Iar se încurcă şi mai mult lucrurile?!

- Aproximativ. Este doar o informație care sper să nu aibă efecte perturbatorii prea mari. Kohon se apropie de Zona Neutră cu doar treizeci de mii de nave şi nu ştim unde sunt celelalte.

- Hai că-i culmea! Nu ne lasă băieții ăştia să ne plictisim deloc! Ce mai urmează oare? Să ne atace orzonii? Să plece moşii la stațiune şi să ne lase baltă? Poate atâtea a avut şi Kohon ăsta despre care nici nu ştim dacă se află în

fruntea acelor nave. Poate el a plecat cu celelalte să recucerească Coclonia. Aţi luat legătura cu el?

- Nu a răspuns niciodată apelurilor noastre. Am primit un singur comunicat din partea acelei flote prin care îşi declarau intenţia de a apăra navele lor comerciale.

- Da. Ei toţi vor să se apere unii pe alţii. Dacă îi întrebi pe comercianţi de ce nu au plecat din zonă, or să spună că le cade părul de grija lui Kohon.

Discuţia noastră este întreruptă de Sherkan care ne anunţă:

- Am ajuns la destinaţia ordonată. Generalul Galnis doreşte să vorbească cu Hina

Soţia mea îmi spune:

- Este şeful corpului de nave orzone. Hai să mergem în centrul de comandă pentru a vorbi cu el!

Am asistat tăcut la un dialog lung şi plictisitor între Hina şi generalul Galnis. De ce oare or mai fi pierdut atâta timp, din moment ce ei sunt de acord unul cu altul, nu ştiu!?

Orzonul a înţeles că acţiunea lor nu mai are obiect din moment ce comercianţii cocloni au trecut graniţa, şi îşi declară mai mica sa armată, parte integrantă a flotei Federaţiei, cu misiunea de a zădărnici o eventuală nouă invazie a maimuţoilor. Adică omu’ zice cam aşa: „Măi, noi ne-am calmat şi am pleca acasă, dar îi vedem pe ăştia că vor scandal şi mai stăm puţin prin zonă ca să ne facem datoria de federali”. De fapt, discuţia a fost mai lungă în privinţa celorlalte nave comerciale coclone care s-au

concentrat în cealaltă parte a Federației şi au cerut protecție. Generalul le vrea plecate şi pe acelea şi dă asigurări ferme că nu le va ataca, ci doar escorta până la Zona Neutră.

Hina a încercat să-i spună că şi în această problemă se va lua o decizie finală de către Consiliul Suprem, dar că mai importantă este acum amenințarea din partea flotei militare coclone.

Mă mănâncă limba să intervin şi eu, dar nu vreau să o supăr pe Hina.

La un moment dat, aceasta se întoarce spre mine şi mă întreabă:

- Vrei să adaugi ceva?

- Dacă nu te superi, aş vrea să discut câteva lucruri cu dumnealui, şi arăt spre ecranul de comunicare.

- Te rog, îşi dă acordul soția mea.

- Generale, mă adresez eu orzonului care este aşa de solid, încât ocupă aproape tot ecranul, poți să-mi spui şi mie, te rog, de la ce a pornit revolta voastră?

- Sal-Gal, mă bucur că întrebi aşa ceva, deoarece nimeni din conducerea Federației nu vrea să dea importanța cuvenită cauzelor care au stat la baza acțiunii noastre. În primul rând, pe cocloni nu i-a interesat niciodată comerțul. Ei au spionat prin toate ungherele Federației, au adunat informații vitale despre punctele, planetele şi aliniamentele noastre strategice, foarte probabil au furat secrete militare referitoare la numărul de nave de luptă, forța şi dispunerea acestora, dar şi la multe alte aspecte care îi pun pe ei într-un mare avantaj în cazul unei invazii. Sistemele noastre de protecție nu au putut face față valului de spioni sosiți din Imperiu. Practic, fiecare coclon a venit aici cu o

misiune şi, din păcate pentru noi, şi-a îndeplinit-o. Aşa stând lucrurile, acţiunea noastră nu trebuie privită ca o revoltă, ci ca o datorie. Am jurat să apărăm Federaţia şi asta vrem să facem. În al doilea rând, mai există un aspect sociologic privitor la degradarea societăţii federale cauzată de prezenţa coclonilor, dar acest lucru face obiectul unui studiu mult mai amplu şi nu este cazul să îl aprofundăm acum.

- Dar prietenul meu, Jan Vlăjgan, a jucat vreun rol în toată revolta voastră?

- Pământeanul Jan ne-a atenţionat de la început asupra acestui pericol şi ne-a convins să creăm un serviciu de contraspionaj propriu, cu ajutorul căruia am adunat foarte multe dovezi acuzatoare la adresa coclonilor.

- Păi eu zic că în cincisprezece ani, spionii Imperiului au aflat tot ce i-a interesat despre Federaţie. Ce rost are să-i mai goniţi acum?

- Vom schimba toate planurile noastre strategice şi coclonii nu vor mai avea acces la ele.

- Şi dacă membrii Consiliului Suprem îi va primi în continuare pe comercianţi în spaţiul federal în virtutea convenţiei semnate, voi ce poziţie veţi adopta? Veţi părăsi Federaţia?

- Nu. Ar fi un lucru prea grav. Ar însemna să facem jocul coclonilor. Vom rămâne uniţi, dar le vom interzice acestora accesul în sistemele planetare controlate de noi.

- Păi şi aşa tot încălcaţi acea convenţie, cel puţin pe jumătate, dar, să zicem, sună mai acceptabil decât un atac direct. Te mai întreb ceva puţin mai delicat pentru voi, orzonii. Vreţi, cumva, să recuceriţi planetele care v-au aparţinut cu mai mult timp în urmă, aflate acum în cadrul Imperiului coclon?

- Nu suntem aici pentru aşa ceva şi nu credem că lucrurile mai suportă alte complicaţii.

- Atunci de ce mai staţi în zonă şi nu vă retrageţi, din moment ce navele comerciale care au făcut obiectul revoltei voastre s-au retras în teritoriul lor?

- Pentru că există o ameninţare coclonă şi noi ne simţim datori să apărăm Federaţia de un asemenea pericol.

- Şi de ce aţi rămas separat, şi nu intraţi în dispozitivul de apărare federal desfăşurat în faţa voastră?

- Deoarece criza iniţială nu s-a rezolvat pe deplin. Vrem să ne asigurăm că navele coclone care au cerut protecţie nu ne vor ataca prin surprindere, dar mai ales că acestea vor părăsi, cât mai repede cu putinţă, spaţiul controlat de noi.

- Deci, până la urmă, recunoaşteţi autoritatea Consiliului Suprem şi ne putem baza pe voi în cazul în care coclonii vor ataca.

- Cu atât mai mult vom riposta dacă suntem atacaţi, fără să mai fie nevoie să ni se ceară ajutorul. Din păcate, deşi dorim să ne subordonăm Consiliului Suprem, considerăm că acesta oferă prea multe concesii coclonilor în detrimentul intereselor Federaţiei. De aceea, noi vrem să rămânem cu o anumită autonomie decizională, constituindu-ne astfel într-o alternativă de rezolvare a crizei, dacă aceasta va scăpa de sub controlul Consiliului.

- Parcă simt în vorbele tale influenţa lui Jan al meu. V-a învăţat şi cum să le trageţi picioare la fund?

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

- Înseamnă că nu te-ai împrietenit prea mult cu el. Dar lasă că nu am vrut să spun nimic important. Mi-am adus eu aminte de nişte vremuri când puteai să urechezi orice coclon, fără să te oprească nimeni. Mulţumesc, generale, pentru lămuriri!

Mă întorc către Hina. Aceasta mai schimbă câteva cuvinte cu comandantul orzon, determinându-l să promită că nu va iniția niciun atac din proprie inițiativă şi va informa Consiliul Suprem despre orice acțiune pe care ar intenționa să o desfăşoare.

Legătura se întrerupe. Hina se întoarce şi ea către mine şi mă întreabă:

- Ce părere ai?

- Draga mea, fără nicio ironie, eu sunt expert în cocloni. Tu să-mi spui ce vor orzonii voştri!

- Indiscutabil Galnis este sincer şi loial Federației. Eu consider că am mai rezolvat o necunoscută din această complicată ecuație. A mai rămas Kohon. Dacă îl convingem să se retragă, putem spune că echilibrul acela de care a vorbit prima dată Darh, devine stabil.

- Hina, acum nu vreau să jumulesc găina înainte de a o tăia, dar orzonii tăi mi s-au părut mai periculoşi decât aş fi crezut.

- Te rog să te explici! Ai părut foarte satisfăcut de discuția pe care ai avut-o cu generalul. Poate pământeanul Jan să constituie un pericol aşa de ascuns încât eu să nu îl văd?

- Poate că de la Jan pleacă această nouă mentalitate a orzonilor, dar eu mă leg doar de ce a spus Galnis spre sfârşit. Ei sunt perfect loiali Federației, dar nu neapărat şi Consiliului Suprem.

Hina înțelege imediat semnificația cuvintelor mele şi îmi vorbeşte gândindu-se, parcă, la o perspectivă foarte sumbră:

- Să conducă această revoltă aparent încheiată a orzonilor, spre o nouă ordine în cadrul Federației? Ar fi

sinucidere curată. Dacă autoritatea Consiliului Suprem ar fi pusă la îndoială, coclonii ar profita imediat de această şansă nesperată...

- Mai ştii? Ar putea invada Federaţia sub pretextul că îi apără integritatea care le aduce lor mari avantaje. Ce ironie! Ar fi ca şi cum l-am invita pe Aghiuţă la pomană! Dar să nu ne mai imaginăm lucruri care nu s-au întâmplat. Hai să vorbim şi cu armata lui Kohon şi s-o rezolvăm într-un fel şi cu neterminatul ăsta, că m-am cam săturat de invaziile lui! Vreau să stau şi eu cu tine măcar o oră în camera de relaxare, fără grija că sughiţă nu ştiu ce prost în galaxie.

Hina se apropie de mine şi îmi aranjează părul cu mişcări duioase. Eu o cuprind de mijloc şi o strâng la piept ca şi cum n-aş mai fi văzut-o de mult timp. Ea nu numai că nu se împotriveşte, dar se lipeşte de mine ca un copil care are nevoie de protecţie. Stăm aşa îmbrăţişaţi fără să scoatem un cuvânt. De-atâtea probleme, am şi uitat să ne mai iubim. N-ar fi exclus să iau vreo palmă când oi săruta-o următoarea dată.

- Ai un fler teribil, îmi şopteşte ea, de a descifra esenţa lucrurilor. Nu vreau să te jignesc, dar când te-am întâlnit prima dată nu aveai nici pe departe această calitate.

- Eeeeiii nu aveam!!! Ba am fost tot timpul inimă de zmeu, dar n-ai fost tu atentă la detalii. Chiar pot să spun că m-am mai prostit niţel, de când mă obligaţi voi să ocolesc de trei ori curtea înainte de a deschide poarta.

- Mie mi se pare că în ultima vreme s-a întâmplat ceva special cu tine. Devii o persoană din ce în ce mai autorizată în luarea deciziilor şi nu înţeleg care este sursa acestei transformări.

- Pentru mine singura transformare este că am ceva intrat în cap – probabil de la tâmpenia moşului ăluia cu dragonii lui – care nu mă mai lasă în pacea mea pământeană.

- Până acum ai simțit nevoia să foloseşti acea parolă?

- Am folosit-o de două ori. O scrisesem pe nişte hârtii, ca să nu o uit, şi cu acestea m-am şters... înțelegi... de nevoie...

- Mai ai chef să şi glumeşti? Ce mister zace în tine ca să poți să...?

- Zace o leneee! Şi o plictiseală de învârteala asta a voastră în jurul cozii, cu care complicați voi toate problemele cosmice, de nu am cuvinte! Nici nu mai ştiu dacă vouă vi se trage de la mişcarea de rotație a galaxiei, sau galaxia însăşi se roteşte din cauza voastră!

- Aştept să îl învârteşti pe degetele tale şi pe Kohon şi să îl convingi să plece acasă.

- Nu ştiu dacă o să reuşesc să-l învârtesc, dar dacă îmi dai voie, o să-i sucesc puțin gâtul, că şi aceasta tot un fel de învârteală este.

Hina zâmbeşte pentru o clipă şi îmi spune între două săruturi:

- Nu îți dau voie. Mulțumeşte-te doar cu faptul că mi-ai sucit mie mințile.

- Eeeee!, se cunoaşte că ai trăit ceva vreme printre noi – ai început să vorbeşti ca o pământeancă. Poate îl mai domesticeşti şi pe Darh al nostru, că el se comportă de parcă ar fi copilărit pe Transcenda!

- De când cu această criză, fiul nostru şi-a schimbat radical părerea despre tine. A început să-ți aprecieze calitățile, pe care mult timp nu ți le-a văzut.

- Da’ el pe unde umblă acum?

- L-am rugat eu să facă nişte scanări pe lungimi de undă lungi şi nişte prospecţii cuantice alternativ subspaţiale în sectorul ocupat de cocloni.

- Păi atunci hai să-i luăm la întrebări şi pe ultimii rămaşi! Dragă Kohon, jos pantalonii că vin cu nuiaua! Şi să nu ţipi, că ţi se fâstâcesc soldaţii de elită!

Pe acest fond optimist, am întors nava spre Zona Neutră, unde ne aşteaptă, sperăm, ultima provocare.

Capitolul 3

ARMATA NIMĂNUI

Vorbitorul chiciură: „Energia de efect a fost programată.”

Vorbitorul cer: „Va fi lansată la momentul stabilit.”

*Vorbitorul ploaie: „**Trimisul** trebuie să acţioneze în consecinţă. Nu ne permitem să rateze.”*

Vorbitorul culoare: „Să fim încrezători! Să avem răbdare şi să îi dăm timpul necesar pentru a reuşi! ”

*Vorbitorul boare: „**Rătăcitorii** au optat clar pentru sectorul nostru cosmic.”*

Vorbitorul dor: „Confruntarea a devenit inevitabilă.”

Vorbitorul amurg: „Să sperăm că vom fi pregătiţi să îi înfruntăm.”

Privesc, împreună cu Hina şi Darh, hologramа creată de Sherkan, în care sunt reprezentate forţele coclone conduse, probabil, de Kohon. Acestea formează un imens semicerc ce îşi sprijină capetele pe Zona Neutră. În interiorul acestuia există o îngrămădire de câteva sute de nave mari, unde s-ar putea afla conducerea acestei armate, care are în faţa sa un aliniament, puţin în zig-zag, format din câteva mii de nave cu un format nemaivăzut până acum – ca un triunghi isoscel cu vârful alungit, cu laturile puţin curbate spre interior şi cu o bază mult lărgită, desfăşurată ca un evantai. Aceleaşi nave formează şi cea mai mare parte a semicercului, la care se adaugă „păsări de pradă".

Ne dăm seama de forma şi ponderea unor tipuri de nave, dintr-o anexă la hologramă, aflată în lateral, în care Sherkan ne-a reprezentat principalele tipuri de nave coclone, dându-le aceeaşi culoare în ambele reprezentări.

Navele din hologramа cu imaginea de ansamblu sunt atât de mici şi de numeroase, încât nu prea le mai vedem pe fiecare în parte, ci ne apar sub forma unei îngrămădiri de puncte luminoase colorate corespunzător tipului căruia îi aparţin.

La o analiză sumară, Hina trage concluzia că aceste nave de un tip nemaivăzut până acum sunt cele robotizate, de care vorbea Harabal. De asemenea, tot soţia mea constată că adversarii noştri au renunţat la navele foarte mari, în favoarea acestora mai uşoare, dar cu manevrabilitate mult mai mare.

Eu încerc să fiu optimist:

- Nu, draga mea, le-au făcut mai uşoare şi mai rapide, ca să poată fugi mai repede cu ele în caz de pericol.

- Să nu îi subestimăm pe cocloni!, spune şi Darh. Ne sunt net superiori în privinţa numărului de nave, fără să mai punem la socoteală armata lui Harabal şi grupările de nave ale comercianţilor.

- Păi de când tot spun eu că suntem copleşiţi şi înconjuraţi! Hina, foloseşte, te rog, diamantul tău şi spune-le moşilor să oprească şepticul şi să treacă la acţiune!

- Adică ce să facă, după părerea ta?

- Păi, să ne dea voie să mai distrugem din navele piticoţilor care, după ce că sunt multe, nici măcar nu sunt toate aici. Din câte spuneai chiar tu, vreo douăzeci de mii lipsesc şi, dacă or veni şi acelea, noi o să ne simţim ca vaca în roiul de muşte care uită de iarbă şi se loveşte singură cu coada peste gură. Să profităm acum de faptul că sunt puţin mai împrăştiaţi!

- Nu putem să avem o asemenea iniţiativă agresivă. Rolul nostru este să preîntâmpinăm conflictul, nu să...

- Nu să-l provocăm. Da, ştiu. Şi dacă îl provoacă ei, noi pe unde mai scoatem cămaşa? Prin turul pantalonilor rupţi de torpilele lor fotonice? Tu nu vezi, Hina, că ăştia sunt foarte deşi şi când sunt împrăştiaţi?

- Pacea pe primul plan. Parcă îmi promisesei că mă susţii în acest demers.

- Da, ai dreptate. Uitasem. Uit mereu că trebuie să ajungem, în final, să ne pupăm pe buze cu păduchioşii ăştia! Aaaaa, gata, am găsit rezolvarea! Nu va mai fi niciun război. Îi propunem lui Kohon să-şi mărite fata cu Darh, că pe fiul nostru şi-aşa nu-l interesează sentimentele, şi dacă devenim rude, vom fi şi prieteni.

Darh sare ca ars:

- Cum poţi să spui aşa ceva? De ce hotărăşti tu în numele meu? Ştii tu sigur că are Kohon o fată?

- Aaaaa, deci, dacă ar avea, te-ar interesa!

- Vă rog să vă opriți!, ne potoleşte Hina. Nu avem timp de glume.

- Tu nici la un concurs de umor n-ai avea timp de glume, fac eu o remarcă mai mult pentru mine.

Soția mea nu-mi răspunde şi se adresează lui Sherkan:

- Computer, reprezintă în hologramă forțele Federației, armata lui Harabal şi cele două grupări ale comercianților cocloni!

După câteva secunde, câmpul de luptă virtual este complet reprezentat. Iese şi mai mult în evidență faptul că forțele noastre sunt mult prea puține pentru a face față unei invazii, şi aproape înconjurate.

- Este evident, spun eu, că ne trebuie o lovitură de maestru, în cazul în care se va ajunge la un conflict. Sper să nu fim puşi în situația de a apela la „măiestria" celui care îşi loveşte fundul cu propriile-i călcâie de atâta fugă!!

- Ne trebuie o idee genială, îmi răspunde Hina, ca să evităm conflictul şi să revenim la normalitate.

- Am eu una obişnuită, dar necesară, şi, s-ar putea, şi eficientă. Hai să mergem să vorbim cu Kohon! Să intrăm în semicercul coclon, până la îngrămădirea aceea de nave mari, că doar asta a fost misiunea noastră inițială – să le aflăm intențiile şi să-i convingem să se retragă.

- Da, ai dreptate, aceasta este misiunea noastră. Numai că am tot încercat să deschidem un canal de comunicație, dar coclonii refuză să răspundă.

- Păi, dacă ne rugăm de ei, n-or să răspundă niciodată, dar dacă le dezintegrăm câteva nave robotizate – că şi aşa nu au echipaj – să vezi cum le stârnim interesul!

- Nu putem trage noi primii. Ar fi un act agresiv pe care coclonii l-ar specula imediat.

- Noi trebuie doar să intrăm în dispozitivul lor de apărare sub pretextul că vrem să vorbim cu ei. Pot să fac pariu cu tine că vor trage imediat asupra noastră – chipurile să se apere!

Darh îşi exprimă o anumită neliniște:

- Va rezista „Fulgerul galactic” focului coclon?

- Va rezista la început, după care vom fi obligați să tragem şi noi.

Hina nu este de acord cu replica mea:

- Nu vom trage. Dacă nava noastră nu va mai rezista, ne vom retrage.

- Şi când vom mai comunica, draga mea, cu Kohon? Când o vorbi ăla în somn?

Darh vine cu o propunere:

- Să ne folosim cumva de prezența lui Kal Tabol pe nava noastră.

- Da chiar, fiule, ai dreptate! Am şi uitat de colonel. El se plimbă prin galaxie pe spinarea noastră, parc-ar fi câştigat o excursie gratuită într-un pachet de detergent! Să-l punem la treabă! Da’, auzi, Hina? Avem o mică problemă cu musafirul nostru. Nu ştim cui îi este el loial – lui Harabal sau lui Kohon?

- Din câte am înțeles de la tine, el este şeful Direcției Informații a Serviciului de Securitate Imperial. Este normal să fie trimis de Harabal.

- Aşa ar părea normal, dar, din discuția pe care am avut-o cu el aici, pe navă, am cam dedus contrariul. El părea mai bine informat decât Harabal despre fracțiunea coclonă răzvrătită – câte nave sunt, unde le-au ținut, încotro se-ndreaptă şi cu ce scop – şi vorbea despre această armată

ca făcând şi el parte din ea. Cel puţin mie aşa mi-a lăsat impresia, dar s-ar putea să mă şi înşel. Nu ar fi exclus ca toţi coclonii să fie în legătură unii cu alţii şi să urmeze acelaşi plan.

- În cazul acesta de ce ne-a mai prevenit Harabal în legătură cu navele speciale ale lui Kohon?

- Ca să pară binevoitor, într-un moment în care era prea târziu să mai concepem nişte măsuri suplimentare de protecţie.

- Mai ales că nici nu ştim cât de performante sunt aceste nave coclone din noua generaţie.

- Singurul mod de a afla este să le provocăm, intrând în mijlocul lor. Dar mai întâi parcă aş vrea să mai stau puţin de vorbă cu colonelul. Hai că eu merg în cabina lui.

- După aceea veniţi împreună aici. În timp ce pătrundem în semicercul coclon, eu voi continua să încerc stabilirea unei legături cu aceştia. Trebuie să informez şi Consiliul Suprem despre intenţia noastră.

Ies din centrul de comandă şi merg spre cabina colonelului. Drumul îmi este indicat de computer pe care îl întreb din mers:

- Sherkane, ce a făcut musafirul nostru de când am vorbit ultima dată cu el?

- A trimis câteva scrisori celor apropiaţi.

- Scrisori ??!! Cu a cui aprobare a comunicat el cu exteriorul şi prin ce modalitate?

- Hina i-a permis expedierea acelor texte, dar numai după ce le-am analizat eu conţinutul. Trimiterea s-a făcut prin căile de comunicare obişnuite.

- Măi, voi mă omorâţi înainte de termenul de expirare! Nu v-aţi gândit că în mesajele acelea el a strecurat

şi date secrete, codificate, cu care şi-a informat şefii despre situaţia noastră?

- Textele erau inofensive şi se adresau familiei.

- Da, te cred! Îi spunea nevesti-si să-l aştepte în lenjeria roz cu ciucuri şi copiilor s-o asculte pe bunica, cu urechea! Păi, ce familie mai are spionul ăsta după cincisprezece ani de stat într-o cuşcă, măi, Sherkane?! Inofensive au devenit circuitele tale.

- Am folosit toate sistemele de decriptare pentru a interpreta exhaustiv textele expediate.

- Daaaa?! Şi dacă el a scris acolo „chiloţi de mătase” care, poate, înseamnă „Fulgerul galactic”, tu cum ţi-ai fi putut da seama? Hai că nu mai am timp de poveşti! Faptul e deja consumat, dar mai întreabă-mă şi pe mine când simţi, aşa, că eşti luat de fraier, pentru că la capitolul păcăleli, vă conduc ăştia cu o sută la zero!

Am ajuns în cabina lui Kal Tabol, pe care l-am surprins lucrând la nişte chestii pe nişte... un fel de hârtii din care nu înţeleg nimic.

- Hei, colonele, la ce lucrezi?, îl iau eu direct ca să îl pun în încurcătură. La planurile de invadare a Federaţiei?

- Da.

- Daaaa??!! Măi da’ tu chiar ai tupeu! Şi mi-o spui aşa direct în ochi?

- Nu lucrez la niciun plan de invazie, dar indiferent ce ţi-aş fi răspuns, tu tot asta ai fi crezut.

- Nu ştiu ce aş fi crezut, dar oricum te suspectez de lucruri necurate. De exemplu ştiu că ai trimis ălor tăi anumite informaţii sub paravanul unor scrisori.

- Erau simple scrisori de familie. Orice informaţie secretă aş fi strecurat acolo, aceasta ar fi fost decodificată de computerul vostru.

- Ce familie mai ai tu, colonele? Spionii nu prea au timp de asemenea relații, ei își cam sacrifică viața personală în folosul Agenției și, în plus, după cincisprezece ani de prizonierat, cred că deja ți-a tras nevasta un „X” pe poza ta de la starea civilă!

- Sal-Gal, eşti un naiv dacă îți închipui că eu – o persoană atât de importantă în cadrul Imperiului – am irosit cincisprezece ani pe Pământ. Altcineva a stat în locul meu, iar eu l-am înlocuit, în secret, în ultimele luni. Ne-am bazat pe faptul că voi ne deosebiți mai greu unul de altul şi iată că trucul a funcționat.

- Deci nu ai fost tu, ci o sosie de-a ta pe care ai înlocuit-o la un moment dat.

- Bineînțeles! Am venit pentru a face presiuni asupra Federației prin intermediul Hinei. Am mizat şi pe faptul că mă veți lua cu voi în această călătorie.

- Ai anticipat şi călătoria noastră?! Deci ştiai de tensiunile care se acumulaseră în galaxie, înainte de a afla eu de ele.

- Da, ştiam.

- Ştiai, pentru că voi le-ați provocat.

- Sal-Gal, să fim realişti! Cum îi puteam noi convinge pe orzoni să se revolte?

- Provocându-i.

- Nu. Ştiam pentru că asta îmi este meseria – să ştiu cât mai multe informații despre orice.

- Îmi închipui că ştii o mulțime de lucruri, dar vreau să văd şi dacă eşti dispus să vorbeşti despre ele. Deci, ce vrea Imperiul coclon, colonele? Invadați sau nu galaxia?

- Tu ce crezi, Sal-Gal?

Eeee, da’ ce-i place ăstuia să facă pe interesantul cu mine! Mai mult ca sigur că, în timpul liber, construieşte

palate măreţe din beţe de chibrit. A redevenit obraznic şi se crede din nou stăpân pe situaţie. Trebuie să găsesc modalitatea de a-l pune la punct şi de această dată.

- Eu cred, îi răspund eu, că voi, coclonii, sunteţi toţi puşi de acord unii cu alţii, că aveţi un plan comun de cucerire a Federaţiei, dar că jucaţi la două capete.

- Nu cunosc semnificaţia acestei expresii.

- Păi vezi?! Nu te mai lăuda că ştii atât de multe, din moment ce nu eşti nici la nivelul unui copil de grădiniţă pământean! A juca la două capete înseamnă a avea două planuri diferite de acţiune şi a opta pentru cel care are şanse mai mari de reuşită, în funcţie de conjunctură. În cazul de faţă voi îl aveţi pe Kohon, care vrea să cucerească galaxia, dar şi pe Harabal, care rămâne partenerul de negociere al Federaţiei, în cazul în care primul eşuează. Iar forţele comerciale se vor alătura şi ele celui care va avea sorţi de izbândă mai mari – vor lupta alături de Kohon sau, dacă acesta pierde bătălia, vor negocia alături de Harabal. În ambele variante voi aveţi numai de câştigat, iar dacă varianta violentă nu va avea succes, veţi da toată vina pe Kohon şi îl veţi izgoni – chipurile! – în nu ştiu ce colţ al imperiului, unde îi veţi pune toate resursele la dispoziţie ca să creeze o armată şi mai mare. Şi ne vom reîntâlni peste zece ani, la următoarea voastră invazie... ca de gândaci care nu te omoară, ci doar te agasează.

- Interesant raţionament! Este bine că ai fost direct în exprimare, deoarece a sosit timpul să spunem lucrurilor pe nume. Asta îmi place mie la tine – că putem vorbi foarte concret, nu ca federalii, care se încurcă în propriile lor principii.

- Da, să vorbim direct, colonele! Este inutil să te mai întreb cu cine ţii tu, cu Kohon sau cu Harabal, deoarece voi

toți sunteți oamenii Marelui Imperiu coclon şi aveți un singur scop – să cuceriți întreaga galaxie. Este un lucru atât de evident, încât nici nu merită să te oboseşti să îl mai negi.

- Ai dreptate. Acesta este scopul nostru final, pe care îl vom atinge mai devreme sau mai târziu. Eu cred că acum suntem destul de puternici pentru a reuşi. Eşti de acord cu mine?

- Nu sunt. Hai să-ți spun câteva lucruri care nu or să-ți placă, dar care te vor trezi, sper, la realitate! În primul rând, simplul fapt de a juca la două capete vă scoate în evidență marea voastră slăbiciune. Sunteți nişte fricoşi, colonele. Dacă erați cu adevărat curajoşi şi puternici, vă uneați toate forțele şi atacați direct, pe față, fără să vă mai lăsați portițe de scăpare, fără să îl mai puneți pe Harabal să facă pe milogul în fața Federației, fără să mai simulați comerțul cu nave de luptă. Viclenia cu care vă tot lăudați voi înseamnă, de fapt, slăbiciune. Puteți cuceri voi şi alte zece galaxii de jur împrejur, veți rămâne nişte fricoşi, nişte neputincioşi. Din punct de vedere militar, nu valorați mai nimic în fața federalilor. De ce crezi tu că imperiul vostru încă mai dăinuie? Ştii pe ce se bazează, în realitate, existența acestuia? Pe mila şi îngăduința prietenilor mei. Dacă revolta orzonă scapă de sub controlul Consiliului Suprem – şi era gata să scape dacă nu interveneam eu – unde vă mai ascundeți, colonele? Acum aveți impresia că noile nave ale lui Kohon vor face ravagii. Aiurea! Eu ştiu cum gândesc şi cum luptă federalii, că doar am fost în mijlocul lor – vă protejează la maxim şi folosesc a mia parte din puterea lor de foc pentru a vă produce doar pierderi minime. Am participat la o aplicație militară cu „Fulgerul galactic", într-un poligon secret. Păi tu ştii cum trage nava asta la capacitate maximă? Dezintegrează planete dintr-o singură lovitură şi voi vreți s-o opriți cu

stolurile voastre de vrăbii?! Nu aveți nicio şansă să învingeți nimic. Aveți doar şansa să li se facă din nou milă de voi şi să vă trimită „glorioasele” voastre armate, pentru a nu ştiu câta oară, în penibil. Dar nu vă recomand să mai întindeți coarda prea tare, deoarece revolta orzonilor demonstrează că federalii au început să se cam plictisească să vă tot ierte.

Kal Tabol a rămas pe gânduri. Mă priveşte încruntat. I-am tras şi nişte minciuni ca să-l impresionez mai mult.

- Să zicem că ai dreptate, îmi spune el. Dar cum rămâne cu trecutul? Noi avem de răzbunat o umilință milenară...

- Hei, hei, lasă-mă cu trecutul tău că, între timp, m-am documentat! Ați făcut şi voi destule prostii, ați cucerit planete, ați înrobit populații întregi, ați furat cât ați putut şi nu ați rămas deloc datori față de adversarii voştri. Dacă Federația v-a umilit, voi i-ați agresat tot timpul, aşa că sunteți chit. A sosit momentul să faceți pace definitiv. Există destul spațiu în galaxie pentru toată lumea şi singurul viitor în care să avem cu toții loc este cel al colaborării şi bunei înțelegeri.

- Noi am adoptat cel puțin un sfert din această strategie. Ți-am spus, într-o discuție anterioară, că nu mai vrem neapărat război, ci că suntem dispuşi să negociem.

- Voi nu negociați o pace durabilă, ci doar trageți de timp până la un moment care să vă fie foarte favorabil. Şi, în plus, nu ați renunțat la visul de a realiza o galaxie coclonă, ați modificat doar tactica de îndeplinire a acestuia. Eu vorbesc de necesitatea unei schimbări radicale în mentalitatea voastră.

- Până acum nu ai fost convingător. Dă-mi un motiv mai bun pentru a renunța la visul nostru!

- Nu am fost convingător??!! Tu te concentrezi la ce spun eu, sau eşti cu gându-n pantalonii amantei tale?! Autoritatea Consiliului Suprem este pusă la îndoială de o facțiune militaristă rebelă care poate lua, în scurt timp, conducerea Federației având ca principal scop distrugerea Imperiului coclon, şi tu spui că nu sunt convingător?! Hai să-ți mai reamintesc un motiv! Pământenilor mei nu prea le mai ajunge planeta şi abia aşteaptă să invadeze spațiul vostru cosmic, să ia totul de-a gata de la voi, să vă transforme clădirea Marelui Sanctuar în W.C. public şi cu voi să facă cele mai distractive experimente genetice. Eii!, ce zici?

- Că voi, pământenii, sunteți mai răi decât ne credeți pe noi.

- Da, suntem. Tocmai asta este marea voastră problemă de viitor.

- Pe care o vom rezolva în prezent. Sal-Gal, nu ştiu ce urmăreşti tu cu această discuție, dar ce înțeleg eu este că insişti să nu mai aşteptăm, să nu mai negociem, ci să atacăm acum cu toate forțele. Adică înainte ca orzonii să preia conducerea Federației, înainte ca pământenii să devină un pericol cosmic. Acum chiar mi-ai dat un motiv serios, dar nu să renunțăm, ci să ne îndeplinim visul de cucerire, cât încă se mai poate acest lucru.

- Observ la tine că deşi vorbeşti direct, înțelegi pe ocolite. Eu am spus că un atac al vostru, în orice moment, fie acum, fie în viitor, este sortit eşecului pentru că va da naştere unei riposte orzone, pământene sau de orice fel, căreia nu-i veți putea face față. Singura voastră şansă de supraviețuire este să faceți pace. Doar cu aceasta vă puteți dezarma adversarii: orzonii nu vor mai avea sprijin federal, iar pământenii nu vor mai găsi motive să fie agresivi. Pacea

trebuie pusă pe primul plan, colonele. Ce spun eu este foarte simplu. Dacă dai pace, primeşti pace. Dacă dai război, primeşti război. Dar voi nu vă puteți permite războiul nici acum şi cu atât mai puțin în viitor.

- Ba acum ar fi cel mai prielnic moment pentru război. Avem peste şaptezeci de mii de nave de luptă împotriva la puțin peste zece mii de nave federale şi putem termina totul foarte repede. În această situație, cu ce argumente mai „lupți” tu împotriva armatelor noastre?!

- Colonele, nu mă supăr pe tine. Te las să fii cum vrei tu – şi ironic, şi grandoman, că aşa e felul vostru. Dar să te întreb un lucru. Ştii câte nave de tip „Fulgerul galactic” are Federația?

- Are una singură.

- Da’ de unde ştii tu? Ai fost şofer pe maşina de dus gunoiul la bazele lor secrete? Simplul fapt că nu ați aflat voi de acestea, nu înseamnă că ele nu există. Uite, eu spun că au o mie. Tu cum mă poți contrazice? Şi dacă aceste o mie de nave ultramoderne trag doar cinci minute, raportul de forțe devine unu la unu. Iar după încă treizeci de secunde, armatele voastre nu mai există. Nu vreau să te intimidez, vreau să te fac să înțelegi că nu mărimea armatelor contează, ci faptul că odată pornit, războiul nu mai poate fi controlat. De fapt, noi nu vorbim acum despre declanşarea unui război, ci de continuarea lui, pentru că acesta a început cu mai multe mii de ani înainte, atunci când ați intrat pentru prima dată în conflict cu Federația şi iată că nu s-a încheiat nici în ziua de azi – a trecut doar printr-o succesiune de faze amăgitoare, îmbătându-vă cu impresia că acum sunteți mai puternici, că acum puteți câştiga, că acum aveți cel mai bun plan. În realitate, acest „acum” nu s-a concretizat niciodată într-o victorie finală şi

asta şi pentru că războiul se întreţine singur şi are capacitatea de a-i devora atât pe învinşi, cât şi pe învingători. Voi nu mai aveţi nevoie să intraţi în război, deoarece sunteţi deja în el, ci, dimpotrivă, trebuie să găsiţi o cale de ieşire din acesta, o ieşire care să vă aducă la starea de normalitate, în care fiecare individ, cetăţean al galaxiei, să se simtă liber şi să poată fi fericit.

Kal Tabol mă priveşte din nou grav. Apoi se întoarce spre hârtiile lui şi le răsfoieşte ca şi cum ar căuta una anume. O găseşte şi o desprinde de celelalte apucând-o cu mâna stângă, dar o lipeşte de corp pentru a nu vedea eu ce conţine. Când mi se adresează, pune atâta importanţă în vorbele sale, de zici că stelele din jur se alimentează cu energie din înţelepciunea lui:

- Sal-Gal, lumea pe care o zugrăveşti tu, plină de pace şi înţelegere, nu este benefică pentru imperiul nostru. Într-un astfel de sistem social, coclonii ar fi marginalizaţi, desconsideraţi, s-ar simţi neputincioşi şi umiliţi. Chiar dacă nu îmi convine, trebuie să recunosc faptul că federalii, cu trucul lor cerebral prin care şi-au mărit capacitatea intelectuală, ne sunt superiori ca inteligenţă şi chiar dacă am realiza împreună o societate galactică, noi am fi consideraţi cetăţeni de mâna a doua, ne-am pierde unitatea de acţiune şi posibilitatea de a ne impune voinţa. Pe noi, războiul ne ţine în prim-plan, ne face să fim importanţi. Federaţia are deja o structură ermetică la care nu poate renunţa, deoarece ar costa-o stabilitatea şi, deci, existenţa sa, ceea ce înseamnă că nu vom putea realiza niciodată o societate comună, ci doar o alipire forţată a două culturi total diferite, în care federalii vor fi cetăţeni superiori, iar coclonii, o masă socială degenerată. În realitate, pacea şi buna înţelegere de care vorbeşti tu, nu pot dăinui prea mult,

iar o galaxie puternică şi stabilă nu poate fi decât ori federală, ori coclonă. Acum înțelegi că visul nostru de a realiza o unică societate coclonă nu este o ambiție prostească sau o dorință de răzbunare cu orice preț, ci, în primul rând, o luptă pentru supraviețuirea speciei noastre. Ceea ce ți-am spus eu acum este esența unei Directive strict secrete a Marelui Sanctuar, după care ne coordonăm noi în acest moment întreaga activitate, iar tu eşti singura persoană din afara Imperiului coclon care ia cunoştință de aceasta.

- Vaaaai, colonele, ce onorat mă simt!! Să-mi spui tu mie câtamai directiva strict secretă, aşa, pe degeaba, fără să ceri nimic în schimb!! Aaaaa, dar, de fapt, ştiu de ce mi-ai divulgat-o – pentru că deja nu mai este valabilă. Ați ținut-o atât de închisă, încât s-a alterat şi a început să miroasă urât, fapt ce v-a determinat s-o aruncați, ca pe o pisică moartă, în curtea mea. Aş fi mai încântat dacă mi-ai spune cu ce ați înlocuit-o.

- Nu ai încredere în mine...

- Păi de ce aş avea?! Când ați mai fost voi sinceri cu mine? A avea încredere în voi, este ca şi cum mi-aş pune hainele la uscat pe coada unei zebre alergate de un leu. Şi chiar dacă ar fi adevărat, nu se schimbă cu nimic lucrurile. Voi tot război vreți, indiferent de motivele pe care le invocați, ori, pentru mine, acest conflict nu are nicio justificare.

- Directiva este în continuare valabilă. Ți-am divulgat conținutul acesteia, deoarece vreau cu adevărat să discutăm deschis, să avem încredere unul în celălalt. În acest moment războiul este inevitabil din punctul nostru de vedere, dar dacă tu găseşti o posibilitate de a-l evita, noi suntem dispuşi să negociem.

- „Noi”? În numele cui vorbeşti tu, colonele?

- În numele Imperiului coclon.

- Păi uite că eu am vorbit şi cu Harabal care, cică, reprezintă tot imperiul vostru şi el recita altă poezie. Sau aţi învăţat după manuale alternative şi n-aţi avut timp să vă puneţi de acord?!

- Noi vrem ca tu să găseşti o soluţie pentru această criză, vrem să fii un mediator între Federaţie şi Imperiu, dar cu condiţia ca statutul nostru actual să rămână intact.

- De ce tocmai eu?

- Deoarece tu eşti singura persoană capabilă, prin influenţa şi neutralitatea sa, să ia o decizie care să nu dezavantajeze Lumea coclonă. Eşti singurul care ai legături solide cu ambele Puteri galactice şi credibilitatea necesară pentru a impune o soluţie de compromis unanim acceptată. De fapt, eşti singurul neutru în tot acest conflict şi noi apreciem foarte mult la tine faptul că, deşi ai fost, iniţial, contactat de Federaţie, priveşti lucrurile în maniera de a face un mare bine întregii galaxii. Dacă tu nu vei reuşi, războiul va fi inevitabil.

- Din cuvintele tale am înţeles două lucruri. Primul – că aţi venit toţi aici pregătiţi de la început pentru război şi îl puteţi declanşa în orice moment. Al doilea – ceva vă ţine pe loc, o nelămurire, o nepotrivire, o teamă, ceva care vă face să aveţi dubii în privinţa deznodământului bătăliei, ceva care speraţi să rezolvaţi prin mine. Nu trebuie să confirmi. Vă cunosc destul de bine şi ştiu că am dreptate.

- Da, ai dreptate. Ceva ne ţine pe loc, dar nu pentru mult timp. De aceea trebuie să te hotărăşti dacă mediezi acest conflict sau nu. Uite, ai aici – şi îmi întinde foaia pe care o ţinuse la piept – o împuternicire din partea mea, prin

care îți acord dreptul de a reprezenta cauza coclonă în fața Consiliului Suprem al Federației. Acest act îți dă şi putere de decizie de gradul II şi drept de liberă trecere în fața oricărei nave coclone. Sunt aici, pe lângă autorizația în sine, şi codurile de activare a drepturilor primite.

- Colonele, îi spun eu în timp ce îi iau foaia, zici că sunt împuternicit de tine. Dar cine eşti tu în realitate, de fapt? Câtă autoritate ai tu în cadrul Imperiului? De ce nu îmi dă Kohon aşa ceva şi unde este acceptul din partea lui Harabal? Fără confirmarea celor doi, încep să cred că burtoiul tău nu este compatibil cu mâncarea noastră şi a emanat ceva gazos care ți s-a urcat la cap.

- În acest moment am, în cadrul Imperiului, acelaşi rang cu Kohon şi Harabal, iar această împuternicire am emis-o cu acordul lor. Da, recunosc faptul că prin intermediul acelor scrisori de familie am realizat o punere de acord privind acțiunile noastre imediat următoare. Suntem într-o stare de conflict şi se permite aşa ceva.

- Da bine-nțeles, nu-ți face probleme! La voi se permite orice, oricând! Şi cum spuneai? Că ai acelaşi rang cu cei doi? Păi, din ce-mi amintesc eu – da' nu te lua după mine că s-ar putea să mă înşel!! – ei au nişte armate în subordine, o capacitate de acțiune, pe când tu eşti aproape un prizonier pe o navă federală. Ia mai gândeşte-te! Sigur ți-a priit mâncarea?

- De câteva ore, eu dețin comanda acestor treizeci de mii de nave de luptă în mijlocul cărora „Fulgerul galactic” a intrat ca un mieluşel în haita de lupi.

- Hai, măi, nu mă speria, că ştii doar că sunt foarte sensibil! Dar sunt şi foarte curios, deci, spune până la capăt – vin lupii cei fioroşi şi muşcă mielul de fund până când îl

lasă fără lână. Şi pe urmă ce se-ntâmplă? Trage mielul un fâss de emoţie şi vă dereglează cârma la toţi.

- Aveţi voi o vorbă: „Cine râde la urmă..."

- ... înseamnă că se prinde greu. Hai, n-o mai lungi, dacă tot ţi-ai dat drumul la gură! Unde zici că a plecat Kohon cu celelalte douăzeci de mii de nave?

- Vei afla la timpul potrivit. Acum, mult mai important este să te hotărăşti dacă accepţi sau nu să reprezinţi cu obiectivitate interesele coclone în faţa Federaţiei, la sfârşitul crizei.

- Sunt de acord, dar te previn că vă voi reprezenta interesele strict în funcţie de faptele voastre. Să nu vă închipuiţi că, după ce porniţi voi războiul şi îl pierdeţi, vin eu şi vă iau apărarea! Hai, mai prefă-te că îi trimiţi o scrisoare şi lu' ma-marea şi anunţă-i şi pe ceilalţi doi de condiţiile mele! Şi mai trebuie să ştiu un lucru: ce anume vă ţine pe loc?

Kal Tabol parcă s-ar pregăti să-mi răspundă pentru a-mi elucida acest mister, dar vocea lui Sherkan ne întrerupe discuţia:

- Sal-Gal, Hina îţi solicită prezenţa de urgenţă în centrul de comandă.

Imaginea de pe ecranul central al navei mă face să înţeleg că am pătruns adânc în dispozitivul de apărare coclon. Numeroase nave robotizate adverse au creat în jurul „Fulgerului galactic" un fel de plasă deasă şi complicată care, aşa cum apare şi în hologramă, ne înconjoară din toate părţile, ca un ghem uriaş.

Atât Hina cât şi Darh lucrează de zor la pupitrele lor de comandă.

- Ce se întâmplă?, întreb eu. Cu ce ne-au mai păcălit „prietenii” noştri de data aceasta?

Fără să-şi întrerupă lucrul, Hina ridică o mână spre mine, dându-mi de înțeles că trebuie să mai aştept puțin.

Eu profit de această pauză şi le spun celor doi:

- Ați văzut ce scrisori inofensive a trimis musafirul nostru către biata lui familie?! Acum spălați-vă pe cap cu lacrimile lui de dor şi jale!

Apoi mă întorc spre Kal Tabol care a luat loc pe un fotoliu şi se uită satisfăcut către hologramа care îi arată armata coclonă în toată splendoarea ei:

- Ia spune-mi tu, colonele, ce se petrece, că deja ştii, după cum îți lingi buzele! Îmi dau seama, după moaca ta transfigurată de satisfacție, că planurile ți-au ieşit la fix. Vezi că ai uitat să mai respiri de atâta plăcere. Măi, Sherkane, hai să-l salvăm pe maimuțoi! Creează tu o muscă din condensul navei şi zboară-i-o ăstuia în gură ca să-şi revină! Hai măi, fraților, nu mă mai fierbeți!

Hina se ridică pe jumătate, întinde o mână spre alt panou şi mai tastează nişte chestii, vorbind cu fiul nostru:

- Ai prelucrat măsurătorile mele?

- Da, le-am şi centralizat.

- Ai situația completă?

- Cred că da. Am aici tot ce a putut fi prelucrat din măsurători.

- Prezintă-ne o sinteză!

Se întorc amândoi către noi. Darh se apropie de hologramă şi începe să vorbească:

- Atunci când „Fulgerul galactic” a pătruns în interiorul semicercului de nave adverse, un număr de

aproximativ o mie cinci sute de NRC-uri – adică nave robotizate coclone – s-au apropiat progresiv de acesta şi au format în jurul său, cu ajutorul unor tije de contact reciproc, un fel de plasă uriaşă dispusă pe mai multe straturi. Această rețea prezintă nişte caracteristici cu adevărat speciale. Este omogenă şi echilibrată dinamic, prezentând şi o superconductibilitate energetică ce îi permite să absoarbă, să atenueze cu mare eficiență orice lovitură. Cu alte cuvinte, dacă am trimite, de exemplu, o torpilă fotonică de mare putere în orice punct al acestei plase, lovitura ar fi foarte uşor suportată fiind preluată de întreaga structură.

- Şi dacă zburăm cu mare viteză înainte?, întreb eu.

- Plasa ne-ar urma fără să o putem rupe. În plus, este posibil să avem o problemă şi mai gravă – se pare că această structură are capacitatea de a cumula o sumă de lovituri trase de o parte sau toate navele componente, într-un singur punct al „Fulgerului galactic". Ar fi ca şi cum am primi o mie cinci sute de lovituri în acelaşi timp, într-un singur loc. Nu este exclus faptul ca şi loviturile trase de nava noastră să fie acumulate de rețea, ca apoi să ne fie returnate cu aceeaşi putere.

- Adică ne putem lovi cu propriile noastre arme?! Este ca şi cum aş vrea să-l pleznesc pe colonel şi, de fapt, mi-aş da singur palme peste gură? Da' rău am ajuns!

Hina intervine şi ea cu o completare:

- După cum se poate observa pe hologramă, în jur de o mie de PPC-uri – adică păsări de pradă coclone, după cum le numeşte Darh – fac un nou înveliş acestui „ghem" de nave, fără să se conecteze la rețea, având, probabil, sarcina de a o alimenta cu energie suplimentară în caz de nevoie – asta dacă vor dori să distrugă „Fulgerul galactic".

- Văleleu! E şi mai grav decât am crezut. Deci, dacă Darh vrea să-l altoiască pe colonel, palma lui deviază tot peste ochii mei!

- Da, în principiu, aşa o să se întâmple. Totul va depinde de raportul dintre coeficientul de penetrare al loviturilor coclone şi capacitatea scuturilor noastre de a le amortiza. Bineînțeles că vorbim de un timp limitat de rezistență a navei noastre, care nu poate respinge la infinit...

- Măi, măi, Hina şi tu, Darh, opriți-vă!, le spun eu arătând cu degetul spre Kal Tabol, că ne moare musafiru' de bucurie. Ziceți, mai bine, ce soluții avem! În felul acesta, revine şi colonelu' la normal.

- Deocamdată niciuna. Computerul face, în acest moment, o analiză de grad zero pentru întreaga situație.

- De grad zero?! E mult, puțin sau deloc?

- Adică de cel mai înalt nivel.

- Mda...! Şi eu care credeam că Sherkan face întotdeauna analize de cel mai înalt nivel! Acum înțeleg că el, uneori, o mai dă şi peste ochi...

Kal Tabol nu se mai stăpâneşte şi izbucneşte în râs:

- Hi, hi, hi!!! Hi, hi, hi!!!

- Bine mă, am înțeles, îi replic eu – hi, hi, hi et cetera. Spune-ne ce vrei!

- Sal-Gal, sunteți prizonierii mei. Iar super-nava voastră ultra-specială a devenit total neputincioasă.

- Colonele, planul tău ar fi fost perfect dacă ai fi reuşit să ne convingi să te expediem şi pe tine odată cu scrisorile tale, dar aşa, noi suntem prizonierii tăi şi tu eşti prizonierul nostru. Sau, de prea multă satisfacție, ai uitat că trebuia s-o ştergi de pe navă?

- Nu am uitat nimic. Totul se află sub controlul meu. Vă voi avaria nava atât cât să fie complet scoasă din luptă, dacă nu veți face ce vă spun eu.

- Şi ce spui tu? Dar nu te grăbi! Lasă-ţi mai întâi neuronii să revină din excursia de plăcere pe care au făcut-o! Între timp, poate descoperim şi noi ceva care să-ţi mai ia din entuziasm şi să te salveze de un posibil şoc de râs isteric.

- Vreau ca soţia ta, Hina, să plece pe nava de comandă a flotei mele pe post de ostatică şi să stea acolo până când actuala criză va avea un deznodământ favorabil nouă. În felul acesta, voi avea garanţia că tu vei servi necondiţionat interesele coclone şi îţi vei folosi toată influenţa pe care o ai asupra federalilor pentru a-i determina să accepte condiţiile noastre.

- Am acceptat deja să vă apăr interesele în faţa membrilor Consiliului Suprem.

- Acum vreau mai mult decât o bună intenţie din partea ta. Vreau să fii obligat să ne ajuţi.

- Şi care sunt noile voastre condiţii?

- Nu avem condiţii cu mult diferite de cele iniţiale. Vrem acces nelimitat pe toate planetele şi bazele militare ale Federaţiei, vrem ca aceasta să îşi reducă forţele navale la jumătate şi...

- Şi pe tine să te recunoască drept măscăriciul Imperiului coclon. Tu chiar crezi că dacă o ai pe Hina ostatică şi ai prins „Fulgerul galactic" într-o capcană provizorie, federalii vor îngenunchea în faţa voastră? Stai să audă orzonii aceste condiţii şi să vezi „dans"!

- Îmi este de ajuns să le ceri tu aceste lucruri.

- Daaaa, să ştii că bătrânii Consiliului fac mătănii când mă văd pe mine! Hai, măi, să fim serioşi! Nu tremură nimeni din cadrul Federaţiei de frica mea.

- Au un respect inexplicabil faţă de tine şi ţin cont foarte mult de părerile tale. Iar tu nu vei avea încotro dacă eu o am pe soţia ta.

- Ei, da. Aici m-ai prins. Sunt de acord ca Hina să plece pe nava ta, dar numai cu condiția să nu i se întâmple nimic rău.

- Nu i se va face niciun rău.

- Şi tu să rămâi aici, cu mine.

- Rămân pe nava voastră. Pot conduce foarte bine ostilitățile şi de aici.

Darh sare de pe scaun şi protestează vehement:

- Dar este inadmisibil! Nu îi putem lăsa să o ia pe mama. Vom fi totalmente la mâna lor.

- Fiule, din păcate nu avem de ales. Crezi că mie îmi convine, dar, după cum ai spus chiar tu, suntem într-o situație critică şi doar acceptarea acestor condiții ne poate păstra şanse de supraviețuire.

Darh continuă să protesteze, dar eu nu îl mai ascult şi mă adresez lui Kal Tabol:

- Colonele, dă-mi voie, te rog, să o conduc pe soția mea până la camera de transport şi să-mi iau rămas bun de la ea! După aceea mă voi întoarce aici pentru a ne pune de acord în privința ajutorului pe care vreți să îl primiți de la mine.

- Du-te, Sal-Gal, dar ai grijă! Peste zece minute vreau să primesc confirmarea de pe nava mea că Hina a ajuns acolo.

Între timp, soția mea şi-a luat rămas bun de la Darh. Acum eu o iau de braț şi o trag către uşă. Hina mă priveşte tăcută, fără reproş, dar cu o anumită durere pe chip. Îmi vine şi mie foarte greu, dar, pe moment, nu am altă alternativă. Poate, în acest fel, câştigăm timp pentru a găsi o soluție de ieşire din acest impas. Încerc să spun ceva ca o scuză, dar iubita mea îmi pune un deget pe buze şi îmi şoptește:

- Înțeleg. Nu trebuie să spui nimic. Altă soluție nu avem. Având în vedere circumstanțele, ai procedat foarte corect.

- Nu-ți face probleme, găsesc eu o rezolvare până la urmă, dar acum am nevoie de timp.

O cuprind cu brațele de mijloc şi o sărut uşor pe gât. Apoi o trag de braț către uşă.

Când a ieşit din centrul de comandă, Hina a anunțat Consiliul Suprem al Federației, prin intermediul diamantului su-eng, despre noua situație creată şi condițiile pe care le pun coclonii. Apoi i-a spus computerului că îmi transferă mie toată autoritatea ei de comandă a navei. I-o fi convenit sau nu lui Sherkan, nu ştiu, dar acum este din nou pe mâna mea.

M-am întors în camera de comandă şi l-am găsit pe Kal Tabol lăbărțat în fotoliul de la pupitrul central, cu picioarele ridicate pe panoul de comandă, privind extaziat ecranul pe care se află, probabil, cea mai frumoasă imagine pe care a văzut-o în viața lui – „Fulgerul galactic" prins în capcana navelor sale.

- Colonele, îi strig eu din mers, dându-i jos picioarele de pe pupitrul nostru, ține-ți copitele acasă, că aici nu este atelier de pedichiură pentru bovine! Uite, îți dau voie să scoți poza aia la imprimantă şi să o înrămezi, că n-o să mai vezi alta atât de frumoasă prea curând.

Apoi mă apropii de Darh, îl trag mai într-un colț şi-i vorbesc în şoaptă:

- Auzi, fiule, situația este într-adevăr atât de gravă? Nu putem să facem chiar nimic?

- Puteam să nu o trimitem pe mama ostatică. Acum suntem total la mâna coclonilor. Cum ai putut să o sacrifici într-o asemenea manieră?! Unde îți sunt sentimentele cu care te-ai tot lăudat până acum?

- Tu vorbeşti de sentimente? Nu spuneai că acestea mă țin pe loc şi că este mult mai bine să fiu rațional? Uite, nu mai vreau să rămân pe loc şi am devenit la fel de insensibil ca voi.

- Aş da toată rațiunea din galaxie pentru a o salva pe mama.

- Hai, lasă teribilismul ăsta de pai’şpe ani, că faci febră! Crezi că mie mi-a fost uşor? În situația actuală putem considera că Hina nu este cu nimic mai în pericol decât suntem noi, iar rațiunea de care vrei să te lipseşti, mai bine foloseşte-o pentru găsirea unei soluții la această situație neprevăzută. Trebuie să existe ceva – să găsim un punct slab în acea rețea de NRC-uri, să le suprasolicităm structura, să tragem cu ceva... antienergetic, adică să fie pe invers decât capcana lor. Când vei găsi o astfel de soluție, Hina va fi salvată, iar noi, din nou stăpâni pe situație.

- Bine, o să mă concentrez la maxim pentru găsirea unei rezolvări.

Îl las pe Darh. În timp ce mă îndrept către Kal Tabol, îi spun lui Sherkan:

- Computer, trage o torpilă fotonică de putere medie în rețeaua de nave care ne înconjoară!

- Precizează cu exactitate ținta!

- Trage, măi, la nimereală! Băi, ce ți-e şi cu inteligența asta pe bază de sârme!! Ție nu ți-e nicio navă antipatică din cele care te-au legat ca pe o capră la păscut? Alege-o pe cea mai urâtă şi dă-i una direct în sfeclă!

În clipa următoare, o torpilă loveşte cu putere reţeaua de nave coclone, dar fără a provoca stricăciuni. Ba dimpotrivă, fluxul energetic se împrăştie pe câteva direcţii, după care se readună într-un punct al reţelei de unde ne izbeşte pe noi. Suntem scuturaţi zdravăn. Colonelul este dărâmat din fotoliu şi, adunându-se de pe jos, mă întreabă panicat:

- De ce ai deschis focul?

- Uite-aşa, ca să-i fac proba plasei tale! Şi ca să-ţi demonstrez un lucru: „Fulgerul galactic" se află sub unica mea comandă. Nimeni nu va putea veni, pleca, mânca sau strănuta fără aprobarea mea.

- Pot să strănut fără nicio aprobare.

- Da, dar eu îi pot ordona computerului ca la fiecare strănut al tău, să-ţi descarce un curent electric în fund. Deci, să nu-ţi închipui că ai vreun avantaj în faţa mea dacă ai luat-o pe Hina.

- Nu mai încerca degeaba să mă induci în eroare! Ştiu că o iubeşti pe soţia ta mai mult decât mă urăşti pe mine. Am primit confirmarea că Hina a ajuns pe nava mea de comandă, ceea ce înseamnă că am, din acest moment, un mare atu în faţa ta, chiar dacă tu, ca de obicei, vrei să îmi dai impresia că deţii controlul. Cacealma, Sal-Gal, cum spun pământenii tăi.

- Bine, hai că nu vreau să-ţi mai dau nicio impresie. O să-ţi dau câte o palmă din când în când, dar nu ca să te impresionez, ci doar aşa, la cacealma! Aştept să iei o decizie. Porniţi războiul, ne adunăm să mai negociem ceva, renunţăm la tot şi plecăm acasă sau ce facem? Zi ce urmează, că încep să mă plictisesc!

- Sal-Gal, nu te grăbi! Lucrurile bune se fac cu răbdare. Am transmis Federaţiei condiţiile noastre de pace.

Probabil le vor considera inacceptabile. În cazul acesta va fi război. Un război pe care noi nu îl dorim neapărat, dar pe care Consiliul Suprem nu va fi capabil să îl refuze. Am primit informații că deja flota orzonă se îndreaptă spre noi.

- Orzonii nu se subordonează Consiliului Suprem.

- Cu atât mai rău pentru Federație dacă forțele sale nu au o comandă unică – vor fi mai uşor de învins.

- Colonele, mi se pare mie sau voi vreți ca acest război – pe care nu numai că nu îl excludeți, dar chiar vi-l doriți – să fie provocat de forțele federale? De ce nu îl declanşați voi, aşa cum ați făcut de atâtea ori până acum? Aaaaaa!!, mi-am adus aminte. Ceva vă ține pe loc. V-ați uitat muniția acasă, sau ce?

Maimuțoiul ia o figură gravă de parcă ar sta cocoțat pe tronul Imperiului şi-mi spune marele lor mister:

- Ne ține pe loc faptul că nu ştim cui aparțin „Şerpii Iadului”. Sunt nişte nave cu o structură, probabil energetică, nemaiîntâlnită până acum în toată galaxia. Există o oarecare probabilitate ca acestea să aparțină Pământului – dacă semenii tăi au primit, în secret, acces la tehnologia federală şi au născocit, cu ingeniozitatea lor distructivă, o asemenea grozăvie. Chiar dacă ar fi aşa, avem o „poliță de asigurare” în persoana ta, atâta timp cât Hina este ostatica noastră. Dar ne-am gândit şi la o a doua posibilitate – ca „şerpii” să aparțină acelei planete misterioase pe care o venerează federalii şi care a fost, în urmă cu milenii, posesoarea unor tehnologii de excepție – Transcenda. Ştim că acolo încă mai locuiesc nişte persoane cu puteri ciudate, față de care până şi membrii Consiliului Suprem au o relație de subordonare.

- Colonele, văd că ți-ai făcut temele, dar să te anunț ceva neplăcut: astăzi dai lucrare din materia de anul viitor.

Înțeleg că pe pământeni îi poți controla, prin mine, după cum vrei tu – aiurea!, dar să zicem că nu mă pufnește râsul de cât le pasă pământenilor de mine – dar la Învățații Transcendei nu ai acces. Ăia lucrează cu niște energii cu care îți pot pârli blana de la foarte mare distanță.

- Douăzeci de mii de nave de luptă coclone se îndreaptă spre Transcenda, pe care o vor şterge de pe harta galactică dacă războiul se va declanşa.

- Kohon... ?!?

- Da. Ai aflat astfel şi ultimul mare secret care îți frământa mintea. Deşi avem toate atuurile, noi continuăm să sperăm că războiul nu va fi declanşat.

- Măi, colonele, mi se pare mie sau ați devenit mai înțelepți? Nu mai regăsesc în tine proştii din războiul trecut. Vreți, probabil, să obțineți, prin negocieri cu Federația, o poziție foarte avantajoasă în cadrul societății galactice, păstrându-vă intacte flotele voastre militare şi comerciale, dar menținând sub control adversitatea nedeclarată a federalilor față de Lumea coclonă. Cum să vă mai condamne orzonii dacă voi veți părea victime într-un eventual conflict?! Dar ai uitat un lucru – ai capturat „Fulgerul galactic" şi asta îi supără rău pe prietenii mei.

- Uiți că această navă a pătruns singură în dispozitivul nostru şi capturarea sa am făcut-o în legitimă apărare.

- Bine, bine, hai că am treabă! Cloceşte în continuare la planurile tale, dar ai grijă ca puii pe care îi scoți, să nu te mănânce în primul rând pe tine!

L-am lăsat pe Kal Tabol cu problemele lui şi m-am îndreptat către Darh, care mă chema, disperat, prin semne.

- Ce este, fiule?, îl întreb eu tot în şoaptă. Ai descoperit ceva?

- Două lucruri importante: o strategie de ieşire din capcana în care suntem prinşi şi o distorsiune subspațială de mare intensitate care se formează la marginea semicercului de nave coclone, în apropiere de Zona Neutră.

- ... Şi ce înseamnă... distorsiunea asta? De ce se formează? Este produsă de cineva?

- Dacă va continua actualul proces, după un anumit timp, încă nedefinit, dar nu foarte lung, se va deschide în acea zonă un fel de portal, o conexiune între noi şi dimensiunea subspațială. Din câte cunosc eu, aşa ceva nu se produce în mod natural. Cineva, nu ştiu cine, a inițiat distorsiunea cu un anumit scop. Intensitatea radiației gamma a declanşat deja primul nivel de excitabilitate electronică a materiei difuze aflate...

- Alo, fiule, mai pe înțelesul meu – ce se va întâmpla când... mormolocii tăi îşi vor încheia excitarea?

- Mai simplu – se va deschide o „poartă” prin care va pătrunde la noi ceva din altă dimensiune.

- Sunt coclonii capabili de aşa ceva?

- Acest proces este accesibil inclusiv coclonilor şi stă la baza călătoriilor superluminice, dar acum acesta surprinde prin scara foarte mare la care se produce. Pentru aşa ceva este necesară o energie pe care nici Federația nu cred că ar fi capabilă să o genereze.

- ... Posibil musafiri nepoftiți?! Şi eu care credeam că le-am văzut pe toate! Putem opri sau încetini cumva acest proces?

- Probabil, dacă un număr apreciabil de nave ar deschide focul în acelaşi timp, în acel sector, distorsiunea spațială ar fi perturbată pentru un timp.

- Deci, până la urmă, este ceva inevitabil. Bine, am înțeles. Să nu ne chinuim mintea cu ceea ce nu putem

înțelege. O să ne adaptăm noi la momentul potrivit. Spune-mi ceva optimist despre ieşirea din capcană!

- Ar fi relativ simplu să sfărâmăm rețeaua de NRC-uri dacă am trage cu proiectile clasice. Dar, din păcate, toate navele actuale sunt dotate cu arme energetice care sunt asimilate de plasa superconductibilă. Totuşi, computerul a găsit o posibilă fisură în principiul de funcționare al rețelei. Cred că are o defazare de aproape o miime de pi-radien între două procese secvențiale, cauzată de efectul ecoului de reverberație.

- Aahaa!!!, pricep. Şi când bagi mâna, te muşcă de deget. Spune-mi, măi copile, mai simplu!

- Dacă tragem două lovituri în acelaşi loc, la un anumit interval, foarte scurt, strict determinat, rețeaua nu va fi capabilă să revină la normal după prima lovitură pentru a o asimila şi pe a doua. Este o apreciere teoretică. Aş avea nevoie de un experiment la scară mai mică pentru a determina exact intervalul de defazare.

- Nicio problemă, se rezolvă! Experimentul este servit.

Apoi spun cu glas tare către computer:

- Sherkane, trage, te rog eu frumos, după datele calculate de Darh, două torpile în nava lovită data trecută ca să nu uite că îți este antipatică!

Loviturile pornesc aproape imediat, ceea ce îl face pe Kal Tabol să tresară şi să mă întrebe:

- De ce tragi din nou?

- De kiki şi de plictiseală. Avem prea multă energie şi trebuie s-o mai expulzăm din când în când ca să nu ne bubuie în cap. Dacă te oferi să ți-o trimitem ție în fund, fă-te că strănuți!

Darh îmi strigă satisfăcut:

- Am determinat defazarea aproximativă şi am introdus datele. Am nevoie acum de o succesiune de torpile cu putere progresivă pentru precizie şi pentru a face unele ajustări la posibila încercare de adaptare a structurii.

- Sherkane, l-ai auzit? Foc de voie!

Primele lovituri ne cam zguduie pentru că se întorc împotriva noastră, iar următoarele ne cam dau cu capul de pupitre. Într-un astfel de şoc, chiar mă trezesc cu maimuțoiul în brațe, el încercând să se țină, disperat, de mine. Eu îl las, dar, sub pretextul că mă țin şi eu de el, îl apuc de o ureche şi i-o fac praştie.

- Hai măi, fiule, strig eu la Darh în timp ce îi mai dau, aşa, ca din greşeală, nişte ghionturi colonelului, îți iese ajustarea aia odată, că m-a cotonogit musafirul nostru de când tot cade peste mine?!

- Încă puțin...

Pe măsură ce timpul trece, fiecare nouă lovitură este mai greu asimilată de structura NRC-urilor. Tirul de până acum a fost concentrat într-un singur punct şi, la un moment dat, nava coclonă lovită de atâtea ori, cedează şi se împrăştie în spațiu într-o splendidă explozie. O altă navă din spate încearcă să-i ia locul în prima linie pentru a reface plasa, dar este prea târziu. Alte câteva nave din jur explodează. Apoi computerul mută focul în alte câteva puncte, pe laturi şi în spate.

La un moment dat, focul încetează. Kal Tabol a rămas cu gura căscată, dar sperând, totuşi ca, în acest moment de pauză, structura lor să se refacă. Însă vorbele lui Sherkan îi spulberă orice speranță:

- Structura exterioară are vulnerabilitate maximă. Aştept dispoziții referitoare la soarta navelor care o compun.

- Soartă, soartă ce grea eşti!, mimez eu un cântec vechi. Distruge-le, măi, pe toate!, spun apoi cu o satisfacție nereținută.

Parcă şi Sherkan s-a enervat din cauza uşurinței cu care a fost prins în capcană şi vrea acum să se răzbune. Trage cu o intensitate cum rar l-am mai văzut. Poate o face ştiind că NRC-urile nu au echipaje la bord.

Structura este complet dezmembrată, iar loviturile „Fulgerului" țintesc fiecare navă în parte. Niciuna dintre acestea nu rezistă la mai mult de o torpilă. Mulțimea exploziilor creează aspectul unui foc de artificii.

Probabil, câteva sute de NRC-uri au scăpat cu fuga. PPC-urile din exterior s-au retras în momentul în care distrugerea plasei a devenit inevitabilă.

Acum, nava noastră este din nou liberă. A fost mult mai uşor decât am crezut.

Mă întorc spre coclonul nostru, curios să aud ce mai zice.

- Hei, colonele, ați muncit nu ştiu câți ani la capcana asta a voastră pe care noi am distrus-o în câteva minute. După ce v-ați inspirat? După plasa cu care prindeți „fluturii" lui Kohon, pe care îi debitează ăla când se visează cucerind galaxia? Acum ce mai zici, cum te mai simți? Ia încearcă şi-un strănut, că ne-a rămas destulă energie!

- Ați distrus structura, dar tehnologia ne rămâne şi o vom perfecționa. Am făcut şi noi măsurătorile noastre. Lucrurile nu se schimbă prea mult, atâta timp cât Hina continuă să fie ostatica noastră.

- Pune-o imediat în libertate!, se răsteşte Darh la colonel.

- Hai, trage şi asupra navei mele de comandă!, îi răspunde acesta râzând în stilul lor caracteristic.

- Gata, potoliți-vă!, intervin eu între cei doi, care sunt pe punctul de a se lua la bătaie. Colonele, văd că ai nervii tari. Mă aşteptam să fii mai afectat de pierderea structurii voastre.

- Capcana a avut ca principal scop capturarea Hinei, care te face pe tine foarte vulnerabil. Aşteptăm în continuare să cooperezi, dacă vrei să-ți mai vezi iubita. Chiar şi aşa eliberat din „cursa de şoareci”, „Fulgerul galactic” este inofensiv cu tine la comandă, din moment ce tu eşti cu gândul la soția ta. Hi, hi, hi!

- Colonele, lasă râsul pentru la urmă! Dacă nu ai aflat încă, să ştii că avem o problemă comună ce se anunță a fi foarte gravă. O distorsiune nu ştiu de care se crăcănează chiar în acest moment în mijlocul armatei tale.

Darh vine cu completări de ultim moment:

- Portalul a atins nivelul energetic maxim de penetrare. În câteva secunde se va întâmpla ceea ce a fost programat să se producă. Pun imaginea pe ecranul central.

Ne întoarcem toți trei privirile către ecran. Câteva cercuri concentrice luminate difuz văluresc o zonă în care nu ar trebui să existe nimic. La un moment dat, un punct negru apare în centru şi se măreşte până la cercul exterior pe care îl obligă să se umfle. Este ca un colac gonflabil format, parcă, dintr-un spațiu rulat în altă lume, care acum se desfăşoară în dimensiunea noastră. Pata neagră din mijloc ia aspectul unei pâlnii şi se colorează într-o multitudine de nuanțe care se succed cu repeziciune printre fulgerele care brăzdează tot mai violent întregul ansamblu.

Când suntem pe punctul să ne speriem de-a binelea, distorsiunea spațială se stabilizează, căpătând aspectul unui tunel către nicăieri.

Aşteptăm să iasă odată ceva pe acolo, că murim de curiozitate. Şi iese! O mulţime grăbită de... ceva... de corpuri fosforescente, alungite, ca nişte vietăţi mitologice care îşi desfac nişte aripi ca de liliac.

Kal Tabol a rămas încremenit în faţa ecranului şi exclamă, copleşit de propria descoperire:

- Şerpii Iadului!!!...

Au ieşit trei sute de astfel de „şerpi" – după statistica lui Sherkan – din acea... gaură de şarpe, după care poarta s-a închis.

Eram curios să aflu ce au de gând să facă, dacă iau legătura cu noi, dacă ne transmit ceva, dacă pleacă undeva şi dacă ne spun cine sunt şi ce vor. M-am lămurit în foarte scurt timp. Imediat ce au ieşit din gaură, „şerpii" au trecut la atac fără niciun avertisment. S-au împrăştiat de-a lungul întregului semicerc de nave coclone şi au început să tragă fără menajamente. Aruncă pe gură un fel de globuri de foc albastre care se dilată şi explodează la impactul cu ţintele vizate, colorându-se în roşu aprins, cu puţin înainte de spargere. Deşi nu putem vedea tot câmpul de bătălie, ne dăm seama din hologramă că se poartă lupte crâncene de-a lungul întregului front. Pe ecranul central avem filmată pe viu şi mult apropiată, ca să înţelegem detaliile, o confruntare dintre un „şarpe" şi vreo sută de nave coclone. Toate par să tragă la capacitate maximă. „Şarpele" încearcă de fiecare dată să tragă consecutiv în aceeaşi navă coclonă şi, de regulă, reuşeşte să o distrugă la a treia lovitură. Maimuţoii s-au cam prins de figura asta şi retrag nava care

a primit a doua lovitură, dându-i posibilitatea să-şi revină – probabil să-şi refacă scuturile energetice. Loviturile încasate de „şarpe” au un efect curios asupra acestei nave misterioase – când se cumulează o anumită energie, structura acesteia parcă cedează şi dă impresia că nava se împrăştie, dar ea revine şi se reasamblează, după ce impulsul loviturilor îşi încetează efectul.

Deocamdată nu-mi fac foarte multe griji, deoarece am încredere în puterea de foc şi rezistența „Fulgerului galactic”, dar trebuie să recunosc, totuşi, că această curioasă invazie ar trebui să ne pună pe gânduri şi să ne determine să găsim soluții de anihilare a acestor nave nepoftite. Şi va mai trebui să aflăm dacă sunt ostile numai față de cocloni sau vor ataca şi forțele federale.

Darh se apropie de mine şi-mi şopteşte:

- Am descoperit, cu ajutorul computerului, un lucru important.

- Ce anume?

- Distorsiunea din care s-a format portalul nu prezintă caracteristici identice cu ale dimensiunii subspațiale, ci întruneşte nişte parametri necunoscuți, atipici, care o fac străină de orice tehnologie cunoscută.

- Dacă înțeleg bine, vrei să spui că aceşti şerpi ai Iadului, cum îi numesc coclonii, aparțin unei civilizații necunoscute, cu care nimeni nu a mai avut de-a face până acum.

- Da. Şi nu prezintă la bord nicio formă de viață.

- Deci nu se poate discuta nimic, cu nimeni în privința lor...

- Ar fi important de aflat dacă ne sunt ostili şi nouă.

- O să aflăm în curând.

- Ce ai de gând să faci?

- Vreau să intru în luptă cu „Fulgerul galactic” alături de cocloni. Nu-ți face griji!, îl liniştesc eu pe fiul meu pe care îl simt puțin cam agitat de perspectiva unei bătălii cu o forță necunoscută. Suntem pe cea mai puternică navă din galaxie. Dar mai întâi ia tu legătura cu flotele federale şi întreabă dacă ştiu ceva de aceste nave şi ce au ei de gând să facă!

- Vrei să îi ajuți pe cocloni ca să o poți salva pe mama?, mă întreabă Darh cu o mare speranță în priviri.

- Nu, nu este nevoie. Hina nu a fost niciodată în pericol mai mult decât noi. De fapt, nici nu a părăsit nava. Chiar mă credeai atât de prost încât să le-o dau maimuțoilor pe tavă?!

- ??!!??

- Mai degrabă te dădeam pe tine. Na, că ți-am zis-o! Hai că glumesc. Pe Hina am izolat-o în camera de relaxare pentru a nu fi detectată de cocloni, iar în locul ei am trimis o copie făcută de Sherkan din condensul său energetic. Ție nu ți-am spus ca să nu ne dai de gol şi ca să fii convingător cu crizele tale maternale.

Îl las pe Darh cu o figură interzisă şi mă întorc spre Kal Tabol, care nu şi-a pierdut deloc cumpătul, cum m-aş fi aşteptat, ci continuă să-şi conducă armata în luptă.

- Colonele, îl abordez eu, în ce ape te mai scalzi în afară de propria transpirație?

El se întoarce pe jumătate spre mine şi îmi spune cu un glas între fermitate şi amenințare:

- Dacă „Şerpii Iadului” aparțin Pământului, este ultima ta şansă să le ordoni încetarea focului.

- Şi dacă n-o să vreau, ce o să-mi faci?

- O să o trimit pe Hina pe planeta Kola şi o să am grijă să nu o mai găseşti niciodată.

- Ce logică ai şi tu! Dacă vrei să nu o mai găsesc, trimite-o în altă parte, că pe Kola am mai fost! I-am spus şi lui Harabal: aceste nave misterioase nu aparţin Pământului, dar voi, mincinoşii galaxiei, nu vă credeţi nici pe voi, dar pe alţii. Eu nu vorbesc de trei ori în zece feluri, aşa cum obişnuiesc coclonii.

- În cazul acesta, Transcenda va plăti...

- Nu aparţin nici Transcendei. Acolo locuiesc nişte oameni paşnici, care nu se pretează la asemenea acte violente. Şerpii tăi aparţin deocamdată... nimănui. Adică nu ştim cui, dar, probabil, o să aflăm.

- Când o să aflaţi? Ne duceţi cu vorba până când armata mea va fi distrusă. Pentru că au principii aşa-zis superioare, continuă colonelul ironic, şi nu vor să facă rău cu mâna lor, federalii tăi au găsit pe altcineva să ne nimicească, şi-au plătit mercenari care să le facă treburile murdare.

- Nu cred că este adevărat. Eu intenţionez să intru cât mai repede în luptă alături de voi. Mai aştept doar o discuţie cu şefii armatelor federale, prin care vreau să-i conving şi pe ei să vă sprijine. Bineînţeles, vom face totul cu aprobarea Consiliului Suprem, că nu sunt de capul meu pe-aici.

- De ce faci asta?!

- Pentru că aceşti „şerpi” par a fi un duşman comun, împotriva căruia trebuie să luptăm împreună, aş zice chiar pentru salvarea galaxiei, deşi sper ca situaţia să nu fie atât de gravă.

- Ba îţi spun eu de ce faci aşa ceva. Pentru că noi o avem ostatică pe soţia ta şi vrei să ne câştigi bunăvoinţa. Este singurul tău motiv.

- Te înşeli, colonele. Hina nu a fost nicio secundă pe nava ta. Ea a rămas tot timpul aici, iar ţie ţi-am trimis o

sosie – am învățat de la tine acest truc – concepută de către computerul navei noastre dintr-un condens special care există la bord. „Hina" ta este doar o entitate fără importanță, un fel de hologramă cu consistență de plastilină care se va dezintegra singură dacă noi ne depărtăm la o distanță prea mare pentru a mai putea fi susținută de câmpul nostru energetic de control. Sherkane, întrerupe programul „Hina2"! Ia verifică acum, colonele, dacă ostatica mai este pe nava ta de comandă!

Maimuțoiul se întoarce la pupitrul de lucru şi verifică datele. După puțin timp se răsucește din nou spre mine şi îmi spune aproape şocat:

- A dispărut sub ochii lor...

- Păi vezi?! Deci, ține minte toată viața ta, colonele! Vă ajut pentru că vreau eu, nu pentru că mă obligați voi.

- Ne ajuți pentru că este şi dușmanul vostru...

- Hai, nu te obrăznici! Deocamdată „şerpii" te atacă doar pe tine.

Uşa centrului de comandă se deschide şi intră Hina, cu o figură preocupată. Darh se repede la ea şi îi sare de gât.

Soția mea se apropie de mine şi îmi spune, trăgându-mă mai departe de Kal Tabol, ca să nu fim auziți:

- M-a informat computerul că intenționezi să îi ajuți pe cocloni. Forțele federale s-au apropiat de Zona Neutră adoptând o poziție de aşteptare, iar Consiliul Suprem a recomandat prudență.

- Are cineva idee cui aparține această misterioasă armată?

- Nu. Niciun federal nu ştie nimic.

- Eu cred că este un dușman comun venit, poate, din altă galaxie apropiată. Avem mai multe şanse să învingem împreună. În plus, coclonii ne vor deveni recunoscători şi nu ne vor mai pune probleme pe viitor.

- Eu îți înțeleg raționamentul, dau nu putem lua o decizie peste hotărârea Consiliului Suprem.

- Îmi poți face legătura cu bătrânii voştri?

- Da, îți pun imaginea pe ecranul central şi accelerez semnalul cu ajutorul diamantului meu, pentru a nu exista un decalaj prea mare.

Ne îndreptăm amândoi spre pupitrul de comandă.

Îl prind pe colonel de un braț şi îl trag de pe fotoliu spunându-i:

- Hai, măi, lasă-ne acum, că avem treabă şi ne şi grăbim să convingem Federația să vă ajute, înainte de a rămâne tu singurul coclon din galaxie!

Apare destul de repede pe ecranul navei, sala Consiliului Suprem cu toți membri prezenți.

- Mult stimați... Conducători, mă adresez eu lor, nu avem timp de prea mult protocol, de aceea vă spun direct. Suntem într-o situație critică şi trebuie să ordonați armatei federale să intre în luptă alături de cocloni.

- Nu putem să luptăm împotriva unor forțe care nu ne sunt ostile, îmi răspunde unul dintre moşi.

- Aveți idee cui aparțin aceste nave energetice?

- Nu.

- De unde vin?

- Dintr-o dimensiune necunoscută.

- Şi de ce au atacat fără nicio explicație?

- I-au atacat doar pe cocloni.

- Da. Şi noi stăm şi ne uităm. Parcă aveați o convenție de pace cu coclonii. Parcă aparțineați aceleiaşi galaxii.

- Noi nu putem ataca pe cineva care nu şi-a manifestat agresivitatea față de interesele noastre.

- Când se produce o agresiune din exterior, dintr-o altă dimensiune, orice atac asupra unei părți, se consideră

atac asupra întregului. Considerați atacul asupra coclonilor ca o agresiune asupra voastră! Considerați-vă în legitimă apărare, pentru că, în mod sigur, după cocloni veți urma voi!

- Pe ce te bazezi când afirmi acest lucru?

- Pe flerul meu care v-a mai ajutat şi în alte dăți. Când vine un străin, dintr-o zonă necunoscută, şi primul lucru pe care îl face, aşa, fără „Bună ziua", fără avertisment, fără somație, fără condiții, este să deschidă focul la capacitate maximă, înseamnă că acest agresor are un singur scop – exterminarea noastră. Dacă ar fi vrut mai puțin, ar fi cerut, ne-ar fi impus, dar el nu s-a obosit nici măcar să ne amenințe, să ne sperie sau să ne gonească, pentru că îl interesează doar spațiul pe care îl ocupăm noi. Din câte am înțeles, nici nu sunt ființe la bordul acestor nave. Asta înseamnă că cei cărora le aparțin – poate dintr-o altă galaxie care vor să o cucerească pe a noastră – le-au trimis să facă un fel de „curățenie" înainte de a veni ei.

- Sunt doar supoziții. Nu ne putem baza luarea unei decizii atât de importante pe presupunerile tale.

- Atunci luați voi o decizie pe baza presupunerilor voastre, dacă ale mele nu vă convin! Consultați-i pe Marii Învățați, luați legătura cu ciudățeniile astea care ne atacă, scotociți prin arhive, prospectați echilibrul acela energetic... nu ştiu cum... galactic, poate aflați ceva care să vă ajute să luați decizia corectă! Dar, indiferent ce faceți, faceți mai repede!

- Ce ştii tu despre echilibrul energetic galactic?

- ... Şi mai era un cuvânt... Ştiu doar că există şi că vă jucați voi cu el.

- Marii Învățați spun că au avut indicii despre apariția acestor nave energetice şi că rezolvarea crizei ar putea depinde de tine.

- De mine?!!

- Da, de tine. Deții, cumva, informații pe care nu vrei sau nu poți să ni le comunici?

- Dețin informația că voi toți de prin galaxia asta aruncați toată povara pe spinarea mea atunci când dați de o încurcătură mai mare. Dacă voi credeți că eu am un rol important în toată harababura asta – deşi eu nu am cunoştință de aşa ceva – atunci mergeți pe flerul meu!

- Nu ştim dacă tu eşti cel aşteptat, dar nimeni altcineva nu corespunde mai bine decât tine. Marii Învățați ți-au încredințat o parolă, un mesaj cifrat, printr-un intermediar. A sosit, cumva, momentul să activezi această facilitate?

- Măăăăi, ălora le arde de rebus prin corespondență când galaxia este în flăcări? Habar nu am de mesajul lor. Mi l-au dat cifrat şi aşa a rămas până-n ziua de azi, deşi, dacă mă gândesc bine, m-am ales cu nişte insomnii din cauza lui. Singurul lucru pe care îl am acum în cap este că a sosit momentul să-i atacați pe aceşti intruşi. Nu ştiu dacă este bine şi nici nu vă obligă nimeni să vă luați după mine, dar ştiu că eu asta aş face în locul vostru.

Moşii discută câteva minute între ei, prin tele... viteza lor, după care ne comunică:

- Vom cere explicații acestor nave misterioase, pe toate frecvențele cunoscute şi dacă nu răspund, vom ordona forțelor noastre să se alăture coclonilor.

Discuția s-a încheiat şi legătura s-a întrerupt. Pe ecran apare din nou o scenă din bătălia de afară care a rămas la fel de violentă, parcă, cu un aspect de disperare care se transpune pe fața lui Kal Tabol.

- Să atace acuuuum!!, țipă el spre mine.

- Ai, mă, răbdare! Tu nu vezi că mă cert cu prietenii mei pentru tine şi armata ta? Ce vrei mai mult? Să te dau şi în leagăn?

Consultând nişte monitoare şi apăsând nu ştiu câte taste, Hina ne mai ia şi ea din puținul curaj care ne mai rămăsese:

- Portalul se redeschide. Probabil că inamicul va trimite noi nave.

- Colonele, strig eu la maimuțoi, trimite navele tale din apropiere pentru a bombarda gaura, ca să le închidem poarta în nas!

- Nu am nave disponibile. Toate sunt angajate în luptă.

- Măi, ai şi tu o armatăăăăă, bună de gonit țânțarii!! Au venit trei sute de „şerpi" şi deja nu le mai faceți față. Dacă veneau trei mii, ce făceați? Mă trezeam cu voi sub fusta soției mele! Şi mai vreți să cuceriți galaxia!

Mă întorc către Hina şi o întreb, mai mult cerându-i o aprobare:

- Crezi că putem trage noi?

- Suntem destul de departe, îmi răspunde ea, şi, în plus, ar trebui un foc foarte intens, al mai multor nave, ajustat progresiv la creşterea exponențială a energiei de conversie dintre cele două dimensiuni interfazate, pentru a putea distruge portalul. Chiar şi aşa, nu putem preîntâmpina apariția altuia în oricare alt loc.

- Hai că-mi fac răni la degete cu explicațiile voastre îmbârligate. Totuşi, dacă „Fulgerul" nu poate, atunci cine?

- Ar fi inutil. Nu putem opri deschiderea portalului.

- Dar o putem întârzia. Mai câştigăm puţin timp. O poartă stricată te obligă să sari gardul şi garduri văd că n-au făcut ăştia...

- Acolo nu este o poartă de sine stătătoare, ci doar un spaţiu distorsionat care poate fi mutat oricând în altă parte.

O suspectez pe Hina că nu vrea să angajeze nava noastră în luptă, înainte ca moşii ei moşcăiţi să ia o decizie privitoare la aceşti musafiri nedoriţi.

Acum nu am ce face decât să mă uit neputincios la valurile acelea virtuale care or să ne mai trântească în cap un regiment de balauri.

Portalul a urmat aceeaşi evoluţie ca şi prima dată şi acum începe să se stabilizeze. Dar iată că nu prea mai apucă, deoarece o ploaie de torpile îi explodează dintr-o dată în faţă, învăluindu-l cu totul într-o mare de flăcări şi obligându-l să se umple din nou de fulgere.

Suntem cu toţii uimiţi de această întorsătură a lucrurilor. Kal Tabol îşi revine primul, se întoarce spre mine radiind de fericire şi îmi strigă cu o bucurie ca de copil:

- Trage flota federală!!!

- Băi, şi te umfli-n pene, parc-ar fi a ta, îi zic eu minunându-mă, în acelaşi timp, de rapiditatea cu care s-au decis moşii să acţioneze.

Pe ecranul navei apare un federal cu o figură impunătoare, cu o uniformă impecabilă, pe care l-aş cunoaşte, dar nu ştiu de unde să-l iau – parcă l-am văzut pe la Darena... Mă ajută el să-mi amintesc:

- Sunt generalul Ramana. Navele energetice ostile nu au răspuns niciunui apel şi ne-au distrus sondele de cercetare. Consiliul Suprem ne-a ordonat să atacăm. Kal Tabol, din acest moment luptăm împreună împotriva intruşilor. Noi vom intercepta în primul rând navele inamice care vor ieşi din portal.

- Să învingem împreună!, îi strigă, cu satisfacție, maimuțoiul.

- Generale, îl abordez şi eu, distrugeți poarta ca să mai câştigăm puțin timp!

- Portalul are un sistem de protecție care nu poate fi penetrat în timpul foarte scurt care a mai rămas până la contact.

- Şi noi, cu „Fulgerul", pe cine ajutăm?

- Nava voastră are misiune specială, independentă de planurile mele de operații. Adresați-vă Consiliului Suprem!

Imaginea lui Ramana a dispărut. Reapare portalul pe care deja au început să iasă „şerpii" din a doua serie. Privim neputincioşi cum aceştia îşi desfac aripile şi se îndreaptă, de data aceasta, spre armata Federației. În foarte scurt timp, toată această zonă cosmică va deveni un imens câmp de luptă.

În această tensiune care creşte de la un minut la altul, se trezeşte şi Sherkan să ne anunțe, cu un glas impasibil, ca şi cum prin portal ar fi venit boboci de rață, că au pătruns în dimensiunea noastră alte trei sute de nave din aceeaşi categorie.

- Hai că am aflat ceva despre inamicul nostru, le spun eu celor din centrul de comandă. Nu ştie să-numere decât până la trei sute!

- Nu, mă contrazice Darh. Probabil, aceasta este capacitatea de transport a portalului.

- Bine că nu l-au făcut mai mare!

- Mai important decât mărimea, ar fi timpul de care are acesta nevoie să se reîncarce. Din păcate, acest interval dintre două activări succesive este destul de scurt.

- Adică, vrei să spui că după aceeaşi perioadă, porcăria se va activa din nou? Şi ne vom trezi cu alți trei

sute de balauri? Cam grav! Asta înseamnă că trebuie să scăpăm de toți intruşii înainte de a veni alții, şi tot aşa până când se vor plictisi ăia să ne mai trimită. Ai auzit, colonele? Câți „şerpi” ați distrus până acum? Sau vă mănâncă ăştia ca pe broaşte?!

- Am distrus şaptezeci şi patru, dar cei rămaşi au devenit mai puternici.

- S-or fi hrănind cu roboții voştri...

Discuția ne este întreruptă de un bâzâit fin, destul de melodios. Mă lămuresc repede. Sunetul este emis de diamantul su-eng pe care îl poartă soția mea.

După ce primeşte mesajul de la moşnegi, Hina ne comunică:

- Flota federală s-a angajat în luptă la capacitate maximă. „Fulgerul galactic” este chemat pe Apia 3 pentru a fi la dispoziția Consiliului Suprem. Pe Kal Tabol îl vom lăsa pe nava sa de comandă.

- Dragă Hina, păi ce facem? Ne retragem în toiul luptei? Şi fără să dăm măcar un „vânt” spre „şerpii” ăştia?

- Te rog să înțelegi că într-o situație atât de complexă, deciziile nu pot aparține decât Consiliului Federației.

- Bine, bine, înțeleg. Lasă, colonele, că ne întoarcem noi! Oricum, ținem legătura. Cheamă-i şi tu pe Kohon şi pe Harabal ca să te ajute!

- Kohon este prea departe, iar Harabal rămâne în rezervă pentru situația în care lucrurile se vor agrava.

O întreb pe Hina:

- Orzonii ce fac?

- Orzonii îşi măresc capacitatea de luptă şi aşteaptă.

- Foarte bine! Ăsta da război! Ei aşteaptă, iar noi o rupem la... fuga cea mare!

Capitolul 4
VICTORII ZADARNICE

Vorbitorul cer: „Ne apropiem de punctul culminant."

Vorbitorul rouă: „Oare am procedat corect?..."

Vorbitorul amurg: „Nu mai trebuie să reluăm discuția. Am fost nevoiți să
acționăm în această situație de excepție."

Vorbitorul zare: "Oricum, intervenția este indirectă şi are doza de hazard necesară."

Vorbitorul ploaie:"Acum trebuie să mai sperăm că mesajul va fi descifrat şi interpretat ca atare."

Ne deplasăm cu mare viteză spre Apia 3 unde ne aşteaptă Consiliul Suprem. N-ar fi exclus ca moşii, profitând de vreo neatenţie de-a noastră, să se îmbarce pe navă şi să dispară cu aceasta în cel mai sigur loc din galaxie – că prea ne-au scos din mijlocul luptei pentru a avea ei la dispoziţie „Fulgerul galactic" – în cazul în care situaţia cu „şerpii" va scăpa de sub control. Şi tare mi-e teamă că vom avea nevoie de o adevărată minune pentru a ieşi cu faţa curată. Dacă acei duşmani necunoscuţi s-au decis să acţioneze, înseamnă că ne-au studiat din timp, ne ştiu punctele slabe, sunt siguri de victorie. Cel mai mult mă intrigă faptul că au reuşit să rămână ascunşi şi, de acolo, din bârlogul lor, ne vor trimite serii după serii de nave energetice, până când ni se vor slei toate puterile şi nu vom mai fi în stare să opunem nicio rezistenţă. Iar noi, în tot acest timp, luptăm împotriva unei armate aproape inepuizabile, fără a ne cunoaşte adevăratul duşman şi nici bârlogul unde stă ascuns şi neatins.

Hina lucrează în tăcere la nu ştiu ce calcule de-ale ei. Pe Darh l-am trimis, mai mult cu forţa, să se odihnească pe timpul acestei călătorii în care şi aşa nu vor fi evenimente deosebite.

Eu stau în fotoliul din faţa ecranului central al centrului de comandă şi încerc să mă relaxez, dar să mă şi gândesc la ceva util, la ceva care ne-a scăpat şi ar putea să ne rezolve problemele. Mă întorc spre soţia mea şi o întreb încet, cu speranţa că nu o s-o deranjez prea mult:

- Draga mea, te-ai fi aşteptat ca lucrurile să se complice atât de mult?

- Dar tu te-ai fi aşteptat?

- Eeeeee, nici vorbă! Când am plecat de pe Pământ credeam că totul se va rezolva într-o săptămână. Orzonii şi coclonii îmi păreau nişte supărăcioşi ca din curtea şcolii, pe care urma să-i împăcăm, ba cu amenințări, ba cu promisiuni.

- Dacă stăm să ne gândim, am rezolvat această problemă. Din păcate, ne-am ales cu alta mult mai gravă.

- Mmmda, asta cam aşa este! Ne confruntăm cu ceva foarte straniu, ceva care ne-a luat prin aşa surprindere, încât nu avem nici cel mai mic argument pentru a întrezări o cât de mică speranță. Hina, acum, pe drum, m-am gândit mai bine la situația aceasta şi am ajuns să mă îngrijorez foarte mult. Ne luptăm cu un inamic necunoscut, care ne va ataca oricât de mult doreşte. Nu avem nicio şansă.

- Toată lumea este foarte îngrijorată.

- Ar trebui să ne gândim, cu prioritate, la un punct vulnerabil, fie al portalului, fie al „şerpilor” sau la o modalitate de a ne cunoaşte duşmanii.

- Să fii convins că toate resursele Federației sunt folosite în acest scop. Forțele armate încearcă doar să câştige timp, dar salvarea pe termen lung, dacă va exista, va veni, foarte probabil, din partea savanților.

- Păi, dacă era vorba de câştigat timp, de ce nu au lăsat moşii „Fulgerul galactic” să participe la luptă? Am fi fugit doar în ultimul moment.

Hina întinde mâna pentru a mă mângâia uşor pe obraz.

- Ai început să te gândeşti deja la fugă, îmi spune ea încercând să facă o glumă.

- Da, mă gândesc să inventez o fugă eroică şi la o soluție de rezolvare a problemei noastre.

- Membrii Consiliului Suprem consideră că tu reprezinți cea mai mare speranță pentru galaxie în rezolvarea acestei crize, mai mare decât cea oferită de soluțiile savanților, şi aceasta deoarece timpul de care dispunem este foarte scurt. Deci, nu de „Fulgerul galactic" au nevoie pe Apia 3, ci de tine.

- Şi ce să le fac eu? Să le țin lumânarea când ne-or găsi „şerpii"?

- Nu. Ție ți s-a încredințat o parolă care ar putea să reprezinte cheia de rezolvare a acestei crize.

- Măăăăi, sunteți culmea cu parola asta a voastră! Cine mi-a încredințat mie acest secret?

- Marii Învățați.

- Păi să vină ei să rezolve criza, căci, dacă mi-au dat mie parola, se presupune că ei ştiu şi despre ce este vorba!

- În fine, sunt lucruri pe care le vei înțelege mai bine din discuția cu membrii Consiliului Suprem. Dar dacă tot vorbim despre acest lucru, dă-mi voie să te întreb din nou dacă, în ultimul timp, ai simțit nevoia să foloseşti acea parolă?

- Am şi uitat-o. Cum era oare? „Inima înfierbântată va pune balaurul cu botul pe labe"!? Aaaaaa!! Balaurul s-o fi referind la „şerpii" ăştia!

Hina rosteşte, printre buze, ceva, mai mult pentru sine:

- Nu ştiu cum ne vei putea fi de folos, dacă tu nici măcar nu ai ținut minte această parolă.

- Nici eu nu ştiu.

- Hai să facem altfel! Eu cred în continuare că tu vei avea un cuvânt greu de spus în toată această stare de lucruri, pentru că altfel nu te-ar fi chemat membrii

Consiliului degeaba. Probabil că trebuie să ai mintea relaxată, liberă de orice presiune sau constrângere. Uită de parolă! Încearcă să faci exact ce îți spune flerul tău acum. Poate aşa ți se va desluşi şi sensul parolei.

- Da, bună idee. Sherkane, preia comanda navei şi să ne anunți când ajungem aproape de destinație! Pregăteşte camera de relaxare pentru un ritual helian şi indică-ne drumul până acolo!

O iau pe Hina de mână şi o trag afară din centrul de comandă. Apoi mergem pe holuri urmând luminița, iar, când ajungem în fața uşii cu pricina, o cuprind pe soția mea cu brațele pe după mijloc şi o sărut pe piept şi pe gât. Deschid uşa camerei de relaxare şi intrăm repede înăuntru, înainte ca baloanele heliene să se reverse pe hol. Înăuntru, îmi trag iubita spre mijlocul camerei şi o sărut din ce în ce mai insistent în timp ce îi desfac combinezonul şi îi mângâi sânii. Nu se împotriveşte, ba dimpotrivă, îmi desface şi ea hainele, şoptindu-mi printre săruturile care au devenit foarte pasionale:

- Nu aşa se desfăşoară ritualul helian...

- Îl altoim cu cel pământean, îi răspund eu, coborându-mi buzele pe sânii fierbinți ai iubitei mele.

Au fost singurele cuvinte pe care le-am rostit. A urmat apoi o dragoste pătimaşă, aproape disperată, ca şi cum eu m-aş fi întors acasă din lagăr şi ar urma să plec pe front. Sferele aflate în cameră au fost suficient de rezistente

pentru a ne susține, dar și îndeajuns de elastice pentru a ne crea senzația că ne aflăm în al nouălea cer.

Acum suntem din nou în centrul de comandă și stăm relaxați într-un fotoliu. O țin pe soția mea în brațe și îmi trec o mână prin părul ei atât de frumos, cu mișcări line, pline de tandrețe.

Darh este și el cu noi și nu știu ce pierde vremea pe la un pupitru, dar trage cu coada ochiului spre noi. El, marele semispațian, ultrarațional, parcă ar vrea și el să se alinte, ca un motan gelos, pe lângă maică-sa. Eu îl observ și-i spun:

- Fiule, tu dăi înainte cu rațiunea, că îți mai dau voie să o pupi pe Hina doar înainte de a fi luată din nou ostatică!

Hina zâmbește, se ridică de lângă mine și se îndreaptă spre Darh. Când îl îmbrățișează, acesta se lipește de ea ca un pui de pinguin rebegit, de puful maică-si.

Dar Sherkan ne întrerupe momentul acesta de coeziune familială, anunțându-ne că am ajuns la destinație.

Îmi întorc privirea spre ecran și văd planeta în toată splendoarea ei. De atâta beznă cosmică, am ajuns să mă bucur de orice corp întâlnit în cale.

Apia 3 este un fel de planetă-fortăreață. Pe măsură ce ne apropiem de ea, detaliile devin mai clare. Nu are spații naturale, sau cel puțin nu pe partea dinspre care ne apropiem noi, ci numai turnuri, cupole, cazemate cu multe piese de artilerie grea și niște sfere transparente ca un fel de centre de comandă. Probabil că Apia 3 a fost sacrificată ca planetă locuibilă, pentru a deveni un bastion inexpugnabil în fața năvălirilor coclone. Eeeei, vax! Parcă maimuțoii nu pot să o ocolească și să prade celelalte teritorii federale! Să vedem dacă are mai multă eficiență împotriva „șerpilor”...

Când am ajuns la suprafața planetei, s-a deschis un fel de trapă foarte mare care i-a permis „Fulgerului galactic” să intre în adâncurile planetei. Coborâm acum printr-un puț vertical la care sunt racordate numeroase tuneluri orizontale care par să constituie o rețea complicată în subsolul Apiei. Ahaaaa!! Deci, aici stau moşii ascunşi în caz de criză şi fac pe strategii, dându-ne nouă ordine despre care nici ei nu cred că pot fi executate. Iar acum, când au rămas fără soluții, s-au gândit să mă cheme la raport şi să dea vina pe mine pentru că nu folosesc cum trebuie parola aceea a moşorogilor. Da’ chiar că mi-a venit o idee! Să mă prefac că, încet, încet, mi-aduc aminte, că am nevoie de timp, că tot eu o să le rezolv problemele şi de data aceasta; ca să devin o persoană şi mai importantă, punându-mi amprenta pe configurația galaxiei pentru următoarea sută de ani. Dar cu „şerpii” ce fac? Că nu mă aşteaptă ăia pe mine să inventez poveşti! În fine, oi vedea eu...

Deocamdată ne-am oprit într-un hangar imens de nu-i văd capătul. Am coborât cu Hina şi ne uităm la droaia de muncitori care năvălesc în jurul „Fulgerului”. Eu nu scap prilejul să mă laud puțin în fața lor:

- Ce vă buluciți, măi? N-ați văzut în viața voastră asemenea frumusețe de navă. Am dreptate?

- Nu din curiozitate au venit spre noi, îmi răspunde Hina. Ei cunosc foarte bine nava, pentru că aici a fost construită. Acum vor să îi facă o întreținere curentă.

- Daaa??!! Păi, dacă tot am venit, să-i scoată şi lui Sherkan din cap principiile federale, deoarece, în curând, o să fie nevoie să asculte necondiționat de mine.

- Te gândeşti la confruntarea cu navele energetice...

- Mă gândesc că, pentru a învinge „şerpii”, trebuie să lăsăm politețea, mila şi prietenia pe Apia 3. L-ai văzut pe

Sherkan ce greu se lasă convins să deschidă focul împotriva navelor inamice? Eu îi spun să le distrugă, şi el, parcă le caută de ou!

Suntem întrerupți de o fetişcană simpatică şi foc de vorbăreață care ne anunță că suntem aşteptați de către membrii Consiliului în..., după cum i-a zis ea, sala de urgență. Sala de urgență?! Cred că, dacă nu apăreau „şerpii" ăştia să le strice tabieturile, îi găseam pe moşi în sala de masaj, că şi-aşa observ acum că au obiceiul de a se înconjura cu fete frumoase. Hina fată, asta fată... Şi câte or mai fi prin camerele lor! După cum sunt ei înzestrați cu... tele-chinezo-puterea lor cu care mută lucrurile din loc, cred că se joacă moşii cu fetele astea precum cu mingea! Le dau pe sus, de la unii la alții, după cheful lor şi or face şi mofturi când se nimeresc mai mute fete de-odată să vină, prin aer, ca să-i ia de gât! Şi Hina mea, la cât „volei" o fi fost victimă? Mi-au dat-o mie când s-au săturat ei de ea...

Mă întorc către fetişcana care ne conduce acum pe nişte holuri mai înguste şi-i spun:

- Fetița, când te plictiseşti de joaca moşilor şi doreşti să mai scapi de ei, prefă-te că eşti spartă!

- Spartă??!!... De ce? Adică... ce vrei să spui?

Îmi dau seama că, fără să realizez, din gândurile mele, am trecut direct la voce tare şi fata nu pricepe la ce mă refer. Ca să nu creadă că am luat-o razna, schimb tonul în unul mai misterios:

- Poate ai aflat că eu sunt posesorul unor parole cifrate a căror rezolvare vor defini viitorul galaxiei. Îți fac un mic serviciu şi îți spun că, în cazul tău, este valabilă expresia ermetică: „Cu o minge spartă, nu se joacă volei". O să înțelegi singură mai târziu.

Se uită la mine, dar şi la Hina ca şi cum ar cere ajutor. Sunt, însă, scutit de alte explicații – am ajuns la sala unde... s-or aduna moşii când or avea urgențe la toaletă; cu telepatia lor, este foarte posibil să-i apuce pe toți odată.

Fata deschide uşa şi intrăm înăuntru, dar numai eu cu Hina, pentru că „voleibalista” văd că a devenit mai precaută cu moşii – şi-o fi dat seama ce am vrut să-i spun – şi a închis uşa în urma noastră.

Sala nu este chiar aşa de mare şi are un aspect auster – eeee!!, aşa-i la război, fără prea multe înfloriturі. Pereții sunt goi şi fără ferestre, iar în mijloc se află o masă în formă de semicerc. Pe latura curbă a acesteia stau cei doisprezece moşnegi, toți îmbrăcați ca de sărbătoare, cu nişte pelerine albe, lungi, având brodate pe piept diverse inscripții negre, şi părul lor alb şi lung, lăsat despletit peste umeri. Arată bine moşii! Parcă s-ar pregăti de însurătoare! Nu or fi priceput, oare, cu ce probleme grave ne confruntăm?

Unul dintre ei ne invită să luăm loc pe cele două fotolii aflate pe latura dreaptă a mesei. Apoi ni se adresează:

- Bine ați venit! Timpul exercită o mare presiune asupra noastră şi, de aceea, suntem nevoiți să fim foarte operativi. Mai întâi dorim ca Hina să ne prezinte situația de la fața locului şi să răspundă la întrebările noastre.

Acestea fiind spuse, ceilalți moşi au şi sărit cu gura pe biata mea soție care nu mai ştie cui să-i răspundă mai întâi.

Din păcate pentru mine, toată discuția se poartă în limba federală şi, bineînțeles, că eu nu pricep nimic. Mă cam enervează chestia asta – adică mă chemi aici – de ce? – ca să vorbeşti în altă limbă? În plus, aş fi vrut, nu numai

să înțeleg, dar să şi particip la discuție, pentru a le spune şi părerea mea despre cele întâmplate până acum. Aşa, luată la ture, Hina o să înceapă, la un moment dat, să le spună moşilor ceea ce vor ei să audă, ca să scape de cicăleala lor, şi se alege praful de rezolvarea crizei noastre!

Mă apucă plictiseala. Discuția lor se prelungeşte, transformându-se, pentru mine, într-un zgomot de fond care doar mă oboseşte. Încep să-mi fac de lucru pe la scaun, pe la masă. Fotoliul este făcut dintr-un material ciudat, ca un burete elastic, tocmai bun să mă hâțân în el ca într-un legănuş. Mă proptesc în tălpi şi mă mişc cu fundul când înainte, când înapoi. Aaaa, ce bine este! Scaunul nu se deplasează pe podea, dar se mulează pe mişcările mele, ca o gelatină. Vreau să amplific mişcarea, că şi aşa moşii nu sunt atenți la mine, fiind preocupați de bombardamentul cu întrebări asupra Hinei, şi mă apuc cu palmele de marginea mesei. Opaaa!! Găsesc dedesubt un buton. Să-l apăs? Da ce nu? Poate se întâmplă ceva care să le amintească moşilor că mai sunt şi eu pe aici. Zis şi făcut. Țac! În secunda următoare cad pe spate, dând cu capul de podea. Din reflex, am prins-o cu mâna pe Hina, încercând să mă țin de ceva, şi am tras-o şi pe ea peste mine. Hai să ne pupăm, dacă tot am ajuns aşa! Dar Hina se desprinde din îmbrățişarea mea, jenată că au văzut-o bătrânii în aşa postură – eeee, că lor nu le-o fi plăcut, ia uite-i cum se uită!! – şi, ridicându-se, îmi spune puțin nervoasă:

- Ai declanşat dematerializarea câmpului energetic din care este creat fotoliul pe care stăteai.

În timp ce mă ridic, îi răspund şi eu prefăcându-mă revoltat:

- Ce-am declanşat, măi? Ce uşor vă vine să dați vina pe altul! De ce nu zici că nu vă mai funcționează vouă

astea ca lumea? Dacă mi se întâmpla aşa ceva pe scaunul de la W.C. şi striveam „ceva” cu fundu’, păi nu o păţeaţi cu mine?!

Hina nu-mi răspunde, dar îmi rematerializează fotoliul şi mă reaşează în el cu un gest de reproş cauzat de faptul că am pus-o într-o situaţie indecentă în faţa Consiliului. Eu vreau să-i zic: „Da’ când jucau ăştia volei cu tine, tot aşa te ruşinai?”, dar nu mai apuc, deoarece moşul care se află exact pe direcţia mea, mi se adresează:

- Sal-Gal, a venit momentul să discutăm şi cu tine. În primul rând vrem să ştim dacă eşti bine.

- Sâvânî nâvânî tâvânî bivini nevene, îi răspund eu privindu-le moacele şocate la auzul cuvintelor mele.

- ??!! În ce limbă vorbeşti?

- În limba păsărească pământeană, dacă tot e moda să vorbim în limbi pe care ceilalţi nu le pricep.

- Te-ai supărat că nu ai înţeles discuţia noastră cu Hina. Trebuie să fim mai operativi. Nu avem timp de pierdut.

- Mie îmi spuneţi că nu avem timp de pierdut?! Păi eu vin din focul luptei şi m-aţi chemat aici exact când „Fulgerul” trebuia să fie de folos galaxiei. Deci, care dintre noi pierde timpul?!

- Prezenţa ta aici este de maximă importanţă. Suntem în faţa unui pericol deosebit de grav pentru Federaţie şi, se pare că tu eşti soluţia pentru această criză. Vom încerca să dezlegăm împreună misterul parolei pe care ai primit-o de la Marii Învăţaţi.

- Până să vorbim despre străbunicii voştri, haideţi să stabilim un lucru! Nu doar Federaţia, ci întreaga galaxie se află într-un foarte mare pericol.

- Noi suntem Consiliul Federației şi avem obligația să apărăm interesele acesteia. Dacă insinuezi că trebuie să avem acum grijă şi de cocloni, ne temem că nu dispunem de resursele necesare. Coclonii să se apere singuri. Este raţiunea pe care trebuie să o avem cel mai mult în vedere.

- Domnilor, în acest moment coclonii luptă pentru apărarea galaxiei. Ei au acceptat deja o alianță cu flota federală în lupta împotriva „Șerpilor Iadului", aşa cum numesc ei navele energetice străine.

- Coclonii au făcut o alianță de conjunctură, pentru a atrage Federația în acest conflict, în speranța că aceasta îşi va uza cât mai mult forțele împotriva aşa-zişilor „şerpi".

- Nu este adevărat. Coclonii au angajate în luptă, în acest moment, aproape jumătate dintre navele lor şi au suferit pierderi grele. Puteau să plece dacă voiau, dar nu au făcut-o.

- Nu au vrut să plece, deoarece, imediat ce vom rezolva noi criza, vor încerca din nou să atace Federația.

- Îmi pare rău, dar trebuie să vă contrazic. Coclonii nu au avut, de data aceasta, un plan de invazie. Ei nu mai vor război. Dacă l-ar fi dorit, ar fi atacat înainte de a apărea „şerpii". Ei vor acum să fie pe picior de egalitate cu Federația, vor să-şi păstreze identitatea şi, desigur, să profite material de relația comercială pe care o au cu voi.

- Şi cine le ameninţă lor identitatea?!

- Voi, cu tehnologia voastră avansată. Coclonii sunt acum într-o mare dilemă. Dacă pornesc războiul, vor fi învinşi, iar dacă fac pace, vor fi asimilați într-o viitoare societate galactică axată pe principiile federale în care ei vor fi considerați „de mâna a doua". Aşa că, produc şi ei nave de război şi defilează cu ele prin Zona Neutră ca să pară că sunt importanți.

- De ce crezi lucrurile acestea?

- Am vorbit de câteva ori cu Kal Tabol şi am înţeles cum stau lucrurile din punctul lor de vedere. Ei au conştientizat faptul că au pierdut războiul cu Federaţia, dar nu vor să-şi piardă şi Imperiul.

- Nu mai este nevoie să îţi spun cât de vicleni sunt coclonii. În mod sigur ţi-au dat o pistă falsă de meditaţie. Credem, în continuare, că te înşeli.

- Faptul că, în acest moment, coclonii dau lupte grele în Zona Neutră, demonstrează că am priceput exact ceea ce au vrut ei să-mi transmită. Nu înţelegeţi că luptă acum mai mult pentru Federaţie, decât pentru ei?

- Pentru Federaţie??!! Glumeşti! Coclonii nu fac niciodată servicii gratuite.

- E-adevărat. Vă ajută acum, cu speranţa că, pe viitor, îi veţi ajuta şi voi pe ei.

- Ei au fost atacaţi primii, deci, se ajută singuri şi, pe viitor, o vor face şi mai bine stând cât mai departe de teritoriile federale.

- Vreţi să reinventaţi izolarea coclonilor care nu a dat niciun rezultat timp de zece mii de ani?

- Nu este o decizie uşor de luat, dar avem comunităţi care fac presiuni imense asupra echilibrului nostru intern.

- Da, ştiu, orzonii. Probabil şi alţii. Eu cred că a sosit timpul să puneţi bazele unei societăţi galactice viitoare în care fiecare cetăţean să se bucure de aceleaşi drepturi şi libertăţi.

- Noi avem pentru Federaţie un alt proiect de dezvoltare, care nu poate fi extrapolat la scara întregii galaxii.

- Mi-e teamă că va trebui să renunţaţi la el. Atacul acestor „şerpi” ciudaţi, veniţi de nicăieri, care ne ameninţă

pe toți în egală măsură, demonstrează tocmai acest lucru – că trebuie să avem o galaxie unită, capabilă să facă față unei amenințări exterioare de orice tip.

- Să ne unim cu coclonii, care au încercat să captureze şi poate chiar să distrugă „Fulgerul galactic" şi care ți-au răpit soția? Chiar poți trece cu vederea aceste aspecte grave?

- Au încercat doar să se apere, să obțină nişte garanții. Şi-au luat doar nişte măsuri de prevedere pentru a se putea apăra de „şerpi", pe care îi credeau ca fiind ai noştri.

- Despre cocloni vom discuta într-o etapă viitoare, după ce vom reuşi să rezolvăm această criză.

- Asta este problema voastră cea mai gravă. Ați făcut din Federație o adevărată citadelă. Vă vedeți numai pe voi, iar pe cocloni îi considerați nişte „bolovani" care vă stau în cale.

- Discuția noastră nu este relevantă. Oricum coclonii nu acceptă să se ia decizii globale în absența lor. Îi susții inutil.

- Eheee!, coclonii au demonstrat că sunt mai pragmatici decât credeți. Ei mi-au dat o împuternicire scrisă prin care eu le pot apăra interesele în fața Consiliului federal. Au încredere în mine – nu mă întrebați de ce, dar au – şi cred că se vor conforma hotărârilor pe care le veți lua privitor la imperiul lor, dacă acestea vor fi negociate de mine în numele lor.

Scot împuternicirea primită de la Kal Tabol şi le-o arăt bătrânilor, care o dau din mână în mână, studiind-o cu mare atenție.

După un timp în care au schimbat priviri încruntate între ei, purtătorul lor de cuvânt mi se adresează din nou:

- Cine eşti tu, Sal-Gal? Începem să credem că prezența ta în mijlocul evenimentelor galactice din ultimii ani nu este deloc întâmplătoare.

- Cine ar trebui să fiu – Greuceanu Împărat? Sau de ce trebuie să fiu cineva anume?

- Credem că eşti o persoană mult mai importantă decât ai lăsat să se înțeleagă. Marii Învățați ți-au încredințat o parolă care ar putea fi soluția acestei crize majore, iar, mai nou, şi coclonii te-au făcut împuternicitul lor în relația cu Federația.

- Coclonii m-au delegat pe mine ca să le apăr interesele, deoarece le-am câştigat încrederea, dar şi pentru că prezența oricăruia dintre ei în fața Consiliului federal vă provoacă vouă greață. Despre Marii Învățați, să-mi spuneți voi ce au cu mine, că eu nu ştiu şi nici nu i-am văzut vreodată! Ştiu doar că de când mi-au dat ei aiureala lor, am avut, parcă, fluturi pe creier. Dacă ei mi-au dat parola, înseamnă că ştiu şi ce înseamnă. De ce nu ne spun direct?

- Această expresie cifrată: „Puterea Inimii de Foc va potoli furia Marelui Dragon” le-a parvenit Marilor Învățați exact în această formă, prin intermediul Vocilor Celor De Dincolo.

- ??!! Apar şi alte bazaconii??!!

- Există pe Transcenda un templu sacru, construit cu multe milenii în urmă de către înaintaşii Marilor Învățați, în care se află Cristalul Soarelui, un pseudomonolit care, în anumite perioade, legate de poziția stelei sistemului solar în raport cu axele energetice galactice, vibrează într-o succesiune cuantică cvasi subspațială, care are o corespondență sincronă cu frecvența auditivă, fapt concretizat prin manifestarea unor voci în incinta templului. Se presupune că aceste voci aparțin Marilor

Învățați ai Transcendei plecați din lumea materială într-o altă dimensiune, de-a lungul mileniilor.

- Văleu, mamă!! De-alde zombi ne mai trebuiau acum pe cap!

- Vocile Celor De Dincolo au transmis, în principiu, următoarele: există nişte Rătăcitori care vor ameninţa sectorul nostru cosmic, veniți de departe, dar şi un Trimis care va încerca să ne ajute, având la dispoziție nişte energii de întâlnire şi de efect.

- Daaa, înțeleg. Şi voi credeți că Rătăcitorii ăştia sunt „şerpii", iar Trimisul aş fi eu. Eeee, uite că eu m-am întâlnit cu rătăciții voştri şi nu mi-a ieşit nicio energie de întâmpinare din degete.

- Se mai deduce că Trimisul trebuie avertizat, făcut să înțeleagă – într-un fel, încă nu ştie că va juca acest rol – probabil prin intermediul parolei primite.

- Asta-i tot? Ați căzut grămadă după doar câteva cuvinte?

- Nu o lua în derâdere! Vorbim aici de Vocile din Cristalul Soarelui.

- Vă bazați doar pe nişte presupuneri. Ce v-ați gândit voi cu toții – de la Transcenda până la Apia – hai să dăm vina tot pe ăsta, că deja s-a obişnuit cu poverile galaxiei! Pe „şerpii" cei rătăcitori îi văd că au apărut, dar Trimisul vostru, cine ştie pe unde pierde timpul. Vouă vă vine uşor să presupuneți că aş fi eu, dar pentru mine devine o povară imensă, din moment ce nu am niciun indiciu... De ce nu poate fi altcineva?

- Trimisul nu poate fi unul dintre noi şi nici nu putea să întârzie. Trebuie să fie o autoritate care apare de nicăieri, care nu atrage, inițial, atenția ca fiind o persoană importantă şi...

- I-ați făcut voi portretul robot şi ce v-a ieşit?

- Că tu eşti singura persoană care corespunde acestei descrieri. Noi am fost mai sceptici, dar Marii Învățați ne-au convins să luăm în calcul această posibilitate. În plus, interacționezi inexplicabil cu energia ritualului helian care este foarte difuză. Suntem în plină criză şi alt Trimis nu a apărut. Nu mai avem timp pentru alte strategii. Deja primim rapoarte îngrijorătoare de la Flotă – lupta nu se desfăşoară în favoarea noastră.

- Păi, acum ce să vă spun eu? Probabil că soluția crizei mi se va activa într-un punct culminant al evenimentelor. Totuşi, n-aş vrea să vă dezamăgesc, dar eu sunt pământean de când mă ştiu şi nu am avut de-a face cu nimic extraterestru până să mă aleagă Hina pentru ... rezistența mea...

- Ți se putea imprima în subconştient o identitate falsă sau ți se putea da această misiune chiar pământean fiind.

- Bine, în lipsă de alt Trimis, să zicem că îmi asum eu acest rol, măcar până apare originalul. Ce trebuie să fac?

- Nu ştim. Tu trebuie să ne spui.

- Şi veți executa necondiționat ordinele mele?

- Nu. Te vom sprijini în tot ceea ce înseamnă lupta împotriva Rătăcitorilor, dar nu vom fi de acord cu măsurile care destabilizează Federația.

- Vedeți că, în timp ce păziți voi echilibrul Federației, acesta deja se duce de râpă!

Mă gândeam eu că moşii nu vor fi de acord să-mi dea mână liberă. Sunt prea bătuți în cuie în principiile lor. A sosit momentul să schimb tactica. Trebuie să încep să mă prefac că-mi aduc aminte unele lucruri despre misiunea mea, la început mai vag, ca să nu mă descoasă ei, şi să

încerc să rezolv criza în stilul meu. Că altfel moşii nu mă vor lăsa să fac nimic, dar la sfârşit vor da vina pe mine pentru nereuşită. Caut un punct de pornire pentru stratagema mea şi îl găsesc într-un mic amănunt pe care mi-l aduc aminte dintr-o discuție anterioară purtată cu soția mea.

- Îmi amintesc, le spun eu, că diamantul su-eng primit de Hina pentru comunicarea cu voi, are şi un segment informațional codificat pentru mine, care mi se va desluşi la momentul potrivit. Dacă tot suntem aici, îl puteți cerceta puțin? Poate aflăm un indiciu.

Hina nu mai aşteaptă invitația şi le dă diamantul. Acesta trece din mână-n mână pe la fiecare. După ce discută între ei, sunt anunțat:

- Conține pentru tine doar o fereastră deschisă spre un câmp virtual gol.

- Şi eu ce trebuie să fac pe câmpul ăsta? Să pasc herghelia lu' Andri Popa?

- Probabil că acest spațiu virtual a fost conceput în ideea de a fi completat cu informații la momentul potrivit, sau în situația în care Marii Învățați vor primi date suplimentare.

- Puteți să faceți un racord între creierul meu şi acest segment al diamantului? Poate este făcut în aşa fel încât numai eu să văd ceva pe pajiştea aia goală.

- Vino lângă mine!

Mă ridic şi ocolesc masa trecând pe lângă o parte dintre moşi. Mă taie capul să le apăs butoanele de dematerializare a fotoliilor, dar cred că s-ar supăra ăştia pe mine şi m-ar da afară; n-aş mai putea să preiau controlul ostilităților, tocmai acum când am ajuns atât de aproape.

Ajung la moşul din cealaltă parte a mesei. Acesta se ridică şi îmi pune mâna dreaptă pe frunte, în timp ce cu stânga ține diamantul. Aştept câteva zeci de secunde şi, deşi nu pricep nimic din liniile colorate care mi se derulează cu rapiditate prin fața ochilor, mă prefac că dintr-o dată sunt străbătut de un val informațional:

- Aaaah! Vai! Am avut un şoc în creier. O mulțime de imagini au năvălit peste mine.

- Ciudat! Descrie mai amănunțit ce ai perceput!

- Nu pot acum. Datele sunt confuze, iar clarificarea lor mă solicită prea mult. Şi totuşi, am văzut „Fulgerul galactic” întors în zona bătăliei..., fiecare sector al Federației se pregătea pentru o rezistență armată îndelungată, în eventualitatea că „şerpii” vor trece de flotele federale şi coclone..., eu eram pe Transcenda...

Moşii se cam uită neîncrezători unii la alții, discută prin telepatia lor, după care îmi spun, tot prin intermediul purtătorului de cuvânt:

- Nu ştim dacă previziunile tale au legătură cu realitatea viitoare, dar am hotărât să continuăm lupta şi să ne pregătim, în acelaşi timp, pentru o confruntare de uzură. Fiecare membru al Consiliului se va deplasa într-un sector al Federației pentru a organiza rezistența locală. Eu voi merge cu voi pentru a le putea transmite celorlalți informații de la fața locului în timp real.

- Putea să facă şi Hina lucrul acesta, îi spun eu nemulțumit de faptul că o să am, de acum, tot timpul un moş pe cap.

- Din acest moment, Hina îți cedează ție diamantul su-eng. Dacă vor mai fi trimise alte date, eu te voi ajuta să le descifrezi.

Bătrânul îmi prinde brățara pe mâna stângă, apoi îmi face semn să merg la locul meu. Ajuns lângă Hina, îi şoptesc:

- E aiurea de tot! Ți-am făcut un cadou pe care acum ți l-am luat, dar pe care ți-l voi înapoia după ce se termină tot circul ăsta.

- Nu îți face probleme doar pentru atât!, îmi şopteşte şi ea. Avem lucruri mult mai grave la care trebuie să ne gândim.

Da' chiar! Îmi aduc aminte că nu am discutat cea mai importantă problemă. Şi sunt alarmat puțin de faptul că moşii s-au ridicat şi cam vor să plece, probabil, spre sala de masaj.

- Stați puțin, le strig eu, că nu mi-ați spus nimic despre „şerpi"! Ce ați mai aflat despre aceştia? Au vreun punct vulnerabil, sunt sensibili la ceva, le putem provoca măcar o diaree?

- Sunt nişte entități cu structură energetică, sosite dintr-o dimensiune cvasi-subspațială cărora nu le-am descoperit până acum niciun punct vulnerabil major, ci doar nişte caracteristici care nu ne ajută cu nimic pentru a-i distruge.

- Ce tot este cu ... „cvasi" ăsta, că vă tot aud vorbind de el?

- Este un termen adaptat, prin care definim faptul că entitățile vin dintr-o secvență materială sau energetică necunoscută, dar folosesc dimensiunea subspațială ca pe un loc de trecere pentru a ajunge în spațiul nostru.

- Dacă înțeleg bine, realitatea noastră cosmică are nişte canale de legătură cu alte dimensiuni, dar ăştia vin din nişte locuri şi mai neumblate.

- În linii mari, este corect ceea ce ai spus.

- Şi ce caracteristici ziceţi că aţi descoperit la ei, în afară de faptul că sunt „veninoşi” rău?

- Structura lor este formată din module energetice reasamblabile, care le permit, ca în cazul primirii unor lovituri foarte puternice care le afectează conexiunile în anumite limite, să cedeze structural la impact, dar să se recompună după aceea.

- Deci, practic sunt indestructibili??!! Oricât am trage, ei se fac la loc. Păi, atunci propun să zburăm în direcţie total opusă. Cred că şi în vedenia mea provocată de diamant, doar treceam pe lângă ei şi ne tot duceam...!

- Putem, oare, să ne abandonăm semenii în momentele cele mai grele?

- Şi dacă murim grămadă, unii peste alţii, e mai bine? Ne ţine de cald grămada sau ne ajută la ceva? Pe voi v-o fi apucat curajul, acum la bătrâneţe, că şi aşa nu mai aveţi mult de trăit, dar eu cu Hina avem alte planuri de viitor.

- Eşti liber să faci ce vrei. Nu te obligă nimeni să te întorci în zona de conflict. Poţi rămâne pe Apia 3.

- Eee, asta-i bună! Am zis şi eu aşa, ca o variantă de acţiune, dar n-oi pleca tocmai eu, când toţi se bagă-n faţă! Le-am promis că mă întorc şi mă voi ţine de cuvânt. În plus, fără parola din capul meu, sunteţi pierduţi.

- Să sperăm că vei şti cum să o foloseşti. Faptul că vrei să participi la ostilităţi, deşi, ca pământean nu ai niciun amestec, dovedeşte o dată în plus că statutul de Trimis ţi se potriveşte.

- Aveţi tot sprijinul meu, indiferent dacă sunt sau nu cel aşteptat. Iar dacă o veni vreun speriat mai târziu să spună că el a fost trimis la noi, îl obligăm să ne arate tot ce ştie, după care îi dăm papucii şi îi spunem: „Băăăăii, păi acum se vine?! După ce a făcut băiatul ăsta aproape totul în locul tău?!”

Şedinţa se încheie. Ieşim cu toţii din sală. Moşii se împrăştie care încotro pregătindu-se să plece în sectoarele lor de responsabilitate – cred că va fi o bătălie crâncenă pe sectoarele cele mai îndepărtate – iar Hina este luată de moşul care s-a oferit să meargă cu noi. S-o fi oferit, sau au tras, telepatic, la sorţi şi ăsta s-a mişcat mai greu?

Am rămas singur. Ba nu. Se apropie de mine puştoaica guralivă, „voleibalista", care se oferă să mă conducă înapoi la navă. Mergând pe holurile interminabile ale acestui superbuncăr, îmi vine ideea de a încerca să o impresionez puţin, ca să văd cum reacţionează. O rog pe fată să închidă ochii şi să întindă mâna. Scot brăţara cu diamantul su-eng şi i-o pun în palmă, cerându-i să recunoască obiectul şi minţind-o că este ceva pământean. După ce îl pipăie pe toate părţile, îmi spune cu un glas nehotărât:

- Cred că este un model vechi de ceas..., am auzit că pe Pământ se poartă aşa ceva...

- Auzi la ea, model vechi? Ia deschide ochii!

- Ooooo!! Ţi-au dat ţie un asemenea obiect?!

- Normal! Doar ţi-am spus că sunt posesorul unor secrete de n-aţi auzit voi de ele de la Apia până la... Capia.

- Crezi că ne poţi ajuta să ieşim din această criză?

- Bineînţeles! Doar v-am ajutat şi în urmă cu cincisprezece ani, când lucrurile păreau să fie la fel de grave. Dar tu erai mică şi nu ştii...

- Totuşi, aveam atunci cincizeci şi doi de ani tereştri şi îmi aduc aminte foarte bine.

- Vaaaaaii!! Şi tu tot... era să zic babă, eşti? Dar domnişoare aveţi prin Federaţia asta? Şi după ce pot să le recunosc? După pamperşi?!

Nu mai zic nimic. Am vrut şi eu s-o impresionez prin importanța mea pe această, aparent, căprioară sensibilă, şi când colo ea este... Miss Pensie. Grăbesc pasul ca să ajung mai repede pe navă.

ଌଓ

Zburăm din nou spre Zona Neutră, recunosc, cu mai multe emoții decât am făcut-o în drum spre Apia. Atunci eram nervos pentru că fusesem luat din mijlocul evenimentelor, fără să mi se ceară părerea, dar acum sunt îngrijorat de evoluția luptei – se pare că lucrurile se desfăşoară prost pentru noi. Dar, după cum am observat la plecare, deşi cam pierdem teren, lumea rămâne încrezătoare în victorie, bazându-se pe parola mea codificată. Chiar nu ştiu ce-or fi vrând să le fac eu. La început am crezut că Marii Învățați ştiu deja cum trebuie să decurgă lucrurile şi se folosesc de mine pentru rezolvarea crizei, doar aşa, pentru că le e lor lene să mai plece de pe planetă. Da' de unde! Ei au auzit nişte voci ale unor fantome şi mi le-au pus mie în cârcă, pe considerentul că sunt mai credul decât ceilalți. Sau, li se pare că, dacă am rezolvat în trecut amenințarea coclonă, oi avea eu nişte puteri miraculoase. Aiurea! Păi atunci totul s-a bazat pe un şir de întâmplări favorabile, şi noroc cu Comisarul, că le-a stricat instalația de aer condiționat, sau ce era ea. Şi eu am greşit că m-am tot grozăvit cu reuşitele mele. Era mai bine dacă făceam pe prostu’ şi acum nu mă mai băga nimeni în seamă, dar aşa, dacă se întâmplă să rezolv şi această criză, or să-mi ceară moşii după aceea să le aduc... Apă Vie din Zodia Vărsătorului!

Totuşi, existenţa acelor voci şi acestei parole trebuie să însemne ceva, ne dă o speranţă că există o soluţie pe care încă nu am descoperit-o. Dar dacă un Învăţat din ăştia, mai hâtru din fire, s-a pitit în vreo hrubă şi a vorbit el bazaconiile acelea, ca să-i păcălească pe ceilalţi? Ce ne facem? Aveam dreptate eu că trebuie să ajung şi pe Transcenda şi să fac acolo o anchetă a la Jan Vlăjgan, până spun moşorogii tot ce ştiu.

Sunt, în acest moment, cu Hina în camera noastră. Am mâncat puţin şi acum ne odihnim. Soţia mea voia să plece la datorie, să muncească fără oprire, să întoarcă galaxia pe dos, dar am rugat-o eu să mai rămână, că şi aşa ne agităm degeaba; abia ajunşi la destinaţie putem deveni utili.

Pe Darh l-am lăsat pe Apia. Nu prea voia, dar i-am spus că ne simţim mai bine dacă îl ştim în siguranţă. I-am făcut cunoştinţă cu „voleibalista” şi l-am văzut gudurându-se pe lângă ea, cu intenţia de a o impresiona cu deşteptăciunea lui. Era să-i spun, dar m-am abţinut, ca să se bucure şi el puţin de viaţă: „Măi, la cât este asta de bătrână, a văzut de-alde tine, cu remorca!”

Moşneagul nostru controlor este în centrul de comandă, unde l-a luat pe Sherkan la puricat. Îi cere toate datele, în cele mai mici detalii. Aşa, Sherkane, să te-nveţi minte că nu-ţi convenea când te lăsam eu lejer! Ziceai că nu am principii bune. Eeeeiii, lasă să-ţi iasă pe nas principiile acestui moş cicălitor!

Am aflat că pe bătrânul nostru îl cheamă Baal Spaal. Nu ştiu dacă acesta este numele lui real, sau a avut părinţi bâlbâiţi şi i l-au pocit strigându-l, dar constat că se numeşte într-un fel predestinat – adică eu înţeleg din prezenţa moşului, un fel de „ori la bal, ori la spital”.

Hina s-a lipit de mine şi-mi trece o mână prin păr, cu mişcări duioase. O sărut şi eu uşor pe buze şi o strâng la piept.

- La ce te gândeşti?, mă întreabă ea.

- Mi-a rămas în cap un lucru. Aceşti „şerpi” sunt formaţi din module reasamblabile – ceva similar cu „colivia” în care ne-au prins coclonii „Fulgerul galactic”. Să fie vreo legătură?

- Mi se pare exclus. „Colivia” coclonă era rudimentară pe lângă complexitatea acestor nave energetice. Mai degrabă, această structură modulară este o soluţie tehnică de succes. Să nu uităm că şi nava noastră are un principiu asemănător de construcţie.

- Da, cred că ai dreptate. Este greu de crezut că maimuţoii ar avea ceva în comun cu o tehnologie energetică atât de avansată. În plus, ei au fost primii care au pierdut foarte multe nave în lupta cu „şerpii”.

- Şi au fost şi foarte speriaţi de apariţia acestora. Oare ce ar fi făcut coclonii dacă nu apărea acest inamic misterios? Ar fi atacat Federaţia?

- Eu cred că nu. În ultimii cincisprezece ani, coclonii şi-au schimbat mult mentalităţile şi strategiile. Sunt mult mai dinamici decât voi. Chiar dacă au păstrat o anumită agresivitate faţă de Federaţie, în prezent o nuanţează foarte mult, până la punctul în care pun pacea în mâinile voastre. Din păcate, Consiliul Suprem este orb şi surd, orzonii, violenţi, iar ceilalţi federali, în cel mai bun caz, distanţi. Poate că „şerpii” aceştia au venit în cel mai potrivit moment pentru a ne ajuta să realizăm o coeziune a tuturor energiilor şi resurselor galactice. Ca să iasă lucrurile foarte bine, ar mai trebui să-i şi învingem...

- Este foarte interesant ceea ce spui. Din nou ți-ai demonstrat capacitatea de a concluziona foarte bine lucrurile. Nu vreau să mă hazardez, dar parcă ceva vine din tine şi-ți depăşeşte condiția de pământean, ceva care ne ia şi pe noi prin surprindere.

- Ce „pământean" spui tu? Eu sunt Marele Trimis. N-ai văzut că toată Apia se bucura că a scăpat de griji, după ce au dat moşii „vina" pe mine?

- Hai, nu glumi! Noi toți sperăm ca tu să fii Trimisul, iar eu îți doresc să ai puterea de a-ți juca rolul până la capăt.

- Da, dar tot nu ştiu ce să fac cu parola asta a voastră. Sincer, mă simt singur şi neajutorat în fața acestei poveri care mi-a fost băgată pe gât mai mult cu forța.

- Indiferent ce se va întâmpla, nu vei fi niciodată singur. Eu voi fi tot timpul alături de tine. Să nu uiți asta!

- Draga mea, îi răspund eu Hinei sărutând-o din nou, dacă nu ai fi tu cu mine, aşa i-aş lăsa pe moşi baltă, de le-ar intra apa şi-n urechi. Toată puterea mea este în dragostea noastră.

Ne uităm unul la altul cu priviri specifice unei descărcări sentimentale care nu ține cont de loc sau de conjunctură, dar se trezeşte Sherkan să ne deranjeze:

- Sunteți aşteptați în centrul de comandă. Baal Spaal doreşte să vă comunice informații noi, de maximă importanță.

- Daaaa, l-a lovit eroismul şi pe-ăsta!, spun eu mai mult pentru mine. Cred că pe Apia râgâia de silă, iar acum vrea, dintr-o dată, să mănânce glorie pe pâine. Sherkane, trebuia să te faci şi tu că nu ne găseşti de prima dată. Eram pe punctul să facem ceva la care îți place ție foarte mult să te uiți. Îți mai aduci aminte de blonda aceea isterică pe care mi-ai trimis-o în pat, ca să faci haz de mine?

- Despre ce blondă este vorba?, mă întreabă Hina puțin intrigată de cele auzite.

În timp ce vorbim, ne grăbim să ajungem cât mai repede în centrul de comandă.

- Eeeeee, îi răspund eu iubitei mele, când am mers spre Coclonia ca să te salvez pe tine din prizonierat, a făcut Sherkan o glumă proastă cu mine – a creat o blondă din condensul lui şi mi-a trimis-o în dormitor ca să mă violeze. Şi el se uita la noi şi râdea.

- Vorbeşti serios?! Trebuia să-mi spui, ca să îi facem computerului o diagnosticare de nivel trei.

- Lasă-l, săracul, că a făcut şi el o glumă nevinovată! Mi-a trecut demult supărarea.

Sherkan nu se lasă mai prejos şi intervine în discuție ca să strice lucrurile:

- Tu ai cerut-o pe blondă în camera de relaxare şi ai precizat că trebuie să fie disperată în a face sex.

- Draga mea, da’ ştii că ai dreptate!? Ăstuia chiar îi trebuie o diagnosticare de nivel maxim, că l-a cam lăsat memoria. Eu stabilisem cu el să nu pomenească nimănui de acel incident, dar văd că deja a uitat.

Nu mai avem timp de alte lămuriri, deoarece am ajuns în centrul de comandă. Bătrânul nostru stă în picioare la pupitrul central şi lucrează simultan la vreo cinci monitoare. Are un aer de şef venit în control şi mie nu prea îmi convine situația asta. Dacă o să înceapă moşul să ne dea ordine, n-o să mă mai simt în largul meu deloc şi nici randament nu o să mai dau. Iar parola aceea o s-o mai dezleg în timpul slujbei de pomenire a Federației...

- Bătrâne Baal, îl abordez eu cu un aer degajat, tocmai pentru a-i da de înțeles că nu mă număr printre subordonații săi, ce lucruri grave s-au mai întâmplat, că nu ne chemai tu de prea mult bine?

- Ne apropiem de zona de conflict.

- Da, şi? Ne-ai chemat să ascuţim săgeţile, sau ce? Ai adus ascuţitoarea?

- Nu avem timp de ironii. Situaţia a devenit deosebit de gravă.

- Ce poate fi mai grav decât faptul că luăm bătaie? Asta deja ştiu. Au mai venit şi alţi „şerpi”?

- Nu au mai venit alte nave energetice. O primă agravare a stării noastre a dat-o faptul că flota coclonă condusă de Kal Tabol a părăsit câmpul de luptă.

- Eşti sigur?! Hai să nu-i acuzăm prea mult, deoarece, în mod cert, au suferit pierderi grele şi, în plus, în curând vom face şi noi la fel.

- Nu înţelegi că aici nu este vorba numai de fugă, ci şi de renunţarea de facto la alianţa militară făcută cu noi împotriva Rătăcitorilor, alianţă pe care tu o vedeai ca pe o mare realizare galactică? Acum suntem singuri împotriva unui duşman care ne va copleşi.

- Lasă că la început şi ei au fost singuri. Îţi mai aminteşti când ziceai că pe voi nu v-a atacat nimeni şi că nu vă place să vă amestecaţi în treburile altora? Eu continui să cred că au făcut un lucru inteligent – au renunţat la o confruntare directă, lipsită de şanse, şi au optat, poate, pentru conservarea forţelor în vederea purtării unor lupte de hărţuire viitoare.

- Nici măcar nu ne-au anunţat intenţia lor.

- Dar Harabal mai este prin zonă?

- S-a retras şi el, împreună cu navele comerciale, în interiorul Imperiului.

- Eeee, asta este! Deci, am rămas singuri. Câţi „şerpi” au mai rămas de distrus? Tot este bine că nu au mai venit alţii.

- Aici intervine al doilea nivel de agravare a situației. În acest moment constituie o certitudine faptul că aceste nave energetice, posibil, Rătăcitori, nu pot fi distruse de fapt. Când o astfel de entitate este complet dezmembrată, ca urmare a loviturilor primite, şi nu se mai poate reasambla, este asimilată de navele din apropiere care îi preiau energia, acestea devenind mai puternice şi, deci, mai greu de dezmembrat. Cu alte cuvinte, energia Rătăcitorilor se conservă.

- Şi a noastră se risipeşte. Deci, acum cu cuvintele mele, am luptat şi luptăm degeaba. Oricâți „şerpi” am distruge, armata asta a nimănui rămâne la fel de puternică cum era în momentul venirii ei prin portal. Doar că or să fie din ce în ce mai puțini, până la momentul în care vor fi suficient de puternici ca să nu le mai putem face nimic. Nu avem nicio şansă. Trebuie să plecăm şi noi şi să-i evităm până când vom găsi o modalitate eficientă de a-i înfrunta. Coclonii au înțeles înaintea noastră acest lucru.

- Coclonii au fugit înainte de a sintetiza noi această concluzie. Mă tem că nu putem să plecăm. Trebuie să urmăm şi să împlinim destinul impus de Vocile Celor De Dincolo. Lucrurile încep să prindă contur. În momentul în care aceşti posibili Rătăcitori, prin asimilări succesive, vor deveni unul singur, acesta se va transforma, de fapt, în „Marele Dragon”, act ce va face ca parola care ți-a fost încredințată să capete un sens. Probabil că singura modalitate de a învinge este să folosim, la momentul potrivit, „Puterea Inimii de Foc”. Iată de ce nu putem să părăsim acum câmpul de luptă. Aceste nave energetice cu aspect de şerpi, sau mai degrabă, de dragoni, nu pot fi învinse în alt mod.

- Deci, va trebui să tot tragem în inamicii noştri până când va rămâne unul singur, dar, acesta, va fi puternic cât toți la un loc. Şi, în acest moment, totul va depinde numai de mine. Iar , în eventualitatea că eu voi da greş, ar trebui să stabilim un plan de rezervă, mai ales că forțele noastre se uzează tot mai mult, cu trecerea fiecărui minut, pe când dragonul nostru creşte ca Făt-Frumos din poveste.

- La ce te-ai gândit când ai spus „plan de rezervă”? Orice idee ai, o vom lua în calcul.

- Vreau să transmiți un mesaj către: membrii Consiliului Suprem, comercianții cocloni din interiorul Federației şi forțelor noastre care îi supraveghează şi către toate forțele coclone din Imperiu. Să evite orice luptă, să se ascundă, să trimită colonişti pe planete pustii, să-şi mascheze prezența oriunde s-ar afla. Să fie aceasta o bază pentru supraviețuirea galaxiei, în situația în care o eventuală invazie de proporții ar face ca atât Federația, cât şi Imperiul coclon să dispară.

- Faci o previziune foarte sumbră. Cred că suntem obligați să rămânem raționali mai mult ca oricând şi să nu ne panicăm cu asemenea măsuri extreme. Nu ne permitem să clacăm acum din punct de vedere moral. Evoluția evenimentelor a demonstrat că parola are un sens pe care trebuie să îl descifrăm şi să îl folosim.

- Da, dar să nu uităm că, de fapt, ne punem speranța în... fantoma lui Arici Pogonici. Vocile voastre ne-au dat o soluție posibilă, dar nu ne-au garantat şi rezolvarea crizei. Ca să nu mai zic de faptul că totul poate fi o înscenare. Adică, cei care ne atacă, ne-au dat şi pista falsă ca să ne țină ocupați, să ne determine să aruncăm în luptă toate rezervele şi să trăim cu speranța că vom învinge repede, uitând astfel să mai luăm măsuri de lungă durată pentru salvarea speciilor noastre.

- Este exclusă o astfel de diversiune. Vocile Celor De Dincolo vorbesc de mult timp cu Marii Învățați. De fiecare dată le-au transmis mesaje ajutătoare, în diferite situații. Şi acum trebuie să fie la fel.

- După câte am înțeles eu, în templul acela nu se poartă, de fapt, un dialog cu întrebări şi răspunsuri lămuritoare, ci doar se aud nişte vorbe ale nu-ştiu-cui, pe care Învățații voştri le scriu în vreun registru de evidență. Şi dacă se nimereşte ca unul dintre ei să strănute în timpul acela, deja se interpretează că o să avem noroc în luptă.

- Nu aşa decurg lucrurile acolo...

- Poate nu chiar aşa, dar pe-aproape. De exemplu, echilibrul acesta energetic... şi-ncă ceva... galactic, îl tot reglați degeaba. Nu se vede nimic concret în viața noastră de zi cu zi.

- Ți-ar fi foarte greu să înțelegi astfel de lucruri. Vorbim de vibrații fine în matricea cuantică a galaxiei.

- Păi, hotărâți-vă, măi fraților! Ori sunt prost de dau cu matricea în gardul cuantic, ori sunt Trimisul care mănâncă dragonii pe pâine! Puteau ăia, cine or fi ei, să vă trimită un nepriceput ca să vă ajute?

- Sunt lucruri diferite şi relative. De exemplu, rezistența ta în fața armei Q-total nu a ținut cont de...

Ne oprim brusc din discuție şi ne îndreptăm privirile spre ecranul central al navei pe care a apărut dintr-o dată aliniamentele de apărare, formate din navele federale aflate în plin conflict armat cu „şerpii”, hai să le zic „dragonii”, că au şi aripi şi țepi pe spate şi li se potriveşte mai bine această denumire. De-a lungul întregului front, serii neîncetate de explozii apar şi dispar cu repeziciune, ca o mare de bliz-uri, pe fondul întunecat al Cosmosului. Deşi mută, bătălia îşi trădează încrâncenarea prin navele în flăcări care se retrag din când în când în spatele

dispozitivului. Nu mai seamănă nimic cu ce am lăsat eu aici. Când am plecat, lupta era echilibrată şi chiar aveam un avantaj clar, măcar numeric, dar acum totul emană disperare. Cred că doar disciplina militară mai ţine navele noastre în zona acestei confruntări care prezintă deja semnele unui măcel.

Dragonii se văd şi ei din ce în ce mai bine, mai ales din cauza stării lor fosforescente. Vreau să întreb câţi mai sunt, dar Baal Spaal face, din proprie iniţiativă, o analiză a situaţiei:

- Forţele federale au scoase din luptă cinci mii opt sute douăzeci de nave şi mai au de înfruntat şaptezeci şi şase de „dragoni" din cei trei sute veniţi prin portal în a doua serie. În momentul ruperii luptei, coclonii pierduseră aproximativ şaptesprezece mii de nave robotizate. Adversarii lor nu i-au urmărit, dar s-au năpustit cu toate forţele asupra orzonilor. Navele acestora, deşi sunt cele mai puternice din flota federală, sunt relativ puţine şi, în prezent, fac faţă cu greu celor cincizeci şi nouă de „dragoni" rămaşi din valul iniţial. În plus, orzonii au şi ei avariate patru sute optzeci de nave. Situaţia ar putea părea echilibrată dacă nu am şti că inamicii noştri îşi conservă capacitatea de luptă – chiar dacă sunt din ce în ce mai puţini, rămân la fel de puternici.

- Aici este un lucru necurat, intervin eu, pe care ar trebui să-l studiaţi cu mai multă atenţie. „Dragonii" nu au cum să-şi conserve întreaga energie. Fiecare glob de foc pe care îl aruncă pe gură împotriva noastră înseamnă un consum de energie, ca să nu mai zic de loviturile primite. Ori ei se consumă mai greu şi nu ne dăm noi seama, ori se realimentează dintr-o sursă secretă – poate din portal, poate din echilibrul acela galactic pe care vi l-au servit pe tavă tot Vocile din... Templul Păcălelilor !!

- Să nu amestecăm lucrurile! Dacă „dragonii” au o rată de consum energetic, aceasta este mult prea mică – datorită densității energo-cuantice foarte mari pe care o au modulele componente – pentru a se epuiza ei înainte de a fi distruşi noi. O sursă secretă de energie pot avea, dar nu ne ajută prea mult faptul că le-am putea-o întrerupe, ei dispunând de suficientă autonomie pentru a susține o luptă foarte îndelungată.

Hina intervine cu o precizare:

- Din analiza spectrală a modulelor şi conexiunilor de asamblare a acestora, se deduce ipoteza că „dragonii” au o structură energetic-condensată cu o rată de conversie de unu la mie, deci, o variantă mult îmbunătățită a condensului energetic folosit de „Fulgerul galactic”. Practic, sursa de alimentare cu energie a acestor străini, o constituie însuşi corpul lor energetic-condensat. Nu este greu de dedus faptul că epuizarea totală a acestui super-condens, ar dezvolta o energie enormă, suficientă pentru a distruge toate forțele armate ale galaxiei noastre, oriunde s-ar afla acestea.

- Şi-ați ajuns la vorba mea, că ne batem degeaba, că nu avem nicio şansă.

- Un motiv în plus să credem că soluția crizei stă într-un lucru ieşit din comun.

- Da, domnule Baal, o să ieşim din comun cu fulgi cu tot! Păi atunci, hai să creăm nişte nave fictive, nişte holograme, ca să-i facem să tragă aiurea. Poate îi păcălim să se consume degeaba...

- Să fii convins că au mijloace de detecție a obiectelor materiale şi nu se vor lăsa înşelate de aparențe.

- Atunci ce facem, bătrâne? Eu zic să începem prin a transmite tuturor navelor noastre că „Fulgerul galactic” s-a

întors şi este gata să intre în luptă. Le mai ridicăm puțin moralul. Sau, mi se pare la fel de convenabil şi să le spunem să fugă fiecare încotro vede cu ochii.

- Ți se par a fi două lucruri similare?!

Moşul se arată intrigat de stilul meu pământean de a vedea lucrurile, dar Hina, obişnuită fiind, se mulțumeşte să zâmbească discret.

- Propun, ne spune Baal, să nu angajăm deocamdată nava noastră în luptă. Este foarte probabil ca în final să avem nevoie de toată puterea sa de foc.

- Da', oare, nişte sare am luat noi de pe Apia?! Să o presărăm pe coada „Fulgerului" ca să nu i se strice de atâta stat degeaba?! Mai tragem vreodată cu nava asta, sau o transformăm în dric imperial şi i-o vindem lui Kohon? Sau, până ne omoară ăştia, putem să facem un film despre Marele Dezastru al Glorioasei Federații !!

- Să rămânem raționali! Toate trebuie făcute la timpul lor.

- Da, mormăi eu doar pentru mine, toate trebuie făcute la timpul trecut: trebuia să facem, trebuia să dregem...

Am oprit nava într-o zonă centrală de unde putem vedea cele două confruntări armate. Atât forțele federale, cât şi orzonii, au făcut cu navele lor mai multe sfere pentru a se putea apăra mai bine şi pentru a primi loviturile „dragonilor" numai în zonele frontale unde intensitatea câmpurilor de forță este maximă. Acest dispozitiv mai permite un lucru util – acela ca navele avariate să se poată retrage în interiorul sferelor, unde sunt cel mai bine protejate şi unde pot încerca să-şi repună în funcțiune sistemele avariate.

Din discuția purtată cu moşul nostru, am tras concluzia că trebuie să iau lucrurile pe cont propriu, să-mi impun, într-un fel, deciziile, deoarece el are un stil foarte... paranormal de a privi lucrurile – aude Voci, se bazează pe ele, speră în minuni. Deeh, ce ți-e şi cu bătrânețea asta! Iar pe Hina nu pot să mă bazez, deoarece văd că, în prezența moşului, devine tăcută şi docilă ca un cățeluş; şi şi-acela de pluş. Am, totuşi, un mare atu – moşneagul nostru şef crede cu tărie că eu dețin cheia rezolvării acestei crize. Păi atunci, hai să o rezolv!

- Trebuie să ne apropiem şi mai mult de zona ostilităților, le spun eu celor doi, luând un aer de mare comandant de oşti.

- Argumentează această decizie!, îmi dă moşul replica de parcă o avusese pe buze.

- M-am conectat la Cristalul Soarelui, îi răspund eu, ducându-mi o mână la frunte ca şi cum aş descifra ceva foarte important, prin care mi se spune ce trebuie să fac.

- Nu am perceput nicio fluctuație cuantică...

- Măăi, îl întrerup eu autoritar pe moşul ăsta suspicios care vrea să-mi dea peste cap încercarea mea de a prelua conducerea evenimentelor, tu nu mă crezi pe mine care stau în fața ta, şi crezi Vocile acelea care fac concurs de glume pe seama voastră?! Probabil că am fost contactat pe lungimea de undă „cvasi”, cea de care spuneai chiar tu că nu ştiți de unde vine. Sherkane, continui eu cu speranța că, dacă mă mişc repede, o să-l pun pe moş în fața faptului împlinit, apropie-te de zona luptelor la doar trei parseci distanță!

Am folosit unitatea asta de măsură pentru a-l impresiona pe Baal, căruia i se pare că eu nu prea mă

pricep la lucrurile lor cosmice, dar acesta, auzindu-mă, s-a strâmbat ca la carnaval şi vrea să vocifereze ca de obicei, dar Sherkan i-o ia înainte:

- Ne aflăm deja mult mai aproape, la doar două miimi din distanța astronomică terestră.

- Dar ce treabă avem noi acum cu Terra, măi Sherkane? Eu fac direct în minte transformările pentru distanțele galactice. Ia să refaci tu calculele, şi-ai să vezi că am zis bine! Ca să înțeleagă toată lumea – redu această distanță la jumătate! Şi spune-mi de ce s-a aprins ecranul ăsta roşu şi filează ca la interogatoriu? Cumva ai auzit de luptă şi faci pe stricatu'?

Un semnal sonor deranjant însoțeşte flama roşie. Atât moşul, cât şi Hina au sărit ca arşi spre monitorul cu pricina şi fac un adevărat concurs de apăsat pe taste.

Nu mă aşteptam să fie ceva de bine, dar computerul ne dă o veste cu adevărat alarmantă:

- Multiple distorsiuni subspațiale se formează în apropierea zonelor de conflict.

Hina completează informația în timp ce Baal îşi duce mâna la barbă, profund îngrijorat:

- Sunt mii, chiar zeci de mii de distorsiuni...

- Draga mea, se formează noi portaluri, sau acum „dragonii" vin individual?

- Sunt distorsiuni subspațiale pentru o singură navă. Dar sunt foarte multe, grupate în două secțiuni aproximativ egale, câte una pentru fiecare flotă federală. Vom fi copleşiți.

- Anunță-i pe toți să se pregătească pentru retragere. Să se îndrepte spre interiorul Federației. Noi vom încerca să întârziem „dragonii" până când li se vor pierde lor urmele.

Moşul se întoarce spre mine contrariat:

- Retragerea nu este o soluție.

- Bătrâne, chiar tu ai spus că, până la urmă, totul se va decide între mine şi ei. Orice prezență suplimentară este inutilă. Vreau să o iei pe Hina şi să plecați urgent, cu cea mai bună navă a orzonilor.

- Te sacrifici pentru salvarea Federației?!

- O să dezleg până la urmă secretul parolei şi o să-l înving pe „Marele Dragon”.

Eeee, sanchi sacrificiu şi vax „Inimă de Foc”! O să dispar şi eu imediat ce o să am prilejul. Dar nu i-am mai spus moşului, ca să nu-l scot din... „cofrajele” lui.

Se apropie momentul culminant. Aşteptăm să se concretizeze distorsiunile astea în ceva: şerpi, dragoni, balauri, arici sau câini turbați, ce-or fi. Baal renunță la monitoare şi îşi îndreaptă privirea către ecranul central, iar Hina, şi ea foarte mirată, exclamă:

- Incredibil...!!!

Privesc şi eu, de curios, deşi mi-e gândul mai mult la plecare. Dintr-o dată, o puzderie de... obiecte apar de nicăieri, de undeva de deasupra sferelor formate din navele federale. Se pare că aveau deja torpilele pe țeavă, pentru că au deschis un foc infernal, creând un adevărat val incendiar capabil să distrugă orice obstacol.

Rămânem muți câteva secunde, după care, tot Hina, la fel de surprinsă, lămureşte misterul:

- S-au întors flotele coclone! Navele lui Kal Tabol au atacat „dragonii” din zona orzonilor, iar Harabal cu comercianții, pe ceilalți. După cum indică senzorii, navele inamice au fost luate prin surprindere şi mulți „dragoni” au fost dezmembrați.

- Ai văzut, bătrâne, mă adresez eu lui Baal, că prietenii noştri nu ne-au trădat? Au aplicat doar o tactică foarte eficientă.

- Meritul lor este de necontestat, dar să nu uităm că „dragonii", în ansamblul lor, îşi conservă energia.

- Din partea mea, să se conserve până la stadiul de murătură. Nu cred eu că o să le fie prea bine din asta!

Pe ecranul navei apare chipul lui Kal Tabol. Îl privesc ca pe un prieten, în timp ce îl aud vorbind:

- Sal-Gal, strategia noastră ne-a adus foarte aproape de victoria finală. Să îi lovim acum cu toate forţele noastre reunite!

- De ce v-aţi întors?

- Am folosit un vicleşug pentru a-i surprinde pe „Şerpii Iadului".

- Atunci să te întreb altfel. De ce nu aţi plecat definitiv? Aţi avut ocazia să o faceţi.

- Să plecăm definitiv?! Asta aţi crezut?! Sal-Gal, mi-ai spus odată că noi, coclonii, suntem nişte fricoşi. Tocmai am demonstrat contrariul. În plus, am învăţat de la tine că avem o galaxie de apărat.

Maaamă, ce mă face ăsta din vorbe!! Eu îmi dau seama că s-a întors pentru că se simte foarte ameninţat de acest duşman şi ştie că numai împreună putem scăpa de el, dar hai să recunosc că are un mare merit:

- Vă suntem recunoscători pentru atitudinea voastră, dar trebuie să-ţi dau şi o veste proastă. Specialiştii Federaţiei au constatat că „Şerpii Iadului" îşi conservă capacitatea de luptă. Când distrugem unul, toată energia din el este preluată de ceilalţi care devin astfel mai mari şi mai puternici.

- Nu pot să cred! Dar au rămas foarte puțini. Acum este momentul să îi distrugem definitiv.

- Au rămas ei doar câțiva, dar aceştia care mai sunt, au toată puterea de luptă a tuturor celor care au venit prin portal. Priveşte la ei şi compară-i cu cei de prima dată!

- Da, ai dreptate, îmi răspunde Kal Tabol după ce consultă nişte monitoare de-ale lui. Ce este de făcut?

- În actualele condiții nu avem şanse să distrugem „şerpii”. Trebuie să vă retrageți toți, să vă dispersați prin spațiu pentru a salva cât mai mult din valorile noastre galactice. Voi rămâne aici doar eu, cu „Fulgerul galactic”, şi voi încerca să vă asigur retragerea.

- Acest scenariu nu este în avantajul coclonilor. În absența noastră se pot întâmpla lucruri care pot să ne defavorizeze mai târziu. Noi am început lupta cu „Şerpii Iadului” şi vrem să avem cel puțin un martor până la finalul ei.

- Deci, țara arde şi tu... cauți grebla ca să te piepteni! Dacă tu crezi că noi punem la cale ceva şi nu vrem să ştiți voi, uite, te invit pe nava mea, ca să fii chiar tu martorul de care vorbeşti.

- Sunt de acord. Harabal se va retrage cu toate forțele noastre, iar eu voi rămâne cu tine.

Coclonii nu au plecat chiar imediat, sperând că pot distruge şi ultimii „şerpi” rămaşi, dar s-au convins în scurt timp că lupta este zadarnică. „Dragonii” supraviețuitori atacului prin surprindere, în număr de optsprezece, nu numai că au devenit mai mari, dar şi-au mărit şi forța de

lovire şi au triplat cadența de tragere. Acum, fiecare lovitură de-a lor, bine țintită, distruge o navă robotizată coclonă şi avariază o navă federală.

Kal Tabol a ajuns deja în centrul nostru de comandă şi nu mai înțelege ce se întâmplă. Navele lor trag la capacitate maximă, fără să mai obțină acum niciun rezultat. În schimb, a pierdut marea majoritate a NRC-urilor, iar, dintre celelalte, puține mai sunt neatinse. Măreața lui armată, care inițial mi-a produs furnicături pe spate, arată acum ca un fuior de scame în fața căruia nu pot să simt decât un profund sentiment de regret.

Nici Federația nu stă mai bine. Navele lor imense, care, când treceau pe lângă mine mă făceau să mă plictisesc privindu-le, au acum aspectul unor corăbii fantomatice zdrențuite. Multe nici nu mai au capacitatea de a riposta şi se mulțumesc să primească loviturile inamice, parcă umile, cu pâlpâirile neputincioase ale ultimelor energii din scuturi.

Au încercat, împreună cu coclonii, în disperare de cauză, mai mult din onoarea militară decât din forța tunurilor, să-i prindă pe cei optsprezece „dragoni", grupați în mijloc, să-i înconjoare şi să-i lovească din toate direcțiile. Le-a reuşit dispozitivul, dar eficiența loviturilor este nulă.

Privesc pe ecran acea îngrămădire haotică de nave care încearcă mai mult să asfixieze inamicul care, dimpotrivă, devine din ce în ce mai agresiv. Parcă mă uit la un film regizat de Neputința în persoană...

Merg către cei doi, Baal şi Kal Tabol, îi prind pe fiecare de câte o mână şi, trăgându-i cu fața spre mine, le spun aproape nervos:

- Măi, voi nu vedeți că totul a devenit zadarnic şi că pierdem timpul degeaba? Dați ordinele de retragere!

- Am reuşit să îi prindem la mijloc, se pițigăie maimuțoiul la mine cu ultima speranță.

- Nu ne ajută la nimic. Este ca şi cum ai prinde un şarpe veninos şi ţi l-ai băga în sân ca să scapi de el!!

- Este un raţionament logic, intervine Baal Spaal. Focul nostru a devenit total ineficient, în timp ce inamicul ne loveşte din ce în ce mai facil. Dau ordinul de retragere.

- Şi eu, zice şi coclonul. Dar ce facem dacă „şerpii” ne urmăresc?

- Rămânem noi aici, cu „Fulgerul galactic” ca să-i ţinem ocupaţi până când toate celelalte nave dispar şi ajung în zone sigure.

- Dar de ce această navă nu a participat până acum la luptă?, mă întreabă coclonul, devenind dintr-o dată bănuitor. Şi de ce nu a fost atacată până acum?

- Hai, măi, nu mai fi aşa de suspicios! Ţi se pare, cumva, că noi avem vreo înţelegere cu „şerpii” ăştia şi nu vă spunem şi vouă? Îţi închipui că, după ce pleacă toţi, noi ne pupăm cu ei? Ia priveşte flota federală! Vezi în ce hal a ajuns? Parcă e o capră târâtă prin mărăcini. Noi nu am participat la luptă până acum pentru că am fost plecaţi pe Apia, iar acum, că ne-am întors, nu mai putem decât să vă asigurăm retragerea.

- Da, am văzut. Flota federală a participat la luptă, dar tu nu eşti federal şi, ca să nu avem niciun dubiu în privinţa atitudinii tale faţă de „Şerpii Iadului”, vrem să deschizi focul asupra lor. Navele noastre vor pleca imediat după ce îi vei lovi tu.

- Îţi faci griji degeaba. Bineînţeles că voi trage. Nu am nimic în comun cu aceste nave energetice despre care am spus de la început că sunt un duşman al întregii galaxii. Daţi-vă puţin la o parte!

Hina strigă de la pupitrul ei:

- Orzonii nu vor să plece. Spun că vor rămâne şi ei cu navele care mai sunt apte de luptă pentru a asigura retragerea celorlalți. Generalul Galnis vrea să vorbească cu noi.

Deja chipul generalului a apărut pe ecran. Eu sunt mai iute de gură:

- Generale, hai că nu avem timp de fapte eroice!

- Ne simțim datori să asigurăm retragerea coclonilor care ne-au venit în ajutor şi a celorlalte nave federale care sunt avariate.

- Lasă, nu-i văita tu pe cocloni, că ăştia, când e vorba de fugă... ehee!! Iar pe federali îi puteți apăra mai bine retrăgându-vă odată cu ei. În plus, „Fulgerul" va avea nevoie de cât mai multe grade de libertate.

- Crezi că prezența noastră v-ar încurca?

- Cu siguranță! Şi voi aveți capacitatea de luptă afectată şi ne veți obliga pe noi să suplinim această vulnerabilitate a voastră. Mai bine plecați acum pentru a vă reface în vederea unor confruntări viitoare.

- Totuşi, „Fulgerul galactic" este prea prețios pentru a-şi asuma riscul de a-i înfrunta singur pe dușmani.

- Nu-ți face probleme atâta timp cât sunt eu la bord! Vreau să spun că nu numai coclonii le au cu fuga. În plus, Baal Spaal v-a dat un ordin, în numele Consiliului Suprem, care trebuie respectat.

Am atins, intenționat, un punct sensibil. Vreau să văd dacă, în actualele condiții, orzonii se resubordonează autorității federale. Generalul înțelege cursa pe care i-o întind, stă puțin pe gânduri, după care spune:

- Orzonii se vor conforma acestui ordin.

Parcă şi Hina răsuflă uşurată, în timp ce bătrânul Baal mă fixează cu coada ochiului, sper, a recunoştință.

Federalii s-au retras deja, iar coclonii au început şi ei să se grupeze în partea dinspre Zona Neutră. Acum îi avem clar în față pe cei optsprezece „dragoni” care au parcă tendința de a forma două grupuri de urmărire. Este momentul adevărului. Chiar sunt curios să văd cât de puternic este „Fulgerul”, că în precedenta campanie militară m-a tot păcălit Sherkan cu loviturile lui moderate, de parcă noi am fi fost de la protecția animalelor! Îi spun computerului cu o voce autoritară, ca să nu mai apuce să comenteze:

- Sherkane, trage în cea mai apropiată navă energetică, cu cea mai puternică lovitură a ta!

Toți patru ne-am întors cu fața spre ecranul central, cu speranța că puterea de lovire a celei mai bune nave din galaxie, nu ne va dezamăgi.

Vedem torpila, sau ce-o fi ea, îndreptându-se spre unul dintre „dragoni”, pe care îl loveşte în plin. Pentru o fracțiune de secundă, parcă i-am văzut acestuia chipul schimonosit ca de fiară vânată, după care întregul său corp a fost pur şi simplu spulberat în toate direcțiile.

- Au mai rămas şaptesprezece, le spun eu triumfător celor trei. Hai că nu avem timp nici să ne bucurăm. Reconfirmați ordinele de retragere! Toate navele federale şi coclone să plece cât mai departe de aici, de preferință pe mai multe direcții, ca să li se piardă urma, să-şi repare stricăciunile şi să-şi recapete cât mai repede întreaga capacitate de luptă! Nu este exclus ca, în curând, să avem din nou nevoie de ele.

Bătrânul şi maimuțoiul se conformează fără să mai comenteze. Chiar mă întreb de ce a devenit Baal Spaal atât de docil. Probabil crede orbeşte în parola-minune cu care o să salvez eu galaxia. Poimarți!! Sau, eu îl cred docil, dar el,

în realitate, mi-a vărsat mie în cap toate grijile lui şi stă acum băiatu' relaxat, în aşteptarea unui final fericit. Cred că dacă îl scap din ochi, o să mă trezesc cu el în halat şi în papuci pe holuri, căutând sauna!!

Dar, hai că nu am timp de poveşti!

- Sherkane, strig eu din nou către computer, trage la capacitate maximă în navele energetice!

Eu cu colonelul urmărim desfăşurarea luptei, iar cei doi federali stau la pupitre şi nu ştiu ce fac; poate ajustează focul sau fac diverse măsurători care să ne folosească mai târziu.

Este greu de descris ce se întâmplă afară. Parcă Iadul însuşi şi-a deschis portal aici, la noi, şi ne varsă în cap cazanele cu lavă. Sherkan trage cu o furie de care nu îl credeam în stare, cu o gamă diversă de lovituri şi cred că dacă mergem acum în bucătărie, nu mai găsim nicio farfurie – le-a aruncat şi pe-alea în capul „dragonilor". Dar nici aceştia nu se lasă mai prejos. Aruncă cu globuri de foc în noi, de parcă i-ar frige la limbă şi ar vrea să scape de ele. Din când în când câte un „şarpe-dragon" din ăsta nu mai rezistă tirului la care este supus şi se împrăştie ca un foc de artificii. Dar parcă încep şi scuturile noastre să mai slăbească, pentru că, de vreo câteva minute, focul inamicului a început să ne cam zgâlţâie.

Dacă aş fi fost singur, acum ar fi fost momentul prielnic să plec, dar, având asistenţa asta pe cap, sunt nevoit să continui lupta.

Au mai rămas doar trei „dragoni", dar loviturile noastre şi-au cam pierdut efectul asupra lor. Dacă la început aceste nave energetice erau de mărimea unei păsări de pradă coclone, acum, fiecare dintre cei trei „dragoni" este de vreo zece ori mai mare decât „Fulgerul" nostru.

Situaţia redevenind critică, avem nevoie cât mai repede de o soluţie. Încerc eu să-i dau moşului o sugestie, deşi, am senzaţia că nu va fi de acord cu ea:

- Bătrâne Baal, am cam terminat şi noi eficienţa împotriva duşmanilor. Ar cam fi timpul să plecăm.

Acesta se întoarce oarecum surprins spre mine şi mă întreabă:

- Unde vrei să plecăm? Crezi că cele trei nave energetice vor dispărea de la sine?

- Păi, cam ştiu că nu or să dispară de la sine, dar nici nu mai putem face mare lucru împotriva lor. Sherkan a început deja să gâfâie şi, în curând, o să scoată o limbă, de-o să ne astupe ecranul!

- Trebuie să împlinim profeţia. Altfel, nu vom avea nicio şansă să rezistăm pe termen lung.

- Ce profeţie?, întreabă curios Kal Tabol.

- Eeeheeehee, poveste lungă!!, îi răspund eu. Sunt în posesia unei parole cifrate cu ajutorul căreia o să distrug aceşti „dragoni”.

- Şi ce mai aştepţi?!, strigă, disperat, coclonul.

- Aştept şi eu să le mai crească unghiile!! Nu ţi-am spus că parola este cifrată? Dacă ştiam s-o descifrez, o aplicam şi pe Steaua Polară!

- Şi ce spune această parolă?

- Spune că trebuie să rămână un singur mare dragon, moment în care eu voi şti cum să-l distrug.

- Cine a spus asta?

- Nişte Mari Învăţaţi de pe Transcenda.

- Aha! Să rămână unul singur?, întreabă colonelul mai mult pentru el, ducându-şi o mână la frunte.

Mă întorc spre Baal şi-i spun, încercând să fiu fără echivoc:

- Trebuie să ajungem pe planeta Transcenda.

- Nu putem să mergem acolo.

- De ce? Luăm purici sau ce?!

- Transcenda este o planetă sacră, pe care nimeni nu are voie să meargă nechemat.

- Dar „dragonii" ăştia crezi că or să ceară voie? Şi cum or să-i pună la punct Învățații voştri? Or să tragă în ei cu zahăr?

- Trebuie să atragem „dragonii" cât mai departe de Transcenda şi de orice altă planetă locuită. Ce rost are să punem în pericol viața Marilor Învățați? Trebuie să ducem aceste nave într-un spațiu pustiu pentru a câştiga timpul necesar descifrării parolei.

- Într-un spațiu pustiu vom fi la fel de neputincioşi ca şi aici, iar descifrarea parolei este strict legată de Transcenda.

Se apropie şi Kal Tabol de noi şi ne dă şi el o sugestie:

- Să atragem „şerpii" în capcana Sferei Interzise!

- Măi, m-am zăpăcit la cap de atâtea denumiri – când „şerpi", când „dragoni" – de nu ne mai înțelegem. Hai să le zicem „crocodili" că să nu mai priceapă nici ei despre cine este vorba! Iar cu sfera ta lasă-mă, că am eu bazaconiile mele în cap, nu-mi mai încap şi ale tale!

Mă întorc din nou spre Baal:

- Mai fă-mi o dată conexiunea cu diamantul su-eng! Poate au mai apărut noi informații.

Moşul face din nou schema de pe Apia. Văd aceleaşi dungi colorate care îmi trec cu repeziciune prin fața ochilor, dar n-oi fi prost să spun că nu s-a schimbat nimic.

Hina s-a apropiat şi ea de noi, dornică să audă din partea mea ceva încurajator. Asta le şi ofer:

- Aaaah! Daaa! Am văzut Cristalul Soarelui.

- Cum arăta?, mă pune moşu-suspiciosu’ la încercare.

- Era învăluit într-o lumină albă, foarte puternică. Eu stăteam cu palmele lipite de el şi, dintr-o dată, i-a țâşnit din vârf o rază laser care a distrus „dragonul”.

- Deci, mai rămăsese unul singur.

Ah, ce-am dat cu stângu-n dreptu’ şi moşul m-a taxat imediat!

- Atât am văzut. Poate ceilalți doi aşteptau la rând ca să fie distruşi. Important este că trebuie să ajungem neapărat pe Transcenda. Aşa simt eu, că în niciun alt loc din galaxie nu vom putea descifra parola noastră.

- Bine, merg să port o discuție de analiză cu Marii Învățați şi să fac pregătirile necesare.

Baal iese din cameră vizibil afectat de necesitatea profanării Transcendei. Eu nu că vreau neapărat să pun în pericol această planetă, dar mi se pare că acolo este cu adevărat singurul loc unde putem afla cum să scăpăm de aceşti musafiri nepoftiți.

Kal Tabol mă întreabă în şoaptă:

- Sigur mergem spre Transcenda?

- Da. De ce întrebi? Să ştii că nu avem nici timp şi nici chef de vreo viclenie de-a voastră. Îmi închipui că vă interesează foarte mult această planetă, dar acum suntem într-o situație specială.

- Nu vom crea nicio problemă, spune el, după care merge să consulte un monitor.

Mă întorc către Hina:

- Draga mea, la ce pregătire se referă Baal?

- Dacă Marii Învățați vor fi de acord cu propunerea ta, vor fi multe lucruri de pus la punct.

- Şi mai zicea Kal Tabol ceva deee... Sfera luuu’... cartof prăjit în sos tomat!! Ştii la ce se referea?

- Da. Sfera Interzisă este zona din jurul centrului galactic în care, din cauza atracției gravitaționale foarte mari, navele şi orice alte corpuri sunt prinse ca într-o capcană din care nu mai pot ieşi. Nu avem acum timp de explicații detaliate. Trebuie să iei o decizie. Focul nostru nu mai are efectul scontat, în plus, începem să fim afectați de loviturile „dragonilor".

- Păi ce să ne mai lungim cu vorba! Eu cred că am luat decizia corectă. Sherkane, viteză maximă spre Transcenda!

ꕥ

Ce viteză maximă, că ăsta abia mai zboară! Cică i-au fost afectate nu ştiu ce sisteme de propulsie şi nu mai poate intra în subspațiu. I-am sugerat că, dacă nu mai poate pe dedesubt, să încerce pe deasupra, dar zice că nici pe-acolo nu poate. Şi „dragonii" continuă să tragă în noi cu aşa furie, de a început să-i cam îndoaie tablele lui Sherkan. Ne-au încadrat, postându-se doi în lateral şi unul în spatele nostru şi nu ne slăbesc cu globurile de foc. Scuturile noastre s-au transformat, din blindajul ca de oțel, într-un fel de marmeladă care permite proiectilelor energetice inamice să pătrundă adânc în zona de siguranță a navei noastre şi să ne explodeze aproape în nas.

Începe să mă cam ia cu frică la gândul că nici „Fulgerul galactic" nu mai este un loc sigur în galaxia asta. Şi nici măcar nu mai putem să fugim. Abia aştept să ajungem pe Transcenda, că poate găsim acolo o ascunzătoare mai sigură.

Mă apropii de Hina şi, punându-i o mână pe umăr, o întreb, aplecându-mă pentru a nu auzi Kal Tabol discuția noastră:

- Draga mea, crezi că facem bine că mergem spre Transcenda, ducându-le Marilor Învățați un asemenea „plocon” periculos?

- Nu ştiu ce să spun. Lucrurile deja depind aproape numai de tine şi prea puțin de mine. Eu, aşa cum ți-am promis, voi fi alături de tine până la capăt, orice s-ar întâmpla. Chiar ai văzut Cristalul Soarelui?

- Eeee, am văzut!! De unde!? Am zis şi eu aşa, ca să-l conving pe Baal. Nu am ales Transcenda pentru a pune pe cineva în pericol, ci pentru a afla mai multe amănunte despre această parolă care, acolo, sper să devină cu adevărat salvatoare.

- Dar ce ai văzut când te-a conectat Baal la diamant?

- Aceleaşi linii colorate fără sens.

- Să avem, totuşi, încredere în flerul tău. Este singurul atu pe care ne mai bazăm.

- Înseamnă că stăm foarte prost. De data aceasta, nu ştiu dacă o să-mi mai merit renumele de Salvator al Galaxiei. Poate că ar trebui să intrăm în Sfera Interzisă şi să-i blocăm pe „dragoni” acolo. Oare noi am mai putea ieşi din această capcană? Suntem departe de acea zonă?

- Sfera Interzisă nu reprezintă o zonă strict delimitată, ci este specifică fiecărei nave, în funcție de puterea motoarelor sale în raport cu masa acesteia. După cum îți poți da seama, „Fulgerului galactic” îi corespunde cea mai mică sferă de interdicție, dar, s-ar putea ca „dragonii” să aibă zone şi mai mici. În plus, pentru a ajunge acolo avem neapărat nevoie de un răgaz pentru a ne repune în funcțiune sistemele avariate. Acest răgaz îl putem obține pe

Transcenda, lăsând varianta folosirii Sferei Interzise ca o ultimă soluție pentru a scăpa de „dragoni”.

- Înțeleg că va fi o soluție de sacrificiu. Nu îți ascund faptul că eu nu am de gând să fiu la bord şi nici ție nu o să-ți permit să te oferi voluntar.

- Putem programa computerul să ducă nava acolo, dar nu vom avea garanția că „dragonii” o vor urma. Pentru aceasta, va trebui să fie cineva în navă ca să ia nişte decizii în funcție de fiecare situație nou creată.

- Aaaa, ştiu! Programăm nava să intre în Sfera Interzisă şi îl păcălim pe Kal Tabol că i-o dăm lui ca recompensă pentru faptele sale.

- Mult mai bine ar fi să ne concentrăm pe dezlegarea parolei. „Puterea Inimii de Foc va potoli furia Marelui Dragon”. Din cei şase sute de „dragoni” au mai rămas trei. Trebuie să găsim o cale prin care să rămână doar unul. Apoi va trebui să afli tu la ce se referă „Puterea Inimii de Foc”.

- Tare mi-e teamă că se referă la inima galaxiei, adică la Sfera Interzisă... Şi nu ar fi exclus ca să fie obligatorie prezența mea la bordul „Fulgerului galactic” pentru ca Marele Dragon să mă urmeze... Ar avea logică. Abia atunci aş fi cu adevărat Salvatorul Galaxiei... Hina, cine mi-a dat mie acest supranume? Pentru că cine mi l-a dat, pare că a ştiut dinainte ce urmează să se întâmple.

- Nu mai ştiu. Să nu ne grăbim! „Puterea Inimii de Foc” poate însemna şi altceva. Poate aflăm mai multe lucruri pe Transcenda.

- Să sperăm... Mai există un motiv pentru care trebuie să ajungem pe planeta Marilor Învățați. Este un lucru pe care noi l-am scăpat din vedere. Poate că vom dezlega parola şi îi vom învinge pe „dragoni”, dar trebuie neapărat

să aflăm cine i-a trimis pe aceştia. Undeva, dincolo de o cortină nevăzută, se află adevăraţii noştri duşmani despre care nu ştim nimic. Aceste nave energetice sunt doar nişte simple unelte.

- Extraordinar, ce coincidenţă! În ultimele ore m-am gândit la acelaşi lucru şi am adunat informaţii, încercând să mă apropii cât mai mult de acest mister. Din nou constat că ai acea capacitate ieşită din comun de a te axa pe lucrurile esenţiale...

- De nevoie, se axează omu’ pe ce apucă. Ce ai aflat?

- Din datele mele, putem sta, pentru moment, liniştiţi. Analiza portalului arată că acesta face legătura între două lumi total diferite. Ce se află de partea cealaltă a porţii, nu este perfect compatibil cu lumea noastră. Nu întâmplător „dragonii” au o structură energetică specială – probabil singura stare din lumea lor care poate exista în lumea noastră. Încă nu sunt pregătiţi să ne invadeze. Deocamdată vor, probabil, să adune informaţii despre noi şi de aceea este esenţial ca niciun „dragon” să nu se întoarcă acasă – pentru a nu putea duce cu el informaţii despre lumea noastră. Interferenţele spectrale analizate în structura de acumulare fotonică ne arată faptul că „dragonii” nu sunt doar nişte nave de luptă, ci şi nişte baze de stocare a informaţiilor.

- Păi, atunci să-i distrugem! Dar cum?

- Aşteptăm ca tu să găseşti răspunsul. Trebuie să ai încredere în menirea ta dată de Vocile Celor De Dincolo.

- Te-au prostit moşii şi pe tine? Tu chiar crezi că eu sunt Trimisul? Eu, până mai alaltăieri un pământean distrat, căruia mai mult îi păsa de pisica vecinului decât de existenţa voastră? Cu tine pot să vorbesc deschis: habar

n-am dacă m-a trimis cineva, pe unde şi pentru ce anume. Ştiu doar că m-ai luat tu cu forţa din lâncezeala mea terestră şi m-ai dat pe mâna moşilor, ca să-mi verse ei în cap toate grijile şi problemele lor.

- Am ajuns în punctul cel mai critic al crizei şi alt Trimis nu a apărut. Tu eşti singurul străin, singurul nou-venit, singurul care nu se potriveşte în peisajul nostru galactic. Ai, deja, în palmares o serie întreagă de reuşite – victorie împotriva coclonilor, eliberarea mea din prizonierat, pacea dintre federali şi cocloni – deci, nu eşti un pământean obişnuit. Poate că cineva a gândit lucrurile cu mult timp înainte şi, sperăm noi, te va ajuta să înţelegi şi cum trebuie rezolvată această criză.

- Dragă Hina, şi „cineva" ăsta cine-o fi? Nu cumva acea Forţă secretă de care vorbeam eu odată, care dirijează totul, fără ca voi să vă daţi seama?

- Nu mai ştiu ce să spun...

- Păi vezi că aveam eu dreptate atunci şi tu nu mă credeai?! Ziceai că n-are cine să vă manipuleze, că şi-ar da moşii seama!! Aiurea! Moşii nu şi-ar da seama nici dacă le-ar fura coclonii şireturile de la pantofi.

- Un motiv în plus să credem că păstrezi, poate, o legătură subconştientă cu cei care te-au trimis. Poate şi eu am fost influenţată subtil să te aleg pe tine...

- Bine ar fi să fie aşa, dar tare mă tem că totul a fost o mare nimereală. Oi fi făcut eu nişte lucruri mai deosebite, dar, de exemplu, şi Comisarul a ajuns Împăratul coclonilor, aşa că Trimisul pe care îl aşteptaţi voi poate să fie, foarte bine, şi nea Mitică.

- Să nu exagerăm! Pe Comisar tot tu l-ai urcat pe tronul Imperiului coclon, deci, oricum întoarcem lucrurile, tot la tine ajungem.

- Bine, iubita mea, de dragul tău îmi voi juca acest rol până la capăt.

O las pe Hina să lucreze în continuare la măsurătorile ei, poate mai descoperă ceva util, şi mă îndrept spre Kal Tabol să văd în ce ape se mai scaldă, dar mă trezesc dintr-o dată pe jos. Coclonul a căzut şi el cu scaun cu tot şi a smuls şi o parte din pupitrul la care stătea. Totul a fost cauzat de o lovitură a unui „dragon” care ne-a lovit în plin, zguduindu-ne straşnic.

- Măi, Sherkane, strig eu adunându-mă de pe jos, tu mai ai grijă de noi sau te uiți la filme erotice?

- Puterea scuturilor a scăzut la 20% şi mai pot rezista la acest nivel încă treizeci de minute.

- Deci, o juma’ de oră ne mai dăm cu capul de pereți, după care vom putea să prăjim ouă pe pupitrele tale!

Îl ajut pe Kal Tabol să se ridice, îi iau bucata de plastic sau ce-o fi ea, pe care a smuls-o cu mâna în încercarea sa de a-şi menține echilibrul, spunându-i:

- Băi, colonele, nu ne demola nava că vrem să ți-o dăm ție drept recompensă că ne-ai ajutat în luptă!

- Vorbeşti serios?!

- Dacă scăpăm de „dragonii” ăştia, îl punem pe Sherkan să aleagă la cine vrea să se ducă. Dacă nu, a ta să fie!

Îl las pe colonel să se strâmbe şi mă întorc spre Hina ca să văd cum a suportat lovitura. Ea s-a redresat deja pe scaun şi apasă cu repeziciune o serie de taste. O fi ceva de bine? O mai fi descoperit ceva folositor? Nu este nevoie să o mai întreb, deoarece ne anunță ea:

- Un nou pericol! Multiple distorsiuni subspațiale pe direcția de înaintare. Contact iminent.

- Draga mea, dar, de la o vreme, parcă prea suntem luați prin surprindere de orice cioară care trece pe lângă noi! Sherkan ăsta nu mai are senzori de mare distanță?

- Are toată energia concentrată în scuturi.

- Poate or veni Marii Învățați cu arme de-alea de-ale lor, ultrasecrete, să ne ajute.

- Degajează spre stânga!, țipă deodată Kal Tabol la Hina, ca ieşit din minți.

- Ce-ai pățit, prietene? Ți s-au speriat neuronii de vreo idee?!, îl întreb eu foarte mirat de reacția lui.

- Să degajeze spre stânga!

- Da, am priceput. Şi cornerul să-l bată pe dreapta.

- „Fulgerul galactic" să vireze brusc! Acum, imediat!

- Sherkane, virează rapid stânga! Da' de ce, măi?!

- Să poată ataca Kohon.

- Privesc repede spre ecranul central şi mă umplu de mirare şi optimism. Am ajuns să mă bucur că mă întâlnesc cu coclonii.

Acea armată cu care Kohon intenționa inițial să atace Transcenda, a ieşit din subspațiu şi a atacat „dragonii" cu toate forțele.

- Cum au ajuns aici, colonele?, întreb eu fără să-mi stăpânesc satisfacția.

- Eu i-am chemat, când am aflat că mergem spre Transcenda, spunându-le să ne vină în întâmpinare. Să sperăm că vor reuşi să distrugă măcar doi dintre „şerpi", pentru a-ți putea împlini tu profeția.

Ia uite la el! S-a molipsit şi ăsta de boala parolei mele!

- Spune-le, strigă Hina către Kal Tabol, să-şi concentreze focul asupra unui singur „dragon", pentru a avea eficiență maximă!

- Aşa vor face. Au deja pregătită „cursa de şoareci”.

Înțeleg ce vrea să spună colonelul. Nici nu ştiu câte să spun că sunt, mai multe mii de NRC-uri au creat în jurul unui „dragon” aceeaşi plasă cu care au încercat să prindă şi „Fulgerul”, iar celelalte nave au adoptat un dispozitiv defensiv menit să-i țină pe ceilalți doi la distanță pentru a nu le da posibilitatea să intervină, deşi, poate, cu loviturile lor ar încărca rețeaua cu şi mai multă energie. Dar, probabil că un foc prea intens ar dezmembra-o.

Lucrurile par să meargă bine. Navele din rețeaua coclonă nu trag, dar returnează cu succes loviturile primite de la „dragonul” prins în capcană, care, neavând un echipaj care să ia nişte decizii adaptate la noua situație, trage în continuare conform programării pe care, probabil, a primit-o de la stăpânii săi. Celelalte nave coclone reuşesc, deocamdată, să facă față tirului celorlalți doi duşmani.

Noi ne-am retras la o distanță suficient de mare pentru a nu mai fi nevoiți să participăm la luptă, pentru a ne repune în funcțiune toate sistemele.

Kal Tabol urmăreşte atent confruntarea pe ecranul central, iar Hina tastează de zor, cu toate degetele, diverse operațiuni menite, probabil, să urgenteze refacerea sistemelor navei noastre. Mă apropii de ea ca să o ajut cu ceva, dacă are nevoie, măcar să-i ridic moralul, şi-i spun:

- Dacă aş fi ştiut că o să am nevoie, aş fi învățat şi eu să cânt la pian.

- Pentru ce?!, mă întreabă ea mirată.

- Ca să apăs tastele voastre.

- Nu este deloc ceva similar. Ar trebui să cunoşti modul de funcționare al aparaturii de la bord pentru a executa comenzile necesare.

- Hai, bine, nu la pian, dar măcar la acordeon, şi tot era ceva.

- Nu ştiu dacă...

- Acum lasă-le-n colo de instrumente, că nu mă mai fac eu lăutar! Să-ți zic altceva. Dacă nu venea Kohon cu armata lui, am fi avut soarta lui Burtea haiducul.

- Şi ce soartă a avut acest... Burtea? L-a prins... – oare cum se numea? – potera?

- L-a urmărit zile-n şir, dar el s-a retras în munți, în plină iarnă, s-a luptat cu lupii, a îndurat frigul, l-a călcat calul pe picior şi i s-a infectat rana, i s-a descărcat accidental pistolul în buca stângă, l-a surprins o avalanşă dar s-a refugiat într-o peşteră unde era, de fapt, bârlogul unei ursoaice care l-a atacat furioasă şi de care a scăpat aruncându-i traista cu mâncare, eehee, şi câte a mai pățit!

- Şi ce a făcut până la urmă?

- Rămas fără traistă, a murit de foame...

- !? Şi ce legătură are întâmplarea aceasta cu noi?

- Păi, dacă nu veneau coclonii, şi noi am fi murit ca fraierii după atâta chin, fără să salvăm galaxia, fără să aflăm cine ne-a atacat.

- Meritul coclonilor este incontestabil, dar nu trebuie subestimat nici aportul flotelor federale, care au distrus mai mult de jumătate din navele energetice venite, inițial, prin portal.

- Da, aşa este. Toți au înțeles că numai împreună putem salva galaxia. Ar trebui ca...

- Numai puțin! Chiar acum am primit informația că ne vine în ajutor flota de rezervă a Federației, care fusese cantonată în sistemul Apia. Este formată din două mii cinci sute de nave, cărora li s-au adăugat mai mult de şapte sute de nave participante la luptele anterioare, care şi-au refăcut

mai repede capacitatea de acțiune, în majoritate orzone. Vor ajunge aici în câteva minute.

- Hai că nu e rău! Parcă mi-a mai venit puțin curajul, deşi, în realitate, asistăm doar la o încercare disperată de supraviețuire a ființelor galaxiei noastre. Şi pământenii mei habar nu au. Dar cine a trimis rezerva să ne ajute?

- O secundă... Ordinul l-au primit de la Baal Spaal în momentul în care s-a luat decizia de a se merge spre Transcenda.

- Eeee, moşul nostru, grijuliu, să-şi apere „bunicii”! Dar pe unde umblă bătrânul, că lipseşte cam de mult timp, sau, sub pretextul că merge să-i anunțe pe Marii Învățați, a plecat cu vreo navetă şi ne-a lăsat de izbelişte?!

- Nu avem navete la bord. Nu ştiu de ce întârzie. Computer, unde este Baal Spaal?

- Baal Spaal se află în cabina sa.

- Ce face?, întreb şi eu. Îşi sapă vreo tranşee sub pat?

- Este întins pe podea.

- Daaaa?!! I-a venit cheful de yoga? Iar şi-o fi vărsat grijile în creierul meu şi acum l-a cuprins liniştea?

- Cred că i s-a întâmplat ceva, îmi spune Hina îngrijorată.

- Daaaa, cred că i s-a întâmplat... somnul de după-amiaza!!

- Nu, nu. Computer, verifică semnele vitale ale lui Baal Spaal!

- Stare de inconştiență, puls scăzut, respirație...

Nu am mai auzit continuarea. Am plecat cu Hina spre cabina moşului, mai mult alergând.

L-am dus pe Baal în sectorul medical al navei şi l-am conectat – Hina, bineînțeles!, eu doar cu căratul – la nişte aparate de reanimare. Este inconştient şi are o rană la tâmpla dreaptă – bănuim noi că în timpul smuciturii aceleia puternice care ne-a trântit pe noi, el s-a lovit cu capul de ceva. Acum starea lui este stabilă, dar va mai dura ceva timp până când îşi va recăpăta cunoştința. Cel puțin aşa zice Sherkan, care a justificat faptul că nu ne-a anunțat de acest incident prin aceea că bătrânul i-a interzis prezența pe timpul discuției purtate cu Marii Învățați din cauza prezenței pe navă a lui Kal Tabol care putea, într-un fel sau altul, să intercepteze convorbirea prin intermediul computerului.

Fiind în afara oricărui pericol de moment şi noi având foarte multă treabă, l-am lăsat pe moş singur, în grija aparatelor, şi ne-am întors în centrul de comandă. Cât i-o păsa lui Sherkan de el, să fie sănătos, că doar nu l-am trântit eu! Păi nu?

Între timp, bătălia de afară s-a purtat cu mare încrâncenare, dar fără rezultate categorice în favoarea noastră. Hina zice că „dragonii" au ajuns la o limită intermediară de stabilitate, adică au conexiunile slăbite din cauza loviturilor aplicate de „Fulgerul" nostru şi ar avea nevoie, pentru refacere, de un răgaz pe care nu trebuie să li-l acordăm, dar nu prea se vede lucrul acesta în comportamentul inamicilor noştri, care sunt la fel de activi.

Totuşi, parcă „dragonul" prins în plasa coclonă începe să dea semne că s-ar afla în dificultate. Curios că nu se descompune, ci, dimpotrivă, parcă s-a mai strâns, dar a mai rărit-o cu globurile de foc. Şi a început să emane o lumină puternică, sperăm noi, a disperare.

Flota federală şi-a concentrat focul, încă de la sosire, asupra unui singur „dragon”, pe care a reuşit să îl izoleze şi să îl înconjoare pentru a-l putea lovi din toate direcţiile. Şi acesta a început să scadă ritmul focului şi, la fiecare lovitură primită, parcă se descompune parţial şi se reface în forme din ce în ce mai lăbărţate. Unul se strânge, altul se lăţeşte – se vede că au fost luaţi prin surprindere şi nu au avut timp să se pună de acord.

Ce-i mai interesant, că al treilea „dragon” s-a retras într-un loc mai ferit, unde nu-l deranjează nimeni şi stă acolo degeaba şi se uită la noi. Hinei i se pare suspect faptul că acesta nu mai participă la luptă şi îl tot scanează de câteva minute. La un moment dat se întoarce spre noi şi ne spune puţin panicată:

- Nu am făcut bine că pe cel de-al treilea „dragon” l-am neglijat, deoarece, aşa cum presupuneam, şi-a consolidat legăturile cuantice între modulele sale energetice şi a convertit o nouă treaptă de condens în sursă de atac. Din păcate, i-am dat răgazul pentru a deveni mai rezistent şi mai puternic.

- Lasă-l pe-ăla, îi răspund eu, că ne ocupăm de el la urmă! Ce date ai despre ceilalţi doi? După capul meu, parcă-ar da să moară. Am dreptate?

- Amândoi au modulele energetice într-o stare de mare tensiune în zonele lor de contact, dar din motive diferite: cel al coclonilor le are prea comprimate, iar celălalt, prea extinse.

- Colonele, mă întorc eu spre Kal Tabol, spune-le tuturor navelor voastre să tragă la maxim, acum când dihania este în mare dificultate! Poate reuşesc să-l distrugă.

- Cea mai mare parte a navelor noastre robotizate s-au ataşat reţelei pentru a o face mai puternică. Pe celelalte

le păstrăm în rezervă pentru a interveni în cazul în care ne atacă „şarpele" care stă retras. Când îl vom distruge pe acesta, vom muta structura pe cel de-al treilea.

- C-o fi prost să vă lase, după ce a văzut ce i-aţi făcut primului, dar să sperăm că veţi reuşi să-l păcăliţi! Totuşi, trageţi mai mult în cel prins în capcană! Hina, federalii tăi ce fac cu balaurul lor? Îl mai gâdilă mult? Dar ce se întâmplă? Hai că i-au venit de hac! Parcă începe să se destrame.

Într-adevăr, „dragonul" din zona flotei federale s-a rupt în câteva bucăţi mari şi altele mai mici care plutesc cam în derivă în bezna cosmică. Navele noastre continuă să tragă în aceste fragmente, rupându-le în bucăţi şi mai mici.

Coclonii au înteţit şi ei focul, dar „dragonul" lor mai rău se ghemuieşte, ca un iepure în culcuş. Eu aş da să mă bucur, dar o văd pe Hina „cântând" din ce în ce mai repede la tastele ei, ceea ce nu pare să fie un semn bun. Dintr-o dată, ea strigă la Kal Tabol:

- Spune-le să desfacă reţeaua şi să se îndepărteze cât mai repede... Nu mai este timp. Ţineţi-vă bine!

O explozie puternică aproape că acoperă tot ecranul pentru câteva clipe. A explodat „dragonul" coclonilor. NRC-urile aflate în reţeaua-capcană au fost pur şi simplu spulberate, iar celelalte nave, mai îndepărtate, inclusiv cele federale, sunt date peste cap de câteva ori. Valul exploziei ajunge şi la noi şi ne scutură zdravăn. Ne ţinem cu greu, de ce apucăm fiecare. Mă gândesc la bietul Baal, inconştient cum e, cred că a zburat din pat de-o să-l dezlipim de pe vreun perete!

Lumina exploziei se stinge şi putem vedea acum o imagine dezolantă, plină de rămăşiţe şi de nave în derivă. Bucăţile de „dragoni" se deosebesc de celelalte corpuri, deoarece continuă să fie fosforescente.

Kal Tabol are o figură consternată. Deşi au distrus inamicul lor, au pierdut, din nou, foarte multe nave.

Federalii se adună şi ei cu greu, încercând să formeze un dispozitiv de atac pentru interceptarea „dragonului” rămas intact. Dar nu mai este nevoie să-l atacăm noi, deoarece vine el spre zona de luptă. Acum ne poate prinde flotele lipsite de apărare şi ni le poate face praf. Dar, deocamdată nu atacă. Se plimbă cam aiurea dintr-un loc într-altul.

- Ce face, măi Hina?, întreb eu. Parcă zici că şi-a pierdut ceva şi-ar vrea să îl ajutăm noi. Hai să-l mințim că i-au căzut nişte module energetice, da' hăt-hăt, dincolo de Zona Neutră! Poate pleacă să le caute.

- Adună resturile energetice ale „dragonilor” distruşi şi, în scurt timp, îl vom avea în față pe „Marele Dragon”...

Înțeleg imediat că ne vom confrunta cu o forță căreia nu-i vom putea face față şi le spun celor doi:

- Trebuie să ne mişcăm repede. Hina, dacă ne-am reparat toate sistemele, să plecăm imediat de aici! Spuneți-le tuturor să se îndepărteze, să-şi refacă forțele şi, când pot, să vină după noi!

- Avem toate sistemele funcționale.

- Împreună îl putem distruge...

- Nu putem, colonele, îi răspund eu. S-a întregit, s-a refăcut şi a devenit prea puternic, iar noi suntem acum în mare dificultate.

- Dar „Fulgerul galactic” şi-a optimizat sistemele...

- Vom folosi toate energiile doar pentru a ne apăra. Prioritatea noastră este să ajungem pe Transcenda, unde va trebui să descifrez parola. Altă cale nu există. Dacă îl înfruntăm acum, riscăm să fim distruşi.

- Şi ce garanţie avem că acesta va urmări „Fulgerul galactic”?

- Simt eu că o va face cu siguranţă, iar dacă nu o va face de la început, îi vom atrage atenţia cu câteva torpile.

- În cazul acesta, cred că ar fi mai bine ca eu să rămân aici pentru a reorganiza, împreună cu Kohon, flota coclonă, atât cât a mai rămas din aceasta. Vom veni spre Transcenda pentru o ultimă bătălie...

- Da, te-ai gândit bine.

- Sal Gal, dacă vom ieşi învingători din această criză, trebuie să fii de acord că se impune ca vechea ordine din galaxie să sufere modificări. Coclonii au plătit un preţ enorm pentru înfrângerea duşmanului comun.

- Daaaa, o să facem schimbări radicale!! Tu o să schimbi pantofii cu Baal Spaal, iar pentru alţi doritori mai avem la dispoziţie: schimbul de ulei, schimbul de noapte şi chiar schimbarea de sex! Oricum, după atâta transpiraţie, la sfârşit, toţi ne vom schimba lenjeria! Aşteaptă, colonele, că suntem departe de momentul unei astfel de discuţii! Dacă va mai depinde de mine, te asigur că nu voi uita nimic din ce s-a întâmplat până acum.

- Atunci, vă las cu bine!

Mă ridic şi îi strâng mâna colonelului. Hina se ridică şi ea pentru a-l conduce pe Kal spre energo-teleportor. Nu credeam să ajung să am o relaţie aproape prietenească cu un coclon. Trebuie să recunosc faptul că ne-au ajutat foarte mult... De fapt, s-au ajutat şi pe ei. Oare, or recunoaşte federalii meritele incontestabile ale coclonilor în acest război? Dacă nu o vor face, va trebui să intervin eu pentru a restabili un echilibru între cele două părţi. Să sperăm că voi reuşi, să sperăm, mai întâi, că vom învinge! Cine mai ştie ce va mai fi?...

Hina se întoarce în centrul de comandă şi îmi spune:

- Gata, Kal Tabol a plecat şi a ajuns în siguranţă pe nava sa, alta decât cea care părea a fi a lui Kohon.

- De ce or fi stând separat? Poate că nu vor, ca în caz de pericol, să fie loviți amândoi odată.

- Poate. Să ştii că, având în vedere situaţia în care se afla, l-am transbordat pe Baal Spaal pe nava-spital „Tania” aflată în cadrul flotei federale, pentru a i se acorda îngrijiri de specialitate. Când îşi va reveni, va veni după noi cu o altă navă de război. Crezi că am făcut bine sau ai fi preferat să rămână cu noi?

- Ce să facă cu noi? Să ne stea pe cap? Foarte bine că l-ai trimis să se îngrijească. Din partea mea, puteai să-l trimiți direct în vreo staţiune. Dar cum l-ai cărat?

- Am folosit un dispozitiv antigravitaţional portabil.

- Aveți şi de-astea? Şi pe mine m-ai pus să-l car cu cârca!

- Atunci a fost o urgenţă. Trebuia să îl stabilizăm cât mai repede...

- Bine, aşa e. Mai avem ceva de făcut pe-aici?

- Cred că nu.

- Atunci, viteză maximă spre Transcenda!

Capitolul 5
ULTIMUL REFUGIU

Am lăsat mult în urmă locul bătăliei. Poate fi considerată o victorie importantă, chiar dacă parțială, distrugerea celor doi „dragoni”. Totuşi, reuşita noastră nu a făcut decât să-l creeze pe „Marele Dragon” în fața căruia am rămas singur, cu parola mea. Nu ne mai putem baza pe flotele aliate federalo-coclone care au fost, practic, scoase din luptă. După spusele Hinei, abia dacă mai putem aduna, din toată galaxia, câteva mii de nave apte de luptă care, însă, nu-i vor putea face față duşmanului nostru devenit acum mai puternic ca oricând. Cel puțin aşa am aflat de la soția mea care mi-a mai spus că, în afară de unificarea energetică, „Marele Dragon” şi-a mai amplificat, în nu ştiu ce progresie, şi conversia condensului în energie de atac. Ăsta s-a tot amplificat mereu, pe când parola mea, ioc!

În centrul de comandă este o atmosferă apăsătoare. Au fost cam plictisitoare aceste câteva zile de mers prin beznă. Hina a lăsat „pianul” şi se uită, parcă absentă, la nişte schiţe aflate pe un monitor, iar eu mă cutremur la gândul că va veni clipa când toţi vor aştepta de la mine să le dezleg „rebusul”. Măi, ce rău este să nu ai pe cine să dai vina, să n-ai de la cine aştepta o rezolvare sau să nu ai în capul cui să-ţi verşi grijile! Toţi se folosesc de mine pentru a-şi regla asemenea frustrări, dar eu pe cine să...? Eeee, dacă-l aveam pe Darh cu mine...!!

Hina se apropie şi mă cuprinde cu braţele, aşezându-şi capul pe umărul meu.

- La ce te gândeşti?, mă întreabă ea şoptit, de teamă să nu tulbure liniştea aceasta fragilă în care ne-am găsit amândoi un mic refugiu.

- La... „puşca şi cureaua lată”, la ce altceva să mă mai gândesc acum, după câtă bătaie am luat!?

- ...!?!... Tot în legătură cu acel... Burtea haiducul?

- Eeee, Burtea Vodă-n fundu’ curţii!! Nuuu! La altceva. La cât de rău am ajuns. Acum suntem chiar singuri. Mai aveţi vreo armată ascunsă pe undeva?

- Nu mai avem, dar generalul Ramana mi-a transmis că va porni spre Transcenda cât de repede va putea, cu toate forţele disponibile.

- Cu cine să mai vină, Hina? Cu cavaleria măgăreaţă? N-ai văzut că suntem făcuţi praf?

- Va aduna toate navele care au avarii uşoare. Mai sunt şi forţele din zona îndepărtată, cele care i-au supravegheat pe comercianţii cocloni.

- Nu mai avem timp, draga mea. Unde este „Marele Dragon”?

- Vine după noi, dar, lucru curios, trage globuri de energie pe mai multe direcţii perpendiculare sensului său de deplasare.

- S-o fi activat prea mult şi mai aruncă din energie. Lasă-l să verse, poate se mai descarcă! Tot speram că o va lua în altă direcţie ca să mai câştigăm puţin timp, dar încep să cred că ăsta are ceva personal cu mine.

- Poate că este mai bine că ne urmăreşte pe noi. Pe oricare alte direcţii ar fi întâlnit zone neprotejate şi ar fi făcut ravagii.

- Da, le-am mai dat timp moşilor pentru încă un masaj! Dar chiar, tu i-ai anunţat pe ceilalţi membri ai Consiliului de starea lui Baal, că diamantul a fost la mine?

- L-am anunţat pe cel mai apropiat dintre ei, pe calea de comunicare subspaţială, şi acesta, cu siguranţă, i-a anunţat pe ceilalţi. Membrii Consiliului Suprem vin şi ei spre Transcenda.

- Păi ce să facă acolo? Să-mi stea şi ei pe cap ca să-mi dispară toată inspiraţia? Aaahaa, s-au încărcat iar de griji şi nu au în capul cui să verse... Parcă trebuia să pregătească galaxia de supravieţuire îndelungată!

- Au stabilit cadrul organizatoric general pentru acest lucru. Acum vin să te ajute pe tine cu toate resursele lor mentale.

- Daaaaa!? Ia uite, domnule, cum au întors ei lucrurile în favoarea lor, că tare se mai pricep la de-astea! Prima dată, dacă îmi aduc bine aminte, m-au racolat de pe Pământ ca să îi ajut eu pe ei, în limita posibilităţilor mele, dar acum văd că deja mi-au pus mie în braţe toată responsabilitatea galaxiei şi ei se oferă aşa, din bunăvoinţă, să mă ajute. Şi când ne-o înghiţi balaurul, ce-or să spună? „Măi, noi te-am ajutat, dar dacă tu n-ai fost în stare!”

- Sal, nu te supăra, dar trebuie să înțelegi că, cel puțin pe termen scurt, ne punem speranțe doar în parola care ți-a fost încredințată ție. Ştiu că te simți singur şi neajutorat, dar trebuie să îți asumi acest rol. Este inutil să mai spun că indiferent ce se va întâmpla, eu voi fi alături de tine.

- Şi chiar! Ce se va întâmpla dacă eu ratez? N-ar strica să luăm în calcul şi... cazul „Burtea".

- Nu ştiu. Nici nu vreau să mă gândesc. Vom spera că savanții noştri vor găsi o soluție.

- Hai că eu cred că nu suntem chiar aşa de disperați. Ne-au luat „dragonii" ăştia prea repede şi ne-am agitat şi noi, ca baba care-a greşit trenul. La urma urmei, mai este un singur „dragon", care nici nu mai are cu cine să se combine pentru a deveni mai puternic, iar cu energia noastră nu prea pare să fie compatibil. Oricâte rezerve ar avea el, nu va putea să cucerească toată galaxia. Ne împrăştiem şi noi în şapte vânturi şi îl lăsăm să toace spațiul degeaba. Când se apropie, ne-ascundem, după ce trece, revenim la normal, şi tot aşa până căpiază de nervi. Dacă mai punem şi nişte nave să-l tot amăgească dintr-un loc într-altul, se va plictisi, într-o bună zi, şi poate se va întoarce la el în... cvasi.

- Eşti optimist ca de obicei. Numai că acest „dragon" ştie prea multe despre noi şi , de aceea, trebuie neapărat distrus.

- Lasă-mă să ghicesc! Şi numai eu pot să fac acest lucru!! Măi, Hina, ție nu ți se pare anormală situația aceasta în care soarta unei întregi galaxii să depindă de un singur om? Păi dacă eu mă supăr şi plec acasă, voi ce mai faceți? Este ceva care scârțâie în toată povestea asta...

- M-am gândit şi eu la acest lucru şi am ajuns la concluzia că situația nu este chiar atât de anormală pe cât

pare la prima vedere. Nu depindem numai de tine, deşi tu eşti un pion foarte important într-un plan mai vast, elaborat, se pare, de entități din zona de influență a Transcendei. Am depins şi de Marii Învățați, şi de deciziile Consiliului Suprem, şi de flotele federale şi coclone şi, bineînțeles, de hotărârea şefilor Imperiului de a se implica în acest conflict.

- Daaa, şi pe mine m-a surprins atitudinea coclonilor. Kal Tabol, cel puțin, nu mai este deloc un mincinos şi un prostovan cum erau coclonii când i-am cunoscut eu.

- Kal Tabol este un individ foarte special, care va trebui analizat cu multă atenție de către socio-psihologii Federației.

- Uite, vezi? El este mai atipic decât mine şi candidează cu succes la postul de Trimis.

- Da, dar nu avea niciun habar de parola cifrată despre care a aflat de la noi.

- La cât de vicleni sunt ei, nu m-aş mira dacă l-aş vedea pe „Marele Dragon” mâncându-i grăunțe din palmă.

- Eeei, nici chiar aşa! Dacă ar fi avut coclonii puterea acestor nave, ar fi spulberat Federația până acum. Nu pot decât să sper că se vor lămuri toate lucrurile pe Transcenda.

- Mai avem mult de mers?

- Nu. Am folosit toate capacitățile „Fulgerului galactic” de a străbate subspațiul şi am scurtat cât am putut de mult timpul de deplasare.

- Dar prin ... hiperspațiu nu ajungeam mai repede? Şi ce e ăsta, că am mai auzit şi eu câte ceva, prin filme?

- Este o mare diferență între cele două sisteme de deplasare. Pentru a folosi subspațiu, trebuie să distorsionezi cel puțin o dimensiune a Universului înfăşurat – nu intru în amănunte – bineînțeles, o faci pe măsură ce înaintezi. Într-o

formă simplistă, este ca şi cum ai intra într-un curent care te poartă cu el mult mai repede decât ai merge tu singur. Metoda hiperspațială se bazează pe salturi gravitaționale facilitate de stelele galaxiei. Deşi este un mod mult mai rapid de deplasare, prezintă riscul, în cazul unor calcule greşite sau din necunoaşterea exactă a coordonatelor corpurilor cereşti, de a face saltul foarte aproape sau chiar în interiorul stelelor. S-a folosit şi această metodă, mai demult, dar, din cauza unor accidente, s-a renunțat la ea.

- Dar cu „gaura de vierme" cum se merge? Hai, nu te mira, că ştiu şi eu multe chestii!

- Dacă ştii, spune!, mi-o întoarce Hina încercând să mai destindă atmosfera. „Gaura de vierme" te trimite în acelaşi loc, dar într-un Univers paralel; cel puțin teoretic. Sau mai poate fi o cale...

- Hai, lasă-i naibii de viermi, că-mi piere pofta de mâncare! Până la urmă este bine că avem un avans în fața balaurului nostru. Dar nici nu trebuie să ne piardă urma, pentru că pe urmă o ia aiurea prin alte locuri, la atacat de planete.

- Nu dă impresia că s-ar fi rătăcit. Avem deocamdată un avans de doar câteva ore care ne vor fi utile pentru a ne familiariza cu realitățile Transcendei.

- În acest timp destul de scurt, ar cam trebui să descifrăm şi parola, ca să-l aşteptăm pe „Marele Dragon" cu nuiaua pregătită.

- Transcenda ne va mai ridica o problemă. Din câte ştiu eu, planeta este înconjurată de un câmp de forță foarte puternic, pe care îl vom putea trece numai printr-un sector de acces şi doar cu acordul Marilor Învățați. Sper că Baal Spaal i-a anunțat de venirea noastră, înainte de a-şi fi pierdut cunoştința!

- Asta ne-ar mai trebui, să mai aşteptăm şi pe la poarta lor mult şi bine! Dacă îmi spuneai din timp, repetam „Sorcova” ca să le atrag atenția, că după atâtea înfrângeri, chiar zici că suntem plecați cu sorcova! Anunță-i tu acum cu diamantul meu!

- Eu nu am voie să mă adresez Marilor Învățați.

- Eeehee, păi, în halul în care am ajuns noi, lor le mai arde de mofturi? Învață-mă pe mine cum se face, că îi anunț eu!

- Folosirea diamantului su-eng presupune un efort mental foarte solicitant şi...

- Şi pentru mine ar fi de-a dreptul riscant? Vrei să spui cumva că ar fi unul din cazurile în care prostia chiar doare? Păi atunci de ce mi l-au mai dat? Dacă, din întâmplare, mă jucam cu el şi începeam să țip aşa, fără să ştiu de ce?

- Ai înțeles greşit. Diamantul nu este periculos pentru tine, doar că nu îl poți activa decât cu un impuls mental pentru care nu ai antrenamentul necesar. Este şi motivul pentru care, dacă vrei să accesezi sectorul informațional ce ți-a fost destinat, ai nevoie de un intermediar.

- Dar tu îl poți suplini pe Baal în această privință? Parcă aş vrea să mai verific o dată dacă a mai apărut ceva prin curcubeul acela.

- Pot, dar şi pentru mine este foarte solicitantă accesarea; incomparabil mai grea decât comunicarea. De aceea îți propun să încercăm doar în ultimă instanță, doar dacă nu va mai avea cine să o facă.

- Bine, atunci lasă să se mai adune date pe care, de fapt, mi le vor traduce mult mai bine Învățații Transcendei. Ce mai facem acum? Nu vrei să ne odihnim puțin?

- Mergi tu dacă vrei! Eu voi rămâne să îl supraveghez pe „Marele Dragon”.

O sărut pe iubita mea şi ies din centrul de comandă. Chiar am nevoie de puțină odihnă, dar înainte de asta vreau să-l iau puțin pe Sherkan la întrebări, despre „dragoni”, despre Transcenda, despre ce-o mai şti el şi îmi foloseşte mie.

ꕥ

Scutul energetic al Transcendei este o adevărată simfonie de lumină. Înconjoară complet planeta, având în partea sa interioară o zonă mai densă, dar totuşi transparentă, de un albastru intens, care se completează spre exterior cu o porțiune groasă mai diluată, azurie, străbătută în permanență de milioane şi milioane de ace strălucitoare care, ajunse în vidul cosmic, se desfăşoară în nişte tentacule difuze care execută, parcă, un dans sincron, ca nişte unduiri leneşe dirijate de o baghetă nevăzută. În câteva locuri, coloane dinamice ca nişte tornade captive, fac legătura între acest câmp de forță şi anumite puncte de pe suprafața planetei unde se află, probabil, generatoarele acestui grandios ansamblu.

Hina mi-a explicat că rolul acelor tentacule luminoase este de a concentra la nevoie forța întregului câmp energetic într-un singur punct – cel al unei posibile lovituri. Ingeniozitatea şi avantajul acestui sistem de protecție constă în faptul că nu conține puncte slabe; indiferent unde s-ar produce un impact, toate tentaculele din acea zonă s-ar concentra în acel sector şi ar contracara presiunea exercitată de lovitură, sprijinindu-se pe întreaga structură a scutului.

I-am propus iubitei mele să tragem o torpilă de probă, cu dublu scop: să văd şi eu cum funcţionează acest sistem, că pare frumos când se mişcă toate limbile ca la o comandă de parcă ar valsa pe o muzică neauzită, cât şi pentru a le da de veste moşorogilor că am sosit să-i salvăm. Hina, aşa de urât s-a uitat la mine, de zici că i-aş fi propus să ne facem nevoile pe preşul lor de la intrare! Se vede că s-a supărat, pentru că îmi zice cu un ton sever, ca de preoteasă a templului sacru:

- Nu am venit aici ca să îi salvăm pe ei, ci pe noi. Este puţin probabil ca însuşi „Marele Dragon” să poată trece de scutul de protecţie al Transcendei.

- Păi, şi atunci de ce nu voia Baal să venim aici, dacă „dragonii” sunt neputincioşi în faţa acestui câmp? Zicea că-i punem în pericol pe Marii Învăţaţi...

- Teoretic, există un pericol, dar pentru că este vorba de o planetă sacră, nici măcar pe acesta nu ni-l putem permite. Dacă riscul ar fi fost mai mare, Baal Spaal nu ar fi acceptat să urmăm acest drum.

- Acum suntem deja aici şi nu mai putem da înapoi. Dar dacă moşnegii noştri au o asemenea tehnologie ultraperformantă, de ce nu v-o dă şi vouă să vă înconjuraţi navele şi planetele cu asemenea scuturi? Să tuşească „dragonii” de atâta tras degeaba şi să-şi roadă ghearele de necaz!

- Acest scut, cât şi templul şi alte lucruri importante de pe Transcenda, funcţionează de la sine, încă de pe vremea când civilizaţia era înfloritoare pe planetă. Noi nu avem acces la această tehnologie, şi chiar dacă am putea-o descifra, nu ne permitem să profanăm vestigiile unei civilizaţii care – te rog să-ţi aminteşti! – nu a aparţinut şi nu aparţine Federaţiei.

- Daaaaa, uite unde v-au adus principiile voastre federale! La mâna unuia ca mine care, dacă apasă pe un

buton, la întâmplare, sigur vă strică ceva! Ia hai să luăm noi niţel la profanat Transcenda asta, să vedem ce iese!

- Nici să nu te gândeşti! Suntem aici doar pentru a rezolva criza noastră, nu pentru a ne amesteca în treburile Marilor Învăţaţi.

- Bine, draga mea, o să mă concentrez pe rezolvarea acestei crize, deşi, dacă îmi calcă piciorul pe Transcenda, o să-i iau puţin la puricat pe moşorogi, că prea ştiu ei multe şi nu vor să spună. Sau, te pomeneşti că nici ei nu au habar de nimic şi doar profită de pe urma unei civilizaţii demult apuse! O să vedem noi cum stau treburile. Ai luat legătura cu strămbunicii? Ştiu că am sosit, ne primesc sau plecăm în pribegie?

- Nu putem penetra scutul de protecţie nici măcar cu un flux pentru comunicaţii. Trebuie să aşteptăm să ne contacteze ei.

- Şi dacă sunt plecaţi cu bobocii la păscut, noi ce facem? Aşteptăm, să ce? Să ne facă friptură „Marele Dragon”?

- Trebuie să avem puţină răbdare. Am primit, în schimb, un mesaj foarte ciudat de pe planeta Apia. Ni se cere... să ne identificăm!?!

- Şi de ce te miri aşa? Spune-le că noi suntem!

- Este un mesaj electronic cifrat, de recunoaştere. Nici nu ni se adresează nouă, ca persoane, ci se face automat între nave sau între nave şi baze când acestea intră în raza senzorilor, pentru identificare reciprocă. Acest semnal s-ar fi emis numai dacă noi ne-am fi aflat acum aproape de Apia!

- Nu cumva ai greşit drumul? Sigur asta este Transcenda? Am observat că imaginea este cam în ceaţă...

- Nu, nu am greşit nimic. Aşteaptă puţin să fac nişte verificări!

Hina lucrează foarte concentrată, simultan la câteva monitoare. Când termină, se întoarce spre mine şi mai mirată decât era:

- Din analiza mesajului rezultă clar faptul că „Fulgerul galactic” s-a aflat, în urmă cu câteva zile, în apropierea planetei Apia, a trecut pe lângă aceasta şi s-a îndreptat spre interiorul Federației fără să emită semnalul de răspuns... Avea două persoane la bord...

- Adică noi..., deşi nu am fost acolo în acel moment... Într-adevăr, lucru curios! Oare am fost dedublați? Se poate aşa ceva? Eeeii, Hina!! Dar dacă a apărut adevăratul Trimis?!

- Şi de ce se îndreaptă spre sistemul solar Hernia?

- O fi ştiind el ceva! Poate el îşi face treaba lui, noi pe-a noastră şi împreună rezolvăm criza.

- Să nu ne grăbim cu concluziile! Am trimis un mesaj în spectru larg pentru a culege cât mai multe date despre acest incident misterios.

- Da, bine ai făcut! Acum hai să ne concentrăm pe problema noastră, că nu mor eu de grija dublurii mele chiar dacă ar semăna leit cu mine! Ne mai apelează Învățații ăştia sau plecăm acasă?

- Dă-mi, te rog, diamantul su-eng pentru a transmite un semnal de poziție!

Îi înmânez Hinei brățara şi mă întorc spre ecran pentru a mai admira puțin tabloul de afară. Ce frumos! Să tot stai să te uiți. Dintr-o dată imaginea devine mult mai luminoasă, mult mai clară. Cred că are legătură cu folosirea diamantului care, din câte ştiu, amplifică şi influențează diverse lucruri sau poate s-a întâmplat să fim contactați de Învățați. După puțin timp, pe ecran apare chipul unui bătrân... cum să-i zic?,... foarte bătrân, dar şi foarte...

frumos. Are o față lungă şi o piele fină, nişte ochi pătrunzători, dar foarte calzi, păr, barbă, mustăți lungi-lungi şi albe-albe, îmbrăcat cu ceva tot alb, iar la gât poartă un medalion parcă hexagonal cu un diamant în mijloc. În mâna stângă ține un fel de toiag ca de vrăjitor, făcut ca din fildeş, lung, lucios şi cu nişte fante în partea superioară, prin care iese o lumină difuză albăstrie. Este mult mai frumos decât moşii Consiliului Federației care, or fi ei impunători, dar sunt mai ridați, mai veştejiți, iar unii, din alte specii, sunt chiar urâți.

- Prea slăvite Mare Învățat, îl întâmpin eu, bine v-am găsit! Mi-ar fi plăcut să ne întâlnim într-un moment mai plăcut, dar, din păcate, după cum probabil ştiți, avem un duşman pe urme.

- Bine ați venit! Şi noi ne bucurăm să îl cunoaştem pe vestitul Sal-Gal.

- Eeee, sunt vestit prin forța lucrurilor şi prin obiceiul unora de a plasa responsabilitatea galaxiei pe capul altora. Să înțeleg că nu v-ați supărat pe mine pentru că v-am adus „Dragonul" pe cap. Doar ce m-am văitat de cei care m-au împovărat cu griji, dar şi eu am făcut la fel cu voi.

- Suntem la curent cu toate evenimentele din galaxie. Credem că nu exista altă soluție decât venirea ta aici.

- Mă bucur că gândiți aşa. M-aş bucura şi mai mult dacă m-ați ajuta să descifrez parola.

- Vino pe planetă şi vom sta de vorbă!

- Şi cum să vin? Să m-arunc în cap în tentaculele de-afară? Deschideți şi voi o poartă pe undeva!

- Foloseşte o sferă energetică şi intră prin sectorul E45-L28 în sistemul de cartografiere federal, unde vom crea un culoar de acces!

- Vreți să vin singur? Şi pe jos?!

- Da. Însoțitoarea ta nu are acces pe Transcenda. Ea va duce nava într-o grotă a satelitului Atlantis şi te va aştepta acolo.

- Nu plec nicăieri fără soția mea şi nici fără navă. Mi se pare o măsură de prevedere elementară să avem nava la dispoziție în caz de nevoie. În curând vom fi atacați violent de „Marele Dragon” şi ne va trebui „Fulgerul galactic” pentru ripostă. Aveți voi arme mai bune pe Transcenda?

- Nu avem, dar nava poate riposta numai din afara planetei. Venit în interiorul scutului energetic, „Fulgerul galactic” va deveni inutil, deoarece nicio lovitură de a sa nu va putea penetra scutul.

- Eeee, aşa inutil, prefer să îl am pe lângă mine. Şi ne va fi, totuşi, de folos. În caz de nevoie, îl vom utiliza pentru evacuarea planetei.

- Noi nu vom părăsi Transcenda, indiferent cât de mare ar fi pericolul.

- Atunci, să zicem că nu m-am referit la voi, ci la mine. Mă poate obliga cineva să-mi iau loc de veci pe planeta voastră?

- Nu, nu te poate obliga nimeni, răspunde bătrânul după o scurtă ezitare. Poți veni cu nava prin acelaşi sector. Vom crea un culoar mai mare. Dar fata rămâne afară.

- Păi şi unde s-o las? Să se joace-n praf?

Hina se apropie de mine, îmi pune o mână pe umăr şi îmi şopteşte:

- Lasă-mă pe un asteroid din sistemul solar! O să supraviețuiesc...

- Stai, Hina, că sunt acum la ora de tocmeală! Fără tine nu cobor nici eu. Ne întoarcem pe Apia.

- Te rog, nu insista! Acum, mai important ca orice este rezolvarea acestei crize. Eu contez mult mai puțin.

- Da, dar este un lucru banal să te iau cu mine. De ce le este frică? N-au mai văzut o fată frumoasă de trei sute de ani, sau ce?

Bătrânul intervine şi mă contrazice:

- Trebuie să ştii un lucru. Prezența pe planetă a oricărei persoane străine de Transcenda ne obligă pe noi să facem un mare consum de energie. Orice individ în plus, măreşte exponențial efortul nostru mental. Dar dacă insişti, acceptăm şi prezența soției tale.

- Dar de ce se întâmplă aşa ceva? Cu ce vă deranjează alte persoane, că doar nu vă golim cămările?

- Nu pe noi ne deranjează, ci pe musafiri. Transcenda emană o energie nocivă pentru orice entitate străină de planetă. Noi consumăm resursele de care vorbeam, pentru protecția celor în cauză.

- Ahaa..., ce să mai spun? În cazul acesta, apreciez foarte mult efortul vostru.

M-am obişnuit cu fotoliile energo-elastice ale federalilor şi acum banca aceasta din drugi de lemn mi se pare de-a dreptul grosolană. Totuşi îmi place, parcă îmi aduce aminte de copilăria mea, când nu conta confortul, ci doar spiritul vieții. Îmi las corpul pe spate, îmi întind picioarele căutându-mi o poziție cât mai relaxantă şi privesc avid de plăcere frumusețile din jur. Nu ştiu dacă toată Transcenda este aşa, dar aici, unde am fost lăsați să aşteptăm, peisajul este de-a dreptul feeric. O combinație perfect armonizată de culori îmbracă totul într-o mantie ireal de frumoasă. O iarbă deasă, uniformă, într-o

multitudine de nuanțe de verde, acoperă pământul, lăsându-se tăiată doar de nişte alei înguste, pavate cu lespezi negre, cioplite parcă intenționat neuniform pentru a li se accentua farmecul. De-o parte şi de alta a aleilor, însoțitoare credincioase, cordoane de flori pitice, roşu intens şi portocalii conturează şi mai bine căile de acces înguste, făcute pentru a se merge doar în şir indian, pentru ca nicio discuție să nu îți distragă atenția de la tremurul petalelor în adierea caldă a unui curent de aer abia simțit, care se înghesuie timid printre firele de iarbă. În şănțulețele înguste dintre lespezi, alte floricele, mici, ca o perie de scântei galbene, îşi mențin năsucurile la nivelul pietrelor pentru a nu fi călcate, dar îmbiindu-te să le urmăreşti zig-zagurile imprevizibile.

Din pajiştea de iarbă răsar din loc în loc nişte copăcei groşi, noduroşi, ca nişte pitici morocănoşi care, neputând să-şi înalțe prea mult crengile întortocheate, le-au întins unul spre celălalt, încâlcindu-le reciproc ca într-o luptă încremenită. Şi toate aceste arcade de ramuri aflate la doar câțiva metri înălțime, trimit spre pământ vârtejuri de liane subțiri, pline de flori de toate nuanțele de roz, de la boboci aproape roşii, la petale aproape albe, lăsate pe spate ca într-o explozie de muguri. Rămâne destul loc printre crengi pentru a privi cerul împovărat de troiene de nori albi. A nins în cer; altfel nu îți poți explica imaginea din înaltul văzduhului, pe care lumina soarelui o brodează cu infinite săgeți aurii. Printre fuioarele groase ca de bumbac răscolit se văd limbi de cer albastru, ce poate fi limita ochiului sau scutul de forță, cine ştie?...

Hina şi-a lăsat capul pe umărul meu şi nu mai zice nimic, îmbătată fiind probabil de aceste imagini ca de

poveste. Eu păstrez, la rândul meu, liniştea şi continui să mă încarc cu viaţă.

Bătrânii Transcendei ne-au lăsat aici să aşteptăm cât timp pregătesc ei zonele noastre de acces. Prezența Hinei i-a luat prin surprindere şi acum sunt nevoiți să sporească intensitatea energiei de protecție. Din câte am înțeles eu din explicațiile care mi s-au dat, înaintaşii Marilor Învățați, eheeii!, când civilizația era înfloritoare pe această planetă, au creat un complex gigantic de protecție compus, în principal, din scutul de forță cosmic şi din generatoarele planetare care îl produc; ceva reactoare ultra-nucleare care merg singure de zeci de mii de ani, nu ştiu. Au avut ideea de a crea şi un anumit tip de radiație, care se manifestă pe întreaga planetă, până la scutul de forță inclusiv, perfect compatibilă cu toate speciile Transcendei, dar letală pentru oricine altcineva venit din altă parte a Cosmosului. De aceea, pentru a putea primi musafiri, bătrânii sunt nevoiți să amenajeze nişte spații speciale de acces în care neutralizează această radiație nocivă străinilor. Fac lucrul acesta prin jalonarea locurilor respective cu nişte... sulițe înfipte în pământ, ceva ca toiagul bătrânului, care emit o altă energie ce o anulează local pe cea de fond. Partea grea este că toiegele respective nu funcționează de la sine, ci trebuie încărcate mental de către bătrâni şi pentru aceasta ei fac un efort considerabil. Îi înțeleg acum de ce nu voiau să o primească şi pe Hina şi le sunt cu atât mai îndatorat.

Îmi plac bătrânii Transcendei. Sunt foarte calmi şi calzi, îți vorbesc cu multă prietenie, te ajută dezinteresat cu orice le stă în putere, emană numai energie pozitivă, nu ca moşii Consiliului Suprem, care mă privesc şi acum ca pe un intrus în treburile lor federale. De ce am zis „dezinteresat”? Pentru că am priceput eu un lucru: pe Marii Învățați îi cam doare-n toiege de „Dragonul” nostru! Sunt

foarte puține şanse ca ei să fie afectați cu ceva de puterea Rătăcitorilor. Tot ceea ce fac pentru noi este expresia atitudinii lor altruiste față de soarta galaxiei. Lucrul acesta are, însă, şi un inconvenient – nu-i putem condiționa cu nimic, deoarece noi avem nevoie de ei şi nu ei de noi. În plus, dacă îi supăr cu ceva, risc să iau un toiag pe fund şi pa-pa! Noroc că nu sunt supărăcioşi, ci, dimpotrivă, când îți vorbesc, parcă te mângâie cu o blândețe deşăvârşită.

Mă întorc puțin spre Hina, o cuprind cu brațele şi o sărut uşor pe frunte, ca pe un copil somnoros.

- Draga mea, îi spun eu, mă simt atât de bine aici! În doar câteva ore am uitat de toți balaurii cosmici şi am regăsit plăcerea de a fi copil, de a visa fără griji la toate minunățiile pământului. Unde-or ține bătrânii caprele, că-mi vine să plec cu ele la păscut?

- Să nu uităm, totuşi, că am venit aici pentru a rezolva o criză extrem de gravă care afectează întreaga galaxie!

- Daaaa, să nu uităm, draga mea, că trebuie să ne sacrificăm pentru moşii voştri puturoşi, care cine ştie pe unde or dormi acum liniştiți, aşteptând să le rezolvăm noi problemele! Mie îmi vine să mă sui în pomii ăştia şi să mănânc flori şi tu tot îmi aduci aminte de criză, de parcă ar fi a mea. Unde sunt toți ceilalți? Nu ți se pare că nu-i mai pasă nimănui de nimic?

- Te înțeleg foarte bine, Sal. Te-ai implicat până acum în toate aspectele acestei crize, ai făcut un consum nervos uriaş, meriți cu prisosință orice răsplată, dar trebuie să înțelegi că, dincolo de acest calm aparent al Transcendei, întreaga galaxie este într-un mare pericol, flotele i-au fost scoase din luptă, toate lumile îi sunt mai vulnerabile ca oricând, iar „Marele Dragon” se plimbă liber, având capacitatea de luptă neatinsă.

- Ce poate face o singură navă energetică la câtamai galaxia? E ca un purece care ar vrea să sugrume un elefant! Nu ştiu de ce am impresia că exagerăm...

- Aminteşte-ţi! Ai fost cutremurat de ineficienţa navelor noastre de război, dar cum te vei simţi când vei vedea miliarde de copii, femei şi bătrâni, fiinţe nevinovate, ucise de furia „Dragonului”? Crezi că îţi vei mai găsi liniştea ştiind că i-ai fi putut salva? Energia Rătăcitorilor trebuie oprită şi numai tu poţi face asta. Oricine altcineva din Federaţie, dacă ar fi putut, ar fi făcut-o.

- Hai că şi voi prea aţi făcut din mine Marele Apărător al galaxiei!! Când l-oi întâlni pe Superman, o să-l pun să-mi lustruiască pantofii!! Uitaţi prea repede că şi eu sunt un om obişnuit, mai obişnuit decât voi.

- Ne bazăm acum doar pe parola ta...

- Poate că scutul Transcendei va distruge, într-un fel, „Dragonul”. Cred că aceşti Învăţaţi ştiu şi pot mai mult decât vor să ne spună.

Hina face o pauză, îşi propteşte capul în palme ca şi cum ar fi frământată de ceva, după care se hotărăşte să-mi spună:

- Dragul meu, hai să îţi mărturisesc un secret pe care voiam să îl păstrez doar pentru mine, ca să nu creez panică! Din măsurătorile mele rezultă că scutul Transcendei nu va rezista forţei „Dragonului”.

- Nu pot să concep aşa ceva! Cred că te înşeli. La urma urmei, musafirul nostru este o gâză minusculă pe lângă această planetă mult mai bine protejată decât mă aşteptam.

- Ai văzut în luptele anterioare că nu mărimea contează, ci intensitatea energetică. Nu este nevoie ca scutul să fie anihilat în întregime, ci doar fisurat pentru a putea fi lovite generatoarele...

- Bine, Hina, o întrerup eu, am înțeles. Iată că se apropie un bătrân. O să țin cont de ce mi-ai spus.

Un grup de vreo şapte bătrâni au ieşit dintr-o clădire aflată cam la o sută de metri de banca noastră, iar unul dintre ei vine spre noi.

Ne ridicăm şi îi ieşim în întâmpinare. Suntem conduşi în interiorul clădirii. Aceasta nu este foarte înaltă, dar, din câte bănuiesc, are mai multe niveluri subterane; o trădează nişte mici platforme care, când se suie câte un Învățat pe ele, se tot duc în fundul pământului. Aranjamentele interioare sunt relativ simpliste şi aproape lipsite de facilități tehnice, dar au, totuşi, un aspect straniu – parcă toate obiectele sunt crescute din clădire, au legătură unele cu altele, iar prin pereți pulsează un fel de sistem nervos abia vizibil. Abundă formele curbe – nu văd colțuri, muchii, margini – şi singurele obiecte care fac notă discordantă cu acest ansamblu, sunt toiegele înfipte din loc în loc, de-o parte şi de alta, care emană, prin acele fante, o lumină albăstrie.

Coborâm un nivel şi ajungem într-o sală de şedințe care are o masă rotundă în mijloc, cu nişte fotolii de jur împrejur, dar toate acestea arată de parcă sunt crescute din podea. Unul dintre fotolii este mai mare decât celelalte. Sunt invitat să iau loc chiar în acesta. Ehee, aşa mai da! Marii Învățați mă tratează ca pe un musafir de vază, nu ca membrii Consiliului federal care mă confundau, la început, cu o insectă. Mă aşez în fotoliul indicat, care se strânge pe lângă mine de parcă ar fi... viu. Hina este invitată să stea lângă mine, iar la masă mai iau loc încă trei bătrâni. Unul s-a aşezat chiar în fața mea, făcându-mă să înțeleg că el îmi va fi partener de dialog. Alți patru Învățați s-au postat în picioare în jurul mesei şi țin toiegele activate spre noi.

- Sperăm că nu v-am făcut să aşteptaţi prea mult, mi se adresează bătrânul, dar a fost nevoie să activăm reţeaua de anulare în zona voastră de acces. Vi s-au repartizat două camere alăturate – puteţi să staţi şi împreună dacă doriţi – veţi servi masa, vă veţi odihni, iar dacă aveţi nevoie şi de altceva, ne spuneţi. De un lucru trebuie să ţineţi cont – să nu depăşiţi niciodată zonele marcate cu lumina albastră. Dacă doriţi să ieşiţi în afara marcajelor de anulare, trebuie să vă luaţi, dintre noi, cel puţin doi însoţitori cu neutralizatoare portabile.

- Te referi la toiagul pe care îl poartă fiecare dintre voi? Bine, o să ţinem cont. Dar când o veni pe Transcenda tot Consiliul Suprem al Federaţiei, cum o să mai faceţi faţă? Pe aceştia îi puteţi înghesui pe toţi într-un beci, pentru ca un singur toiag să-şi facă efectul la mai mulţi. Zic şi eu!

- Niciunul nu va coborî pe planetă, ci vor rămâne în diverse locaţii din sistemul solar.

- Ştiţi cumva pe unde pierde vremea „Marele Dragon”? Trebuia să cam ajungă până acum.

- Vine spre Transcenda, dar cu o viteză mult redusă faţă de capacităţile sale. Este ocupat cu crearea unei plase energetice pe care o întinde în spaţiu cu scopul de a paraliza activitatea în galaxie.

- Cum aşa? N-am mai auzit până acum!!

- A lansat în jurul direcţiei sale de înaintare nişte sfere energetice care au lăsat în urmă un fel de linii dense de energie din care s-au desprins alte linii mai mici care au făcut legătura între arterele energetice principale. Sferele lansate continuă să înainteze, liniile continuă să se multiplice, astfel că în spatele „Dragonului” se ţese o plasă din ce în ce mai întinsă şi din ce în ce mai deasă. Estimăm că, în ritmul acesta, va cuprinde spaţiile locuite ale galaxiei în doar câteva luni.

- Şi cât de periculoasă poate fi această plasă?

- În curând va crea dificultăți majore oricărei nave care va încerca să se deplaseze prin spațiu, iar, în viitorul apropiat, este foarte posibil să amenințe viața planetelor atinse de aceste linii energetice, care par a produce descărcări cuantice de mare forță în contact cu materia.

- Dar e grav rău! Şi nu ne alarmăm?!

- Este foarte grav, dar nu mai are cine să i se opună. Venind spre noi, „Marele Dragon” amplifică plasa cu noi lovituri lansate şi, în curând, va bloca navele federale şi coclone care încearcă să ne vină în ajutor. Membrii Consiliului Suprem vin din alte direcții şi au şanse să ajungă aici fără a întâlni plasa.

- Haideți să tragem o concluzie! Acest „Dragon” sau Rătăcitor ce-o fi el, trebuie distrus. Am înțeles că putem face acest lucru doar cu ajutorul acelei parole cifrate pe care mi-ați trimis-o şi pe care sper că mă veți ajuta să o descifrez.

- Lucrurile nu sunt deloc simple. Noi nu cunoaştem semnificația expresiei cifrate de care vorbeşti şi nici nu ne putem hazarda să îi dăm o interpretare proprie. Numai Trimisul o poate utiliza.

- Dar de unde o aveți?

- Cred că ştii deja. Vocile Celor De Dincolo ne-au trimis-o prin intermediul Cristalului Soarelui.

- Şi voi, ca să scăpați de ea, mi-ați dat-o mie. De unde ştiți că eu sunt Trimisul? Ce spun Vocile voastre despre acesta. Că seamănă leit cu mine, nu-i aşa? Şi de unde până unde mă cunosc Vocile astea pe mine?

- Vocile nu au vorbit despre tine, ci despre un Trimis care va fi ajutat să înțeleagă şi să rezolve criza.

- Doar atât? Vai de mine! Deci nici voi nu aveți vreo dovadă că eu aş fi Trimisul! Doar bănuiți că aş fi eu, tot pe

considerentul: „pune-i ăstuia în cârcă toate grijile, că suportă!” Chiar sunt puțin dezamăgit. Începusem să cred şi eu că aş putea fi şi speram să găsesc aici dovezi solide în acest sens...

- Ți-am analizat cu mare atenție toată evoluția în galaxie. Nu mai intrăm în toate detaliile, dar tu corespunzi cel mai bine calității de Trimis, adică de ins atipic pentru un anumit mediu, venit din altă parte, din alt sistem de referință, dar cu influență majoră în structurile sociale pe care le penetrează.

- Ce să penetrez, că eu doar ce voiam să mă angajez argat la voi, pentru că îmi place foarte mult această planetă! Mărite Înțelept, eu sunt un pământean anonim pe care doar întâmplarea l-a făcut celebru.

- Mă bucur că ai spus acest lucru, deoarece noi am privit evenimentele dintr-un punct de vedere sociologic exceptat – Trimisul nu trebuie să fie neapărat cineva anume, ci poate fi acel ins care îşi asumă rolul de Trimis. Odată asumat acest rol, acesta va primi toate instrucțiunile necesare la timpul potrivit. Ori, este evident faptul că, deşi nu te crezi special, ți-ai asumat rolul de salvator şi, în acest moment, este singurul lucru care contează, singurul act care te deosebeşte de ceilalți.

- Păi normal! După ce au dat toți „vina” pe mine, mi-am asumat şi eu rolul! Eu nu mi-am asumat nimic, ci am fost mai mult o victimă de conjunctură, dar hai s-o lăsăm aşa cum s-a nimerit, că poate îmi merit soarta dacă mi se tot rupe inima de galaxia asta! Ziceți că nu mă puteți ajuta cu nimic, că totul depinde numai de mine...

- Mâine te vom conduce în Templul sacru, pentru a lua contact cu Cristalul Soarelui.

- Da, bine, poate mă inspiră. Dar stați puțin! În diamantul su-eng pe care mi l-ați trimis, ați pus un segment

informaţional care îmi era strict destinat. Ce semnifică acel câmp gol?

- Nu semnifică nimic special şi poate să nu însemne nimic niciodată. Este doar o conexiune pe care ţi-am făcut-o noi cu Cristalul Soarelui, în eventualitatea că, prin intermediul acestuia, ţi se vor trimite informaţii. Mesajul era că... „Trimisul trebuie ajutat să înţeleagă...” şi am presupus că ţi se vor trimite instrucţiuni. Bineînţeles că, poate, expeditorii nici nu au nevoie de această facilitate creată de noi, dar o prevedere în plus nu strică. Şi mai este un aspect, care sper să nu te supere, Trimisul nefiind nominalizat, am vrut să cunoaştem şi noi, prin intermediul diamantului, conţinutul unor astfel de mesaje.

- Aha!, spionaj la greu. Lasă că nu mă supăr. Sunt convins că vreţi să mă ajutaţi. Şi pe cine bănuiţi voi că este expeditorul unor astfel de informaţii? Tot... fantoma lu’... răs-bunicu’?

- Vocile Celor De Dincolo.

- Ale cui sunt, de fapt, aceste voci?

- Nu suntem foarte siguri, dar presupunem că ale înaintaşilor noştri. Ne bazăm, totuşi, şi pe câteva dovezi indirecte.

- Ufff!! Grea viaţă am prin galaxia asta! Noi, pământenii, suntem obişnuiţi să avem lucrurile clare în minte, că altfel ne zvârcolim noaptea şi visăm toate prostiile. Dacă voi îi credeţi orbeşte pe unii despre care nu ştiţi nimic, înseamnă că însăşi Logica a crăpat de nervi sub templul vostru!

- Nu te grăbi să judeci lucruri de care nu ai cunoştinţă! Dacă doreşti, îţi putem da acces la Biblioteca Transcendei pentru a înţelege mai bine evoluţia civilizaţiei acestei planete, e drept, doar din ultimele sale milenii, când era deja în decadenţă.

- Eeei, nici chiar aşa, că doar nu sunt Trimisul vreunei Academii de Ştiinţe! Cine mai are timp acum de poveşti?! Păi vine „Dragonul” peste mine şi eu ce-i fac? Îi dau în cap cu Petre Ispirescu?

- Înainte de a pleca să vă odihniţi, aş dori să te întreb dacă ai verificat vreodată segmentul informaţional din diamantul su-eng şi cum ai făcut-o?

- Eu nu pot să o fac de unul singur, dar m-a ajutat Baal Spaal. De fiecare dată am văzut nişte culori care îmi fugeau prin faţa ochilor minţii.

- Culori?! Ne aşteptam să vezi un fond alb, dar, probabil, este o particularitate a minţii tale. Contează doar faptul că până acum nu au fost transmise date. Mergeţi, vă rog, şi odihniţi-vă! Mâine vom avea, probabil, o zi foarte încărcată.

Bătrânii s-au cam schimbat puţin la faţă când au auzit că văd culori în diamant, dar s-au prefăcut că nu este nimic deosebit. Cred că acest fapt este un indiciu pentru ei că eu aş fi Trimisul. Aşa să fie şi să terminăm odată!

Ne ridicăm cu toţii. Suntem conduşi la camerele noastre. Hina vrea să mă lase singur, ca să mă odihnesc mai bine, dar eu o prind de mână, o trag în camera mea şi o arunc în pat spunându-i:

- Tu te iei după burlacii ăştia? Lasă, că după atâta încordare, cred că amândoi avem nevoie de un ritual helian în stil terestru, în liniştea transcendă. Am dreptate?, o întreb eu lungindu-mă lângă ea şi sărutând-o pe gât.

- Te doresc la fel de mult, dragul meu!

Au trecut mai multe zile şi nu s-a întâmplat nimic. Au ajuns moşii şi s-au cazat prin nu ştiu ce grote, pe nu ştiu ce satelit. Mai bine că nu pot coborî pe planetă! Cred că aşa m-ar fi cicălit şi dădăcit, ca pe-un pui de curcă trimis la facultate, de m-ar fi adus în stare să mă dau de partea „Dragonului”! Şi sper ca scutul Transcendei să nu le permită să-şi mai verse grijile în capul meu. Fără ei, de fapt, de când am venit aici, mă simt foarte bine. M-am liniştit, sunt relaxat, îmi plac locurile. Sper să mă încarc cu pacea acestor meleaguri pentru şapte ani de-acum înainte. Am şi norocul că Marii Învățați sunt nişte oameni de milioane. Ei îşi văd de treburile lor, pe mine mă lasă-n voia mea şi lucrurile merg foarte bine. M-au dus în prima zi la templul lor sacru să vadă dacă interacționez cu ceva pe-acolo. Şi eu? Nimic! Bătrânii tot încearcă să mai descopere câte un indiciu care să arate că eu sunt Trimisul. Să încerce, cine nu-i lasă?! Templul lor nu prea pare a fi templu. După mine, arată mai degrabă ca un fel de... centru de comandă reprofilat, dar nu le-am spus ca să nu le stric oamenilor rosturile pe aici. Cristalul Soarelui este câtamai bolovanul de mare, transparent şi colțuros – adică pare format din foarte multe bucăți mai mici perfect îmbinate – având, în ansamblu, o formă ca de piramidă, dar cu muchiile cam teşite, ceea ce creează impresia că feţele nu ar fi plane, ci puțin curbate. Este aşezat în mijlocul templului pe un piedestal de vreo cinci metri înălțime, care are de jur împrejur numai trepte pe care să te urci pentru a ajunge la Cristal. M-am urcat şi l-am atins, deşi bătrânii parcă aveau emoții şi se uitau cu frică. Ce-mi place la aceşti Învățați este că deşi nu le convine câte ceva, tot mă lasă să fac acel lucru. Când am atins Cristalul, odată m-a fulgerat mâna şi, deşi mi-am tras-o repede, furnicăturile au

continuat să treacă prin mine până când mi-au scanat tot corpul. Bătrânii au sesizat imediat acest fapt şi mi-au făcut repede o conexiune cu diamantul su-eng, în speranța că am primit vreun mesaj, dar nu am văzut în culorile mele nicio modificare majoră. Eu mi-am dat seama că această furnicătură provocată de atingerea Cristalului are legătură cu altceva, dar nu am spus la nimeni, deoarece nu este nimic cert şi nu vreau să alarmez lumea degeaba. Mi-a amplificat o stare pe care o am încă de când eram pe „Fulgerul galactic" şi priveam admirativ tentaculele câmpului de forță al Transcendei – mi se derulează în minte, doar aşa din când în când, pentru o fracțiune de secundă, o imagine stranie, ca şi cum trec prin ceva, ceva ca un portal, ca o „gaură de vierme" din acelea văzute prin filme, ceva asemănător şi totuşi altfel. Sunt decis ca, în această privință, să fac nişte investigații discrete, fără să implic pe nimeni altcineva, care ar interpreta altfel, poate greşit, fenomenul. Dacă este menirea Trimisului să rezolve singur această enigmă a parolei şi dacă eu sunt acest Trimis, atunci înseamnă că totul depinde numai de mine. Nici măcar pe Hina nu vreau să o implic, mai ales că ea şi aşa este foarte ocupată cu cititul bibliotecii Transcendei. Mă voi ajuta doar de cunoştințele lui Sherkan, căruia îi voi cere să nu spună nimic la nimeni. Am aflat că nava noastră se află la suprafața planetei, la doar câțiva kilometri distanță şi plănuiesc ca la noapte să-i fac o vizită pe furiş.

Că tot mi-am amintit de „Fulger". I-am întrebat pe bătrâni dacă mai ştiu ceva de nava aceea fantomă, dedublarea noastră, care umblă prin spațiu cu cine ştie ce scopuri. Nu că aş vrea să-mi complic existența în situația asta şi aşa critică în care suntem, dar, în eventualitatea că mai vine vreun Trimis, să ne putem folosi de el. Nu ştiau

nimic, dar i-au întrebat pe membrii Consiliului Suprem şi au aflat că falsa navă se afundă tot mai mult în adâncurile Federației, dar că va fi interceptată în curând de câteva nave de patrulare trimise în întâmpinarea sa. Hina s-a documentat mai bine şi a aflat că însuşi Jan Vlăjgan este şeful misiunii de intercepție. Heheheeeeiii, Trimisule, să spui repede tot ce ştii, că-ți face Jan fundu' tablă!

Am fost şi am stat de vorbă cu Sherkan. Am plecat tiptil-tiptil din cameră, străduindu-mă să nu o trezesc pe Hina, şi i-am mințit pe bătrânii pe care i-am întâlnit, că nu am nevoie de nimic, ci doar vreau să stau la aer, în mireasma florilor. Am întârziat puțin pe o bancă din grădină, până când au plecat toți Înțelepții la culcare sau pe unde s-or fi retras ei, după care am pornit-o spre navă. Am avut noroc şi cu faptul că s-a nimerit să fie o noapte cu Lună, de fapt, sunt două corpuri cereşti pe boltă care luminează aproape ca ziua suprafața planetei, îmbrăcând-o într-o mantie argintie care dă întregii atmosfere un aer de mister. Florile copăceilor s-au deschis şi mai mult, împrăştiind peste tot miresme îmbătătoare care, parcă se înfăşoară pe mine pentru a mă ține pe loc.

Discuția cu Sherkan nu a durat foarte mult – am lămurit destul de repede ceea ce mă interesa, atât cât a ştiut şi el să-mi spună – dar am mai întârziat câteva ore, uitându-mă la mai multe filmulețe, luate de Hina pe navă pentru orice eventualitate, cu viața noastră de familie de pe Pământ. Văzându-l pe Darh la diferite vârste, mi s-a făcut dor de el şi mi-am amintit ce viață frumoasă am avut în ultimii ani...

Acum sunt pe drumul de întoarcere spre camera de dormit şi grăbesc pasul pentru a ajunge înainte de a se trezi Hina, pentru ca plecarea mea să nu fie descoperită. Cred că am puține şanse să se întâmple aşa, deoarece am întârziat cam mult şi deja începe să se facă ziuă. Parcă-i văd pe bătrâni că m-au dat dispărut!

Da, într-adevăr, ia uite-i cum aleargă toți în toate părțile! Ee, nu prea aleargă, dar mişună destul de mulți prin diverse locuri. O văd şi pe Hina uitându-se lung, în zare, cred că după mine. O să le spun şi eu că m-am plimbat prin păduricile astea ale lor.

Abia acum m-au văzut şi se grăbesc spre mine. Hina vine şi ea din prag, ajungându-i de la urmă.

Ca să nu mă certe ei prea tare le-o iau înainte:

- Hei, hei, ce v-ați alarmat aşa?! V-ați pierdut Trimisul?! Lasă că nu aveam pe unde să fug, că mă dădeam cu capul de scutul vostru.

- Unde ai fost?, mă întreabă Hina îngrijorată, ajunsă prima, deh, fiind mai sprintenă.

- M-am plimbat. Ce puteam să fac altceva? Ați dat alarma că v-am călcat florile? Stați liniştiți că n-am stricat nimic!

- Cum te simți?

- Mai bine ca oricând. De ce?

Nici una nici două, patru bătrâni mă iau pe sus şi fug cu mine spre clădire. Alți câțiva ne însoțesc. Hina vine şi ea cât poate de aproape de mine, încercând să mă prindă de mână.

- Ce se întâmplă, draga mea?, întreb eu. Cumva aici, mirositul florilor e un delict?

- Ai ieşit cu mult din zona de protecție şi te-ai expus la radiația letală.

Hina aproape că plânge. A reuşit să mă prindă de o mână şi mă strânge cu putere. Mă întreabă cu un reproş dureros, izbucnind în lacrimi:

- De ce ai făcut asta?

- Da’ cine-a mai ținut minte...!

Dintr-o dată se produce o bubuitură atât de puternică, de aproape că sunt scăpat din brațe de către bătrâni. Profit de acest şoc şi mă ridic în picioare privind, ca toți ceilalți, spre locul de unde a venit zgomotul, adică în sus.

Un Învățat ne explică ce se întâmplă, într-un stil puțin ciudat:

- „Marele Dragon” a ajuns la porțile Transcendei.

Eu completez, ca să repar puțin tonul acesta cu tentă fatalistă:

- Dar porțile i-au fost trântite în nas.

„Dragonul” nu se vede, dar apare ca de nicăieri un alt glob de foc, ca o stea căzătoare, care loveşte scutul cosmic făcându-l să vibreze. După câteva clipe, unda de şoc ajunge la noi şi ne asurzeşte.

Un alt bătrân face o nouă remarcă:

- Este foarte puternic. Să ne adăpostim în clădire!

- Luați-o înainte, vă rog! Venim şi noi imediat.

A vorbit Hina, după care m-a cuprins cu brațele de gât şi s-a lipit de mine ca de iubitul care pleacă în armată.

- Ce ai făcut?, mă întreabă ea deznădăjduită, cu tonul care ar vrea să spună, de fapt: „Ce ai făcut, măi prostule, de ai uitat de zona de protecție?”.

- Iubita mea, nu are rost să mai discutăm acum. Probabil că m-am umplut de radiația aia care mă va doborî după un timp. Ceva se întâmplă cu mine legat de parolă şi am impresia că îi voi veni de hac „Dragonului”, înainte de a fi prea târziu. Te iubesc foarte mult. Am fost cea mai

norocoasă ființă din galaxie, întâlnindu-te. Spune-i lui Darh că am ținut tot timpul foarte mult la el. Hai să mergem!

- Stai puțin!, mă opreşte ea. Nu mai am timp să-ți explic, dată fiind situația în care ne aflăm. Am găsit un indiciu important, studiind o lucrare din Biblioteca Transcendei. Nu pot să anticipez ce efect va avea, dar îți spun să faci ceea ce rezultă din traducere. Apropie-ți diamantul su-eng de frunte! Eu îți voi pune palmele pe tâmple, încercând să amplific cât mai mult semnalul. Ar trebui să ți se deschidă un fel de portal. Încearcă să faci o conexiune cu echilibrul energetic-**sen** galactic. Nu-ți fie teamă! Dacă ți se dă accesul, pătrunde în portal! Închide ochii!

Hina îşi lipeşte capul de pieptul meu şi mă strânge cu palmele de tâmple. Undeva, în mintea mea, apar culorile acelea din diamant care fug spiralat spre un punct aflat foarte departe, parcă la capătul galaxiei. Dintr-o dată se formează o buclă care le uneşte pe toate, un cerc, mai multe, concentrice, care se umflă şi vin spre mine, mă cuprind, mă înghit. Sunt ca într-un tunel care îmi vine din față, dinspre un punct luminos care se măreşte tot mai mult, se apropie de mine şi mă loveşte, aah!!, mii de culori se desfac, se lărgesc, îmi pătrund în minte... Daaa, acum înțeleg! Mă las purtat ca un fulg într-un vârtej de lumină, în timp ce culorile mi se traduc în minte... E atât de simplu, cum de nu m-am gândit?!...

Tresar. Sunt transpirat tot. Mâinile îmi atârnă grele pe lângă corp. Hina a căzut în genunchi, cu palmele întinse spre tâmplele mele. Este epuizată. O ajut să se ridice. Tremură. O iau în brațe şi-i şoptesc:

- Acum am înțeles. O să-ți explic mai târziu. Să ne grăbim!

O port pe brațe până în pragul clădirii. „Dragonul” trage din ce în ce mai violent. Înăuntru sunt adunați câteva zeci de bătrâni. Cel cu care am vorbit prima dată – Zalmonin îl cheamă – ne vine în întâmpinare spunându-ne:

- „Dragonul” este mult mai puternic decât am estimat inițial. A întins o plasă cosmică uriașă, care deja a blocat deplasarea navelor care ne-ar fi putut veni în ajutor. În curând, multe planete vor fi în mare pericol. Energia de care dispune este uriașă. Scutul Transcendei va mai rezista doar câteva ore. Totuși, și-a activat și ultimul nivel de conversie energetică, ceea ce înseamnă că mai puternic de atât nu poate deveni.

- După cum trage, nici nu cred că are nevoie de mai mult, îi răspund eu. Trebuie să mergem în templu. Am o anumită idee despre ce ar trebui să fac.

- Ai fost afectat grav de radiația planetei. Crezi că vei rezista?

- Trebuie.

- Membrii Consiliului Suprem al Federației au adus cu ei o sută de nave mari de luptă, care se află mascate la marginea sistemului. Vor încerca să îl întârzie pe „Dragon” pentru a-ți oferi ție mai mult timp.

- Nu. Să rămână mascați! Nu ar avea nicio șansă. Ar fi spulberați dintr-o lovitură. Nici membrii Consiliului să nu-și trădeze prezența. Totul este acum doar între mine și el.

- Kohon se află și el aici cu o mie de nave. Le ține ascunse în spatele soarelui, dar are și câteva nave care monitorizează situația din zona Transcendei. Cred că ar interveni dacă...

- Kohon? Cum a ajuns aici așa de repede?

- Nici nu a plecat. Şi-a trimis doar forţele principale în întâmpinarea voastră. El a rămas, deoarece şi-a dat seama că aici se va întâmpla cel mai important lucru şi a vrut să fie prezent.

- Din cauza aceasta a rămas Kal Tabol în urmă. Aveau deja spionul la locul faptei! Să nu riposteze nici el. Ar fi la fel de inutil. Să ne grăbim spre templu. Trebuie să ajung la Cristalul Soarelui cât mai repede. Hina, ştiu că eşti epuizată, dar acolo voi avea nevoie de tine.

- Mi-am revenit.

O iau înainte cu Zalmonin lângă mine. Ceilalţi se înşiră în spatele nostru. Îi şoptesc bătrânului:

- Dacă acţiunea mea nu va avea succes, vreau să vă îmbarcaţi pe „Fulgerul galactic" şi să plecaţi cât mai departe de aici.

- Nu te vom lăsa singur. Noi suntem templieri, apărători ai Cristalului şi nu putem să părăsim planeta. Aşa ne cere Legea Transcendei. Dar îţi promit că voi face tot ce îmi stă în putere pentru ca soţia ta să plece.

- Mulţumesc!

- Ai descifrat parola?

- Da, cred că da, dar simpla descifrare nu este suficientă. Am nevoie de un fel de catalizator, de amplificator şi sper ca acesta să fie Cristalul Soarelui.

- Să ne spui dacă trebuie să te ajutăm cu ceva. Vom face orice sacrificiu.

Am ajuns la templu. Loviturile „Dragonului" nu au contenit nicio clipă. Parcă fiecare impact zdruncină din ce în ce mai mult întreaga planetă. Mă opresc puţin la intrare şi privesc în sus. A fost lovit un singur sector – cel de deasupra templului – ceea ce poate să însemne că, de fapt, nu eu sunt ţinta principală, ci acest lăcaş sacru. În acel loc

scutul s-a curbat spre interior şi a devenit puțin opac. Totuşi, îl putem vedea în toată grandoarea lui pe „Marele Dragon”. A devenit foarte strălucitor, ca o pasăre de foc, şi-a desfăcut larg aripile şi vrea, parcă, să se aşeze cu ghearele pe scut pentru a-l lovi şi mai puternic. Continuă să tragă cu furie.

Intrăm în templu. O iau pe Hina de mână şi ne îndreptăm spre Cristal. Le spun celorlalți să stea cât mai departe. Urcăm treptele. Tot templul se zdruncină din cauza undelor de şoc pe care le emite scutul la fiecare lovitură primită. De undeva din tavan, de deasupra noastră, a început să cadă moloz. Se pare că întreaga clădire se va nărui în curând, chiar înainte de a ceda scutul. Trebuie să ne grăbim.

O iau pe Hina de umeri şi o lipesc de Cristal. O cuprind în aşa fel încât palmele să le am lipite pe acesta. Închid ochii şi aştept câteva secunde pentru a se realiza legătura energetică ce sper să se producă. Da, acum da. Cristalul devine puțin mai strălucitor. Îmi desprind mâinile şi i le trec Hinei prin păr. O sărut uşor, dar cu pasiune. Printre săruturi îi şoptesc:

- Draga mea, Hina, m-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care te-am văzut, chiar dacă atunci, la început, mi-a fost puțin frică de aspectul tău. Aveai ceva straniu şi nu am fost foarte surprins când am aflat că eşti extraterestră, lucru care m-a făcut să te iubesc şi mai mult. Plecarea mea spre Coclonia pentru a te salva, ceea ce pentru toți ceilalți a fost o nesăbuință, a însemnat pentru mine un prilej fericit de a-mi exprima trăirile şi de a te îndrăgi şi mai mult. Atunci când mi-ai răspuns cu aceleaşi sentimente, m-ai transformat în cel mai fericit om din galaxie. Anii au trecut şi dragostea mea pentru tine a

devenit tot mai puternică, nu prin intensitatea care nu mai avea unde să crească, ci prin conştientizarea faptului că nu mi-aş fi putut niciodată dori mai mult decât atât. Am ajuns acum în punctul în care ştiu că mi-a fost dat să trăiesc cele mai frumoase momente de care se poate bucura un om. Alături de tine totul a avut un rost, m-am simțit împlinit şi ştiu că mi-ai dăruit ceva ce nu-mi mai poate lua nimeni. Timpul ne poate învinge, dar nu ne poate lua ceea ce am câştigat trăindu-l. Dragostea mea pentru tine va trăi veşnic şi va zdruncina Timpul şi Spațiul prin eternitatea ei.

Hinei i se prelinge o lacrimă pe obraz. Eu i-o prind cu buzele şi i-o urc înapoi sărutându-i ochii cu delicatețea cu care miros o floare.

- Plâng de fericire, îmi spune ea. Pentru mine este cel mai minunat lucru să fiu iubită în asemenea mod, delicat dar intens, conştient dar necondiționat. Niciodată nu voi avea timp să-ți spun cât de mult te iubesc, deoarece în mine arde un foc nesfârşit care o va lua întotdeauna înaintea cuvintelor.

Am încremenit amândoi într-un sărut care ar vrea parcă să fie preludiul unei contopiri sufleteşti.

Cristalul străluceşte orbitor. Artere de lumină incandescentă se nasc tot mai mult în el, străbătându-l în toate direcțiile, ca nişte şerpi agitați, alimentând tot mai mult un miez de foc ce îi creşte efervescent în centru. La un moment dat, din acel miez țâşneşte o rază de lumină albă care perforează tavanul. Bucăți tot mai mari din acoperiş se prăbuşesc cu mare zgomot în jurul nostru. Piedestalul vibrează tot mai tare sub Cristalul care s-a transformat într-o explozie de lumină orbitoare ce îşi călăuzeşte forța de-a lungul razei care se înalță tot mai mult, ca jetul unei fântâni arteziene scăpate de sub control.

O întorc pe Hina şi o protejez cu corpul de dogoarea care ne arde feţele.

- Trebuie să plecăm, îi spun eu.

O iau în braţe şi cobor treptele. Le strig celorlalţi:

- Ieşiţi cu toţii afară! Acum, imediat!

O parte dintre bătrâni se îndreaptă spre ieşire, dar câţiva se apropie de piedestal. Zalmonin îmi strigă:

- Cel puţin doi templieri trebuie să păzească Cristalul.

- Nu mai poate rămâne nimeni aici. Toată lumea să iasă afară! Eu voi ieşi ultimul din templu. Hai, lăsaţi legile voastre, că acum eu hotărăsc ce trebuie făcut. Ia-o şi pe Hina şi plecaţi!

Hina vrea să rămână cu mine, dar îi fac un semn ferm să plece. Îi iau pe fiecare şi aproape că îi dau afară cu forţa. Nu mai am nimic de făcut aici, dar vreau să mă asigur că nimeni nu se mai află în pericol. Pereţii templului încep să se crape. Tavanul de deasupra Cristalului a căzut cu totul lăsând în loc o gaură prin care se vede raza de lumină care deja străbate scutul Transcendei. Ajunsă în partea superioară a acestuia, se desface în mai multe jeturi care îl prind pe „Marele Dragon”, înfăşurându-se în jurul lui ca nişte liane. În scurt timp îl acoperă cu totul într-o lumină orbitoare şi începe parcă să îl absoarbă, trăgându-l spre Cristal.

Nu ştiu ce să cred. O fi bine ca energia „Dragonului” să fie adusă pe Transcenda? Ar trebui să plec, dar sunt curios să văd ce se întâmplă. Acum Cristalul nu mai emite, ci absoarbe energie, ducând-o în interiorul său ca într-un sac fără fund, poate, într-o altă dimensiune. Vibraţiile devin şi mai puternice, bucăţi mari din templu se prăbuşesc. Gata,

nu mai e de stat, afară! Alerg spre ieşire. Ajuns în prag, îi văd pe ceilalți retraşi la o distanță ce sper să fie sigură. Continui să alerg spre ei uitându-mă în sus, spre cer. „Marele Dragon" a dispărut înghițit de raza de lumină care a rămas parcă încremenită, ca o suliță înfiptă în scutul de forță.

O explozie puternică se produce în spatele meu. Suflul acesteia mă trânteşte la pământ. O linişte dulce mă cuprinde...

Capitolul 6

SECRETUL DIN NOI

Vorbitorul cer: „Lucrurile au decurs mai bine decât ne-am fi aşteptat şi nu a mai fost nevoie să intervenim."

*Vorbitorul zefir: „**Trimisul** şi-a îndeplinit misiunea în mod exemplar."*

Vorbitorul amurg: „Să sperăm că lucrurile vor decurge normal şi în etapa următoare."

*Vorbitorul alean: „Suntem obligaţi să reuşim. În caz de eşec, **Rătăcitorii** ne vor crea mari probleme."*

Deschid ochii. Sunt lungit într-un pat. Hina mă ţine de mână şi zâmbeşte când îi întâlnesc privirea.

- Stai liniştit!, îmi spune ea. Totul este în ordine.

- Unde mă aflu? Ce s-a întâmplat?

- Suntem tot pe Transcenda. „Marele Dragon" a dispărut şi, o dată cu el, şi plasa energetică pe care o întinsese în galaxie. A fost absorbit de Cristalul Soarelui care, din păcate, a explodat, distrugând Templul. Tu ai suferit un şoc în urma exploziei.

- Cât timp am fost inconştient?

- Ai stat aşa treizeci şi două de ore, dar şi pentru faptul că Marii Învățați ți-au indus o stare de somn profund pentru a te putea reface mai repede.

- Aaaa, da, sigur! După ce le-am rezolvat criza, pe mine m-au adormit, ca să se laude ei în fața galaxiei.

Hina zâmbeşte din nou apropiindu-se de mine pentru un sărut:

- Mă bucur să-ți aud din nou glumele. Cum te simți?

- Ca un viţel scăpat în lanul de trifoi. Gata cu dormitul, că am treabă!

Dau pătura la o parte şi sar direct în picioare, cu intenția de a-mi dezmorți oasele după atâta somn. Dar o durere acută îmi străbate corpul, făcându-mă să mă prăbuşesc. Hina vine repede la mine ajutându-mă să mă ridic.

- Uşor, îmi spune ea, nu eşti încă refăcut.

- Da' ce mă doare! Nu cumva bătrânii, ca să se laude singuri până la capăt, mi-au pus vreo piedică psihică în somnul lor? Când dau să plec, să mă doară? Şi când întreabă lumea de mine prin galaxie, ei să spună: „Încă nu s-a refăcut"!

- Ştii şi tu că nu este adevărat. Explozia te-a aruncat câțiva metri prin aer şi te-ai lovit destul de rău.

- Încă eram conştient, când am dat de pământ, şi mă simțeam, parcă, mai bine decât acum. Cine ştie ce am mai pățit după... Hai că glumesc, dar ce ne facem cu radiația care trebuia să mă... Am folosit pluralul ca să pară că împart ghinionul cu cineva. După cât timp îşi face efectul?

- Din fericire, radiația Transcendei nu te-a afectat. Se pare că ai o anumită imunitate. Zalmonin ştie mai multe amănunte şi te va lămuri. Important este că eşti sănătos şi că ai rezolvat criza. Cum ai reuşit?

Hina nu şi-a mascat bucuria. S-a lipit de pieptul meu cuprinzându-mă afectuos. O îmbrățişez şi eu, convins fiind de faptul că nu s-a dezlipit de patul meu cât timp am fost inconştient.

- Mi-ai dat o veste foarte bună, îi spun. Deşi făceam eu pe curajosul şi mă bucuram că am rezolvat criza, aveam, totuşi, un mare regret, dar, curios cum gândeşte omul în situații limită, nu îmi păsa atât de mine, cât de faptul că te pierd pe tine. De fapt, tot de mine îmi păsa, dar mai indirect... Acum..., nu am fost afectat sau m-au vindecat bătrânii, rămâne de văzut... Cum am reuşit să rezolv criza? Am primit acces la nişte informații venite din altă dimensiune.

- Vocile Celor De Dincolo...?

- Se pare că da. Dar misiunea mea nu s-a încheiat încă. Mai trebuie făcute câteva schimbări prin galaxie, după cum mi s-a arătat, dar despre aceste lucruri voi vorbi la timpul potrivit.

- Nu trebuie să-mi dezvălui informații la care nu am acces.

- Vei afla şi tu odată cu ceilalți dar, bineînțeles, după aceea ție îți voi spune mai în detaliu, numai că sunt mai multe de relatat, iar acum nu este momentul cel mai potrivit.

- M-ar fi interesat, dacă se poate, care a fost semnificaţia expresiei „Puterea Inimii de Foc”? Ne-am învârtit atât de mult în jurul acestor cuvinte...

- Iubita mea, „Puterea Inimii de Foc” a fost dragostea mea pentru tine. Acest sentiment a declanşat energia Cristalului care a distrus „Dragonul”. Deci, fără tine nu aş fi reuşit nimic. În plus, chiar înainte de a ajunge în templu, tu mi-ai facilitat accesul la acele informaţii. Nu ştiu ce ai găsit în biblioteca Transcendei legat de acest lucru, dar a funcţionat.

- Am descoperit un document foarte vechi ce se referea la capacitatea Cristalului Soarelui de a realiza conexiuni cu o altă dimensiune. Apoi, văzusem clar, încă de la prima ta vizită în Templul sacru, că eşti ... predestinat, parcă, pentru o astfel de legătură, o dovadă sigură că fusesei ales cu mult timp înainte pentru această misiune. Eu doar m-am folosit de diamantul su-eng pentru a-ţi deschide mintea şi sufletul în scopul de a amplifica procesul care, oricum, s-ar fi realizat de la sine. Acest lucru putea să fie făcut, poate mai bine, şi de un Mare Învăţat, dar eu am mizat pe faptul că, fiind persoana cea mai apropiată de tine, am şanse mai mari să-ţi fiu de folos inducându-ţi şi o stare de relaxare, de siguranţă.

- Nu te-ai înşelat. O anumită legătură se realizase deja între mine şi Cristal cu câteva zile în urmă, mai precis, de când am ajuns în raza sa de acţiune, chiar înainte de a coborî pe planetă. Cu siguranţă, conexiunea s-ar fi realizat de la sine, îmi era clar că devenise inevitabilă, dar intervenţia ta mi-a dat încredere, producându-se la momentul potrivit.

Hina coboară ochii în pământ, rămâne puțin pe gânduri, după care mă privește parcă vinovată, şi-mi zice:

- Sal, vreau să-ți spun ceva. Mă simt prost față de tine şi trebuie să mă eliberez de această povară. Dacă te vei supăra, voi înțelege...

- Spune-mi fără nicio reținere! Să fii convinsă că nu o să mă supăr. Ai văzut doar că te iubesc atât de mult încât nimicesc dragoni cu dragostea mea!!

- Şi eu te iubesc foarte mult şi tocmai de aceea mă simt acum atât de jenată. Încă de la începutul misiunii noastre, Consiliul Suprem al Federației m-a însărcinat să te supraveghez discret. Tindeai să devii un personaj foarte important şi noi aveam puține informații despre un proces care amenința tot mai mult întreaga galaxie. Nu ştiam cine eşti cu adevărat şi ne simțeam vulnerabili, chiar dacă presupuneam că acțiunile tale ne vor fi benefice. A fost şi motivul pentru care mi s-a trimis mie diamantul su-eng, prin intermediul tău – ca să îți testăm reacțiile şi pentru a păstra un anumit control asupra ta. Te rog să mă ierți pentru că am jucat acest dublu rol, dar care nu m-a împiedicat să te iubesc fără nicio reținere. Indiferent de situație, eu aş fi rămas alături de tine.

- Hina, îți faci probleme pentru un lucru fără importanță. Este normal să slujeşti interesele Federației, din moment ce faci parte din aceasta. Indiferent în ce „piese de teatru” te mai obligă moşii să joci, eu te voi percepe tot timpul ca pe marea mea dragoste.

- Îți mulțumesc pentru înțelegere!

- Ați aflat acum cine sunt?

- Ştim că eşti Trimisul şi nimic mai mult. Dar, cel puțin ne-am convins că nu mai eşti acel pământean distrat, venit „întâmplător” să încurce lucrurile prin galaxie.

Hina zâmbeşte, încercând să mă corupă şi pe mine. Eu îi spun, făcând pe seriosul:

- Eeeee, nu se ştie niciodată. După ce îmi voi încheia misiunea, poate că voi prefera să redevin un pământean anonim.

- Indiferent ce vei decide să faci, galaxia nu te va mai percepe niciodată ca pe un om obişnuit. Ai ştiut tot timpul cine eşti sau...?

- Nu, nu am ştiut. Am aflat în momentul în care am accesat acele informaţii.

- Deci nu ştii nici cum am fost eu influenţată să te aleg tocmai pe tine din miliardele de pământeni.

- Nu ştiu şi nici nu mai contează. Cred că avem de-a face cu... cineva care ne depăşeşte, deocamdată, puterea de înţelegere şi care preferă să rămână în umbră.

- Acum tu ai devenit o persoană puţin stranie, faţă de care nu ştiu cum să mă raportez...

- Hina, eu voi redeveni în curând un om obişnuit. Dacă vom păstra relaţia noastră specială bazată pe iubire, stimă şi încredere reciprocă, totul va fi foarte bine. Faptul că eu am fost şi poate voi mai fi în contact cu o altă civilizaţie, nu trebuie să altereze relaţia noastră.

- După cum spuneam, nu cred că vei mai putea fi „un om obişnuit" pentru nimeni, nici măcar pentru mine.

- Atunci, schimbăm galaxia, ca să ni se piardă urma...!

Cred că şi eu şi Hina ne-am testat reciproc gradul de acceptare viitoare. În pofida celor întâmplate, a noului meu statut, se pare că relaţia noastră a rămas neatinsă, ceea ce nu poate decât să mă bucure.

Îi spun Hinei că vreau să ies la aer. Ea mă ajută să mă schimb, după care ieşim din clădirea pe care nu am mai văzut-o până acum şi care pare un fel de centru de

recuperare. În fața imobilului este un părculeț în care, de data aceasta, sunt nişte copaci foarte mari, groşi, cu ramurile întortocheate ca un labirint. Frunzele late şi cărnoase transformă dogoarea amiezii într-o plăcută răcoare.

Zalmonin ne iese în întâmpinare şi ne invită să luăm loc pe nişte scaune ca de marmură, la o masă rotundă din piatră albă aflată la umbra generoasă a unui copac cu flori albastre.

- Cred că ai aflat ce s-a întâmplat, îmi spune el.

- Da, doar aşa în mare. Nu am înțeles, însă, de ce nu am fost afectat de radiația ucigaşă. Vi s-a defectat planeta?

- În mod foarte surprinzător, codul tău genetic cuprinde gena „trans” care este specifică doar Transcendei.

- Şi cum am ajuns noi să fim rude?

- Nu ştim. Probabil că cei care te-au desemnat să fii Trimis, ştiind că vei ajunge pe Transcenda, te-au înzestrat cu această genă pentru a te imuniza.

- Probabil. Care este situația aici? Aveți răniți, sunt pagube mari?

- Tu ai fost singurul rănit. În privința pagubelor, Templul sacru a fost distrus de explozia Cristalului Soarelui. Pentru noi este o pierdere enormă, ireversibilă, dar pe care o acceptăm în schimbul salvării galaxiei.

- Templul se poate reconstrui.

- Nu Templul, ci Cristalul era vital pentru existența noastră. Fără acesta nu vom mai putea face prospecțiuni energetice la nivel galactic şi nici nu vom mai putea produce diamante su-eng.

- Nu vă grăbiți cu aceste concluzii. Veți avea de jucat un rol poate şi mai important în galaxie, începând cu viitorul foarte apropiat.

- Am pierdut definitiv contactul cu Vocile Celor De Dincolo. Nu ne mai rămâne decât să murim de bătrânețe.

Era să-i zic că de bătrânețe nu mai au cum să moară, deoarece au trecut demult de ea; poate doar de plictiseală, dar mă abțin – s-au purtat prea frumos cu mine pentru a-i supăra cu astfel de glume.

- Probabil că aveți multe întrebări să-mi puneți legate de cele întâmplate. Aş vrea să-i anunțați, în numele meu, pe membrii Consiliului Suprem al Federației şi pe şefii castelor coclone ale Marelui Sanctuar că vreau să ne întâlnim în cel mai scurt timp posibil pe o planetă locuibilă, aflată cât mai aproape de Zona Neutră. Acolo voi spune tot ceea ce este de spus. Pot să participe şi oricâți dintre Marii Învățați. De fapt, nu va fi o activitate secretă. Pot participa şi alte persoane acceptate de cei chemați.

- Noi nu putem părăsi Transcenda. Este o lege nescrisă, o tradiție multimilenară care face acum parte din viața noastră.

- Bine, atunci voi avea cu voi o întâlnire chiar aici, pe Transcenda. Desigur dacă doriți o astfel de discuție, dar, dacă se poate, chiar azi.

- Bineînțeles că dorim să aflăm toate detaliile pe care ni le poți spune.

- Hina, aş vrea ca mâine să plecam, dacă este posibil.

- Da, desigur, tu hotărăşti acum.

- Vom merge pe Apia pentru a-l lua pe Darh, apoi spre punctul de întâlnire stabilit de şefii federali şi cocloni, după care, acasă!

Am plecat de pe Transcenda în urmă cu o lună. Marii Învățați mi-au dăruit diamantul su-eng, mi-au arătat cum să-l utilizez şi i-au făcut şi nişte mici ajustări pentru a deveni mai compatibil cu mine. De acum înainte pot comunica cu orice alt posesor de asemenea diamant, adică cu bătrânii şi cu membrii Consiliului federal, aproape instantaneu, oriunde ne-am afla. Le-am sugerat Marilor Învățați, asta aşa, de la mine, ca să nu se mai simtă inutili, să adune toate cioburile Cristalului şi să le depoziteze cu grijă într-un loc sigur. Au acceptat bucuroşi, cu speranța că poate această piatră sacră ar putea fi refăcută cândva. Le-am dat şi o altă sarcină, sub formă de rugăminte, la fel de importantă, după părerea mea, ca şi prospectarea echilibrului energetic-sen galactic. În mare, am convingerea că pe Transcenda lucrurile vor intra în curând într-o nouă normalitate. Sunt convins că îmi va fi mai greu cu restul galaxiei, dar nici nu intenționez să impun ceva cu forța.

L-am luat pe Darh de pe Apia, după care ne-am îndreptat împreună, tot la bordul „Fulgerului”, care mi-a mai fost lăsat un timp la dispoziție, spre planeta Ortada, aflată foarte aproape de Zona Neutră, locul stabilit de comun acord de cele două părți pentru întâlnirea stabilită, devenită acum un fel de congres galactic prin importanța care i-a fost dată.

Pe Ortada – una din planetele orzone care aparțin acum coclonilor – am aşteptat un timp pentru a se aduna toți participanții. Am stat cât mai retras cu putință, am vorbit cât mai puțin, inclusiv cu Hina şi Darh, m-am închis, oarecum, în sinea mea, pentru a-mi face ordine în gânduri.

Astăzi este ziua întâlnirii cu oficialii galaxiei. Toți sunt deja adunați în sala cea mare a palatului central al capitalei.

Sunt foarte multe alte persoane pe planetă, în special reprezentanţi ai mass-media galactice, dar şi alţii – sociologi, oameni de ştiinţă, diverşi specialişti, servicii secrete, cine ştie?

Am ajuns acum în faţa uşii, condus de câţiva organizatori din cadrul Federaţiei. Mă întreb cât de mult va schimba acest moment, complexul social-galactic actual? Bine că nu va mai depinde de mine, ci doar de ei, de capacitatea lor de a se schimba...

Intru şi mă îndrept spre tribună. Toţi s-au ridicat în picioare şi aplaudă. Înainte de a începe să le vorbesc, le fac semn să se aşeze şi arunc o privire de ansamblu în sală. Incinta este foarte mare. În primele rânduri, în două grupuri distincte, stau membrii Consiliului federal şi şefii castelor coclone. Urmează apoi câteva rânduri de fotolii libere, după care locurile sunt ocupate cu diverse alte persoane – ceilalţi membri ai Marelui Sanctuar, reprezentanţi ai planetelor, militari de grad înalt şi mulţi alţii. Cu greu îi văd pe Hina şi pe Darh, undeva în partea dreaptă.

Nu intenţionez să le vorbesc foarte mult, să mă pierd în amănunte. Aş vrea să pot prezenta lucrurile cât mai clar cu putinţă, fără dubii, fără interpretări, dar ştiu că nu îmi va fi uşor, având în vedere importanţa mesajului. Mi-am notat câteva idei, dar cred că mă voi baza, până la urmă, tot pe stilul meu simplu şi la obiect de a mă face înţeles.

Hai să încep cu un ton mai sobru, adecvat momentului:

- Stimaţi participanţi, mă bucur că ne putem întâlni cu bine, după o perioadă în care am traversat o criză deosebit de gravă, cum de foarte mult timp nu a mai cunoscut galaxia noastră. Obişnuiţi prea mult să ne luptăm

între noi, am fost luați prin surprindere de acest atac neașteptat și deosebit de dur din partea unui dușman necunoscut, posesor a unei tehnologii foarte avansate, care ne-a lovit din umbră cu intenția clară de a ne nimici. Din fericire, au putut fi lăsate deoparte toate orgoliile, ambițiile și frustrările și s-a putut da o ripostă convergentă acestei agresiuni. Cooperarea dintre Federație și Imperiul coclon, ar trebui să constituie baza de pornire pe un nou drum – cel al realizării unei galaxii unite și puternice, capabile, pe viitor, să facă față oricărei agresiuni externe, dar să și prospere în folosul fiecărui membru al ei. De la început vreau să vă spun că eu nu sunt aici pentru a trasa directive sau a da ordine. Vă voi spune doar cum stau lucrurile din punctul meu de vedere și vă voi lăsa pe voi să decideți ce aveți de făcut pe viitor. Este normal să vă întrebați acum, după toate cele întâmplate, cine sunt eu cu adevărat. Cu riscul de a vă dezamăgi, vă asigur că sunt un pământean obișnuit, fără nicio apartenență la o civilizație necunoscută. Alegerea mea pentru rezolvarea acestei crize grave s-a făcut pe baza unei compatibilități sentimentale pe care am avut-o în raport cu intenția acestei civilizații de a ne ajuta. Am fost omul din interiorul sistemului nostru desemnat să faciliteze conexiunea între cele două lumi, pentru ca cei de dincolo să ne poată fi de folos în înfrângerea Rătăcitorilor. De ce au făcut-o printr-un intermediar? Pentru că ei sunt incompatibili cu dimensiunea noastră, în aceeași măsură în care suntem și noi cu a lor. De ce tocmai eu? În principal pentru că niciunul dintre voi nu mai poate exprima sentimente atât de puternice, capabile se declanșeze o conexiune de acest tip, și asta, fie pentru că vi le-ați atrofiat în mod voit, în cazul federalilor, fie că le-ați înecat în ură și dorință de răzbunare, și mă refer acum la cocloni. Nu mă

întrebați nici cine sunt EI, deoarece nu am fost în dimensiunea lor, nu i-am cunoscut decât sub forma, imposibil de descris, a unui contact informațional indirect. Mi-au transmis doar atât cât să pot înțelege modul de activare a Cristalului Soarelui – singurul element care îl putea distruge pe „Marele Dragon" – şi să conturez o cale de evoluție prin care să devenim capabili de a riposta mai eficient în cazul producerii altor atacuri viitoare, dar şi prin care să realizăm o posibilă apropiere, compatibilitate cu lumea lor. Deci, eu nu am fost propriu-zis un Trimis – probabil că s-a făcut o traducere deductivă – ci mai degrabă un desemnat şi un mesager, ceea ce, în cazul de față, înseamnă acelaşi lucru. Cei care m-au delegat să vă vorbesc nu sunt morții Transcendei, ci entități aflate... într-un fel de altă dimensiune a galaxiei noastre. Din păcate nu am cunoştințele necesare pentru a traduce cu exactitate informațiile primite, dar nici nu cred că mai contează prea mult, din moment ce Cristalul s-a distrus şi, deci, conexiunea dintre noi a fost întreruptă. Totuşi, putem spune că suntem concetățeni galactici şi că ar trebui să avem aceleaşi interese – de dezvoltare liberă – deşi, o nouă apropiere între civilizațiile noastre se va mai realiza, probabil, într-un viitor destul de îndepărtat şi va depinde în foarte mare măsură de deciziile pe care le veți lua în etapa imediat următoare. Ca un detaliu pentru cei interesați, cu foarte mult timp în urmă, civilizația transcendă, în apogeul evoluției sale, a luat contact cu aceştia prin intermediul Cristalului Soarelui, construit în acest scop, şi tot prin intermediul acelui pseudo-monolit s-a păstrat o poartă deschisă între cele două lumi. Din păcate, de-a lungul următoarelor zeci de milenii, Transcenda a decăzut, dar a rămas Cristalul, cu ajutorul căruia ni s-au transmis diverse

informații prin care am fost ajutați, iar de data aceasta, practic salvați de la nimicire şi distrugere de către prietenii noştri nevăzuți. Acum, când poarta nu mai există, nimeni nu ne mai poate ajuta. Va trebui să ne ajutăm singuri şi să o facem cât mai repede cu putință, în doar câteva decenii, deoarece Rătăcitorii, poate locuitori ai aceleiaşi dimensiuni neştiute, se vor întoarce. Acum sunt incompatibili cu caracteristicile spațiului nostru şi nici nu au primit informațiile aşteptate de la navele lor energetice trimise să ne spioneze şi să ne paralizeze activitatea pentru a nu ne putea apăra eficient în momentul venirii lor. Dar, mai devreme sau mai târziu, vor găsi modalitatea de a se adapta. Şi chiar dacă nu o vor face sau vor renunța la intențiile lor belicoase, noi tot trebuie să fim pregătiți. De ce le trebuie spațiul nostru, este simplu de dedus. Sunt agresivi şi cuceritori, trăiesc exploatându-i pe alții, au nevoie de teritorii noi pentru a se extinde. Probabil că flotele de luptă se pot reconstrui destul de repede, dar nu este vorba numai de nave de război şi de fortificații planetare. Nu trebuie să cădem în greşeala de a transforma galaxia într-o uriaşă cazarmă, amânând la nesfârşit satisfacția de a trăi cu plăcere fiecare clipă a vieții. De fapt, nu trebuie să sacrificăm nimic, ci, dimpotrivă, avem nevoie să construim noi relații şi noi mentalități care să ne permită să evoluăm la un nou nivel spiritual, domeniu ce va trebui să devină punctul nostru forte în confruntarea cu aceşti Rătăcitori pe care, din punct de vedere tehnologic, foarte greu îi vom putea egala.

Fac o mică pauză pentru a le stârni şi mai mult interesul, după care continui:

- Cunosc doar în linii mari conflictul milenar care a existat între voi, federali şi cocloni. Nu ar mai avea niciun

rost să pierdem timpul acum cu căutarea vinovaților. S-au făcut greşeli de ambele părți, s-au adunat tensiuni în ambele tabere: atacuri nejustificate, atitudini disprețuitoare, teama coclonilor că vor ajunge o specie degenerată în galaxie, cât şi a federalilor că echilibrele lor sociale se pot nărui. Eu sper că acest conflict s-a încheiat în momentul în care ați tras primele salve de tun în duşmanul comun. Armatele voastre reunite au luptat eroic, s-au apărat şi ajutat reciproc. Flotele federale au intrat în luptă alături de cocloni, chiar dacă nu fuseseră atacate, iar coclonii, la rândul lor, au lovit duşmanul prin surprindere în două situații în care armata federală era în mare dificultate. Nu ştiu cât de mult vă mai țin pe loc reticențele trecutului, dar eu vreau acum, ca în numele prestigiului pe care mi l-am câştigat în galaxie, în baza împuternicirii primite din partea şefilor cocloni şi a încrederii arătate de membrii Consiliului federal, să prezint public scuze tuturor celor afectați, în numele celor care au greşit. Fie ca totul să fie iertat între voi, prin intermediul recunoştinței ce mi-o datorați! Nu mi-este uşor să renunț la capitalul meu de popularitate, dar împăcarea galactică este vitală în aceste noi condiții. Ştiu că nu arătați la fel, nu gândiți la fel, dar va fi foarte important să aveți de acum înainte interese comune. Nu trebuie să aşteptați alți „şerpi" sau „dragoni" pentru a vă coaliza din nou. A sosit momentul unei concilieri galactice definitive, care să aibă la bază principiul drepturilor egale pentru toți cetățenii, indiferent de specie, bazat pe onoare şi respect reciproc. Nu vă cere nimeni să formați acum o singură uniune, ar fi prematur, ar fi doar o alipire forțată, generatoare de alte noi tensiuni. Păstrați-vă, deocamdată, identitatea în sferele voastre de influență, dar, în primul rând, faceți pace. Ați putea încerca, pentru început, să

transformați Zona Neutră într-o regiune de interes general, în care federali şi cocloni să conviețuiască în bună înțelegere, ca un experiment social pentru ce ar putea urma în viitor, puteți intensifica schimburile comerciale şi puteți opta pentru transparență maximă în toate activitățile desfăşurate în comun. Vă puteți extinde şi în zonele nepopulate, pentru că aveți destul loc la dispoziție. M-am interesat şi am aflat că împreună, Federația şi Imperiul ocupă doar jumătate din spațiul nostru cosmic, zona de dincolo de bara centrală galactică rămânând neexplorată, din câte am înțeles, din cauza sistării călătoriilor hiper-spațiale. V-ați luptat mii de ani, motivați de nişte orgolii şi rațiuni sterile, dar acum, încă o dată spun, a sosit vremea unei schimbări calitative, unei transformări spiritual-sentimentale în sistemul social galactic. Legat de sentimente, ați avut abordări diferite şi, cred eu, ambele greşite. Dacă Federația a optat pentru un sistem strict rațional, în care sentimentele, trăirile, emoțiile erau privite ca pe nişte obstacole în calea dezvoltării sociale, în Imperiul coclon s-au cultivat cu preponderență sentimentele negative – ura, invidia, răzbunarea, viclenia – toate acestea având un impact distructiv asupra relațiilor în cadrul macrosistemului cosmic. Mesajul care mi-a fost transmis şi pe care vi-l reproduc este că sentimentele pozitive trebuie redescoperite şi pe baza lor construită structura viitoarei societăți galactice. Iubirea, prețuirea, recunoştința, speranța, considerația, toleranța, mila, altruismul, bunătatea ar trebui să constituie punțile de legătură prin care fiecare individ se conectează şi interacționează în cadrul angrenajului social. De ce sunt importante aceste sentimente? În primul rând pentru că ele reprezintă numitorul comun al tuturor ființelor evoluate

dotate cu conştiinţă, zestrea intangibilă cu care ne naştem şi prin care suntem egali în faţa Creatorului. Venim pe lume cu diferenţe de aspect fizic, de inteligenţă, de stare materială sau de sănătate, putem evolua diferit de-a lungul vieţii sub aceste aspecte, dar din punctul de vedere al sentimentelor, zestrea ne este dăruită în egală măsură pentru toţi şi ne rămâne intactă. Bogatul şi săracul, deşteptul şi prostul, sănătosul şi bolnavul, frumosul şi urâtul, primesc toţi aceeaşi avere sentimentală. În al doilea rând, sentimentele nu au bariere în manifestarea lor, pot fi generate cu intensităţi nelimitate de către fiecare în parte, fără să percepem vreo neputinţă în a le exprima. Aceste două aspecte, cât şi faptul că suntem întotdeauna conştienţi, şi, deci, responsabili, de toate sentimentele nutrite, generează concluzia că suma tuturor acestora, a trăirilor manifestate de-a lungul întregii vieţi, ne dau valoarea noastră finală, reprezintă unicul criteriu pe baza căruia ni se face aprecierea existenţei noastre. De fapt, ne apreciem, ne judecăm singuri, pe întreaga durată a vieţii, prin toate gândurile, stările, intenţiile, faptele şi trăirile noastre care au câte un algoritm de transformare sentimentală, iar acea amprentă finală, imposibil de falsificat, ne va face compatibili sau nu cu starea spirituală a celui care ne-a creat în forma noastră materială.

Din sală se ridică un murmur înfundat şi parcă cei din spate ar dori să ceară lămuriri. Nu le ofer acest prilej şi continui:

- Am înţeles pe Transcenda că expresia „Puterea Inimii de Foc”, prevăzută în parola primită în Templul sacru, se referea, de fapt, la un sentiment, unul foarte puternic – dragostea pe care o nutresc pentru soţia mea. Cu acest simţământ am reuşit să activez Cristalul Soarelui care

l-a distrus pe „Marele Dragon”. Eu am fost ales pentru această misiune, am primit acest statut special, tocmai pentru că eram, dintre toți cei angrenați în aceste evenimente, singurul capabil de un sentiment de o asemenea intensitate. Dacă îmi permiteți o părere personală, nu ar fi exclus faptul ca Rătăcitorii să devină compatibili cu spațiul nostru, pe fondul absenței sentimentelor sau a manifestării laturii lor negative. Poate că nu are nicio legătură, dar apariția navelor lor energetice s-a produs în momentul în care între Federație şi Imperiu exista o foarte mare tensiune. Bineînțeles că o transformare de o asemenea anvergură nu se poate face peste noapte, dar aveți destul timp la dispoziție pentru a discuta, mai întâi în structurile fiecăruia, apoi să începeți negocierile prin care să vă puneți de acord privind evoluția pe termen lung a galaxiei. Sunt multe variabile, multe greutăți, multe renunțări, multe riscuri de înfruntat. Încă o dată spun că mesajul pe care vi-l transmit nu include obligația de a urma această cale. Dacă veți decide să acceptați această provocare, îmi permit să vă recomand – pentru că veți avea nevoie de un pol neutru, de un centru de armonizare a procesului şi de temperare a tensiunilor ce pot apărea – să acceptați o supervizare a întregului proces din partea Marilor Învățați ai Transcendei. Aceştia au neutralitatea şi înțelepciunea necesare pentru a aduce un plus de eficiență şi o garanție pentru reuşita procesului de unificare şi transformare socială la nivel galactic. Eu am discutat acest aspect cu bătrânii Transcendei şi au acceptat un asemenea rol, în cazul în care veți fi de acord să li-l încredințați. Dacă apreciați necesar, voi purta, în cursul zilei de azi, discuții cu fiecare grup de interese în parte, chiar dacă prea multe detalii nu mai am de adăugat. Vă revine vouă misiunea de a

găsi formula cea mai potrivită şi căile prin care să ajungeţi la aceasta, pentru a realiza o galaxie unită, puternică, aptă să supravieţuiască celor mai grele încercări care, destul de probabil, vor veni în viitorul nu foarte îndepărtat. Pentru a vă clarifica eventuale nelămuriri, precizez că eu nu mai sunt în contact cu cei care ne-au ajutat, de fapt am fost doar pentru foarte scurt timp, atunci când mi s-au transmis informaţiile, nu fac parte dintre ei, cum am mai spus, nu ştiu dacă voi mai fi contactat vreodată – puţin probabil în absenţa Cristalului. Au avut nevoie de un pământean, deoarece acolo, pe planeta mea, sentimentele s-au păstrat în starea lor firească, nealterate de o raţiune excesivă sau de interese exagerate, şi le-a fost mult mai uşor să realizeze conexiunea prin intermediul unuia ca mine. Acum, când rolul ce mi-a fost atribuit s-a încheiat, mă voi retrage pe Pământ pentru o perioadă nedefinită. Posed diamantul sueng dăruit de Marii Învăţaţi, prin care pot fi contactat oricând. Îi rog pe membrii Consiliului federal să o scutească pe soţia mea de orice sarcină de serviciu pentru câteva luni. De asemenea, v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi lăsa la dispoziţie o navă cosmică. Dacă veţi avea nevoie de ajutorul meu, nu ezitaţi să mă solicitaţi. Voi fi onorat să particip la realizarea unei structuri galactice menite să ne facă mai puternici, mai eficienţi şi mai buni. Aş putea fi o punte de legătură – domeniu în care cred că deja m-am consacrat – între Federaţie şi Imperiu, mai ales în perioada de început, în care fiecare dintre voi ar avea dificultatea de a renunţa la câte ceva, fie la eficienţa şi stabilitatea socială dată de raţiune, la visul de a realiza o societate perfectă, în care fiecare individ să aibă de partea sa forţa întregului sistem, fie la avantajul dat de solidaritatea şi interesele comune unei singure specii. De fapt, nici nu cred că este

nevoie să se renunțe la aceste valori deja câştigate, ci doar ca acestora să li se adauge componenta sentimentală care să dea întregului coeziune şi eficiență, iar individului compatibilitate şi utilitate la scară cosmică. Nu va fi deloc uşor şi de aceea, eu voi începe această eră a transformărilor radicale şi a eforturilor titanice, cu o... binemeritată vacanță.

Am încheiat cu o glumă, cu speranța de a mai destinde puțin audiența. Nişte zumzete oarecum vesele s-au auzit în sală, dar atmosfera rămâne destul de apăsătoare. Oare le-am cerut prea mult? S-ar putea... După zece mii de ani de eforturi să vină cineva şi să-ți spună: „Schimbă tot! Ia-o de la capăt!” Nu-i uşor. Totuşi, câțiva din spatele sălii au început să aplaude şi, de la aceştia, s-au molipsit şi ceilalți. Coclonii parcă s-ar bucura mai mult decât membrii Consiliului Suprem, care aplaudă ca şi cum şi-ar scutura praful de pe palme.

Ies din sală şi mă îndrept spre apartamentul ce mi-a fost destinat, însoțit de câțiva dintre organizatorii acestei acțiuni.

Cred că dezbaterile se vor întinde pe mai multe zile. Poate vor fi necesare multe alte discuții, analize, puneri de acord, dar eu le mai stau la dispoziție doar în această după-amiază pentru întâlniri cu diversele grupuri. Mâine dimineață îmi iau familia şi... direcția acasă!

Navele inamice ne-au înconjurat şi trag în noi din toate direcțiile. Scutul a căzut şi acum, fulgerele orbitoare ni se sparg direct în hublouri. Flota coclonă a fost complet

distrusă, iar navele federale ard ca nişte torţe, incapabile să mai riposteze. Ceva îmi frige faţa şi parcă îmi intră până în creier. Încerc să mă feresc, dar sunt paralizat şi nu reuşesc decât să mă zbat în acelaşi ritm cu şocurile loviturilor care ne zguduie nava în serii obsedante. Lucrurile din jurul meu se descompun şi le văd purtate în spaţiu de fluxul exploziilor. Acel ceva încă mă arde, îmi pătrunde în cap şi-mi carbonizează gândurile. O văd pe Hina, ca o năluca albă, cum se apropie de mine încercând să mă tragă în refugiul altei dimensiuni, şoptindu-mi cu un glas distorsionat de influenţa portalului:

- Sal, trezeşte-te! Ai avut un somn foarte zbuciumat.

- Da, mă arde. Distruge laserul!

Aaaah!! Încep să-mi revin cu greu. Sunt acasă, în dormitorul nostru şi o strâng în braţe pe soţia mea. A fost doar o rază de soare care şi-a făcut loc printre atâtea crengi şi frunze, prin jaluzele şi perdea, găsindu-şi locul de joacă exact în ochii mei. Îmi privesc iubita ca pe o extraterestră şi îmi dau seama, în sfârşit, că ea chiar asta este!

- Am visat, îi spun eu încă buimac, dar sărutându-i mâna care mă mângâia, că ne luptam şi pierdeam...

- Hai, linişteşte-te! După atâta tensiune nervoasă acumulată, este normal să ai coşmaruri. Dar eu sunt lângă tine şi avem la dispoziţie timp nelimitat pentru a ne relaxa.

- Darh pe unde este?

- Pe navă. Nu a mai avut răbdare şi a plecat dis-de-dimineaţă pentru a-şi continua lectura informaţiilor pe care le-am copiat eu din biblioteca Transcendei. Cred că vreo două-trei săptămâni nu va mai face altceva.

- Nu ştiu ce să cred, dar am impresia că fiul nostru mă cam evită de câteva zile. Mi se pare mie sau am greşit eu cu ceva?

- Nu îți face probleme! Am discutat eu cu el şi am înțeles de ce se poartă aşa. Este copleşit de noua ta poziție galactică şi se simte puțin vinovat că, timp de mai mulți ani, te-a desconsiderat fără motiv. Timpul va rezolva această problemă minoră. Probabil din acest motiv se concentrează şi pe studiul informațiilor aduse de mine, ca să treacă mai repede acest timp de acomodare la noile condiții. El a mâncat deja. Merg să pregătesc masa şi pentru noi.

- Bine, draga mea, vin şi eu imediat.

Da, în sfârşit, din nou pe Pământ. Am sosit acasă aseară târziu, după o călătorie marcată doar de nerăbdarea întoarcerii. Parcă au trecut ani...

Membrii Consiliului Suprem mi-au pus la dispoziție „Fulgerul galactic” pe termen... „nedefinit”, s-au exprimat ei, dar ştiu că asta nu înseamnă „definitiv”, cum mi-ar fi plăcut, ci doar... „până când ne-o trebui şi nouă”.

Pe planeta Ortada nu am mai stat mult – doar cât să discut cu Consiliul federal, cu Marele Sanctuar şi cu reprezentanții mass-media, desigur, cu fiecare grup separat. Totul s-a terminat în coadă de... rândunică ciufulită! Lucrurile sunt destul de încurcate şi va fi nevoie de foarte mult timp pentru a se urni ceva din loc. Deeeh, mentalități crâncene la extratereştrii ăştia! Cea mai mare rezistență la schimbare o opun moşii Federației. Păi cred şi eu! Într-o societate plină de trăiri, emoții şi interacțiuni sentimentale, cei care au capul supraaglomerat de rațiune îşi cam pierd pozițiile din „Superligă” şi ajung prin „Divizia B”. Dar deocamdată nu mai este treaba mea. Să facă fiecare ce doreşte până când oi avea eu chef să mă întorc la ei pentru a relua discuțiile. Eu sunt acum în concediu nelimitat. Totuşi, mai am un lucru de făcut – unul foarte important pentru mine – înainte de a mă arunca cu totul în valurile relaxării.

Ne-am întins în fotoliile din balcon – acest „întins" fiind media dintre aşezatul Hinei şi tolănitul meu – şi ascultăm ciripitul păsărelelor în această plăcută dimineaţă de vară. Am lăsat razele soarelui să se joace cum vor ele pe mine şi mi-am indus ideea că, de fapt, acestea îmi fac un masaj reconfortant.

Întind o mână şi o prind pe iubita mea de braţ, urcând tiptil cu degetele spre subsuoară, unde îi trag un gâdilat, dar ea rămâne visătoare, mulţumindu-se doar să întindă şi ea mâna pentru a mă mângâia pe obraz. Eeehehe, ce bine e să fii extraterestru! Nu te gâdili!

- Hei, nu mai zici nimic?, o întreb eu dornic să provoc o discuţie.

- Pot să spun doar că, după foarte mulţi ani de încordare, acum este primul moment în care mă simt cu adevărat relaxată, fără griji.

- Păi cred şi eu! Cât timp ai fost sub influenţa moşilor şi îşi vărsau ei grijile în capul tău, era normal să fii încordată, dar acum, că eşti cu mine, gata, a venit şi relaxarea. Deşi, mă surprinde faptul că nu-ţi faci probleme pentru viitorul galaxiei, tocmai acum când suntem într-un moment de răscruce.

- Da, dar nu mai suntem presaţi de timp şi îmi pot permite ca pentru cel puţin o lună terestră să nu mai ştiu de nimic. Doar de dragostea ce ţi-o port ţie, cel mai important om din galaxie.

- Eee, am fost şi eu pentru câteva minute, dar acum am revenit la normal.

- Eşti prea modest. Vei rămâne în memoria multor generații, că doar ai salvat galaxia de la un dezastru iminent, ai fost singurul în contact cu civilizația unei alte dimensiuni şi ai trasat linia de evoluție pentru acest colț de Univers. Ți se pare puțin?

- O să mi se pară suficient abia atunci când Federația şi Imperiul vor forma o singură structură galactică. Ce părere ai? Se va ajunge vreodată la aşa ceva?

- Mesajul tău a fost foarte clar exprimat şi înțeles ca atare, iar scuzele pe care le-ai prezentat în numele ambelor părți, au avut mare efect. Schimbarea înseamnă supraviețuire şi oricâtă inerție socială ar exista în cele două sisteme, eu cred că interesul comun va avea câştig de cauză.

- Eu nu le-am propus doar o simplă fuziune socială, ci şi o nouă abordare, sentimentală, a viitorului. Nu ştiu de ce am impresia că Federația nu mai este capabilă de aşa ceva, după atâtea secole sau milenii de rațiune cultivată până la extrem, iar coclonii vor rămâne la fel de oportuniști în orice alte noi condiții galactice, fiind, aparent, de acord cu schimbarea, dar stând la pândă pentru a profita cât mai mult din aceasta.

- Dacă îți aminteşti, dintr-o discuție mai veche a noastră, sociologii Federației lucrează de mai mult timp la un proiect în care importanța sentimentelor este reconsiderată. Eu sunt convinsă că vom reuşi, pentru că suntem o societate dinamică. Avem nevoie doar de puțin timp pentru a ne obişnui cu ideea şi de a concepe un nou sistem social complex care să se dovedească viabil în cazul tuturor simulărilor la care va fi supus. Eu sunt dovada vie că un federal înzestrat cu sentimente nu perturbă cu nimic echilibrele deja existente. Vom face schimbările în mod

treptat şi fiecare renunțare la ceva va fi un câştig pentru altceva. Iar coclonii se vor adapta noilor cerințe, pentru că la aşa ceva se pricep ei destul de bine.

- Mă bucur că ai amintit de persoana ta, întorc eu capul spre Hina, țintuind-o cu o privire fixă. Te rog să te gândeşti foarte bine! Nu crezi că este momentul să avem o discuție foarte serioasă, între patru ochi?

- Sinceră să fiu, am aşteptat să îmi spui mie, soției tale, mai multe amănunte despre misiunea ta, decât le-ai relatat celorlalți, dar nu am vrut să forțez lucrurile. Am presupus că nu vrei sau nu poți să-mi spui mai mult.

- Hina, nu mai sunt naivul pe care l-ai întâlnit prima dată. Ție ți-a rămas reflexul de a te juca cu mine, dar ar cam fi cazul să te opreşti, mai ales că, între timp, eu am evoluat, devenind acel ins unicat de care depinde întreaga galaxie. Fiind atât de important, aştept de la tine să mă tratezi ca atare şi să iei în calcul faptul că, având acces la atâtea informații, nu mai pot fi mințit cu uşurință. Vreau ca inițiativa acestei discuții secrete să îți aparțină. Cer prea mult?

- Bineînțeles că îmi ceri prea mult! Tu trebuie să îmi arăți că această discuție este strict necesară, poate oferindu-mi un indiciu...

- Ți-l ofer: componenta sen a echilibrului energetic galactic. Este suficient?

- Daaaa, înțeleg la ce te referi şi recunosc faptul că pe Transcenda, încercând să îmi explic unele lucruri legate de tine, am făcut, pe cont propriu, nişte investigații secrete legate de acest echilibru energetic, fără acordul superiorilor mei, dar nu îmi dau seama de ce readuci în discuție un lucru atât de complicat, într-un moment în care hotărâsem

să fim cât mai relaxaţi cu putinţă. Însă, dacă doreşti să-mi transmiţi nişte informaţii necunoscute mie despre acest subiect, sunt foarte nerăbdătoare să le aflu. Îţi propun ceva interesant. Hai să plecăm în vacanţa aceea pe care mi-ai cerut-o în urmă cu cincisprezece ani şi pe care nu am avut timp să ţi-o ofer până acum! Vom fi doar noi doi şi vom avea timp suficient să discutăm despre orice. Cunosc câteva locuri admirabile în galaxie. Ce părere ai?

- Sunt de acord.

Primul loc... „admirabil” al Hinei este mizerabila planetă Kola!!!

A doua zi după discuţia noastră am plecat de pe Pământ, lăsându-l pe Darh pe planeta Apia 3 pentru a-şi continua documentarea şi spunându-le cunoscuţilor noştri pământeni că ne-am întors din jungla amazoniană şi plecăm să vizităm Tasmania, chipurile!, totul în scopuri ştiinţifice.

Hina şi-a exprimat dorinţa să revedem, pentru început, locul unde s-a îndrăgostit ea de mine. Şi aşa m-am trezit în pustietatea asta a spaţiului coclon, pe cel mai urât corp ceresc posibil. Dar nu am mers unde a fost ea prizonieră, ci am pătruns cu „Fulgerul galactic” foarte adânc sub scoarţa planetei, printr-un adevărat crater care s-a continuat cu un puţ imens şi nişte galerii, uriaşe tuneluri, toate expresia lăcomiei coclonilor care au mutilat acest bolovan cosmic în dorinţa de a obţine cât mai mult minereu de titan şi alte metale necesare lor. Păi dacă faci nave ca prostu’, îţi trebuie tablă, nene!

Ne-am oprit cu „Fulgerul” acolo unde galeria s-a îngustat atât cât nava să nu mai poată înainta. Stau şi mă uit

la pereții colțuroşi de afară, ca o curcă picată în fântână. Hina nu ştiu ce tot mai verifică pe la pupitrul ei.

Sar dintr-o dată în picioare şi-i spun:

- Draga mea, degeaba calculezi, că nu încăpem mai departe. N-ai un târnăcop pe-aici, că ies eu să mai lărgesc găuroiul.

Hina nu-mi gustă gluma. Mă ia de mână, îmi scoate brățara cu diamantul şi o pune pe un fotoliu, după care mă trage spre ieşire. Sper să nu mă ducă în celula în care a stat ea! Nu. Ajungem în camera de relaxare a navei unde îi cere computerului să creeze două fotolii gonflabile şi să umple spațiul cu sferele acelea elastice specifice ritualului helian. Apoi comandă programul „ECR – nivel zero", prilej cu care atât baloanele, cât şi fotoliile capătă un aspect fosforescent.

Îmi face semn să iau loc. Se aşează şi ea spunându-mi:

- Acum suntem în siguranță şi putem vorbi fără nicio restricție.

- De ce m-ai adus pe mizeria asta de planetă şi la asemenea adâncime? Mai suntem în vacanță, sau facem concediul lu' Burtea haiducul?!

- Am înțeles de la tine, în discuția avută pe balcon, că vrei să îmi spui ceva strict secret. Te-am adus aici deoarece planeta Kola, datorită compoziției minerale pe care o are, prezintă cea mai bună ecranare dintre toate corpurile cosmice cunoscute în galaxie. Nimeni nu poate intercepta nimic din ceea ce vom discuta aici.

- Dar în casă la noi ce-avea? Cine ne auzea?

- După evenimentele petrecute pe Transcenda, toată galaxia este cu ochii pe tine. Ți se monitorizează orice mişcare şi fiecare cuvânt.

- Prin intermediul diamantului su-eng?! De-aia mi l-ai luat de la mână?

- Şi prin multe alte procedee. Dacă doreşti cu adevărat să îmi spui anumite lucruri, acum este momentul cel mai potrivit.

O privesc câteva clipe tăcut. Oare m-a adus aici cu un dublu scop? Oare chiar a făcut investigațiile acelea pe cont propriu? Şi dacă le-a făcut, mă pot afecta ele pe mine cu ceva? Orice-ar fi, trebuie să am încredere în ea. Întind o mână şi îi mângâi părul pentru a o vedea cum reacționează. Îmi prinde mâna uşor şi mi-o sărută.

- Hina, îi spun eu, indiferent ce se va întâmpla între noi aici şi acum, îți sunt recunoscător pentru toate clipele minunate pe care mi le-ai dăruit. Şi au fost mai multe decât aş fi putut spera.

- Mă sperii puțin. Urmează să îmi spui ceva... grav?

- Nu grav, dar... radical, ceva care s-ar putea să zguduie relația noastră.

- Sper să nu se întâmple nimic rău între noi. Te ascult.

- Mi-a luat ceva timp, dar până la urmă am înțeles. Am reuşit lucrul acesta abia când am pus cap la cap mai multe întâmplări aparent normale şi am constatat că, împreună, au o semnificație aparte care se ridică deasupra realității aparente. Nu cred că această înțelegere a mea făcea parte din plan şi de aceea am fost destul de precaut.

- Te rog să fii mai clar! Ce ai înțeles, de fapt?

- Hai, Hina, fă efortul şi ia-mă în serios! Am înțeles cine am fost, ce rol am jucat şi, mai ales, mi-am dat seama că, de fapt, tu eşti adevăratul Trimis.

- !?!... Pe ce te bazezi când faci o astfel de afirmație?, întreabă ea aproape şocată.

- Da, îmi dau seama din reacția ta că nu făcea parte din plan ca eu să înțeleg acest lucru. Îmi pare rău dacă ți-am încurcat prognozele, dar şi mai rău mi-ar părea dacă acest fapt ar avea repercusiuni asupra relației noastre.

- Dragul meu, care sunt argumentele tale pentru o asemenea afirmație fantezistă? Îți promit că te voi asculta cu foarte multă atenție şi răbdare.

- O să ai nevoie de amândouă. Să o iau cu începutul. Tu nu m-ai ales pe mine după principiul acela al dublei suficiențe, ci după alt criteriu care îmi scapă. Mi-am dat seama, mult mai târziu, din faptul că eu am fost foarte puțin afectat de arma Q-total, mult mai puțin decât Jan care, fără să îl jignesc, nu este mai inteligent decât mine. Ceva m-a protejat şi doar tu te-ai aflat de fiecare dată lângă mine când am fost sub influența radiației delta. Apoi, în mâna ta, diamantul su-eng vibrează de energie, dar eu i l-am dat unei fete de pe Apia, fără să îl poată vedea, şi habar n-a avut ce este, confundându-l cu ceasul lu' bunica! Ne aflăm acum înconjurați de aceste sfere elastice. Păi, în primul rând că ritualul helian se face fără haine, dar atunci când pretindeai tu că-l desfăşori şi am intrat eu forțat peste tine, tu erai îmbrăcată, iar baloanele tale m-au curentat, ceea ce nu s-a mai întâmplat data următoare când am făcut dragoste în contextul aceluiaş ritual. Atunci când ai fost singură, ca şi acum când ne ascundem, le-ai încărcat cu o anumită energie pentru a ecrana camera. Probabil comunicai cu semenii tăi, aflați cine ştie unde, şi aveai nevoie de maximă intimitate. Hai să continui, spunând că tu, federală din cercurile înalte de decizie, ar fi trebuit să fii aproape iremediabil inhibată sentimental şi totuşi ai fost şi eşti capabilă de trăiri de maximă intensitate, iar la aşa ceva nu te poți preface fără ca un pământean ca mine să nu-şi

dea seama. În timpul luptei noastre cu „dragonii”, tot timpul m-ai încurajat să merg spre Transcenda, deşi, un comportament firesc de federal – ca în cazul lui Baal Spaal, de exemplu – ți-ar fi cerut să-i protejezi cu orice preț pe Marii Învățați. Deşi nimeni nu ştia nimic despre stăpânii din umbră ai „dragonilor”, tu le-ai minimalizat rolul, asigurându-mă, poate pentru a-mi da impulsul necesar continuării misiunii, că nu sunt deocamdată compatibili cu spațiul nostru, informație care mi-a parvenit mie pe timpul conectării la Cristal şi pe care, în mod normal, tu nu ar fi trebuit să o ştii. Şi tot legat de mine, mi-ai exagerat în mod voit contribuția la rezolvarea crizei. Când nimeni nu ştia nimic precis, când moşii Consiliului aveau mari îndoieli, tu îmi vorbeai fără echivoc de rolul pe care trebuie să îl joc până la capăt. Şi l-am jucat, deoarece am bănuit că identitatea ta trebuie să rămână neapărat secretă şi că ai nevoie de mine ca de un paravan, de cineva care, la final, să atragă asupra sa întreaga atenție a galaxiei.

- Îmi spui nişte lucruri foarte interpretabile.

- Da. Şi citesc în ochii tăi că le interpretez foarte corect. Dar lasă-mă să continui! Nu mă bazez numai pe păreri personale, care pot fi subiective, ci şi pe declarații ale lui Sherkan, căruia i-oi fi băgat tu pe gât diverse programe de interdicție în divulgarea unor secrete, dar eu l-am luat pe ocolite şi fraierul s-a dat de gol cu multe lucruri. Dacă îți aminteşti, m-am revoltat la un moment dat că prea apăreau toți grămadă prin jurul nostru şi noi îi descopeream abia în ultima secundă. Păi da, pentru că tu oprisei senzorii de mare distanță sub un pretext aproape pueril, în realitate, cred eu, pentru a crea nişte stări de tensiune emoțională destinate fuziunii mai rapide a intereselor federalo-coclone.

Ajunşi în apropierea Transcendei, mi s-a părut că planeta se vede cam în ceaţă şi am fost surprins să constat că, dintr-o dată, imaginea devine clară. Am pus asta pe seama folosirii diamantului su-eng, dar am aflat după aceea, tot de la Sherkan, că în timpul cât vizibilitatea a fost afectată, „Fulgerul galactic" era învăluit în scutul nedetectabil, motiv pentru care nici Marii Învăţaţi nu ne contactau, nesesizându-ne prezenţa. De ce era nevoie, draga mea, să stăm mascaţi în faţa Transcendei? Să-ţi spun ce cred eu! Pentru că trebuia să găseşti un pretext pentru a folosi diamantul su-eng, cel care nu mai era la tine, nu ca să le dai un apel bătrânilor cum ai pretins, ci pentru a-mi declanşa mie ceva în cap, deoarece acel fapt a coincis cu momentul în care eu am început să am nişte viziuni de pre-conexiune la Cristal. Altceva. Acum, aproape că mi se pare comică reacţia ta în momentul în care bătrânii mi-au spus că nu te pot primi şi pe tine pe planetă din motivul deja cunoscut. Ai încercat din răsputeri să mă sensibilizezi cu expresii de genul: „lasă-mă pe un asteroid!", „o să supravieţuiesc", „eu contez mai puţin", determinându-mă să mă opun, să mă revolt, să nu accept despărţirea de tine. Pentru că tu trebuia să fii neapărat prezentă pe Transcenda. Ca o paranteză – dacă ai fi spus „Lasă-mă pe o planetă!", poate că te lăsam, crezându-te în siguranţă, dar pe un asteroid, niciodată! Mai departe, aşa, mai pe scurt. Ai scăpat de Baal imediat ce ţi s-a oferit prilejul – cu siguranţă că ţi-ar fi depistat unele influenţe asupra mea, dacă era prezent – şi mi-ai spus-o când era deja un fapt încheiat. Tu ai ştiut înaintea Marilor Învăţaţi că scutul Transcendei nu va rezista. Ai spus că ţi-a rezultat „din măsurători", de parcă bătrânii nu-şi cunoşteau propriul lor scut şi ei măsurau grădina, în loc să fie

preocupați de „dragon”! Ai acceptat să facem dragoste pe planeta pe care federalii o consideră sacră, într-o perioadă foarte tensionată, când dușmanul bătea la ușă, ceea ce ar fi făcut orice pământean ca mine, dar niciodată un federal ca tine. Nu ca tine, că tu ești altceva. Ai vrut atunci să-mi activezi sentimentele față de tine, deoarece urma să am nevoie de ele, deși ar fi trebuit să știi că te iubesc deja la intensitate maximă. Imunitatea mea la radiația letală a Transcendei nu a fost, de asemenea, întâmplătoare. Totuși, era să mă păcălești – ai plâns vizibil afectată de ce mi se întâmplase și lucrul acesta, recunosc, nu pot să îl explic. Apoi, a existat un moment în care tu ți-ai coordonat anumite acțiuni – cel al confruntării cu „Marele Dragon”. Atunci, și nu mai devreme, trebuia să folosești diamantul se-eng – sectorul acela informațional încorporat în el care nu era alb cum se așteptau Învățații, ci colorat, deoarece conținea și altceva de care nici ei nu aveau cunoștință – invocarea unui document din biblioteca Transcendei – oare de ce nu l-or fi citit bătrânii înaintea ta?, n-or fi avut timp săracii!! – de care mi-ai spus abia dimineața, deși ar fi fost normal să fi aflat de el încă din seara precedentă, deoarece eu te-am lăsat dormind și nu studiind în bibliotecă, poate și convingerea mea că sunt foarte grav afectat de radiație și că este momentul să ofer tot ce am mai bun în mine – sacrificiul, element foarte încărcat emoțional și, deci, foarte potrivit pentru activarea Cristalului. Poate și plânsul tău avea menirea de a-mi accentua starea emoțională. Odată mi-ai spus că tu nu ai capacități paranormale de același nivel cu al membrilor Consiliului Suprem federal. Am înțeles mai târziu că, de fapt, tu le ai mult mai mari. Cred că prin acestea, încă de dinaintea plecării noastre de pe

Pământ, tu mi-ai făcut ceva, mi-ai băgat o obsesie în cap, m-ai conectat la ceva, pentru că tot timpul am avut această senzație – că trebuie să fac un anumit lucru – împlinită doar în momentul conectării la Cristal. Ai gândit, ai planificat lucrurile cu mult timp înainte de a se petrece faptele. În ultimul timp ai stat foarte mult în preajma mea, probabil pentru a te asigura că îmi joc rolul de care nu aveam cunoştință, dar faptul acesta mi-a creat şi mie un avantaj – cunoscându-te foarte bine, am putut să-mi dau seama că, într-un fel foarte subtil, evaziv, tu de fapt ai fost nevoită de împrejurări să te comporți nefiresc pentru un federal, pentru felul tău de a fi cu care mă obişnuisei, nevoită să încalci anumite reguli. Un ultim argument: tu ai fost singura persoană care, vorbind de echilibrul energetic galactic, i-ai adăugat particula „sen". Şi de fiecare dată când ai pronunțat-o, am simțit că este ceva mult mai mult decât un simplu cuvânt. Deci, Hina, ce înseamnă „sen" şi cine eşti tu de fapt?

- Dacă îți amintești, această întrebare ți s-a pus şi ție, pe Apia 3, de către membrii Consiliului Suprem: „Cine eşti tu, Sal-Gal?"

- Da, aşa este, numai că eu am răspuns la această întrebare. Acum, că suntem în străfundurile Kolei, mascați, ecranați şi fosforescentizați, răspunde şi tu!

Hina se ridică pe jumătate, se răsuceşte spre mine şi vine cu genunchii pe fotoliul meu aşezându-se pe coapsele mele, în timp ce cu palmele încearcă să mă atingă pe tâmple. Într-un gest reflex, de protecție, eu iau un balon şi îl pun între noi spunându-i:

- Probabil vrei să-mi ştergi memoria pentru că ştiu prea multe...

- Şi crezi că poți să mi te opui cu balonul acesta?, mă întreabă ea zâmbind.

- Presupun că nu mă pot împotrivi, dar te previn că...

- Sal, te rog să te calmezi! Nu îți voi face niciun rău. Voiam doar să te sărut.

- Să mă săruți, să mă adormi şi să mă împăiezi.

Hina revine pe fotoliul ei, stă gânditoare câteva secunde, după care îmi vorbeşte:

- Într-adevăr, nu făcea parte din plan ca tu să conştientizezi aceste lucruri, dar acum mă aflu deja în fața unui fapt împlinit şi nu pot decât să mă adaptez noilor condiții. M-ai ajutat enorm şi însemni prea mult pentru mine ca să-ți şterg memoria, aşa că sunt nevoită să te includ în plan. Într-un fel, mă bucur că ți-ai dat seama. Mă face să mă simt mândră de tine, să am satisfacția că nu am greşit atunci când te-am ales din miliardele de pământeni.

- Pe ce criterii m-ai ales?

- Aşa cum ți-ai dat seama, nu a contat rezistența ta în fața armei Q-total, de fapt, fără ajutorul meu, sub influența ei ai fi fost incapabil de a mai reacționa. Aveam nevoie de cineva care să se poată îndrăgosti nebuneşte de mine, atât de mult încât, la momentul potrivit, să poată activa Cristalul Soarelui prin intensitatea sentimentelor sale. Te-am găsit pe tine, care aveai ca ideal feminin exact imaginea mea, dar am ținut cont, bineînțeles, şi de faptul că şi mie trebuia să îmi placă de tine. Am apreciat foarte mult optimismul, umorul şi firescul tău, stilul de a-ți trăi viața în mod liber, fără răutăți, prejudecăți, patimi sau frustrări. Şi mai ai o calitate care te-a făcut foarte util misiunii mele – altruismul, dorința ta de a fi de folos, de a ajuta pe toată lumea, după cum s-a văzut, chiar până la sacrificiu.

- Păi, după cât de mult te-ai folosit de mine, merit şi eu puține laude. Dar să ştii că, de fapt, cu acel sacrificiu de pe Transcenda, nu am mai avut încotro, că de bună voie, nu prea...

- Da, m-am folosit de tine, dar nu ca de o marionetă, ci ca de soțul meu, despre care ştiam că m-ar fi ajutat necondiționat. Când ți-am vorbit prima dată despre echilibrul energetic-sen galactic, ți-am făcut şi o legătură subtilă cu un volum de informații care ți-au stat tot timpul la dispoziție – de aici şi senzația că trebuie să faci ceva – dar la care urma să ai acces doar la momentul potrivit. Particula „sen", deşi înseamnă altceva şi o să revin asupra acesteia, am folosit-o ca pe un link, ca pe un semn activator al conexiunii, cu precizarea că numai eu puteam declanşa deschiderea acelei ferestre informaționale.

- Iar informațiile acelea le-ai înmagazinat în diamantul su-eng.

- Nu. Ar fi fost prea riscant, având în vedere că la acesta aveau acces toți cei de care trebuia să mă feresc cel mai mult. M-am folosit de diamant doar pentru a-i determina, atât pe membrii Consiliului Suprem, cât şi pe Marii Învățați, să-şi concentreze toată atenția asupra ta. Informațiile au fost într-o zonă pe care lor le-am făcut-o inaccesibilă, undeva foarte ascuns în capul tău. În privința plânsului meu, acesta a fost foarte sincer – în mod voit m-am lăsat liber impresionată de sacrificiul tău pe care erai dispus să îl faci pentru semenii tăi, față de care nu aveai nicio obligație şi aceasta a fost reacția mea firească.

- Dar ştiai că sunt imun la radiația Transcendei.

- Da, bineînțeles, altfel te-aş fi păzit cu străşnicie, mai ales că te cred în stare de multe... boroboațe.

- Şi de ce posed eu gena „trans"? Mi-ai implantat-o tu?

- Nu. Aici este o poveste mai lungă şi nu are rost să deviem de la subiect. Mulți pământeni au această genă, moştenită de pe vremea când o misiune transcendă a vizitat planeta voastră, cu mai multe milenii în urmă.

- Foarte interesant! Dar ai dreptate, să rămânem la discuția de bază! Tot nu mi-ai spus cine eşti tu şi pe cine reprezinți.

- Noi suntem ființe energetice şi existăm, nu în altă dimensiune, ci în acelaşi spațiu galactic pe care îl folosiți şi voi, ființele materiale. Am apărut cu mult timp înaintea voastră, încă din perioada formării galaxiei, şi, deşi putem trăi oriunde, preferăm zonele puternic energizate – spațiul central galactic, aglomerările de stele.

- Voi locuiți în Sfera Interzisă!!

- În mare parte da, dar nu numai acolo. Ca să înțelegi cum stau, în principiu, lucrurile, va trebui să mă asculți cu atenție. O să-ți spun foarte, foarte pe scurt, câteva informații generale despre Univers, aşa cum îl percepem noi, Energeticii. Mă voi folosi de o sferă elastică din această cameră, căreia îi voi atribui denumirile geografice terestre pentru a mă face mai uşor înțeleasă. Va fi o descriere simplistă, dar elocventă. În forma sa nemodificată, această sferă arată ca globul pământesc. Pun un deget arătător pe Polul Nord şi celălalt deget de la cealaltă mână pe Polul Sud. Apropii mâinile astfel încât cele două degete să se atingă în centrul Pământului. S-au format, în zona celor doi poli, un fel de pâlnii, iar zona ecuatorială s-a umflat spre exterior. Aproximativ aşa arată Universul, cu precizarea că este într-o dinamică permanentă, energia şi materia circulând continuu ca într-un gigantic perpetuum mobile, fiind expulzate prin pâlnia de extensie a Polului Nord, urmând suprafața

Pământului – aflându-se în expansiune în emisfera nordică şi, odată cu depăşirea Ecuatorului, fiind în contracție în emisfera sudică – şi pătrunzând în pâlnia de absorbție a Polului Sud care le atrage, le sfărâmă, le prăbuşeşte în sine până în centrul Pământului, de unde sunt expulzate din nou într-un nou ciclu. În permanență se nasc noi structuri energo-materiale în zona nordică şi altele pier în zona sudică. Tot secretul acestei uriaşe dinamici se află în interior, în centrul Universului, acolo unde se face trecerea de la sfărâmare la o nouă creație. Acestui loc, fiecare civilizație suficient de avansată pentru a-i conştientiza existența, i-a dat o altă denumire. Fie că i se spune „Poarta de Trecere", „Originea Lumilor", „Purgatoriul", „Punctul Sacru" sau „Focul Etern" semnifică începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor. Se poate deduce că Universul nu are început şi sfârşit în sens absolut, că se extinde şi se contractă în acelaşi timp, că este finit şi infinit. Pot continua cu paradoxurile, dar mult mai important este să mergem spre ceea ce ne interesează acum, încercând să înțelegem ce anume ține acest ansamblu într-o dinamică permanentă şi de ce existăm noi şi voi în această ecuație cosmică. Pentru aceasta, trebuie să adăugăm elementul central al sistemului – îi voi spune doar matricea creatoare, generatorul de spirit, fără să îl numesc într-un fel anume, ca să nu exercit nicio influență asupra ta în acest sens. Dacă materia poate fi definită ca fiind energie condensată, despre energie se poate spune că este spirit condensat. Deci, tot ceea ce există în Univers este spirit sub diverse forme de manifestare. Acesta trasează nişte linii principale – făcând o similitudine mai pe înțelesul tău, să le spunem hiperstringuri – care ies din centru, formează pâlnia de extensie, conturează suprafața definind-o cu gigantice

curbe, pătrunzând apoi prin pâlnia de absorbție şi închizând circuitul precum liniile unui câmp magnetic; pentru că ce se află acolo, în centru, este capabil să genereze aşa ceva. Pe prima porțiune a ciclului, cea interioară, din cauza presiunii şi temperaturii considerate infinite, nu poate exista decât o structură spirituală, dar pe măsură ce valorile celor doi parametri scad, starea energetică prinde contur. Din liniile principale se desprind filamente – să le numim superstringuri – care conturează viitoarele aglomerări de materie din care se vor forma galaxiile în care va apărea viața cu inteligența la nivel energetic şi material. Noi putem lua forma materială, dar nu şi pe cea spirituală. Voi, Materialii, nu puteți fi decât materiali. Dar şi noi şi voi avem ceva comun – zestrea noastră spirituală, care ne dă determinarea ca prin suma noastră de sentimente, emoții, trăiri să contribuim la perpetuarea şi întărirea sistemului.

- Şi de ce îmi spui mie toate lucrurile acestea mai mult tehnice despre Universul pe care noi, muritorii de rând, şi aşa nu îl putem cuprinde?

- Când ți-am vorbit prima dată despre echilibrul energetic-sen galactic m-am referit, de fapt, la un caz particular al acestei componente sentimentale a Universului. Spuneam că are o latură pozitivă şi una negativă, după cum şi sentimentele noastre pot fi pozitive sau negative. Odată încheiată viața noastră în acest plan existențial, păstrăm doar suma sentimentelor pozitive şi negative pe care le-am manifestat de-a lungul întregii vieți, valoare rezultată atât din însumarea tuturor trăirilor, cât şi din transformarea elementelor raționale şi de altă natură, nonemoțională, în cuante sentimentale. Ajunşi în centrul Universului, în locul acela de trecere spre un nou început, vom fi compatibili cu – să folosesc, totuşi, un sens

cunoscut ție – Creatorul numai prin sentimentele noastre pozitive, pe care le vom păstra, cele negative se vor anula de la sine, acestea nefiind reciclate din cauză că prezintă riscul de a deregla balanța extrem de fină a Universului. În acest mod, ca o explicație a existenței noastre, fiecare dintre noi îşi poate aduce contribuția la stabilitatea şi perpetuarea întregului ansamblu universal, iar pentru sine, poate beneficia de cât mai multe cicluri cosmice, pentru desăvârşirea sa spirituală. Dacă sentimentele negative ar fi lăsate să treacă într-un nou ciclu, s-ar acumula până la punctul în care ar destabiliza întregul sistem, care s-ar transforma probabil într-un haos, oricum în ceva în care noi nu am mai putea exista şi nicio altă formă stabilă de organizare. Stă în puterea fiecăruia dintre noi ca, prin aceste cicluri succesive, să ajungem la o condiție spirituală foarte avansată, poate – şi mă hazardez acum cu o afirmație pentru care nu avem, încă, o dovadă – generatoare de un alt Univers.

- Stai puțin! Spuneai atunci că există şi o latură negativă, oarecum benefică, menită să dea echilibru întregului sistem.

- Da, dar acea latură a fost prevăzută de la început în planul de creație şi are rolul de a asigura diversitate şi dinamică întregului ansamblu. Ea este un element generat de matricea spirituală şi nu o acumulare a stărilor negative ale entităților energetice sau materiale. Îți spuneam despre aceasta că este responsabilă cu entropia şi că, în exces, dă instabilitate subsistemului în care se manifestă. Sentimentele negative ale ființelor nu trebuie să alimenteze această latură şi de aceea sunt anulate la trecerea spre un nou ciclu cosmic. De fapt, şi aici avem o nelămurire – nu ştim dacă sunt anulate, având în vedere că lucrurile nu

dispar, ci se transformă, sau trimise într-o zonă din interior, unde ar putea fi supuse unui proces de purificare, de dezmembrare a structurii lor negative, perturbatoare şi reformatare după o matrice neutră, pentru a fi apoi reînscrise în circuit sub o formă brută, prelucrabilă.

- Cam încâlcită treaba! Ce face, mai exact, un ins care..., hai să zic, îşi părăseşte starea sa materială sau energetică, în cazul vostru? Se duce direct acolo sau aşteaptă să-i vină rândul la... Judecata de Apoi? Şi mai poate influența lucrurile prin lumea noastră?

- Va fi un fel de suflet călător, o entitate spirituală care, în funcție de valoarea sa sentimentală, se va putea ataşa sau nu de acele hiperlinii spirituale cosmice care îl vor conduce spre centrul Universului, unde va primi revelația unui nou început, pentru partea sa pozitivă, şi va suporta procesul de purificare pentru latura negativă.

- Înțeleg că ce este rău, nu trece fără să fie prelucrat, dar ce este bun nu creează un surplus de energie care poate stabiliza prea mult procesul, încremenindu-l? Parcă aşa îmi explicasei.

- Cumulurile sentimentale apărute pe durata unui ciclu cosmic nu pot influența balanța fină a Universului decât după ce s-a făcut trecerea prin matricea spirituală, numai pe porțiunea de echilibrare, de-a lungul pâlniei de extensie şi numai dacă, din Centru, se consideră necesar un asemenea reglaj. Acestea îşi păstrează integritatea, devin autonome şi îşi pot îmbogăți valoarea spirituală tot mai mult, cu fiecare trecere, dar se pot şi degrada, decăzând valoric şi repetând etapele irosite.

- Şi cum ați aflat voi aceste lucruri? Ați făcut, deja, mai multe treceri?

- Eu nu, dar unii semeni de-ai mei, cu siguranță. De fapt, sunt necesare foarte multe treceri, acumulată multă

bogăție spirituală pentru ca într-o existență energetică – foarte improbabil într-una materială – să devii conştient de condiția ta cosmică, iar când se întâmplă acest lucru, nu te mai materializezi, ci rămâi în stadiul spiritual, continuând, probabil, să te înnobilezi. Acesta este şi motivul pentru care nu avem date foarte amănunțite – cei care află tot adevărul nu mai repetă formele inferioare de existență. Noi ne bazăm mai mult pe observații directe şi pe deducții legate de manifestarea câmpurilor, de existența radiației de fond emise din Centru, de modificări, perturbări şi autoechilibrări energetice la nivel cosmic, de modul de influențare a marilor mase materiale şi de multe altele.

- Aş putea presupune că moşii Consiliului Suprem care tot fac prospecțiuni asupra echilibrului energetic ştiu diverse aspecte ale acestei realități. De ce au optat ei pentru calea rațională?

- Ei nu ştiu nimic. După cum ți-am spus, reglajul se face independent de voința sau puterea noastră, la o cu totul altă scară. Echilibrul este în primul rând de natură spirituală, dar are manifestări energetice şi materiale. Cei care fac prospecțiuni percep doar aceste efecte, iar prin reglajele lor au, de fapt, nişte intervenții artificiale perturbatorii care, în plus, ne provoacă nouă, ființelor energetice , foarte mari dificultăți de existență. Este ca şi cum ne-ar otrăvi. De aici a apărut rațiunea pentru care am trimis navele energetice prin portal – ca să stopăm procesul acesta de prospecție şi influență.

- Cuuum??!! Voi ați trimis „dragonii" peste noi? Nu puteați să găsiți o rezolvare mult mai simplă, fără să omorâți atâta lume?

- Totul a fost calculat în cele mai mici detalii. Ai să fii surprins să afli că nu a murit nimeni în toate confruntările care au avut loc. Au fost distruse doar navele coclone robotizate, deci fără echipaj, iar celelalte doar avariate.

- Totuşi, atâtea distrugeri pentru un lucru care, cu siguranţă, ar fi avut şi alte soluţii...

- Nu există soluţii simple pentru o problemă atât de complexă. Operaţiunea desfăşurată de noi a avut mai multe obiective. În primul rând trebuia distrus Cristalul Soarelui, care producea cea mai mare perturbaţie asupra existenţei noastre. Acest dispozitiv a fost conceput şi realizat de civilizaţia transcendă în apogeul dezvoltării sale, pe baza unor premise false, ca un dispozitiv de legătură cu o altă dimensiune, dar fără acordul reprezentanţilor noştri. A fost mai degrabă un accident tehnologic, iar Vocile Celor De Dincolo sunt, în realitate, reproduceri accidentale ale întrunirilor Vorbitorilor noştri. Al doilea motiv al acestui pseudo-atac, a fost acela de a determina cele două poluri de putere din lumea voastră materială să se unească într-o uniune galactică foarte puternică, având la bază o componentă sentimentală. Pentru că Rătăcitorii există şi, când vor veni, trebuie să ne găsească pregătiţi.

- Tot există? Credeam că inexistenţa unei civilizaţii din altă dimensiune îi anulează şi pe ei. Cine sunt şi ce mai vor şi ăştia?

- Rătăcitorii reprezintă o civilizaţie materială foarte avansată tehnologic, venită spre noi din zona de contracţie universală aflată aproximativ pe acelaşi meridian cosmic cu al nostru. Au stăpânit mii de galaxii, dar le-au părăsit şi rătăcesc acum prin Cosmos în căutarea unui nou cămin. Galaxia noastră şi multe altele din jur sunt ideale pentru ceea ce îşi doresc ei.

- Înţeleg că vin de foarte, foarte departe. De ce bat atâta drum şi nu cuceresc galaxiile din zona lor? Sunt toate deja ocupate?

- Ca să folosesc aceeaşi terminologie terestră, căminul lor se află acum în zona Cercului Polar de Sud, în pragul pâlniei de absorbție, un loc unde nu se mai poate locui, deoarece acolo se produce o continuă sfărâmare a materiei. Au părăsit demult acea zonă şi caută noi teritorii de locuit în zona calmă, de expansiune a Universului, pentru că nu vor să încheie ciclul cosmic, nu vor să ajungă la..., hai să spun ca tine, „Judecata de apoi", la proba compatibilității cu matricea spirituală a Creatorului. De ce nu vor? Deoarece ei sunt F.I.O., adică ființe inteligente optimizate, rezultate în urma combinării inteligenței biologice cu cea artificială. Acest fapt, cât şi atitudinea lor agresivă, îi privează de o zestre spirituală care le-ar permite trecerea spre un nou ciclu cosmic.

- Aha! Nu au sentimente pozitive şi nu sunt compatibili cu locul din centrul Universului. Se tem că vor fi trimişi în neant. Sunt, probabil, foarte raționali, ca şi federalii!!! De aceea ați intervenit voi, energeticii, pentru crearea unui suport sentimental, emoțional al dezvoltării galactice! Ca să nu ajungem ca ei.

- Da, şi pentru aceasta. Vezi acum că intervenția noastră s-a bazat pe o mare complexitate de factori. Forma de existență rațională adoptată de Federație tindea să conducă spre o astfel de evoluție. Dar să ştii că şi coclonii prezintă un pericol în acest sens. Ei au trecut, în secret, la o optimizare tehnologică deocamdată la scară redusă, dar...

- Navele robotizate?...

- Nu. Acelea nu se combină cu inteligența biologică, dar Kal Tabol are microcipuri implantate care îl fac superior semenilor săi şi nu este singurul. Cum îți explici ascensiunea sa foarte rapidă la şefia Imperiului, sau faptul

că a fost tot timpul la curent cu situația galactică, deşi se afla, aparent izolat, pe nava noastră?

- Ia ui-te, mocofanul! Am sesizat eu că nu mai este prost ca ceilalți. Făcea pe cooperantul cu mine, dar avea mânecile burdușite cu aşi de treflă! Totuşi, Hina, nu cred că este bine să devenim prea sentimentali. Toate preocupările raționale au şi ele rostul lor.

- Nu a cerut nimeni să se renunțe la rațiune, aceasta fiind, deasemenea, un atribut al spiritului şi elementul care ne conferă responsabilitate pentru toate faptele şi trăirile noastre. Noi spunem, aşa cum a fost inserat şi în informațiile la care ai fost tu conectat pentru a le transmite semenilor tăi, că trebuie să existe un echilibru între toate componentele spirituale cu care am fost înzestrați, dar că tot ceea ce gândim, trăim şi simțim se transformă într-o componentă sentimentală care, în final, ne va da valoarea vieții noastre. Orice gând sau acțiune se va traduce într-o cuantă pozitivă, neutră sau negativă, după caz. De ce aprecierea generală se face în plan sentimental şi nu rațional? Pentru că aşa este conceput totul, pentru că rațiunea este relativă şi nu asigură un etalon unitar de apreciere.

- Am o întrebare. Dacă acest Cristal al Soarelui vă făcea vouă rău, de ce m-ați conectat la el, de ce l-ați folosit pentru a anihila „dragonul”?

- Ai tot dreptul să fii suspicios şi să doreşti să-ți lămureşti orice amănunt. Din acest motiv îți ofer şi atât de multe detalii, ca să înțelegi foarte bine situația de ansamblu şi să îți păstrezi astfel toată încrederea în mine. Vom avea nevoie unul de altul şi în continuare. Noi am folosit Cristalul doar ca pe un mijloc de conexiune care ne masca

nouă identitatea. Exista deja convingerea că prin Cristal vorbesc Cei De Dincolo şi ar fi fost riscant ca noi să deschidem un alt canal de comunicare, divulgându-ne prezența, în loc să folosim unul deja existent şi deja atribuit altcuiva, care nu mai ridica suspiciuni nici Marilor Învățați şi nici Consiliului Suprem. „Dragonul" a fost absorbit prin Cristal deoarece era energia trimisă şi controlată de noi, pe care o luam înapoi printr-o modalitate firească, lăsând să se creadă că în acest mod criza s-a încheiat printr-o victorie finală. Dar mai ales, trebuia ca această energie să distrugă Cristalul.

- Ce relative sunt lucrurile! Noi credeam că am distrus „Dragonul", dar, în realitate, acesta a distrus Cristalul. De ce atâtea secrete, Hina? De ce nu veniți să ne spuneți direct? Ce mai aveți de ascuns?

- Trebuie să rămânem ascunşi deoarece contactul între civilizații atât de diferite are implicații negative majore pe termen lung. Orice măsură a noastră, oricât de bună ar părea, ar dezavantaja pe cineva, ar crea tensiuni sociale şi v-ar schimba, practic, viitorul pe care doar voi aveți dreptul să vi-l construiți aşa cum doriți. În plus, valorile dobândite artificial, conformarea forțată unor principii impuse din exterior, nu vă vor fi de folos la trecerea prin matricea spirituală a Universului. Este foarte complicat, sunt prea multe variabile de luat în calcul pentru a se putea menține un echilibru satisfăcător. Există şi un principiu al neamestecului în evoluția altora...

- Păi v-ați amestecat deja, chiar dacă indirect.

- Nu am impus nimic. V-ați păstrat dreptul de decizie. Am intervenit doar pentru că eram influențați de ceea ce se petrecea la voi şi există acest pericol general reprezentat de Rătăcitori, care ne va afecta şi pe noi.

- Şi nu suntem mai puternici în faţa acestui pericol general dacă acţionăm uniţi?

- Ba da. S-a luat deja decizia de acţiune convergentă, dar intervenţia noastră se va produce doar la momentul potrivit şi va fi, pe cât posibil, ascunsă. De fapt, „Puterea Inimii de Foc”, acel fragment din parolă, a fost un test pe care voi, materialii, l-aţi trecut cu bine, prin contribuţia ta exclusivă. Vorbitorii noştri au căzut de acord să creeze un front comun cu voi împotriva Rătăcitorilor, numai dacă cineva din lumea voastră putea activa Cristalul cu puterea sentimentelor, demonstrându-vă astfel potenţialul pentru o cooperare eficientă. Pentru că trebuie să ştii – cea mai avansată tehnologie federală actuală, nu ar valora nimic în faţa Rătăcitorilor. Noi anticipăm că principala luptă se va duce în plan spiritual.

- Aţi pus soarta unei lumi întregi în mâinile unui singur individ. Nu prea mi se pare corect. Ce vină aveau ceilalţi dacă eu ratam dintr-un motiv oarecare?

- Nu a fost un joc al hazardului. Tu ai fost ales cu grijă, ţi s-au creat toate condiţiile pentru a-ţi exprima valoarea în acest sens şi dacă ai fi ratat tu, nici ceilalţi nu ar fi reuşit. Important este că acum suntem împreună în faţa pericolului, chiar dacă lumea ta nu ştie asta.

- Şi cam ce înseamnă acest „acum”? Când vor ajunge Rătăcitorii la noi?

- În ritmul actual de deplasare, în aproximativ o mie de ani, dar viteza lor ar putea să crească foarte mult sau spaţiul de parcurs ar putea să fie redus prin utilizarea unui traseu interior...

- Aaaa!!, păi de ce mă pui să-mi mai fac griji degeaba pentru soarta galaxiei? Să fie sănătoşi cu toţii! Ne mai întâlnim... la pâlnia de... prăbuşire ca să ne facem curaj unul la altul pentru a ne arunca în cap! Şi voi m-aţi pus să

mint că vin în câțiva zeci de ani şi că există cineva în altă dimensiune care ne ajută.

- Nu este rău să fie grăbite puțin lucrurile. Ideea cu civilizația din altă dimensiune fiind fictivă, va fi abandonată după un timp, din lipsă de probe şi din convingerea că acea conexiune dintre lumi a fost distrusă, iar tu ai fost pus să minți pentru a construi o pistă falsă, care ne va ajuta pe noi să rămânem în continuare în umbră.

- Fictivă, fictivă, dar s-ar putea să se nască o adevărată „religie" din civilizația asta inventată de voi. Şi totuşi, nu era mai bine să-i lăsați pe „morții Transcendei" să constituie pista falsă, că şi-aşa credeau toți în ei? De ce a fost nevoie să scorniți altceva?

- Deoarece misterele Transcendei trebuie să rămână îngropate în timp, să nu se încerce reconstruirea Cristalului Soarelui.

- Să te mai întreb un lucru. Sunt Rătăcitorii atât de puternici încât să vă poată învinge şi pe voi, stăpânii energiilor de tot felul? Pot face ei față cu succes navelor voastre de tip „dragon", care pe noi ne-au călcat în picioare ca pe gângănii?

- Rătăcitorii ştiu de existența noastră şi vor veni pregătiți să ne înfrunte. Rămâne de văzut dacă vor fi capabili să ne şi învingă...

- Bine, hai că mai avem destul timp să ne pregătim. Sau, din partea mea, să se pregătească cei care vor avea de-a face cu ei. Spune-mi altceva! De cât timp ai luat forma materială? Te simți rău în această postură? Şi cât vei mai sta printre noi? Nu cred că pot influența prea mult lucrurile, dar aş fi foarte nefericit dacă ai pleca.

- Mă simt foarte bine alături de tine şi vom rămâne împreună pe toată durata vieții tale materiale. Mai avem

multe lucruri de făcut împreună pentru a ne duce planul la bun sfârşit, şi acum faci şi tu parte din acesta, în calitate de partener unic al meu. Am venit aici în urmă cu o sută de ani tereştri. Practic, mi-am înscenat naşterea, ca să nu existe nicio suspiciune în privința mea.

- Da, v-ați gândit la toate. Chipurile, tu eşti federală get-beget, în timp ce eu par că am apărut dintr-o dată, aşa, de undeva, fapt ce îi determină pe toți să stea cu ochii pe mine. Probabil că nimeni nu m-a crezut când le-am spus că sunt un pământean obişnuit. Dar, să zicem că îmi convine şi sper ca această discuție, cu noua răsturnare de situație, să nu schimbe cu nimic relația noastră de iubire... Partener unic, zici? Nu sună rău! Dar cu Darh ce facem? Îi spunem?

- Nu, în niciun caz. Ai grijă, te atenționez în modul cel mai serios, nimeni, dar absolut nimeni nu trebuie să afle aceste lucruri. În acel moment planul actual ar cădea şi ar fi înlocuit cu altul, în care relația noastră nu s-ar mai regăsi!

- Vai de mine! În cazul acesta, tăcere beton, mai ceva ca în Groapa Marianelor!

- De fapt, ca să fiu sinceră cu tine până la capăt, există deja o anexă la plan care prevede ca, în situația deconspirării existenței noastre, tu să fii sacrificat.

- Ei na! Că eu oi fi prost să stau! În ce sens „sacrificat”, că sună... ca la abator?

- Vei fi făcut responsabil de tot ceea ce se va întâmpla, atribuindu-ți-se apartenența la un anumit pol de putere, în timp ce noi vom rămâne în umbră. Mai bine să nu ştii, dar reține te rog, într-o astfel de situație eu nu voi mai putea să te ajut cu nimic!

- Draga mea, dar vouă nu vi se pare că vă folosiți cam mult de mine?

- Ba da, ne folosim foarte mult de tine şi ne bazăm pe cooperarea şi discreția ta. Fără să mai dau explicații inutile, avem nevoie de un intermediar pentru relația cu lumea voastră şi tu eşti foarte potrivit pentru aceasta. Însă, te şi recompensăm pentru serviciile tale – ți-am creat o poziție de invidiat în galaxie, trăieşti satisfacțiile unor mari realizări, eşti părtaş la o transformare pozitivă fără precedent în...

- Îmi ajunge ca recompensă prezența ta alături de mine. Ba, pentru asta, aş mai colinda şi prin galaxiile din jur. Am reținut că trebuie să păstrez secretul, chiar şi față de Darh, deşi mi se pare puțin nedrept...

- Darh îşi va juca şi el rolul său, dar mult mai târziu.

- Roluri peste roluri...!! Poate şi voi jucați nişte roluri atribuite de nişte entități, de data aceasta, spirituale şi habar nu aveți...

- Viața însăşi poate fi privită ca un rol pe care îl primim la începutul ciclului cosmic, într-o „piesă de teatru" patronată aparent de hazard, în care dispunem de o relativă liberă alegere... Logic, spiritualii există, dar nimeni nu are acces în acea sferă decât, poate, după multe cicluri cosmice.

- Da, îmi amintesc ce-ai spus – cu fiecare trecere, oricare dintre noi are posibilitatea să se perfecționeze; dacă-l țin sentimentele, dacă nu, la gunoi cu el! Ooof, draga mea, cel puțin la noi, pe Pământ, e greu să gândeşti şi să simți numai de bine.

- Pe Pământ, pe Darena sau Coclonia, în altă galaxie ori pe alt meridian cosmic, toate ființele, energetice sau materiale, au şanse egale de exprimare prin intermediul componentei sentimentale, care are cel mai direct mod de conversie spirituală.

O ascult pe Hina cum îmi spune toate aceste lucruri incredibile şi nu îmi vine să cred că sunt singura fiinţă materială care are o relaţie atât de directă cu cineva din... alt sistem de referinţă. Ar trebui acum să o percep ca pe ceva foarte straniu, dar eu continui să o iubesc pe această fată ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Simt nevoia să mă conving că Hina a rămas aceeaşi, că este în continuare iubita mea. Mă apropii de ea încercând să o ating cu buzele. Îmi răspunde imediat, parcă încercând să afle acelaşi lucru despre mine. Ne sărutăm pasional.

- Te vei obişnui cu adevărata mea identitate?, mă întreabă ea îmbrăţişându-mă.

- Draga mea, sunt puţin şocat, că nu află omu’ în fiecare zi aşa ceva, dar în privinţa sentimentelor nimic nu s-a schimbat în ceea ce mă priveşte. Te iubesc la fel de intens, numai că acum parcă am senzaţia că nu prea te merit.

- Mă bucur foarte mult că relaţia noastră nu are de suferit. Să ştii că, în realitate, nu sunt chiar atât de rigidă pe cât am vrut să par în calitatea mea de federal. În lumea mea viaţa se trăieşte..., în multe privinţe altfel, ai să fii surprins să afli cum.

- Cu atât mai bine.

- Vreau să te întreb şi eu ceva.

- Te rog.

- De fapt, două lucruri – în primul rând, când ai simulat, în faţa lui Baal Spaal, conectarea la Cristalul Soarelui, ai făcut, totuşi, o descriere foarte fidelă la ceea ce s-a întâmplat după aceea: Cristalul învăluit în lumină şi raza aceea care ţâşnea din el şi distrugea „Dragonul”. A fost o întâmplare?

- Bineînțeles! Atunci am inventat şi eu ce mi-a trăsnit prin cap ca să îl conving pe moş că trebuie să ajungem pe Transcenda.

- În al doilea rând – când eram în Templul sacru, iar Cristalul era pe cale să se activeze, mi-ai spus nişte cuvinte foarte frumoase.

- Toate adevărate.

- Ştiu. Dar, la un moment dat, ai afirmat:"Dragostea mea pentru tine va trăi veşnic şi va zdruncina Timpul şi Spațiul prin eternitatea ei". Ce ai vrut să spui?

- Păi..., ce să spun? Atunci nu mai gândeam, doar iubeam. Aşa am simțit. De ce întrebi?

- Pentru că această expresie seamănă izbitor cu ciclul universal de care ți-am vorbit eu. O dragoste profundă şi curată va trece fără restricții prin matricea spirituală a Universului şi se va înnobila cu fiecare ciclu cosmic parcurs, sfidând Timpul şi devenind eternă.

- Acum văd şi eu că se cam potriveşte, dar atunci când am rostit aceste cuvinte nu ştiam nimic de... ciclurile Universului. Pur şi simplu am nimerit-o.

- Da, deci au fost doar nişte coincidențe..., rosteşte Hina dusă puțin pe gânduri, ca şi cum ar medita la ceva mult mai complicat. Hai să ieşim şi să mergem într-un loc cu adevărat destinat pentru petrecerea vacanțelor!

Mă legăn alene în hamacul din balconul vilei aflate cam la jumătatea pantei dintre vârful muntelui şi țărmul mării. Văd de aici poteca ce şerpuieşte în ambele sensuri printre florile sălbatice multicolore, spre piscuri şi spre plajă. M-am distrat de minune zilele acestea. Hina a fost un

partener ideal pentru petrecut timpul liber – veselă, relaxată, iubitoare. M-a adus pe planeta ei natală, Helia – vorba vine „natală”, unde s-a prefăcut ea că se naşte – şi trebuie să recunosc că a avut o idee excelentă. Totul a fost până acum, şi sper să continue să fie, minunat. Ne-am iubit ca nişte... optimizaţi în ale amorului şi cred că a rămas restantă iubita mea cu cel puţin zece rapoarte de informare către vorbitorii ei.

O aud cum vine spre balcon. Întorc capul pentru a-i sorbi fiecare zâmbet, fiecare privire jucăuşă. Dar ea intră încruntată şi foarte precipitată. Ce s-o fi întâmplat iar? Nu mă lasă galaxia asta să respir deloc!

- Ce necazuri mai avem?, o întreb eu fără niciun chef de a o lua de la capăt cu altă criză.

- A apărut o problemă cu o gravitate iminentă. Ridică-te, te rog! Îţi aminteşti de nava aceea misterioasă, dublura „Fulgerului galactic”?

- Da. Parcă plecase Jan după ea. A găsit-o?

- Se află acum pe orbita acestei planete, iar trei membri ai echipajului acesteia s-au teleportat la noi în sufragerie şi te caută pe tine.

- Treeeei?!! Parcă erau doar doi. Şi de ce mă caută? E de rău? Hai să sărim de la balcon şi tuleo prin grădină!

Dar Hina mă apucă de mână şi mă trage spre camera cu pricina, spunându-mi:

- Nu putem să fugim. Trebuie să-i înfruntăm.

Măăăi, dar chiar că nu-i de glumă! Apuc din mers o rachetă de tenis aflată pe hol şi o ridic, pregătit, ca la intrarea în sufragerie, să pocnesc cât mai repede pe cât mai mulţi.

Hina deschide uşa şi mă împinge înăuntru, rămânând în urma mea. Bravo! Ea, mare energetică şi tot eu cu încasatu’! Strâng racheta în mână, gata de altoit. Dar rămân

stupefiat. În fața mea stau serioşi şi nemişcați, ca la poza de grup a nu ştiu cărei conferințe mondiale, Jan, nea Mitică şi Comisarul. Înțeleg că a fost o farsă de-a Hinei, dar ce caută ăştia aici?! Şi de ce tocmai acum, când sunt în vacanță? Ca să mi-o strice, normal! Or avea vreo problemă şi au auzit că eu mă pricep la rezolvat din astea. Dar nu pot să-mi stăpânesc bucuria reîntâlnirii cu vechii mei prieteni şi mă arunc în brațele lor.

ꕥ

În urmă cu câteva ore, prietenii mei au plecat spre Zona Neutră. Nea Mitică şi Comisarul merg spre casă, adică spre Coclonia, iar Jan are nişte misiuni de patrulare pe-acolo. Două zile am râs, am povestit şi am petrecut ca-n vremurile noastre bune. Toți sunt bine şi prea puțin schimbați. Am promis că o să ne întâlnim mai des de acum înainte.

Hina m-a ajutat să dezleg şi secretul navei misterioase. Este o copie fidelă a „Fulgerului galactic", bineînțeles, doar ca aspect exterior, nu şi ca tehnologie, făcută de cocloni în speranța de a înşela cu aceasta vigilența federalilor, pentru a ajunge şi a culege date strict secrete despre planetele strategice ale Federației. Tot mă miram eu atunci cum de nu mai fac coclonii viclenii. Iată că făceau! Au profitat de cel mai prielnic moment, acela în care atenția tuturor era îndreptată spre conflictul cu navele energetice. S-au folosit de Comisar şi de nea Mitică, deoarece ştiau că pe aceştia nu-i vom putea învinui de nimic, i-au suit în nava deja programată pentru un anumit traseu, spunându-le că îi trimit într-o misiune diplomatică.

Jan i-a găsit şi ce s-au gândit ei? Să mă caute şi pe mine ca să reunim vechiul nostru commando. Şi, prin complicitatea Hinei, m-au găsit.

Acum suntem pe plajă şi eu torn din nisipul fin pe spatele soției mele. Ea se ridică într-un cot şi mă întreabă aşa, dintr-o dată:

- Te-a deranjat farsa pe care ți-am făcut-o în legătură cu prietenii tăi?

- Nu. De ce să mă deranjeze? Doar m-a surprins. Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea ta. În plus, şi eu am o surpriză pentru tine, dar tare mi-e teamă că este foarte neplăcută şi, din cauza aceasta, am tot amânat-o.

- Spune-mi!

- Am încercat să te previn cu prilejul discuției noastre, ştii tu care, dar nu m-ai lăsat să termin.

- Pare ceva foarte serios. Aşteaptă puțin, te rog, să mă aşez mai bine!

În realitate, Hina nu se aşează, ci ia o minge mare de plajă pe care o avem cu noi, îi face ceva şi aceasta devine puțin fosforescentă – desigur, măsura de protecție pentru a nu fi ascultați – după care îmi zice:

- Spune repede şi la obiect!

- Înainte de a pleca cu tine spre planeta Kola, unde bănuiam că o să avem o discuție strict secretă, ceea ce s-a şi întâmplat, de teamă să nu-mi ştergi memoria, am înregistrat pe un CD terestru toate datele pe care le sintetizasem eu despre tine, pe care l-am ascuns într-un loc, numai de mine ştiut, din grădina noastră. Spuneai că sunt foarte atent monitorizat. Oare o găsi cineva CD-ul acela înainte de a reveni noi acasă? Dar să nu-ți faci prea multe griji, deoarece l-am codificat într-un stil terestru, imposibil de descifrat şi i-am aplicat şi un sistem de siguranță foarte original.

Hina este de-a dreptul şocată. Deja s-a îmbrăcat pe jumătate şi mă întreabă:

- Ce fel de codificare i-ai pus? Algoritmică sau scalar aleatorie?

- Ce zici, măi?! Tu mă crezi pe mine aşa de naiv? Am intercalat cuvintele cheie printre nişte versuri ale unor melodii populare şi le-am cântat în acelaşi ritm în aşa fel încât să nu fie nicio diferenţă între cântatul meu şi cel al interpretului. Dificultatea constă în faptul că trebuie să asculţi tot CD-ul pentru a-ţi da seama de ceva şi am ales nişte melodii aşa de plictisitoareee, de n-o să aibă nimeni răbdare până la sfârşit...

- Dar sistemul de siguranţă cum este? Electronic, tele-digital sau cu flux fotonic?

- Chiar mă surprinzi! Tu nu ştii că toate sistemele de acest tip se pot anihila cu o tehnologie similară? Eu am folosit metoda biologică de protecţie.

- Biologică?! Dar pe Pământ nu s-a dezvoltat un sistem atât de avansat. De unde l-ai luat?

- Din... nevoia... de a găsi un sistem imbatabil de securitate.

- Adică?

- Adică am săpat o groapă, am pus CD-ul într-o pungă şi peste el am făcut... nevoia de care vorbeam.

- Nu pot să cred!!! Acesta este sistemul tău infailibil de protecţie?

- Dar cine crezi tu că îşi mai bagă nasul acolo, după ce dă peste aşa ceva?!

- Oricum, nu putem să riscăm absolut nimic. Trebuie să ne întoarcem imediat. Ţi-am spus ce se întâmplă dacă află cineva secretul nostru.

Vaaaaaiiii!!!! Adio vacanţă...

(Sfârşitul părţii a doua)

Cuprins

Prolog ..... pag. 1

Cap. 1: Nori negri la orizont ..... pag. 15

Cap. 2: Echilibru instabil ..... pag. 113

Cap. 3: Armata nimănui ..... pag. 169

Cap. 4: Victorii zadarnice ..... pag. 215

Cap. 5: Ultimul refugiu ..... pag. 279

Cap. 6: Secretul din noi ..... pag. 315

NOILE AVENTURI STIINȚIFICO-FANTASTICE
CU CONȚINUT UMORISTIC
DE ACELAŞI AUTOR „RĂZBOIUL COCLONILOR“

Comandaţi în magazinul nostru online
www.editurastartipp.shopmania.biz
www.tipografiasa.ro

„Timpul ne poate învinge, dar nu ne poate lua ceea ce am câştigat trăindu-l.”

Autorul

ISBN: 978-606-8171-02-9

http://editura.tipografiasa.ro